UNIA EUROPEJSKA

PARLAMENT EUROPEJSKI **RADA**

Bruksela, 21 maja 2024 r.
(OR. en)

2021/0342(COD) **PE-CONS 80/23**

EF 390
ECOFIN 1343
CODEC 2430

AKTY USTAWODAWCZE I INNE INSTRUMENTY

Dotyczy:	ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie zmiany rozporządzenia (UE) nr 575/2013 w odniesieniu do wymogów dotyczących ryzyka kredytowego, ryzyka związanego z korektą wyceny kredytowej, ryzyka operacyjnego, ryzyka rynkowego oraz minimalnego progu kapitałowego

ROZPORZĄDZENIE
PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2024/...

z dnia ...

w sprawie zmiany rozporządzenia (UE) nr 575/2013 w odniesieniu do wymogów dotyczących ryzyka kredytowego, ryzyka związanego z korektą wyceny kredytowej, ryzyka operacyjnego, ryzyka rynkowego oraz minimalnego progu kapitałowego

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 114,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Banku Centralnego[1],

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego[2],

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą[3],

---

1 Dz.U. C 233 z 16.6.2022, s. 14.
2 Dz.U. C 290 z 29.7.2022, s. 40.
3 Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 24 kwietnia 2024 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia …

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) W odpowiedzi na globalny kryzys finansowy z lat 2008–2009 Unia rozpoczęła szeroko zakrojoną reformę ram ostrożnościowych dla instytucji, zgodnie z definicją zawartą w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013[4], mającą na celu zwiększenie odporności unijnego sektora bankowego. Jednym z głównych elementów reformy było wdrożenie standardów międzynarodowych uzgodnionych w 2010 r. przez Bazylejski Komitet Nadzoru Bankowego, w szczególności tzw. reformy Bazylea III i wynikających z niej standardów Bazylea III. Reforma ta zapewniła odporność unijnego sektora bankowego w chwili nadejścia kryzysu związanego z COVID-19. Chociaż ogólny poziom kapitału w instytucjach w Unii jest obecnie – w ogólnym ujęciu – zadowalający, to jednak niektóre z problemów stwierdzonych w następstwie globalnego kryzysu finansowego nie zostały jeszcze rozwiązane.

[4] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 1).

(2) Aby rozwiązać te problemy, zagwarantować pewność prawa i zasygnalizować zobowiązanie Unii wobec międzynarodowych partnerów z grupy G-20, niezwykle ważne jest wierne wdrożenie do prawa Unii pozostałych elementów reformy Bazylea III uzgodnionych w 2017 r. (zwanych dalej „sfinalizowanymi ramami Bazylea III"). Jednocześnie należy zadbać o to, by wdrożenie tych standardów nie doprowadziło do znacznego zwiększenia ogólnych wymogów kapitałowych dla całego unijnego systemu bankowego, a sam proces wdrożenia uwzględniał specyfikę unijnej gospodarki. W miarę możliwości dostosowania względem standardów międzynarodowych należy stosować na zasadzie przejściowej. Wdrożenie powinno pomóc uniknąć niekorzystnych warunków konkurencji dla instytucji w Unii, w szczególności w obszarze działalności handlowej, gdzie instytucje te bezpośrednio konkurują ze swoimi międzynarodowymi odpowiednikami. Ponadto wraz z wdrożeniem sfinalizowanych ram Bazylea III Unia kończy dziesięcioletni proces reform. W tym kontekście Unia powinna przeprowadzić ogólną ocenę swojego systemu bankowego, uwzględniając wszystkie stosowne jego aspekty. Należy upoważnić Komisję do przeprowadzenia całościowego przeglądu ram dotyczących wymogów ostrożnościowych i nadzorczych. Przegląd ten powinien uwzględniać różne rodzaje form przedsiębiorstw, struktur i modeli biznesowych w całej Unii. Powinien również uwzględniać wdrożenie minimalnego progu kapitałowego jako elementu zasad ostrożnościowych dotyczących kapitału i płynności, a także stopień jego stosowania. W ramach przeglądu należy ocenić, czy minimalny próg kapitałowy i stopień jego stosowania zapewniają odpowiedni poziom ochrony deponentów i zabezpieczają stabilność finansową w Unii, biorąc pod uwagę zarówno rozwój sytuacji w całej Unii, jak i rozwój unii bankowej we wszystkich jej wymiarach. W tym względzie Komisja bierze pod uwagę odpowiednie oświadczenia i konkluzje dotyczące unii bankowej, opracowane zarówno przez Parlament Europejski, jak i Radę Europejską.

(3) 27 czerwca 2023 r. Komisja zobowiązała się do przeprowadzenia całościowej, sprawiedliwej i wyważonej oceny stanu systemu bankowego oraz mających zastosowanie ram regulacyjnych i nadzorczych na jednolitym rynku. Komisja uwzględni przy tym wpływ zmian wprowadzonych niniejszym rozporządzeniem w rozporządzeniu (UE) nr 575/2013, a także stan unii bankowej we wszystkich jej wymiarach. Wśród kwestii, które należy przeanalizować, Komisja zbada wdrożenie minimalnego progu kapitałowego, w tym stopień jego stosowania. Przeprowadzi tę ocenę w oparciu o informacje przekazane przez Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Bankowego) (EUNB), ustanowiony rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010[5], oraz przez Europejski Bank Centralny i jednolity mechanizm nadzorczy, a także przeprowadzi konsultacje z zainteresowanymi stronami w celu zapewnienia odpowiedniego uwzględnienia różnych perspektyw. W stosownym przypadku Komisja przedstawi wniosek ustawodawczy na podstawie tego sprawozdania.

[5] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego), zmiany decyzji nr 716/2009/WE oraz uchylenia decyzji Komisji 2009/78/WE (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 12).

(4) Przepisy rozporządzenia (UE) nr 575/2013 umożliwiają instytucjom obliczenie ich wymogów w zakresie funduszy własnych przy użyciu metod standardowych albo metod modeli wewnętrznych. Metody standardowe wymagają od instytucji obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych przy użyciu stałych parametrów, które opierają się na stosunkowo ostrożnych założeniach i są określone w rozporządzeniu (UE) nr 575/2013. Metody modeli wewnętrznych, które wymagają zatwierdzenia przez właściwe organy, umożliwiają instytucjom samodzielne oszacowanie większości lub wszystkich parametrów wymaganych do obliczenia wymogów w zakresie funduszy własnych. W grudniu 2017 r. Bazylejski Komitet Nadzoru Bankowego zdecydował się wprowadzić zagregowany minimalny próg kapitałowy (ang. output floor). Decyzję tę oparto na analizie przeprowadzonej w następstwie światowego kryzysu finansowego z lat 2008–2009, która wykazała, że przy stosowaniu modeli wewnętrznych pojawia się tendencja do niedoszacowania ryzyk, na które narażone są instytucje, szczególnie w odniesieniu do określonych rodzajów ekspozycji i ryzyk, co w efekcie zwykle prowadzi do niewystarczających wymogów w zakresie funduszy własnych. W porównaniu z wymogami w zakresie funduszy własnych obliczonymi z wykorzystaniem metod standardowych modele wewnętrzne generują – średnio – niższe wymogi w zakresie funduszy własnych dla tych samych ekspozycji.

(5) Minimalny próg kapitałowy stanowi jeden z kluczowych środków wprowadzonych w ramach reformy Bazylea III. Ma on na celu ograniczenie nieuzasadnionej zmienności w wymogach w zakresie funduszy własnych generowanych przez modele wewnętrzne oraz nadmiernej redukcji kapitału, którą instytucja korzystająca z modeli wewnętrznych może uzyskać w stosunku do instytucji korzystającej z metod standardowych. Dzięki ustaleniu niższego dolnego pułapu wymogów w zakresie funduszy własnych generowanych przez modele wewnętrzne instytucji na poziomie 72,5 % wymogów w zakresie funduszy własnych, które miałyby zastosowanie, gdyby instytucje te stosowały metody standardowe, minimalny próg kapitałowy ogranicza ryzyko nadmiernej redukcji kapitału. W tym celu instytucje korzystające z modeli wewnętrznych powinny obliczać dwa zestawy łącznych wymogów w zakresie funduszy własnych, przy czym każdy zestaw powinien agregować wszystkie wymogi w zakresie funduszy własnych bez podwójnego liczenia. Wierne wdrożenie minimalnego progu kapitałowego zwiększyłoby porównywalność współczynników kapitałowych instytucji, przywróciło wiarygodność modeli wewnętrznych oraz zapewniło równe warunki działania dla instytucji stosujących różne metody obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych.

(6) Aby zapewnić odpowiedni rozkład funduszy własnych oraz ich dostępność w razie potrzeby ochrony oszczędności, minimalny próg kapitałowy powinien mieć zastosowanie na wszystkich poziomach konsolidacji, chyba że państwo członkowskie stwierdzi, że cel ten można skutecznie osiągnąć w inny sposób, szczególnie w odniesieniu do grup, takich jak grupy współpracy obejmujące organ centralny i instytucje powiązane znajdujące się w tym państwie członkowskim. W takich przypadkach państwo członkowskie powinno mieć możliwość zdecydowania o niestosowaniu minimalnego progu kapitałowego, na zasadzie indywidualnej lub subskonsolidowanej, do instytucji w tym państwie członkowskim, pod warunkiem że na najwyższym poziomie konsolidacji w tym państwie członkowskim instytucja dominująca względem tych instytucji w tym państwie członkowskim przestrzega minimalnego progu kapitałowego na podstawie swojej sytuacji skonsolidowanej.

(7) Bazylejski Komitet Nadzoru Bankowego uznał, że obecna metoda standardowa dotycząca ryzyka kredytowego (SA-CR) jest w wielu obszarach niewystarczająco wrażliwa na ryzyko, co prowadzi do niedokładnych lub niewłaściwych – albo zbyt wysokich, albo zbyt niskich – pomiarów ryzyka kredytowego, a tym samym do zbyt wysokich albo zbyt niskich wymogów w zakresie funduszy własnych. Należy zatem zmienić przepisy dotyczące metody SA-CR, aby zwiększyć wrażliwość tej metody na ryzyko pod względem kilku kluczowych aspektów.

(8) W przypadku ekspozycji z ratingiem wobec innych instytucji niektóre wagi ryzyka należy ponownie skalibrować zgodnie ze standardami Bazylea III. Ponadto należy zapewnić, by przypisywanie wagi ryzyka ekspozycjom bez ratingu wobec instytucji przebiegało bardziej szczegółowo i odrębnie od przypisywania wagi ryzyka mającej zastosowanie w przypadku rządu centralnego państwa członkowskiego, w którym instytucja zaciągająca pożyczkę ma siedzibę, ponieważ nie należy już zakładać domyślnego wsparcia ze strony rządu dla takich instytucji.

(9) W przypadku ekspozycji z tytułu długu podporządkowanego i porównywalnych ostrożnościowo ekspozycji dłużnych, jak również w przypadku ekspozycji kapitałowych konieczne jest stosowanie bardziej szczegółowych i rygorystycznych wag ryzyka, aby odzwierciedlić wyższe ryzyko strat wynikających z ekspozycji z tytułu długu podporządkowanego i ekspozycji kapitałowych w porównaniu z ekspozycjami dłużnymi oraz aby zapobiec arbitrażowi regulacyjnemu między portfelem bankowym a portfelem handlowym. Instytucje w Unii posiadają długoterminowe, strategiczne inwestycje kapitałowe w przedsiębiorstwach finansowych i niefinansowych. Jako że standardowa waga ryzyka dla ekspozycji kapitałowych rośnie w pięcioletnim okresie przejściowym, istniejące strategiczne udziały kapitałowe w przedsiębiorstwach i niektórych zakładach ubezpieczeń znajdujących się pod kontrolą lub znaczącym wpływem instytucji powinny zostać objęte zasadą praw nabytych, aby uniknąć niekorzystnych skutków i zachować rolę instytucji w Unii jako długoterminowych, strategicznych inwestorów kapitałowych. Biorąc pod uwagę zabezpieczenia ostrożnościowe i sprawowany nadzór, które mają na celu wspieranie integracji sektora finansowego, obecny system powinien mieć nadal zastosowanie w przypadku udziałów kapitałowych w innych instytucjach w ramach tej samej grupy lub objętych tym samym instytucjonalnym systemem ochrony. Ponadto, aby wzmocnić inicjatywy prywatne i publiczne mające na celu zapewnienie długoterminowego kapitału spółkom z Unii nienotowanym na giełdzie, inwestycji dokonywanych bezpośrednio lub pośrednio, np. poprzez przedsiębiorstwa venture capital, nie powinno się uznawać za spekulacyjne, jeżeli inwestycji tych dokonuje się – na co wskazuje wyraźny zamiar kadry kierowniczej wyższego szczebla – z myślą o ich utrzymywaniu przez co najmniej trzy lata.

(10) Aby pobudzać niektóre sektory gospodarki, standardy Bazylea III przewidują pewną swobodę uznania właściwych organów w zakresie wykonywania ich zadań nadzorczych tak, by umożliwić instytucjom stosowanie, w określonych granicach, preferencyjnego traktowania udziałów kapitałowych nabytych w ramach programów ustawodawczych, które pociągają za sobą znaczne subsydia na inwestycje oraz wymagają nadzoru rządu i ograniczeń dotyczących inwestycji kapitałowych. Wdrożenie tej swobody uznania w prawie Unii powinno także sprzyjać długoterminowym inwestycjom kapitałowym.

(11) Kredytów dla przedsiębiorstw w Unii udzielają głównie instytucje, które do obliczania swoich wymogów w zakresie funduszy własnych stosują metodę wewnętrznych ratingów (zwaną dalej „metodą IRB") dotyczącą ryzyka kredytowego. Wraz z wdrożeniem minimalnego progu kapitałowego instytucje te będą musiały również stosować metodę SA-CR, która opiera się na ocenach kredytowych wydawanych przez wyznaczone zewnętrzne instytucje oceny wiarygodności kredytowej (ECAI) w celu określenia jakości kredytowej kredytobiorcy korporacyjnego. Przyporządkowanie ratingów zewnętrznych do wag ryzyka mających zastosowanie do przedsiębiorstw z ratingiem powinno być bardziej szczegółowe, aby dostosować je do standardów międzynarodowych w tym zakresie.

(12) Większość przedsiębiorstw z Unii nie ubiega się jednak o zewnętrzne ratingi kredytowe. Aby uniknąć niekorzystnego wpływu na kredyty bankowe udzielane przedsiębiorstwom bez ratingu oraz zapewnić wystarczająco dużo czasu na ustanowienie publicznych lub prywatnych inicjatyw mających na celu większe upowszechnienie zewnętrznych ratingów kredytowych, należy ustalić okres przejściowy. W tym okresie przejściowym instytucje korzystające z metody IRB powinny mieć możliwość stosowania preferencyjnego sposobu ujmowania przy obliczaniu swojego minimalnego progu kapitałowego w odniesieniu do ekspozycji klasy inwestycyjnej wobec przedsiębiorstw bez ratingu; równocześnie należy ustanowić inicjatywy wspierające powszechne stosowanie ratingów kredytowych. Każde przedłużenie okresu przejściowego powinno być uzasadnione i ograniczone do maksymalnie czterech lat.

(13) Po okresie przejściowym instytucje powinny być w stanie korzystać z ocen kredytowych wydawanych przez wyznaczone ECAI do obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych dla znacznej części swoich ekspozycji wobec przedsiębiorstw. EUNB, Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych) (EUNUiPPE), ustanowiony rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1094/2010[6], i Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych) (EUNGiPW), ustanowiony rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1095/2010[7], (zwane razem „Europejskimi Urzędami Nadzoru"), powinny monitorować stosowanie tego rozwiązania przejściowego oraz uwzględniać stosowne zmiany i tendencje na rynku ECAI, przeszkody w dostępności ocen kredytowych wydawanych przez wyznaczone ECAI, w szczególności dla przedsiębiorstw, oraz możliwe środki zaradcze. Okres przejściowy należy wykorzystać do znacznego zwiększenia dostępności ratingów dla unijnych przedsiębiorstw. W tym celu należy opracować rozwiązania ratingowe wykraczające poza obecnie istniejące ekosystem ratingowy, aby zachęcić zwłaszcza większe przedsiębiorstwa unijne do uzyskania ratingu zewnętrznego. Oprócz pozytywnych efektów zewnętrznych generowanych przez proces ratingu szersze upowszechnienie ratingów będzie wspierać m.in. unię rynków kapitałowych. Aby osiągnąć ten cel, konieczne jest rozważenie wymogów związanych z zewnętrznymi ocenami kredytowymi lub ustanowienia dodatkowych instytucji wydających takie oceny, co może wiązać się ze znacznymi wysiłkami wdrożeniowymi. Państwa członkowskie, w ścisłej współpracy ze swoimi bankami centralnymi, powinny ocenić, czy wniosek o uznanie ich banku centralnego za ECAI zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1060/2009[8] oraz wydawanie ratingów korporacyjnych przez bank centralny do celów rozporządzenia (UE) nr 575/2013 mogą być pożądane w celu upowszechnienia zewnętrznych ratingów.

---

6 Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1094/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych), zmiany decyzji nr 716/2009/WE oraz uchylenia decyzji Komisji 2009/79/WE (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 48).

7 Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1095/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych), zmiany decyzji nr 716/2009/WE i uchylenia decyzji Komisji 2009/77/WE (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 84).

8 Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1060/2009 z dnia 16 września 2009 r. w sprawie agencji ratingowych (Dz.U. L 302 z 17.11.2009, s. 1).

(14) W odniesieniu do ekspozycji zabezpieczonych nieruchomościami mieszkalnymi i do ekspozycji zabezpieczonych nieruchomościami komercyjnymi Bazylejski Komitet Nadzoru Bankowego opracował metody bardziej wrażliwe na ryzyko, aby lepiej odzwierciedlić różne modele finansowania i etapy procesu budowlanego.

(15) Światowy kryzys finansowy z lat 2008–2009 ujawnił szereg niedociągnięć obecnego ujmowania – w ramach metody standardowej – ekspozycji zabezpieczonych nieruchomościami mieszkalnymi i ekspozycji zabezpieczonych nieruchomościami komercyjnymi. Do niedociągnięć tych odniesiono się w standardach Bazylea III. W standardach Bazylea III czyni się rozróżnienie między ekspozycjami, w przypadku których spłata zależy w istotnym zakresie od przepływów pieniężnych generowanych przez nieruchomość, a ekspozycjami, w których nie ma to miejsca. Ta pierwsza ekspozycja powinna podlegać specjalnemu sposobowi ujmowania pod względem wag ryzyka, aby dokładniej odzwierciedlić ryzyko związane z tymi ekspozycjami, ale również aby zwiększyć spójność ze sposobem ujmowania nieruchomości generujących dochód w ramach metody IRB.

(16) W odniesieniu do ekspozycji zabezpieczonych nieruchomościami mieszkalnymi i do ekspozycji zabezpieczonych nieruchomościami komercyjnymi należy utrzymać metodę uwzględniającą podział kredytów na rodzaje, ponieważ metoda ta jest wrażliwa na rodzaj kredytobiorcy i odzwierciedla w mających zastosowanie wagach ryzyka efekt, jaki zabezpieczenie w postaci nieruchomości powoduje pod względem ograniczania ryzyka, nawet w przypadku ekspozycji cechujących się wysokim współczynnikiem pokrycia należności zabezpieczeniem. Metoda uwzględniająca podział kredytów na rodzaje powinna być jednak dostosowana zgodnie ze standardami Bazylea III, ponieważ uznano ją za zbyt ostrożną w przypadku niektórych kredytów hipotecznych o bardzo niskich współczynnikach pokrycia należności zabezpieczeniem.

(17) W celu zapewnienia, by wpływ minimalnego progu kapitałowego na udzielanie kredytów hipotecznych o niskim ryzyku przez instytucje stosujące metodę IRB był rozłożony na wystarczająco długi okres, a tym samym, aby uniknąć zakłóceń w tego rodzaju akcji kredytowej, które to zakłócenia mogłyby być spowodowane nagłym wzrostem wymogów w zakresie funduszy własnych, konieczne jest ustanowienie szczególnych rozwiązań przejściowych. W okresie przejściowym przy obliczaniu minimalnego progu kapitałowego instytucje stosujące metodę IRB powinny mieć możliwość zastosowania niższej wagi ryzyka do tej części swoich ekspozycji, które są zabezpieczone hipoteką na nieruchomości mieszkalnej zgodnie z metodą SA-CR. Aby zapewnić, by rozwiązaniami przejściowymi objęte były tylko ekspozycje z tytułu kredytów hipotecznych o niskim ryzyku, należy ustanowić odpowiednie kryteria kwalifikowalności, oparte na ustalonych koncepcjach stosowanych w ramach metody SA-CR. Spełnianie tych kryteriów powinny weryfikować właściwe organy. Ponieważ rynki nieruchomości mieszkalnych mogą różnić się w poszczególnych państwach członkowskich, decyzję o ewentualnym rozpoczęciu stosowania rozwiązań przejściowych należy pozostawić poszczególnym państwom członkowskim. Stosowanie tych rozwiązań przejściowych powinien monitorować EUNB. Każde przedłużenie okresu przejściowego powinno być uzasadnione i ograniczone do maksymalnie czterech lat.

(18) Z uwagi na brak jasności i wrażliwość na ryzyko obecnego sposobu ujmowania finansowania nieruchomości spekulacyjnych wymogi w zakresie funduszy własnych dla tych ekspozycji często uważa się za zbyt wysokie lub zbyt niskie. W związku z tym ten sposób ujmowania należy zastąpić specjalnym sposobem ujmowania ekspozycji z tytułu nabycia, zagospodarowania i zabudowy gruntu (ekspozycje ADC), które to ekspozycje obejmują kredyty dla przedsiębiorstw lub jednostek specjalnego przeznaczenia finansujące wszelkie nabycie gruntów w celach ich zagospodarowania i zabudowy lub finansujące prace deweloperskie i budowę dowolnej nieruchomości mieszkalnej lub nieruchomości komercyjnej.

(19) Istotne jest ograniczenie wpływu efektów cykliczności na wycenę nieruchomości stanowiącej zabezpieczenie kredytu oraz utrzymanie wymogów w zakresie funduszy własnych dla hipotek na bardziej stabilnym poziomie. W przypadku aktualizacji wyceny powyżej wartości w momencie udzielenia kredytu, o ile dostępne są wystarczające dane, wartość nieruchomości uznana do celów ostrożnościowych nie powinna przekraczać średniej wartości porównywalnej nieruchomości mierzonej w wystarczająco długim okresie, chyba że zmiany na nieruchomości jednoznacznie zwiększają jej wartość. Aby uniknąć niezamierzonych konsekwencji dla funkcjonowania rynków obligacji zabezpieczonych, właściwe organy powinny mieć możliwość zezwolenia instytucjom na regularne aktualizacje wyceny nieruchomości bez stosowania powyższych limitów do przyrostu wartości. Zmiany, które poprawiają charakterystykę energetyczną budynków i lokali mieszkalnych lub ich odporność, ochronę i dostosowanie do ryzyk fizycznych, można by uznać za zwiększające wartość nieruchomości.

(20) Działalność związaną z kredytowaniem specjalistycznym prowadzi się za pośrednictwem jednostek specjalnego przeznaczenia, które zazwyczaj pełnią rolę podmiotów zaciągających kredyty i w przypadku których zwrot z inwestycji jest głównym źródłem spłaty uzyskanego finansowania. Ustalenia umowne dotyczące modelu kredytowania specjalistycznego przyznają kredytodawcy znaczny stopień kontroli nad finansowanymi aktywami, zaś głównym źródłem spłaty zobowiązania jest dochód generowany przez te aktywa. Aby dokładniej odzwierciedlić powiązane ryzyko, ta forma kredytowania powinna w związku z tym podlegać szczególnym wymogom w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka kredytowego. Zgodnie ze standardami Bazylea III dotyczącymi przypisywania wag ryzyka do ekspozycji związanych z kredytowaniem specjalistycznym w metodzie SA-CR należy wprowadzić specjalną kategorię ekspozycji związanych z kredytowaniem specjalistycznym, zwiększając w ten sposób spójność z już istniejącym szczególnym sposobem ujmowania ekspozycji związanych z kredytowaniem specjalistycznym w ramach metody IRB. Należy wprowadzić szczególny sposób ujmowania ekspozycji związanych z kredytowaniem specjalistycznym, z uwzględnieniem rozróżnienia między „finansowaniem typu project finance", „finansowaniem obiektów" i „finansowaniem towarów", aby lepiej odzwierciedlić nieodłączne ryzyka związane z tymi podkategoriami kategorii ekspozycji związanych z kredytowaniem specjalistycznym.

(21) Chociaż nowy sposób ujmowania w ramach metody standardowej w odniesieniu do ekspozycji bez ratingu związanych z kredytowaniem specjalistycznym określony w standardach Bazylea III jest bardziej szczegółowy niż obecny standardowy sposób ujmowania ekspozycji wobec przedsiębiorstw, ten pierwszy sposób nie jest wystarczająco wrażliwy na ryzyko, aby odzwierciedlić skutki kompleksowych pakietów zabezpieczających i zastawów, które zwykle towarzyszą tym ekspozycjom w Unii, a które umożliwiają kredytodawcom kontrolowanie przyszłych przepływów pieniężnych generowanych przez cały czas trwania projektu lub istnienia aktywów. Ze względu na brak stosowania ratingów zewnętrznych do ekspozycji związanych z kredytowaniem specjalistycznym w Unii, ten nowy sposób ujmowania mógłby również stanowić zachętę dla instytucji do zaprzestania finansowania niektórych projektów lub do akceptowania wyższego ryzyka w przypadku podobnie ujmowanych ekspozycji, które mają różne profile ryzyka. Jako że ekspozycje związane z kredytowaniem specjalistycznym są w większości finansowane przez instytucje stosujące metodę IRB, które posiadają wewnętrzne modele dotyczące tych ekspozycji, wpływ mógłby być szczególnie istotny w przypadku ekspozycji związanych z finansowaniem obiektów, kiedy to mogłoby istnieć ryzyko zaprzestania działań w szczególnym kontekście zastosowania minimalnego progu kapitałowego. Aby uniknąć niezamierzonych konsekwencji braku wrażliwości na ryzyko w standardach Bazylea III w odniesieniu do ekspozycji bez ratingu związanych z finansowaniem obiektów, do ekspozycji związanych z finansowaniem obiektów, które spełniają zestaw kryteriów umożliwiających obniżenie ich profilu ryzyka do poziomu właściwego dla standardów wysokiej jakości odzwierciedlających ostrożne i konserwatywne zarządzanie ryzykami finansowymi, powinna istnieć możliwość – na zasadzie przejściowej – zastosowania zmniejszonej wagi ryzyka. To rozwiązanie przejściowe powinno zostać ocenione w sprawozdaniu przygotowanym przez EUNB.

(22) Klasyfikacja ekspozycji detalicznych zgodnie z metodą SA-CR i metodą IRB wymaga dalszego ujednolicenia, aby zapewnić spójne stosowanie odpowiednich wag ryzyka do tego samego zestawu ekspozycji. Zgodnie ze standardami Bazylea III należy określić zasady zróżnicowanego sposobu ujmowania odnawialnych ekspozycji detalicznych, które spełniają zestaw warunków spłaty lub użytkowania mogących obniżyć ich profil ryzyka. Ekspozycje te należy zdefiniować jako ekspozycje wobec tranzaktora. Do ekspozycji wobec co najmniej jednej osoby fizycznej, które to ekspozycje nie spełniają wszystkich warunków, aby uznać je za ekspozycje detaliczne, należy przypisać zgodnie z metodą SA-CR wagę ryzyka równą 100 %.

(23) Standardy Bazylea III wprowadzają współczynnik konwersji kredytowej w wysokości 10 % dla zobowiązań bezwarunkowo odwoływalnych w ramach metody SA-CR. Może to mieć znaczący wpływ na dłużników, którzy polegają na elastycznym charakterze zobowiązań bezwarunkowo odwoływalnych, aby finansować swoje działania, w sytuacji gdy ich działalność podlega sezonowym wahaniom lub gdy muszą zaradzić nieoczekiwanym krótkoterminowym zmianom zapotrzebowania na kapitał obrotowy, zwłaszcza w okresie odbudowy po pandemii COVID-19. Należy zatem przewidzieć okres przejściowy, w którym instytucje powinny mieć możliwość dalszego stosowania niższego współczynnika konwersji kredytowej do swoich zobowiązań bezwarunkowo odwoływalnych, a następnie ocenić, czy potencjalny stopniowy wzrost mających zastosowanie współczynników konwersji kredytowej jest uzasadniony, aby umożliwić instytucjom dostosowanie ich praktyk operacyjnych i produktów bez ograniczania dostępności kredytów dla dłużników tych instytucji.

(24) Instytucje powinny mieć kluczowy udział w odbudowie po pandemii COVID-19, także poprzez oferowanie proaktywnych środków restrukturyzacji zadłużenia wiarygodnym dłużnikom, którzy mają lub wkrótce będą mieli trudności w wywiązaniu się ze swoich zobowiązań finansowych. W tym względzie nie należy zniechęcać instytucji do oferowania znaczących ugód dłużnikom, jeżeli zostanie to uznane za stosowne, w wyniku potencjalnego i nieuzasadnionego zaklasyfikowania kontrahentów jako takich, którzy nie wykonali zobowiązania, w przypadku gdy takie ugody mogłyby przywrócić prawdopodobieństwo spłacenia przez tych dłużników pozostałej części ich zobowiązań dłużnych. Opracowując wytyczne dotyczące definicji niewykonania zobowiązania przez dłużnika lub instrument kredytowy, EUNB powinien należycie uwzględnić potrzebę zapewnienia instytucjom odpowiedniej elastyczności.

(25) Światowy kryzys finansowy z lat 2008–2009 ujawnił, że w niektórych przypadkach instytucje stosowały również metodę IRB w odniesieniu do portfeli, które nie nadawały się do modelowania z powodu niewystarczających danych, co miało szkodliwy wpływ na rzetelność wyników. W związku z tym nie należy nakładać na instytucje obowiązku stosowania metody IRB w odniesieniu do wszystkich ekspozycji, a wymóg wdrożenia metody IRB należy stosować na poziomie kategorii ekspozycji. Właściwe jest również ograniczenie stosowania metody IRB do kategorii ekspozycji, w przypadku których rzetelne modelowanie jest trudniejsze, aby zwiększyć porównywalność i stabilność wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka kredytowego w ramach metody IRB.

(26) Ekspozycje instytucji wobec innych instytucji, innych podmiotów sektora finansowego i dużych przedsiębiorstw zazwyczaj charakteryzują się niskim poziomem niewykonania zobowiązania. W przypadku takich portfeli o niskim wskaźniku niewykonania zobowiązania instytucjom trudno jest uzyskać wiarygodne oszacowania straty z tytułu niewykonania zobowiązania (LGD), ze względu na niewystarczającą liczbę zaobserwowanych przypadków niewykonania zobowiązania w tych portfelach. Trudność ta spowodowała niepożądaną skalę zróżnicowania między instytucjami, jeżeli chodzi o poziom szacowanego ryzyka. Instytucje powinny zatem stosować w odniesieniu do tych portfeli o niskim wskaźniku niewykonania zobowiązania regulacyjne wartości LGD zamiast wewnętrznych oszacowań LGD.

(27) Instytucje stosujące modele wewnętrzne do szacowania wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka kredytowego w odniesieniu do ekspozycji kapitałowych zazwyczaj opierają swoją ocenę ryzyka na publicznie dostępnych danych, przy czym można założyć, że wszystkie instytucje mają do nich taki sam dostęp. W tych okolicznościach różnice w wymogach w zakresie funduszy własnych nie znajdują uzasadnienia. Ponadto ekspozycje kapitałowe utrzymywane w portfelu bankowym stanowią bardzo niewielki składnik bilansu instytucji. Dlatego też, aby zwiększyć porównywalność stosowanych przez instytucje wymogów w zakresie funduszy własnych i uprościć ramy regulacyjne, instytucje powinny obliczać wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka kredytowego w odniesieniu do ekspozycji kapitałowych przy użyciu metody SA-CR, a stosowanie metody IRB w tym celu nie powinno być dopuszczalne.

(28) Należy zapewnić, aby oszacowania prawdopodobieństwa niewykonania zobowiązania, LGD i współczynniki konwersji kredytowej dla poszczególnych ekspozycji instytucji, które mogą stosować modele wewnętrzne do obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka kredytowego, nie osiągały nieodpowiednio niskich poziomów. W związku z tym właściwe jest wprowadzenie wartości minimalnych dla własnych oszacowań oraz zobowiązanie instytucji do stosowania własnych oszacowań parametrów ryzyka albo wartości minimalnych tych własnych oszacowań, przy czym należy stosować tę wielkość, która jest wyższa. Takie minimalne wartości parametrów ryzyka (zwane dalej „minimalnymi wartościami parametrów wejściowych") powinny stanowić zabezpieczenie zapewniające, by wymogi w zakresie funduszy własnych nie spadły poniżej ostrożnych poziomów. Ponadto takie minimalne wartości parametrów wejściowych powinny ograniczać ryzyko modelu ze względu na czynniki takie jak nieprawidłowa specyfikacja modelu, błąd pomiaru oraz ograniczenia danych. Minimalne wartości parametrów wejściowych poprawiłyby również porównywalność współczynników kapitałowych pomiędzy instytucjami. Aby osiągnąć te wyniki, minimalne wartości parametrów wejściowych powinny być kalibrowane w wystarczająco ostrożny sposób.

(29) Minimalne wartości parametrów wejściowych, które są kalibrowane zbyt ostrożnie, mogłyby zniechęcać instytucje do przyjmowania metody IRB i związanych z nią standardów zarządzania ryzykiem. Instytucje mogłyby być również skłonne zmieniać ukierunkowanie swoich portfeli w stronę ekspozycji o wyższym ryzyku, aby uniknąć ograniczeń nakładanych przez minimalne wartości parametrów wejściowych. Aby uniknąć takich niezamierzonych konsekwencji, minimalne wartości parametrów wejściowych powinny odpowiednio odzwierciedlać charakterystykę ryzyka ekspozycji bazowych, w szczególności poprzez przyjmowanie w stosownych przypadkach różnych wartości dla różnych rodzajów ekspozycji.

(30) Ekspozycje związane z kredytowaniem specjalistycznym mają charakterystykę ryzyka, która różni się od charakterystyki ogólnych ekspozycji wobec przedsiębiorstw. W związku z tym należy przewidzieć okres przejściowy, w którym minimalna wartość parametrów wejściowych LGD mająca zastosowanie do ekspozycji związanych z kredytowaniem specjalistycznym będzie ustalona na obniżonym poziomie. Każde przedłużenie okresu przejściowego powinno być uzasadnione i ograniczone do maksymalnie czterech lat.

(31) Zgodnie ze standardami Bazylea III metoda IRB dotycząca kategorii ekspozycji wobec państw powinna pozostać w dużej mierze niezmieniona ze względu na szczególny charakter i ryzyka związane z dłużnikami bazowymi. W szczególności w odniesieniu do ekspozycji wobec państw nie powinny obowiązywać minimalne wartości parametrów wejściowych.

(32) Aby zapewnić spójne podejście do wszystkich ekspozycji wobec samorządów regionalnych, władz lokalnych i podmiotów sektora publicznego, należy utworzyć dwie nowe kategorie ekspozycji dla samorządów regionalnych, władz lokalnych i podmiotów sektora publicznego, niezależne zarówno od kategorii ekspozycji wobec państw, jak i wobec instytucji. Sposób ujmowania porównywalnych ekspozycji wobec samorządów regionalnych, władz lokalnych i podmiotów sektora publicznego, które w ramach metody SA-CR kwalifikowałyby się do ujęcia jako ekspozycje wobec rządów centralnych i banków centralnych, nie powinien być przypisany do tych nowych kategorii ekspozycji według metody IRB i nie powinien podlegać minimalnym wartościom parametrów wejściowych. Ponadto w przypadku ekspozycji wobec samorządów regionalnych, władz lokalnych i podmiotów sektora publicznego, które nie są porównywalne, należy skalibrować szczególne niższe minimalne wartości parametrów wejściowych według metody IRB, tak by właściwie odzwierciedlić profil ryzyka tych ekspozycji w porównaniu z ekspozycjami wobec przedsiębiorstw.

(33) Trzeba wyjaśnić, w jaki sposób należy uznać skutki gwarancji dla ekspozycji zabezpieczonej gwarancjami ujmowanej zgodnie z metodą IRB przy użyciu własnych oszacowań LGD, w przypadku gdy gwarant należy do rodzaju ekspozycji ujmowanej zgodnie z metodą IRB, lecz bez użycia własnych oszacowań LGD. W szczególności zastosowanie metody substytucyjnej, w której parametry ryzyka związane z ekspozycją bazową są zastępowane parametrami właściwymi dla gwaranta, lub metody, w której prawdopodobieństwo niewykonania zobowiązania lub LGD dłużnika bazowego są korygowane przy użyciu szczególnej metody modelowania, aby uwzględnić skutki gwarancji, nie powinno prowadzić do skorygowanej wagi ryzyka, która byłaby niższa od wagi ryzyka mającej zastosowanie do porównywalnej ekspozycji bezpośredniej wobec gwaranta. W konsekwencji, gdy gwarant jest traktowany zgodnie z metodą SA-CR, uznanie gwarancji zgodnie z metodą IRB powinno zasadniczo prowadzić do przypisania gwarantowanej ekspozycji wagi ryzyka właściwej dla gwaranta według metody SA-CR.

(34) W sfinalizowanych ramach Bazylea III nie wymaga się już od instytucji, która przyjęła metodę IRB w odniesieniu do jednej kategorii ekspozycji, by przyjęła tę metodę w odniesieniu do wszystkich swoich ekspozycji zaliczanych do portfela bankowego. Aby zapewnić równe warunki działania instytucjom obecnie ujmującym niektóre ekspozycje zgodnie z metodą IRB i instytucjom, które tego nie robią, rozwiązanie przejściowe powinno umożliwić instytucjom powrót do stosowania mniej zaawansowanych metod w ramach procedury uproszczonej. Procedura ta powinna umożliwić właściwym organom wyrażenie sprzeciwu wobec wniosków o zezwolenie na powrót do stosowania mniej zaawansowanej metody, które złożono z zamiarem skorzystania z arbitrażu regulacyjnego. Do celów tej procedury sam fakt, że powrót do stosowania mniej zaawansowanej metody skutkuje obniżeniem wymogów w zakresie funduszy własnych w odniesieniu do odpowiednich ekspozycji, nie powinien być uznawany jako wystarczający powód do wyrażenia sprzeciwu wobec wniosku o arbitraż regulacyjny.

(35) W kontekście usuwania nieuzasadnionej zmienności wymogów w zakresie funduszy własnych należy dokonać przeglądu istniejących zasad dyskontowania stosowanych do sztucznych przepływów pieniężnych w celu wyeliminowania wszelkich niezamierzonych konsekwencji. EUNB powinien być upoważniony do zmiany wytycznych dotyczących przywrócenia statusu przypadków, których nie dotyczy niewykonanie zobowiązania.

(36) Wprowadzenie minimalnego progu kapitałowego mogłoby mieć znaczący wpływ na wymogi w zakresie funduszy własnych dotyczące pozycji sekurytyzacyjnych posiadanych przez instytucje stosujące metodę sekurytyzacji opartą na ratingach wewnętrznych lub metodę wewnętrznych oszacowań. Chociaż takie pozycje są na ogół niewielkie w porównaniu z innymi ekspozycjami, wprowadzenie minimalnego progu kapitałowego mogłoby wpłynąć na rentowność operacji sekurytyzacji ze względu na niewystarczające korzyści ostrożnościowe wynikające z przeniesienia ryzyka. Miałoby to miejsce w przypadku, gdy rozwój rynku sekurytyzacji byłby częścią planu działania na rzecz unii rynków kapitałowych określonego w komunikacie Komisji z dnia 24 września 2020 r. pt. „Unia rynków kapitałowych dla obywateli i przedsiębiorstw – nowy plan działania” (zwanym dalej „planem działania na rzecz tworzenia unii rynków kapitałowych”), a także w przypadku, gdy instytucje inicjujące byłyby zmuszone do szerszego stosowania sekurytyzacji w celu bardziej aktywnego zarządzania swoimi portfelami, jeżeli zostaną związane minimalnym progiem kapitałowym. W okresie przejściowym instytucje stosujące metodę sekurytyzacji opartą na ratingach wewnętrznych lub metodę wewnętrznych oszacowań powinny mieć możliwość preferencyjnego traktowania na potrzeby obliczania minimalnego progu kapitałowego dla swoich pozycji sekurytyzacyjnych, które są ważone ryzykiem przy użyciu jednej z tych metod. EUNB powinien przedstawić Komisji sprawozdanie na temat potrzeby ewentualnego przeglądu ostrożnościowego sposobu ujmowania transakcji sekurytyzacyjnych w celu zwiększenia wrażliwości ostrożnościowego sposobu ujmowania na ryzyko.

(37) Rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/876[9] zmieniono rozporządzenie (UE) nr 575/2013 w celu wdrożenia standardów Bazylea III dotyczących gruntownego przeglądu portfela handlowego (ang. fundamental review of the trading book, FRTB) (zwane dalej „ostatecznymi standardami FRTB") sfinalizowanego przez Bazylejski Komitet Nadzoru Bankowego w 2019 r. wyłącznie do celów sprawozdawczości. Wprowadzenie wiążących wymogów w zakresie funduszy własnych opartych na tych standardach pozostawiono odrębnemu wnioskowi ustawodawczemu, po ocenie ich wpływu na instytucje w Unii.

(38) Ostateczne standardy FRTB w odniesieniu do rozgraniczenia między portfelem handlowym a portfelem bankowym powinny zostać wdrożone w prawie Unii, ponieważ mają one istotny wpływ na obliczanie wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego. Zgodnie ze standardami Bazylea III wdrożenie wymogów dotyczących tego rozgraniczenia powinno obejmować wykazy instrumentów, które należy przypisać do portfela handlowego lub portfela bankowego, a także odstępstwo umożliwiające instytucjom przypisanie, z zastrzeżeniem zatwierdzenia przez właściwy organ, niektórych instrumentów zwykle przechowywanych w portfelu handlowym, w tym notowanych instrumentów kapitałowych, do portfela bankowego, jeżeli pozycje w tych instrumentach nie są przeznaczone do obrotu ani nie zabezpieczają pozycji przeznaczonych do obrotu.

---

[9] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/876 z dnia 20 maja 2019 r. zmieniające rozporządzenie (UE) nr 575/2013 w odniesieniu do wskaźnika dźwigni, wskaźnika stabilnego finansowania netto, wymogów w zakresie funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych, ryzyka kredytowego kontrahenta, ryzyka rynkowego, ekspozycji wobec kontrahentów centralnych, ekspozycji wobec przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania, dużych ekspozycji, wymogów dotyczących sprawozdawczości i ujawniania informacji, a także rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 150 z 7.6.2019, s. 1).

(39) Aby uniknąć znacznego obciążenia operacyjnego dla instytucji w Unii, wszystkie wymogi wdrażające ostateczne standardy FRTB do celów obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego powinny mieć tę samą datę rozpoczęcia stosowania. W związku z tym datę rozpoczęcia stosowania ograniczonej liczby wymogów FRTB, które zostały już wprowadzone rozporządzeniem (UE) 2019/876, należy dostosować do daty rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia. W dniu 27 lutego 2023 r. EUNB wydał opinię, w której stwierdził, że gdyby weszły w życie przepisy, o których mowa w art. 3 ust. 6 rozporządzeniu (UE) 2019/876, a mające zastosowanie ramy prawne nie przewidywały jeszcze stosowania metod opartych na FRTB do celów obliczania kapitału, właściwe organy, o których mowa w rozporządzeniu (UE) nr 1093/2010, nie powinny priorytetowo traktować żadnych działań nadzorczych lub egzekucyjnych w odniesieniu do tych wymogów do czasu pełnego wdrożenia FRTB, co ma nastąpić od dnia 1 stycznia 2025 r.

(40) W celu ukończenia realizacji programu reform wprowadzonego po światowym kryzysie finansowym z lat 2008–2009 oraz w celu eliminacji braków w obecnych ramach dotyczących ryzyka rynkowego, do prawa Unii należy wprowadzić wiążące wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego oparte na ostatecznych standardach FRTB. Niedawne oszacowania skutków ostatecznych standardów FRTB dla instytucji w Unii pokazały, że wdrożenie tych standardów w Unii doprowadzi do znacznego zwiększenia wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego w przypadku niektórych rodzajów działalności związanych z obrotem i animacją rynku, które są ważne dla gospodarki Unii. Aby złagodzić te skutki i utrzymać dobre funkcjonowanie rynków finansowych w Unii, należy wprowadzić ukierunkowane dostosowania w sposobie wdrożenia ostatecznych standardów FRTB do prawa Unii.

(41) Działalność handlowa instytucji na rynkach hurtowych może być z łatwością prowadzona ponad granicami, w tym między państwami członkowskimi a państwami trzecimi. Wdrożenie ostatecznych standardów FRTB powinno zatem być jak najbardziej zbieżne w różnych jurysdykcjach, zarówno pod względem merytorycznym, jak i czasowym. W przeciwnym razie niemożliwe byłoby zapewnienie równych warunków prowadzenia tej działalności w skali międzynarodowej. Komisja powinna zatem monitorować wdrażanie ostatecznych standardów FRTB w innych jurysdykcjach będących członkami Bazylejskiego Komitetu Nadzoru Bankowego. W celu zajęcia się, w razie potrzeby, potencjalnymi zakłóceniami w procesie wdrażania ostatecznych standardów FRTB należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE). Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów, oraz aby konsultacje te prowadzone były zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa[10]. W szczególności, aby zapewnić Parlamentowi Europejskiemu i Radzie udział na równych zasadach w przygotowaniu aktów delegowanych, instytucje te otrzymują wszelkie dokumenty w tym samym czasie co eksperci państw członkowskich, a eksperci tych instytucji mogą systematycznie brać udział w posiedzeniach grup eksperckich Komisji zajmujących się przygotowaniem aktów delegowanych. Środki wprowadzane w drodze aktów delegowanych powinny pozostać tymczasowe. W przypadku gdy właściwe jest stałe stosowanie takich środków, Komisja powinna przedłożyć Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wniosek ustawodawczy.

[10] Dz.U. L 123 z 12.5.2016, s. 1.

(42) Komisja powinna uwzględnić zasadę proporcjonalności przy obliczaniu wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego dla instytucji prowadzących działalność zaliczaną do portfela handlowego na średnią skalę oraz dokonać stosownej kalibracji tych wymogów. W związku z tym instytucje prowadzące działalność zaliczaną do portfela handlowego na średnią skalę powinny mieć możliwość stosowania uproszczonej metody standardowej do obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego, zgodnie ze standardami uzgodnionymi na szczeblu międzynarodowym. Ponadto kryteria kwalifikowalności do celów identyfikowania instytucji prowadzących działalność zaliczaną do portfela handlowego na średnią skalę powinny pozostać spójne z kryteriami dotyczącymi zwalniania takich instytucji z wymogów FRTB dotyczących sprawozdawczości wprowadzonych rozporządzeniem (UE) 2019/876.

(43) W świetle zaktualizowanej struktury unijnego rynku uprawnień do emisji dwutlenku węgla, jego stabilności w ostatnich latach oraz ograniczonej zmienności cen jednostek emisji dwutlenku węgla należy wprowadzić szczególną wagę ryzyka dla ekspozycji na handel uprawnieniami do emisji w ramach unijnego systemu handlu uprawnieniami (EU ETS) w ramach alternatywnej metody standardowej.

(44) W ramach alternatywnej metody standardowej ekspozycje z tytułu instrumentów obciążonych ryzykiem rezydualnym podlegają narzutowi z tytułu ryzyka rezydualnego w celu uwzględnienia ryzyk, które nie są objęte metodą opartą na wskaźnikach wrażliwości. Zgodnie ze standardami Bazylea III instrument i jego zabezpieczenie mogą być kompensowane do celów tego narzutu tylko wtedy, gdy jest to kompensacja doskonała. Instytucje są jednak w stanie w znacznym stopniu zabezpieczyć na rynku ryzyko rezydualne niektórych instrumentów objętych narzutem z tytułu ryzyka rezydualnego, zmniejszając tym samym ogólne ryzyko swoich portfeli, nawet jeżeli te zabezpieczenia mogą nie kompensować ryzyka pozycji początkowej w sposób doskonały. Aby umożliwić instytucjom dalsze zabezpieczanie bez zbędnych czynników zniechęcających oraz uwzględniając ekonomiczne uzasadnienie zmniejszenia ogólnego ryzyka, wprowadzenie narzutu z tytułu ryzyka rezydualnego powinno tymczasowo umożliwiać – po spełnieniu rygorystycznych warunków i uzyskaniu zgody organu nadzoru – wyłączenie z narzutu z tytułu ryzyka rezydualnego zabezpieczeń tych instrumentów, które można zabezpieczyć na rynku.

(45) Bazylejski Komitet Nadzoru Bankowego dokonał przeglądu standardu międzynarodowego dotyczącego ryzyka operacyjnego, by zaradzić słabościom, które pojawiły się w następstwie światowego kryzysu finansowego z lat 2008–2009. Oprócz braku wrażliwości na ryzyko w metodach standardowych stwierdzono brak porównywalności wynikający z szerokiego zakresu praktyk modelowania wewnętrznego w kontekście metody zaawansowanego pomiaru. W związku z tym, w celu uproszczenia ram ryzyka operacyjnego, wszystkie istniejące metody szacowania wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka operacyjnego zastąpiono pojedynczą metodą nieopartą na modelach, mianowicie nową standardową metodą dotyczącą ryzyka operacyjnego. Rozporządzenie (UE) nr 575/2013 należy dostosować do sfinalizowanych ram Bazylea III, aby przyczynić się do zapewnienia równych warunków działania na szczeblu międzynarodowym instytucjom mającym siedzibę w Unii, ale działającym również poza Unią, oraz zapewnić, aby ramy ryzyka operacyjnego na poziomie Unii pozostały skuteczne.

(46) Nowa metoda standardowa dotycząca ryzyka operacyjnego wprowadzona przez Bazylejski Komitet Nadzoru Bankowego łączy wskaźnik, który opiera się na skali działalności instytucji, ze wskaźnikiem, który uwzględnia historię strat tej instytucji. Sfinalizowane ramy Bazylea III przewidują pewną swobodę uznania, jeżeli chodzi o sposób wdrożenia wskaźnika, który uwzględnia historię strat instytucji. Jurysdykcje mają możliwość pominięcia strat historycznych przy obliczaniu wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka operacyjnego dla wszystkich odnośnych instytucji lub uwzględnienia danych dotyczących strat historycznych nawet w przypadku instytucji o wielkości poniżej określonego progu skali działalności. W celu zapewnienia równych warunków działania w Unii oraz uproszczenia obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka operacyjnego ta swoboda uznania powinna być stosowana w sposób zharmonizowany w odniesieniu do minimalnych wymogów w zakresie funduszy własnych poprzez pominięcie danych dotyczących historycznych strat operacyjnych w stosunku do wszystkich instytucji.

(47) Przy obliczaniu wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka operacyjnego można w przyszłości zezwolić na stosowanie polis ubezpieczeniowych jako jednej ze skutecznych technik ograniczania ryzyka. W tym celu EUNB powinien przedstawić Komisji sprawozdanie dotyczące stosowności uznania polis ubezpieczeniowych za skuteczną technikę ograniczania ryzyka oraz dotyczące warunków, kryteriów i standardowej formuły, która ma być stosowana w takich przypadkach.

(48) Nadzwyczajne i bezprecedensowe tempo zaostrzania polityki pieniężnej w następstwie pandemii COVID-19 może spowodować znaczne wahania na rynkach finansowych. Wraz ze zwiększoną niepewnością prowadzącą do wzrostu rentowności długu publicznego, może to z kolei prowadzić do niezrealizowanych strat w posiadanym przez niektóre instytucje długu publicznym. Aby złagodzić znaczny negatywny wpływ zmienności na rynkach instrumentów dłużnych rządu centralnego na fundusze własne instytucji, a tym samym na zdolność instytucji do udzielania pożyczek, należy ponownie wprowadzić tymczasowy filtr ostrożnościowy, który częściowo zneutralizowałby ten wpływ.

(49) Finansowanie publiczne poprzez emisję obligacji rządowych denominowanych w walucie krajowej innego państwa członkowskiego może być nadal konieczne do wspierania środków publicznych służących zwalczaniu skutków poważnego, podwójnego wstrząsu gospodarczego spowodowanego pandemią COVID-19 i rosyjską wojną napastniczą przeciwko Ukrainie. Aby uniknąć ograniczeń dla instytucji inwestujących w takie obligacje, należy ponownie wprowadzić rozwiązanie przejściowe dotyczące ekspozycji wobec rządów centralnych lub banków centralnych, w przypadku gdy ekspozycje te są denominowane w walucie krajowej innego państwa członkowskiego, do celów traktowania takich ekspozycji stosownie do ram ryzyka kredytowego.

(50) Rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/630[11] wprowadzono wymóg dotyczący minimalnego pokrycia strat z tytułu ekspozycji nieobsługiwanych, tzw. ostrożnościowy mechanizm ochronny. Środek ten miał na celu uniknięcie odbudowy ekspozycji nieobsługiwanych będących w posiadaniu instytucji, a jednocześnie promowanie proaktywnego zarządzania ekspozycjami nieobsługiwanymi poprzez poprawę skuteczności postępowań restrukturyzacyjnych lub egzekucyjnych. W tym kontekście należy zastosować pewne ukierunkowane zmiany do ekspozycji nieobsługiwanych gwarantowanych przez agencje kredytów eksportowych lub publicznych gwarantów. Ponadto niektóre instytucje, które spełniają rygorystyczne warunki i specjalizują się w nabywaniu ekspozycji nieobsługiwanych, powinny zostać wyłączone ze stosowania ostrożnościowego mechanizmu ochronnego.

(51) Notowane na giełdzie małe i niezłożone instytucje oraz inne instytucje powinny również ujawniać informacje na temat kwoty i jakości ekspozycji obsługiwanych, nieobsługiwanych i restrukturyzowanych, a także analizę wiekowania rozliczania przeterminowanych ekspozycji w odniesieniu do rachunkowości. Ten obowiązek ujawniania informacji nie stanowi dodatkowego obciążenia dla tych instytucji, ponieważ ujawnianie tak ograniczonego zestawu informacji zostało już wdrożone przez EUNB na podstawie planu działania Rady z 2017 r. na rzecz rozwiązania problemu kredytów zagrożonych w Europie, w którym wezwano EUNB do zwiększenia wymogów dotyczących ujawniania informacji na temat jakości aktywów i kredytów zagrożonych dla wszystkich instytucji. Ten obowiązek ujawniania informacji jest także w pełni spójny z komunikatem Komisji z dnia 16 grudnia 2020 r. pt. „Rozwiązanie problemu kredytów zagrożonych zaistniałego w następstwie pandemii COVID-19”.

---

[11] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/630 z dnia 17 kwietnia 2019 r. zmieniające rozporządzenie (UE) nr 575/2013 w odniesieniu do minimalnego pokrycia strat z tytułu ekspozycji nieobsługiwanych (Dz.U. L 111 z 25.4.2019, s. 4).

(52) Niezbędne jest zmniejszenie obciążeń związanych z przestrzeganiem przepisów dotyczących ujawniania informacji oraz zwiększenie porównywalności ujawnianych informacji. EUNB powinien zatem utworzyć scentralizowaną platformę internetową, która umożliwi ujawnianie informacji i danych przekazywanych przez instytucje. Ta scentralizowana platforma internetowa powinna służyć jako pojedynczy punkt dostępu do informacji ujawnianych przez instytucje, przy czym właścicielem informacji i danych oraz podmiotem odpowiedzialnym za ich dokładność powinny pozostać instytucje, które je udostępniają. Centralizacja publikacji ujawnianych informacji powinna być w pełni spójna z planem działania na rzecz tworzenia unii rynków kapitałowych. Ponadto ta scentralizowana platforma internetowa powinna być interoperacyjna z europejskim pojedynczym punktem dostępu.

(53) Aby umożliwić większą integrację sprawozdawczości nadzorczej i ujawniania informacji do celów nadzoru, EUNB powinien publikować w sposób scentralizowany informacje ujawniane przez instytucje przy jednoczesnym poszanowaniu prawa wszystkich instytucji do samodzielnego publikowania danych i informacji. Takie scentralizowane ujawnianie informacji powinno umożliwić EUNB publikowanie ujawnianych informacji dotyczących małych i niezłożonych instytucji na podstawie informacji przekazywanych przez te instytucje właściwym organom, a tym samym powinno znacznie zmniejszyć obciążenie administracyjne, któremu podlegają małe i niezłożone instytucje. Jednocześnie centralizacja ujawniania informacji nie powinna mieć wpływu na koszty dla innych instytucji oraz powinna zwiększyć przejrzystość i obniżyć koszty dostępu uczestników rynku do informacji ostrożnościowych. Taka zwiększona przejrzystość powinna ułatwić porównywalność danych między instytucjami i promować dyscyplinę rynkową.

(54) Osiągnięcie ambitnych założeń środowiskowych i klimatycznych Europejskiego Zielonego Ładu określone w komunikacie Komisji z dnia 11 grudnia 2019 r. i przyczynianie się do realizacji Agendy Organizacji Narodów Zjednoczonych na rzecz zrównoważonego rozwoju 2030 wymagają przeznaczenia znacznych kwot inwestycji z sektora prywatnego na zrównoważone inwestycje w Unii. Rozporządzenie (UE) nr 575/2013 powinno odzwierciedlać znaczenie czynników środowiskowych, społecznych i z zakresu ładu korporacyjnego (ESG) oraz pełne zrozumienie ryzyk wynikających z ekspozycji wobec działań, które są związane z ogólnymi celami w zakresie zrównoważoności lub ESG. Aby zapewnić ujednolicenie w całej Unii oraz jednolite rozumienie czynników i ryzyk ESG, należy określić ogólne definicje. Czynniki ESG mogą pozytywnie lub negatywnie oddziaływać na wyniki finansowe lub wypłacalność podmiotu, państwa lub osoby fizycznej. Typowe przykłady czynników ESG obejmują emisje gazów cieplarnianych, bioróżnorodność oraz wykorzystanie i zużycie wody – w obszarze środowiska; prawa człowieka oraz kwestie związane z zatrudnieniem i siłą roboczą – w obszarze społecznym; a także prawa i obowiązki pracowników wyższego szczebla oraz wynagrodzenia – w obszarze ładu korporacyjnego. Aktywa lub działania podlegające wpływowi czynników środowiskowych lub społecznych należy zdefiniować przez odniesienie do ambicji Unii, aby osiągnąć neutralność klimatyczną do 2050 r., jak określono w rozporządzeniach Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/1119[12], rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie odbudowy zasobów przyrodniczych i zmieniającym rozporządzenie (UE) 2022/869, oraz do odpowiednich celów Unii w zakresie zrównoważoności. Techniczne kryteria kwalifikacji w odniesieniu do zasady „nie czyń poważnych szkód” przyjęte zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/852[13], a także szczegółowe akty prawne Unii mające na celu zapobieganie zmianie klimatu, degradacji środowiska i utracie różnorodności biologicznej powinny być stosowane do identyfikacji aktywów lub ekspozycji do celów oceny specjalnego traktowania ostrożnościowego i zróżnicowania ryzyka.

---

[12] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/1119 z dnia 30 czerwca 2021 r. w sprawie ustanowienia ram na potrzeby osiągnięcia neutralności klimatycznej i zmiany rozporządzeń (WE) nr 401/2009 i (UE) 2018/1999 (Europejskie prawo o klimacie) (Dz.U. L 243 z 9.7.2021, s. 1).

[13] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/852 z dnia 18 czerwca 2020 r. w sprawie ustanowienia ram ułatwiających zrównoważone inwestycje, zmieniające rozporządzenie (UE) 2019/2088 (Dz.U. L 198 z 22.6.2020, s. 13).

(55) Skala ekspozycji na ryzyka ESG niekoniecznie jest proporcjonalna do wielkości i złożoności instytucji. Poziomy ekspozycji na ryzyka ESG w całej Unii są również dość niejednorodne, przy czym w niektórych państwach członkowskich występują potencjalnie łagodne skutki przejściowe, a w innych przejściowy wpływ na ekspozycje związane z działaniami, które mają znaczny negatywny wpływ, w szczególności na środowisko, jest potencjalnie wysoki. Wymogi dotyczące przejrzystości, którym podlegają instytucje, oraz wymogi dotyczące ujawniania informacji w zakresie zrównoważoności określone w innych obowiązujących unijnych aktach prawnych pozwolą za kilka lat uzyskać bardziej szczegółowe dane. Aby właściwie ocenić ryzyka ESG, na które mogłyby być narażone instytucje, konieczne jest jednak, aby rynki i właściwe organy uzyskiwały odpowiednie dane od wszystkich podmiotów narażonych na takie ryzyka. Instytucje powinny być w stanie systematycznie identyfikować i zapewniać odpowiednią przejrzystość, jeśli chodzi o ich ekspozycje na działania, które uznaje się za wyrządzające poważne szkody jednemu z celów środowiskowych w rozumieniu rozporządzenia (UE) 2020/852. W celu zapewnienia, aby właściwe organy dysponowały szczegółowymi, kompleksowymi i porównywalnymi danymi na potrzeby skutecznego nadzoru, informacje dotyczące ekspozycji na ryzyka ESG powinny być uwzględniane w sprawozdawczości nadzorczej instytucji. Aby zagwarantować rynkom kompleksową przejrzystość, obowiązkiem ujawniania informacji o ryzykach ESG należy również objąć wszystkie instytucje. Szczegółowość tych informacji powinna być zgodna z zasadą proporcjonalności, z uwzględnieniem wielkości i złożoności danej instytucji oraz istotności jej ekspozycji na ryzyka ESG. Dokonując przeglądu wykonawczych standardów technicznych w odniesieniu do ujawniania informacji na temat ryzyk ESG, EUNB powinien ocenić sposoby poprawy ujawniania informacji na temat ryzyk ESG związanych z pulami aktywów stanowiących zabezpieczenie obligacji zabezpieczonych oraz rozważyć, czy informacje na temat odnośnych ekspozycji pul kredytów bazowych obligacji zabezpieczonych wyemitowanych przez instytucje, bezpośrednio lub poprzez przeniesienie kredytów do jednostek specjalnego przeznaczenia, powinny zostać włączone do zmienionych wykonawczych standardów technicznych albo do ram regulacyjnych i ram ujawniania informacji dotyczących obligacji zabezpieczonych.

(56) Ze względu na to, że przejście gospodarki Unii na zrównoważony model gospodarczy nabiera tempa, ryzyka dla zrównoważoności stają się bardziej wyraźne i potencjalnie wymagają dalszej analizy. Odpowiednia ocena dostępności i osiągalności wiarygodnych i spójnych danych ESG powinna stanowić podstawę do ustanowienia pełnego powiązania między czynnikami ryzyk ESG a tradycyjnymi kategoriami ryzyk finansowych i zbiorami ekspozycji. EUNGiPW powinien również przyczyniać się do gromadzenia dowodów, zgłaszając, czy ryzyka ESG są odpowiednio odzwierciedlone w ratingach ryzyka kredytowego kontrahentów lub ekspozycji, które instytucje mogą posiadać. W kontekście szybkich i ciągłych zmian dotyczących identyfikacji i kwantyfikacji ryzyk ESG zarówno przez instytucje, jak i organy nadzoru, należy również przyspieszyć – i tym samym dostosować do daty wejścia niniejszego rozporządzenia w życie – termin części upoważnienia EUNB dotyczącej przeprowadzenia przezeń oceny i przedstawienia sprawozdania na temat tego, czy byłoby uzasadnione specjalne traktowanie ostrożnościowe ekspozycji z tytułu aktywów lub działań znacząco związanych z celami środowiskowymi lub społecznymi. Obecne upoważnienie EUNB powinno zostać podzielone na szereg sprawozdań ze względu na długość i złożoność działań oceniających, które mają zostać przeprowadzone. W związku z tym do końca, odpowiednio, 2024 r. i 2025 r. EUNB powinien przygotować dwa kolejne roczne sprawozdania następcze. Według Międzynarodowej Agencji Energetycznej aby osiągnąć cel neutralności pod względem emisji dwutlenku węgla do 2050 r., nie można przeprowadzać nowych poszukiwań paliw kopalnych ani rozbudowywać infrastruktury powiązanej z tymi paliwami. Oznacza to, że ekspozycje związane z paliwami kopalnymi mogą stanowić wyższe ryzyko zarówno na poziomie mikro, ponieważ wartość takich aktywów ma się z biegiem czasu zmniejszać, jak i na poziomie makro, ponieważ finansowanie działalności związanej z paliwami kopalnymi zagraża realizacji celu, jakim jest ograniczenie wzrostu temperatury na świecie do 1,5°C powyżej poziomów sprzed epoki przemysłowej, a tym samym zagraża stabilności finansowej. Właściwe organy i uczestnicy rynku powinni zatem korzystać ze zwiększonej przejrzystości ze strony instytucji w odniesieniu do ich ekspozycji wobec podmiotów sektora paliw kopalnych, w tym ich działalności w zakresie odnawialnych źródeł energii.

(57) W celu zapewnienia, aby wszelkie korekty ekspozycji z tytułu infrastruktury nie podważały ambicji Unii w zakresie klimatu, nowe ekspozycje otrzymywałyby dyskonto z tytułu wagi ryzyka wyłącznie w przypadku, gdy finansowane aktywa pozytywnie przyczyniają się do realizacji co najmniej jednego z celów środowiskowych określonych w rozporządzeniu (UE) 2020/852 i nie wyrządzają znaczącej szkody pozostałym celom określonym w tym rozporządzeniu, lub w przypadku gdy finansowane aktywa nie wyrządzają znaczącej szkody żadnemu z celów środowiskowych określonych w tym rozporządzeniu.

(58) Istotne jest, aby organy nadzoru dysponowały niezbędnymi uprawnieniami do kompleksowej oceny i pomiaru ryzyk, na jakie narażona jest grupa bankowa na poziomie skonsolidowanym, oraz aby miały możliwość elastycznego dostosowywania swoich podejść nadzorczych do nowych źródeł ryzyka. Ważne jest, aby uniknąć luk pomiędzy konsolidacją ostrożnościową a konsolidacją rachunkowości, które mogą skutkować transakcjami mającymi na celu wyjęcie aktywów z zakresu konsolidacji ostrożnościowej, mimo że ryzyka pozostają w danej grupie bankowej. Brak spójności w definicjach terminów „jednostka dominująca", „jednostka zależna" i „kontrola" oraz brak jasności w definicjach terminów „przedsiębiorstwo usług pomocniczych", „finansowa spółka holdingowa" i „instytucja finansowa" utrudniają organom nadzoru spójne stosowanie w Unii mających zastosowanie przepisów oraz wykrywanie ryzyk i odpowiednie przeciwdziałanie im na poziomie skonsolidowanym. Definicje te powinny zatem zostać zmienione i doprecyzowane. Ponadto uznaje się za stosowne, aby EUNB zbadał dokładniej, czy te uprawnienia organów nadzoru mogą być w sposób niezamierzony ograniczone przez jakiekolwiek utrzymujące się rozbieżności lub luki w przepisach regulacyjnych lub w ich interakcji z mającymi zastosowanie ramami rachunkowości.

(59) W ostatnich latach rynki kryptoaktywów szybko się rozwijają. Aby przeciwdziałać potencjalnym ryzykom dla instytucji wynikającym z ich ekspozycji na kryptoaktywa, które nie są jeszcze w wystarczającym stopniu objęte istniejącymi ramami ostrożnościowymi, Bazylejski Komitet Nadzoru Bankowego opublikował w grudniu 2022 r. kompleksowy standard ostrożnościowego traktowania ekspozycji na kryptoaktywa. Zalecaną datą rozpoczęcia stosowania tego standardu jest 1 stycznia 2025 r., ale niektóre elementy techniczne standardu były dalej rozwijane na szczeblu Bazylejskiego Komitetu Nadzoru Bankowego w latach 2023 i 2024. W świetle bieżących zmian na rynkach kryptoaktywów oraz uznając znaczenie pełnego wdrożenia standardu bazylejskiego dotyczącego ekspozycji instytucji na kryptoaktywa do prawa Unii, Komisja powinna do dnia 30 czerwca 2025 r. przedłożyć wniosek ustawodawczy w celu wdrożenia tego standardu oraz określić ostrożnościowe traktowanie mające zastosowanie do tych ekspozycji w okresie przejściowym do czasu wdrożenia tego standardu. Przejściowe ostrożnościowe traktowanie powinno uwzględniać ramy prawne wprowadzone rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2023/1114[14] dla emitentów kryptoaktywów i określać ostrożnościowe traktowanie tych kryptoaktywów. W związku z tym w okresie przejściowym tokenowane aktywa tradycyjne, w tym tokeny będące e-pieniądzem, należy uznać za wiążące się z podobnymi ryzykami co aktywa tradycyjne i kryptoaktywa zgodne z tym rozporządzeniem, a powiązanie aktywów tradycyjnych innych niż jedna waluta fiat powinno być objęte ostrożnościowym traktowaniem zgodnym z wymogami tego rozporządzenia. Ekspozycjom na inne kryptoaktywa, w tym tokenowane instrumenty pochodne na kryptoaktywach innych niż te, które kwalifikują się do korzystniejszego sposobu ujmowania w kapitale, należy przypisać wagę ryzyka równą 1250 %.

---

[14] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2023/1114 z dnia 31 maja 2023 r. w sprawie rynków kryptoaktywów oraz zmiany rozporządzeń (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 1095/2010 oraz dyrektyw 2013/36/UE i (UE) 2019/1937 (Dz.U. L 150 z 9.6.2023, s. 40).

(60) Brak jasności co do niektórych aspektów ram dotyczących minimalnego dolnego pułapu redukcji wartości dla transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych, które to ramy opracował Bazylejski Komitet Nadzoru Bankowego jako część sfinalizowanych ram Bazylea III, jak również zastrzeżenia co do ekonomicznego uzasadnienia stosowania tych ram w odniesieniu do niektórych rodzajów transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych, rodzą pytanie, czy cele ostrożnościowe, jakie przyświecają tym ramom, można osiągnąć bez wywoływania niepożądanych skutków. Komisja powinna zatem dokonać ponownej oceny wdrożenia ram dotyczących minimalnego dolnego pułapu redukcji wartości dla transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych w prawie Unii. W celu zapewnienia Komisji wystarczających dowodów EUNB, w ścisłej współpracy z EUNGiPW, powinien przedstawić Komisji sprawozdanie na temat skutków tych ram oraz najwłaściwszego podejścia do ich wdrożenia w prawie Unii.

(61) Zgodnie z ostatecznymi ramami Bazylea III bardzo krótkoterminowy charakter transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych może nie być dobrze odzwierciedlany w metodzie SA-CR, co prowadzi do sytuacji, w której wymogi w zakresie funduszy własnych obliczone z zastosowaniem tej metody mogą być znacząco wyższe niż wymogi w zakresie funduszy własnych obliczone z zastosowaniem metody IRB. W konsekwencji, a także z uwagi na wprowadzenie minimalnego progu kapitałowego, wymogi w zakresie funduszy własnych obliczane w odniesieniu do tych ekspozycji mogłyby znacznie wzrosnąć, co wpłynęłoby na płynność rynków długu i rynków papierów wartościowych, w tym rynków państwowych instrumentów dłużnych. EUNB powinien zatem przedstawić sprawozdanie na temat stosowności i wpływu standardów ryzyka kredytowego na transakcje finansowane z użyciem papierów wartościowych, w szczególności na temat tego, czy zasadna byłaby korekta metody SA-CR dla tych ekspozycji, by odzwierciedlić ich krótkoterminowy charakter.

(62) Komisja powinna wdrożyć do prawa Unii zmienione standardy Bazylea III dotyczące wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z korektą wyceny kredytowej (CVA), opublikowane przez Bazylejski Komitet Nadzoru Bankowego w lipcu 2020 r., ponieważ standardy te ogólnie udoskonalają sposób obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z CVA dzięki rozwiązaniu kilku wcześniej zaobserwowanych problemów, w szczególności kwestii tego, że dotychczasowe ramy dotyczące wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu CVA nie uwzględniają w odpowiedni sposób ryzyka związanego z CVA.

(63) Przy wdrażaniu początkowych standardów Bazylea III dotyczących ujmowania ryzyka związanego z CVA w prawie Unii niektóre transakcje wyłączono z obowiązku obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z CVA. Wyłączenia te zostały uzgodnione, aby zapobiec potencjalnie nadmiernemu wzrostowi kosztów niektórych transakcji na instrumentach pochodnych spowodowanemu wprowadzeniem wymogu w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z CVA, w szczególności w sytuacji, gdy instytucje nie mogły ograniczyć ryzyka związanego z CVA niektórych klientów, którzy nie byli w stanie wymienić zabezpieczenia. Zgodnie z szacunkowymi skutkami obliczonymi przez EUNB wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z CVA obliczone zgodnie ze zmienionymi standardami Bazylea III pozostałyby nadmiernie wysokie w przypadku wyłączonych transakcji z tymi klientami. Aby zapewnić tym klientom możliwość dalszego zabezpieczania się przed ryzykami finansowymi za pomocą transakcji na instrumentach pochodnych, wyłączenia te należy utrzymać przy wdrażaniu zmienionych standardów Bazylea III.

(64) Rzeczywiste ryzyko związane z CVA dotyczące wyłączonych transakcji mogłoby być jednak źródłem znacznego ryzyka dla instytucji stosujących te wyłączenia. W przypadku zmaterializowania się tych ryzyk odnośne instytucje mogłyby ponieść znaczne straty. Jak podkreślił EUNB w swoim sprawozdaniu z dnia 25 lutego 2015 r. na temat CVA, ryzyko związane z CVA dotyczące wyłączonych transakcji budzi obawy natury ostrożnościowej, które nie są uwzględnione w rozporządzeniu (UE) nr 575/2013. Aby pomóc organom nadzoru w monitorowaniu ryzyka związanego z CVA wynikającego z wyłączonych transakcji, instytucje powinny zgłaszać wymogi w zakresie funduszy własnych obliczone z tytułu ryzyka związanego z CVA dla wyłączonych transakcji, które to wymogi miałyby zastosowanie, gdyby transakcje te nie były objęte wyłączeniem. Ponadto EUNB powinien opracować wytyczne pomagające organom nadzoru w identyfikacji nadmiernego ryzyka związanego z CVA oraz w poprawie harmonizacji działań nadzorczych w tym obszarze w całej Unii.

(65) Komisja powinna być uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych opracowanych przez EUNB w odniesieniu do: wskaźników służących stwierdzeniu wyjątkowych okoliczności na potrzeby dodatkowych korekt wartości; metody określania głównego czynnika wpływającego na ryzyko danej pozycji oraz tego, czy jest to pozycja długa czy krótka; procesu obliczania i monitorowania krótkich pozycji kredytowych netto lub krótkich pozycji kapitałowych netto w portfelu bankowym; sposobu ujmowania zabezpieczeń ryzyka walutowego w odniesieniu do współczynników kapitałowych; kryteriów, które mają być stosowane przez instytucje w celu przypisania pozycji pozabilansowych; kryteriów dla wysokiej jakości ekspozycji związanych z finansowaniem typu project finance i z finansowaniem obiektów w kontekście kredytowania specjalistycznego, dla których nie jest dostępna ocena kredytowa mająca bezpośrednie zastosowanie; rodzajów czynników, które należy uwzględnić przy ocenie adekwatności wag ryzyka; terminu „równoważny mechanizm prawny pozwalający zapewnić, aby nieruchomość w budowie została ukończona w rozsądnym terminie”; warunków oceny istotności stosowania istniejącego systemu ratingowego; metody oceny zgodności z wymogami dotyczącymi stosowania metody IRB; kategoryzacji finansowania typu project finance, finansowania obiektów i finansowania towarów; dalszego doprecyzowania kategorii ekspozycji według metody IRB; czynników dotyczących kredytowania specjalistycznego; obliczania kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem w przypadku ryzyka rozmycia nabytych wierzytelności; oceny integralności procesu klasyfikacji; stosowanej przez instytucję metodyki szacowania prawdopodobieństwa niewykonania zobowiązania; porównywalnej nieruchomości; delty nadzorczej opcji kupna i opcji sprzedaży; składników wskaźnika biznesowego; korekty wskaźnika biznesowego; definicji „nadmiernej uciążliwości” w kontekście obliczania rocznej straty z tytułu ryzyka operacyjnego;

taksonomii ryzyka w zakresie ryzyka operacyjnego; dokonywanej przez właściwe organy oceny obliczania rocznej straty z tytułu ryzyka operacyjnego; korekt danych dotyczących strat; zarządzania ryzykiem operacyjnym; obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego w odniesieniu do pozycji portfela bankowego, które są obciążone ryzykiem walutowym lub ryzykiem cen towarów; metodyki oceny stosowanej przez właściwe organy w odniesieniu do alternatywnej metody standardowej; portfeli handlowych przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania; kryteriów odstępstwa od narzutu z tytułu ryzyka rezydualnego; warunków i wskaźników stosowanych do stwierdzenia, czy wystąpiły wyjątkowe okoliczności; kryteriów stosowania parametrów wejściowych w modelu pomiaru ryzyka; kryteriów oceny możliwości modelowania czynników ryzyka; warunków i kryteriów, zgodnie z którymi instytucja może otrzymać zezwolenie na nieliczenie przekroczenia; kryteriów wskazujących, czy teoretyczne zmiany wartości portfela jednostki odpowiadającej za handel są zbliżone lub wystarczająco zbliżone do hipotetycznych zmian; warunków i kryteriów oceny ryzyka związanego z CVA wynikającego z transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych wycenianych według wartości godziwej; wskaźników zastępczych spreadów; oceny rozszerzeń i zmian stosowania metody standardowej w odniesieniu do ryzyka związanego z CVA; oraz elementów technicznych niezbędnych instytucjom do obliczania ich wymogów w zakresie funduszy własnych w odniesieniu do niektórych kryptoaktywów. Komisja powinna przyjmować te regulacyjne standardy techniczne w drodze aktów delegowanych zgodnie z art. 290 TFUE i zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

(66) Komisja powinna być uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych opracowanych przez EUNB w odniesieniu do: procedury wspólnego podejmowania decyzji w sprawie metody IRB przedłożonej przez unijne instytucje dominujące, unijne dominujące finansowe spółki holdingowe oraz unijne dominujące finansowe spółki holdingowe o działalności mieszanej; pozycji wskaźnika biznesowego w drodze przyporządkowania tych pozycji do odpowiednich komórek w sprawozdaniu; jednolitych formatów ujawniania informacji, powiązanych instrukcji, informacji na temat zasad ponownego przekazywania informacji oraz rozwiązań informatycznych na potrzeby ujawniania informacji; oraz ujawniania informacji z zakresu ESG. Komisja powinna przyjmować te wykonawcze standardy techniczne w drodze aktów wykonawczych zgodnie z art. 291 TFUE oraz zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

(67) Ponieważ cel niniejszego rozporządzenia, jakim jest zapewnienie jednolitych wymogów ostrożnościowych mających zastosowanie do instytucji w całej Unii, nie może zostać osiągnięty w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast ze względu na rozmiary i skutki działań możliwe jest jego lepsze osiągnięcie na poziomie Unii, może ona podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.

(68) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (UE) nr 575/2013,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Zmiany w rozporządzeniu (UE) nr 575/2013

W rozporządzeniu (UE) nr 575/2013 wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 4 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

(i) pkt 1 lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) prowadzenie któregokolwiek z rodzajów działalności, o których mowa w sekcji A pkt 3 i 6 załącznika I do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/65/UE*, w przypadku gdy spełniona jest jedna z następujących przesłanek, z zastrzeżeniem że przedsiębiorstwo nie jest podmiotem prowadzącym handel towarami i uprawnieniami do emisji, przedsiębiorstwem zbiorowego inwestowania, zakładem ubezpieczeń ani firmą inwestycyjną, którą zwolniono z wymogu uzyskania zezwolenia na prowadzenie działalności jako instytucja kredytowa zgodnie z art. 8a dyrektywy 2013/36/UE:

(i) całkowita wartość skonsolidowanych aktywów przedsiębiorstwa mającego siedzibę w Unii, w tym wszelkich jego oddziałów i jednostek zależnych mających siedzibę w państwie trzecim, jest równa lub przekracza 30 mld EUR;

(ii) całkowita wartość aktywów przedsiębiorstwa mającego siedzibę w Unii, w tym wszelkich jego oddziałów i jednostek zależnych mających siedzibę w państwie trzecim, jest niższa niż 30 mld EUR, a przedsiębiorstwo wchodzi w skład grupy, w której całkowita wartość skonsolidowanych aktywów wszystkich przedsiębiorstw należących do tej grupy mających siedzibę w Unii – w tym wszelkich ich oddziałów i jednostek zależnych mających siedzibę w państwie trzecim – posiadających, każde z osobna, aktywa o całkowitej wartości niższej niż 30 mld EUR oraz prowadzących którykolwiek z rodzajów działalności, o których mowa w sekcji A pkt 3 i 6 załącznika I do dyrektywy 2014/65/UE, jest równa lub przekracza 30 mld EUR;

(iii) całkowita wartość aktywów przedsiębiorstwa mającego siedzibę w Unii, w tym wszelkich jego oddziałów i jednostek zależnych mających siedzibę w państwie trzecim, jest niższa niż 30 mld EUR, a przedsiębiorstwo należy do grupy, w której całkowita wartość skonsolidowanych aktywów wszystkich przedsiębiorstw należących do tej grupy – które prowadzą którykolwiek z rodzajów działalności, o których mowa w sekcji A pkt 3 i 6 załącznika I do dyrektywy 2014/65/UE – jest równa lub przekracza 30 mld EUR, w przypadku gdy organ sprawujący nadzór skonsolidowany, w porozumieniu z kolegium organów nadzoru, tak zadecyduje, aby wyeliminować potencjalne ryzyka obchodzenia przepisów lub potencjalne ryzyka dla stabilności finansowej Unii;

---

* Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/65/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych oraz zmieniająca dyrektywę 2002/92/WE i dyrektywę 2011/61/UE (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 349).”;

(ii) uchyla się pkt 12;

(iii) pkt 15 i 16 otrzymują brzmienie:

„(15) »jednostka dominująca« oznacza przedsiębiorstwo, które kontroluje, w rozumieniu pkt 37, co najmniej jedno przedsiębiorstwo;

(16) »jednostka zależna« oznacza przedsiębiorstwo kontrolowane, w rozumieniu pkt 37, przez inne przedsiębiorstwo; jednostki zależne danej jednostki zależnej uznaje się również za jednostki zależne jednostki będącej ich pierwotną jednostką dominującą;”;

(iv) pkt 18 otrzymuje brzmienie:

„(18) »przedsiębiorstwo usług pomocniczych« oznacza przedsiębiorstwo, którego główną działalność, czy to świadczoną na rzecz przedsiębiorstw należących do grupy, czy też na rzecz klientów spoza grupy, stanowi dowolny z poniższych rodzajów działalności:

a) bezpośrednie rozszerzenie działalności bankowej;

b) leasing operacyjny, posiadanie majątku lub zarządzanie nim, świadczenie usług przetwarzania danych lub każda inna działalność, o ile ma charakter pomocniczy względem działalności bankowej;

c) inna działalność uznana przez EUNB za podobną do rodzajów działalności, o których mowa w lit. a) i b);";

(v) pkt 20 otrzymuje brzmienie:

„(20) »finansowa spółka holdingowa« oznacza przedsiębiorstwo, które spełnia wszystkie poniższe warunki:

a) jest instytucją finansową;

b) nie jest finansową spółką holdingową o działalności mieszanej;

c) posiada przynajmniej jedną jednostkę zależną, która jest instytucją;

d) ponad 50 % któregokolwiek z następujących wskaźników jest stale związanych z jednostkami zależnymi będącymi instytucjami lub instytucjami finansowymi oraz z działalnością prowadzoną przez samo przedsiębiorstwo, która to działalność nie jest związana z nabywaniem lub posiadaniem pakietów akcji w jednostkach zależnych, gdy ta działalność ma ten sam charakter co działalność prowadzona przez instytucje lub instytucje finansowe:

(i) kapitał własny przedsiębiorstwa – na podstawie jego sytuacji skonsolidowanej;

(ii) aktywa przedsiębiorstwa – na podstawie jego sytuacji skonsolidowanej;

(iii) dochody przedsiębiorstwa – na podstawie jego sytuacji skonsolidowanej;

(iv) personel przedsiębiorstwa – na podstawie jego sytuacji skonsolidowanej;

(v) inne wskaźniki uznane za istotne przez właściwy organ.

Właściwy organ może zdecydować, że podmiot nie kwalifikuje się jako finansowa spółka holdingowa, nawet jeżeli spełniony jest jeden ze wskaźników, o których mowa w akapicie pierwszym ppkt (i)–(iv), jeżeli właściwy organ uzna, że odnośny wskaźnik nie daje rzetelnego i prawdziwego obrazu głównych rodzajów działalności i ryzyk grupy. Przed podjęciem takiej decyzji właściwy organ konsultuje się z EUNB i przedstawia umotywowane i szczegółowe uzasadnienie jakościowe i ilościowe. Właściwy organ należycie uwzględnia opinię EUNB oraz, jeżeli zdecyduje się odejść od zastosowania się do niej, w terminie trzech miesięcy od daty otrzymania opinii EUNB przedstawia EUNB uzasadnienie odejścia od stosownej opinii;";

(vi) dodaje się punkt w brzmieniu:

„(20a) »inwestycyjna spółka holdingowa« oznacza inwestycyjną spółkę holdingową zdefiniowaną w art. 4 ust. 1 pkt 23 rozporządzenia (UE) 2019/2033;”;

(vii) pkt 26 otrzymuje brzmienie:

„(26) »instytucja finansowa« oznacza przedsiębiorstwo, które spełnia obydwa następujące warunki:

a) nie jest instytucją, spółką holdingową działającą wyłącznie w sektorze przemysłowym, jednostką specjalnego przeznaczenia do celów sekurytyzacji, ubezpieczeniową spółką holdingową zdefiniowaną w art. 212 ust. 1 lit. f) dyrektywy 2009/138/WE ani ubezpieczeniową spółką holdingową prowadzącą działalność mieszaną zdefiniowaną w art. 212 ust. 1 lit. g) tej dyrektywy, z wyjątkiem przypadku, gdy ubezpieczeniowa spółka holdingowa prowadząca działalność mieszaną posiada instytucję zależną;

b) spełnia ono co najmniej jeden z następujących warunków:

(i) główną działalnością przedsiębiorstwa jest nabywanie lub posiadanie pakietów akcji lub wykonywanie co najmniej jednego spośród rodzajów działalności wymienionych w pkt 2–12 i pkt 15, 16 i 17 załącznika I do dyrektywy 2013/36/UE, lub wykonywanie co najmniej jednej z usług lub jednego spośród rodzajów działalności wymienionych w sekcji A lub B załącznika I do dyrektywy 2014/65/UE w odniesieniu do instrumentów finansowych wymienionych w sekcji C załącznika I do dyrektywy 2014/65/UE;

(ii) przedsiębiorstwo jest firmą inwestycyjną, finansową spółką holdingową o działalności mieszanej, inwestycyjną spółką holdingową, dostawcą usług płatniczych, które należą do kategorii określonych w art. 1 ust. 1 lit. a)–d) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2366[*], spółką zarządzania aktywami lub przedsiębiorstwem usług pomocniczych;

---

[*] Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2366 z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego, zmieniająca dyrektywy 2002/65/WE, 2009/110/WE, 2013/36/UE i rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 oraz uchylająca dyrektywę 2007/64/WE (Dz.U. L 337 z 23.12.2015, s. 35).”;

(viii) dodaje się punkt w brzmieniu:

„(26a) »spółka holdingowa działająca wyłącznie w sektorze przemysłowym« oznacza przedsiębiorstwo, które spełnia wszystkie poniższe warunki:

a) jego główną działalnością jest nabywanie lub posiadanie pakietów akcji;

b) nie jest wymienione w pkt 27 lit. a) ani w pkt 27 lit. d)–l) niniejszego ustępu i nie jest firmą inwestycyjną, spółką zarządzania aktywami ani dostawcą usługi płatniczej, które należą do kategorii określonych w art. 1 ust. 1 lit. a)–d) dyrektywy (UE) 2015/2366;

c) nie posiada żadnych udziałów kapitałowych w podmiocie sektora finansowego;”;

(ix) w pkt 27 uchyla się lit. c);

(x) pkt 28 otrzymuje brzmienie:

„(28) »dominująca instytucja z państwa członkowskiego« oznacza instytucję w państwie członkowskim, której jednostką zależną jest instytucja lub instytucja finansowa, lub która posiada udział kapitałowy w instytucji lub instytucji finansowej i która sama nie jest jednostką zależną innej instytucji posiadającej zezwolenie wydane w tym samym państwie członkowskim ani jednostką zależną finansowej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej utworzonych w tym samym państwie członkowskim;”;

(xi) pkt 35 otrzymuje brzmienie:

„(35) »udział kapitałowy« oznacza udział kapitałowy zdefiniowany w art. 2 pkt 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/34/UE* lub posiadanie, bezpośrednio lub pośrednio, co najmniej 20 % praw głosu lub kapitału przedsiębiorstwa;

---

* Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/34/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie rocznych sprawozdań finansowych, skonsolidowanych sprawozdań finansowych i powiązanych sprawozdań niektórych rodzajów jednostek, zmieniająca dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2006/43/WE oraz uchylająca dyrektywy Rady 78/660/EWG i 83/349/EWG (Dz.U. L 182 z 29.6.2013, s. 19).”;

(xii) pkt 37 otrzymuje brzmienie:

„(37) »kontrola« oznacza związek zachodzący między jednostką dominującą a jej jednostką zależną, opisany w art. 22 dyrektywy 2013/34/UE, lub w standardach rachunkowości, którym podlega instytucja na mocy rozporządzenia (WE) nr 1606/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady*, bądź też podobny związek między jakąkolwiek osobą fizyczną lub prawną a przedsiębiorstwem;

---

* Rozporządzenie (WE) nr 1606/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 lipca 2002 r. w sprawie stosowania międzynarodowych standardów rachunkowości (Dz.U. L 243 z 11.9.2002, s. 1).”;

(xiii) pkt 52 otrzymuje brzmienie:

„(52) »ryzyko operacyjne« oznacza ryzyko straty wynikające z nieodpowiednich lub zawodnych procedur wewnętrznych, zasobów ludzkich i systemów lub ze zdarzeń zewnętrznych, co obejmuje – choć niewyłącznie – ryzyko prawne, ryzyko modelu lub ryzyko związane z technologiami informacyjno-komunikacyjnymi (ICT), ale z wyłączeniem ryzyka strategicznego i ryzyka utraty reputacji;”;

(xiv) dodaje się punkty w brzmieniu:

„(52a) »ryzyko prawne« oznacza ryzyko straty, w tym wydatki, grzywny, sankcje lub odszkodowania karne, które instytucja może ponieść w wyniku zdarzeń skutkujących wszczęciem postępowania sądowego, co obejmuje:

a) działania organów nadzoru i prywatne ugody;

b) zaniechanie działania w przypadku, gdy działanie jest konieczne, aby wypełnić zobowiązanie prawne;

c) działanie podjęte w celu uniknięcia wypełnienia zobowiązania prawnego;

d) uchybienia, które stanowią zdarzenia wynikające z umyślnego naruszenia przepisów lub zaniedbania, w tym niewłaściwego świadczenia usług finansowych lub przekazania niewłaściwych lub wprowadzających w błąd informacji o ryzyku finansowym produktów sprzedawanych przez instytucję;

e) niezastosowanie się do jakiegokolwiek wymogu wynikającego z krajowych lub międzynarodowych przepisów ustawowych lub postanowień prawnych;

f) niezastosowanie się do jakiegokolwiek wymogu wynikającego z ustaleń umownych lub z wewnętrznych zasad i kodeksów postępowania ustanowionych zgodnie z krajowymi lub międzynarodowymi przepisami i praktykami;

g) nieprzestrzeganie zasad etyki;

(52b) »ryzyko modelu« oznacza ryzyko straty w wyniku decyzji, które zasadniczo opierają się na wynikach uzyskanych przy zastosowaniu modeli wewnętrznych, z powodu błędów w projektowaniu, opracowywaniu, szacowaniu parametrów, wdrażaniu, stosowaniu lub monitorowaniu takich modeli, co obejmuje:

a) nieodpowiednie zaprojektowanie wybranego modelu wewnętrznego i jego cech charakterystycznych;

b) nieodpowiednią weryfikację adekwatności wybranego modelu wewnętrznego do ocenianego instrumentu finansowego lub produktu, który ma zostać wyceniony, lub adekwatności wybranego modelu wewnętrznego do danych warunków rynkowych;

c) błędy we wdrażaniu wybranego modelu wewnętrznego;

d) nieprawidłową wycenę według wartości rynkowej oraz nieprawidłowy pomiar ryzyka w wyniku błędu przy księgowaniu transakcji w systemie transakcyjnym;

e) wykorzystanie wybranego modelu wewnętrznego lub jego wyników do celu, do którego model ten nie był przeznaczony lub zaprojektowany, w tym manipulowanie parametrami modelowania;

f) nieterminowe lub nieskuteczne monitorowanie lub walidację działania modelu lub jego zdolności prognostycznych w celu oceny, czy wybrany model wewnętrzny nadal spełnia swoje zadanie;

(52c) »ryzyko związane z ICT« oznacza ryzyko straty związanej z dającą się racjonalnie określić okolicznością w odniesieniu do wykorzystania sieci i systemów informatycznych, która w przypadku urzeczywistnienia się mogłaby zagrozić bezpieczeństwu sieci i systemów informatycznych, dowolnych narzędzi lub procesów wykorzystujących technologię, operacji i procesów lub świadczenia usług, poprzez wywołanie niekorzystnych skutków w środowisku cyfrowym lub fizycznym;

(52d) »ryzyko środowiskowe, społeczne i z zakresu ładu korporacyjnego « lub »ryzyko ESG« oznacza ryzyko wszelkich negatywnych skutków finansowych dla instytucji spowodowanych obecnym lub przyszłym wpływem czynników środowiskowych, społecznych lub z zakresu ładu korporacyjnego (ESG) na kontrahentów tej instytucji lub na inwestowane przez nią aktywa; ryzyka ESG urzeczywistniają się poprzez tradycyjne kategorie ryzyk finansowych;

(52e) »ryzyko środowiskowe« oznacza ryzyko wszelkich negatywnych skutków finansowych dla instytucji, spowodowanych obecnym lub przyszłym wpływem czynników środowiskowych na kontrahentów tej instytucji lub na inwestowane przez nią aktywa, w tym czynników związanych z przejściem w kierunku osiągnięcia celów określonych w art. 9 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/852*; ryzyko środowiskowe obejmuje zarówno ryzyko fizyczne, jak i ryzyko przejścia;

(52f) »ryzyko fizyczne«, jako część ryzyka środowiskowego, oznacza ryzyko wszelkich negatywnych skutków finansowych dla instytucji, spowodowanych obecnym lub przyszłym wpływem fizycznych skutków czynników środowiskowych na kontrahentów tej instytucji lub na inwestowane przez nią aktywa;

(52g) »ryzyko przejścia«, jako część ryzyka środowiskowego, oznacza ryzyko wszelkich negatywnych skutków finansowych dla instytucji, spowodowanych obecnym lub przyszłym wpływem przejścia na gospodarkę zrównoważoną pod względem środowiskowym na kontrahentów tej instytucji lub na inwestowane przez nią aktywa;

(52h) »ryzyko społeczne« oznacza ryzyko wszelkich negatywnych skutków finansowych dla instytucji, spowodowanych obecnym lub przyszłym wpływem czynników społecznych na kontrahentów tej instytucji lub na inwestowane przez nią aktywa;

(52i) »ryzyko z zakresu ładu korporacyjnego« oznacza ryzyko wszelkich negatywnych skutków finansowych dla instytucji, spowodowanych obecnym lub przyszłym wpływem czynników związanych z ładem korporacyjnym na kontrahentów tej instytucji lub inwestowane przez nią aktywa;

---

* Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/852 z dnia 18 czerwca 2020 r. w sprawie ustanowienia ram ułatwiających zrównoważone inwestycje, zmieniające rozporządzenie (UE) 2019/2088 (Dz.U. L 198 z 22.6.2020, s. 13).”;

(xv) pkt 54, 55 i 56 otrzymują brzmienie:

„(54) »prawdopodobieństwo niewykonania zobowiązania« lub »PD« oznacza prawdopodobieństwo niewykonania zobowiązania przez dłużnika lub, w stosownych przypadkach, niewykonania zobowiązania wynikającego z instrumentu kredytowego w okresie jednego roku, a w kontekście ryzyka rozmycia – prawdopodobieństwo rozmycia w okresie jednego roku;

(55) »strata z tytułu niewykonania zobowiązania« lub »LGD« oznacza stosunek straty na ekspozycji związanej z pojedynczym instrumentem z powodu niewykonania zobowiązania przez dłużnika lub, w stosownych przypadkach, niewykonania zobowiązania wynikającego z instrumentu kredytowego do kwoty należności w chwili niewykonania zobowiązania lub w danym dniu odniesienia przypadającym po dniu niewykonania zobowiązania, a w kontekście ryzyka rozmycia – strata z tytułu rozmycia oznacza stosunek straty na ekspozycji związanej z wierzytelnością nabytą z tytułu rozmycia do kwoty należności wierzytelności nabytych;

(56) »współczynnik konwersji« lub »współczynnik konwersji kredytowej« lub »CCF« oznacza stosunek niewykorzystanej kwoty zobowiązania w ramach pojedynczego instrumentu, którą można by wykorzystać w ramach tego pojedynczego instrumentu od określonego momentu przed niewykonaniem zobowiązania i która w związku z tym pozostawałaby do spłaty w chwili niewykonania zobowiązania, do niewykorzystanej kwoty zobowiązania w ramach tego instrumentu, przy czym kwota zobowiązania ustalana jest w oparciu o zakomunikowany limit, chyba że limit niezakomunikowany jest wyższy;”;

(xvi) pkt 58, 59 i 60 otrzymują brzmienie:

„(58) »ochrona kredytowa rzeczywista« lub »FCP« oznacza technikę ograniczania ryzyka kredytowego, w ramach której zmniejszenie ryzyka kredytowego z tytułu ekspozycji instytucji wynika z prawa tej instytucji – w przypadku niewykonania zobowiązania przez dłużnika lub niewykonania zobowiązania wynikającego z instrumentu kredytowego lub wystąpienia innych określonych zdarzeń kredytowych związanych z dłużnikiem – do upłynnienia, uzyskania transferu lub przejęcia lub zatrzymania określonych aktywów lub kwot, bądź też zmniejszenia kwoty ekspozycji do kwoty równej różnicy pomiędzy kwotą ekspozycji a kwotą roszczenia wobec instytucji, lub zastąpienia kwoty ekspozycji taką kwotą;

(59) »ochrona kredytowa nierzeczywista« lub »UFCP« oznacza technikę ograniczania ryzyka kredytowego, w ramach której zmniejszenie ryzyka kredytowego z tytułu ekspozycji instytucji wynika z obowiązku zapłacenia przez osobę trzecią określonej kwoty w przypadku niewykonania zobowiązania przez dłużnika lub niewykonania zobowiązania wynikającego z instrumentu kredytowego lub wystąpienia innych określonych zdarzeń kredytowych;

(60) »bankowy instrument pieniężny« oznacza certyfikat depozytowy, obligację, w tym obligację zabezpieczoną, lub inny instrument niepodporządkowany, które zostały wyemitowane przez instytucję kredytującą, za które ta instytucja kredytująca otrzymała już pełną płatność i które instytucja jest zobowiązana bezwarunkowo zrealizować według ich wartości nominalnej;";

(xvii) dodaje się punkt w brzmieniu:

„(60a) »złoto kruszcowe« oznacza złoto w postaci towaru, w tym sztaby, wlewki i monety, powszechnie akceptowane na rynku kruszców, gdzie istnieją płynne rynki kruszców, a którego wartość ustalana jest na podstawie wartości zawartości złota, określanej na podstawie czystości i masy, a nie ze względu na jego wartość dla numizmatyków;";

(xviii) dodaje się punkt w brzmieniu:

„(74a) »wartość nieruchomości« oznacza wartość nieruchomości mieszkalnej lub komercyjnej określoną zgodnie z art. 229 ust. 1;";

(xix) pkt 75 otrzymuje brzmienie:

„(75) »nieruchomość mieszkalna« oznacza dowolne z poniższych:

a) nieruchomość, która ma charakter mieszkalny i spełnia wszystkie mające zastosowanie przepisy ustawowe i wykonawcze umożliwiające wykorzystanie tej nieruchomości w celach mieszkaniowych;

b) nieruchomość, która ma charakter mieszkalny i jest nadal w trakcie budowy, pod warunkiem że przewiduje się, że spełni ona wszystkie mające zastosowanie przepisy ustawowe i wykonawcze umożliwiające wykorzystanie tej nieruchomości w celach mieszkaniowych;

c) prawo do zamieszkania w położonym w Szwecji lokalu mieszkalnym należącym do spółdzielni mieszkaniowej;

d) grunt przynależny nieruchomości, o której mowa w lit. a), b) lub c);”;

(xx) dodaje się punkty w brzmieniu:

„(75a) »nieruchomość komercyjna« oznacza nieruchomość, która nie jest nieruchomością mieszkalną;

(75b) »ekspozycja związana z nieruchomością generującą dochód« lub »ekspozycja IPRE« oznacza ekspozycję zabezpieczoną przez co najmniej jedną nieruchomość mieszkalną lub komercyjną, w przypadku której wypełnienie zobowiązań kredytowych związanych z ekspozycją zależy w znacznym stopniu od przepływów środków pieniężnych generowanych przez te nieruchomości zabezpieczające tę ekspozycję, a nie od zdolności dłużnika do wypełnienia zobowiązań kredytowych z innych źródeł; głównym źródłem takich przepływów środków pieniężnych są opłaty z tytułu najmu lub dzierżawy lub wpływy ze sprzedaży nieruchomości mieszkalnej lub komercyjnej;

(75c) »ekspozycja związana z nieruchomością niegenerującą dochodu« lub »ekspozycja niebędąca ekspozycją IPRE« oznacza ekspozycję zabezpieczoną przez co najmniej jedną nieruchomość mieszkalną lub komercyjną, niebędącą ekspozycją IPRE;

(75d) »ekspozycja zabezpieczona nieruchomością mieszkalną« lub »ekspozycja zabezpieczona hipoteką na nieruchomości mieszkalnej« oznacza ekspozycję zabezpieczoną nieruchomością mieszkalną lub ekspozycję uznawaną za taką zgodnie z art. 108 ust. 4;

(75e) »ekspozycja zabezpieczona nieruchomością komercyjną« lub »ekspozycja zabezpieczona hipoteką na nieruchomości komercyjnej« oznacza ekspozycję zabezpieczoną nieruchomością komercyjną;

(75f) »ekspozycja zabezpieczona nieruchomością« lub »ekspozycja zabezpieczona hipoteką na nieruchomości« lub »ekspozycja z zabezpieczeniem w formie nieruchomości« oznacza ekspozycję zabezpieczoną nieruchomością mieszkalną lub komercyjną lub ekspozycję uznawaną za taką zgodnie z art. 108 ust. 4;”;

(xxi) pkt 78 otrzymuje brzmienie:

„(78) »jednoroczny współczynnik niewykonania zobowiązania« oznacza stosunek liczby dłużników lub – jeżeli definicja niewykonania zobowiązania ma zastosowanie na poziomie instrumentu kredytowego zgodnie z art. 178 ust. 1 akapit drugi – instrumentów kredytowych, w odniesieniu do których uznaje się, że nastąpiło niewykonanie zobowiązania w okresie obejmującym jeden rok poprzedzający dzień obserwacji T, do liczby dłużników lub – jeżeli definicja niewykonania zobowiązania ma zastosowanie na poziomie instrumentu kredytowego zgodnie z art. 178 ust. 1 akapit drugi – instrumentów kredytowych zaklasyfikowanych do tej klasy lub puli na rok przed wspomnianym dniem obserwacji T;”;

(xxii) dodaje się punkty w brzmieniu:

„(78a) »ekspozycje związane z nabyciem, zagospodarowaniem i zabudową gruntu« lub »ekspozycje ADC« oznaczają ekspozycje wobec przedsiębiorstw lub jednostek specjalnego przeznaczenia finansujące jakiekolwiek nabycie gruntów w celach ich zagospodarowania i zabudowy lub finansujące prace deweloperskie i budowę nieruchomości mieszkalnych lub komercyjnych;”;

(78b) »ekspozycja niebędąca ekspozycją ADC« oznacza ekspozycję zabezpieczoną przez co najmniej jedną nieruchomość mieszkalną lub komercyjną, niebędącą ekspozycją ADC;”;

(xxiii) pkt 79 zostaje uchylony;

(xxiv) pkt 114 otrzymuje brzmienie:

„(114) »pośredni udział kapitałowy« oznacza ekspozycję wobec jednostki pośredniczącej, która ma ekspozycję z tytułu instrumentów kapitałowych wyemitowanych przez podmiot sektora finansowego lub z tytułu zobowiązań wyemitowanych przez instytucję, jeżeli – w przypadku trwałego odpisania instrumentów kapitałowych wyemitowanych przez podmiot sektora finansowego lub zobowiązań wyemitowanych przez instytucję – strata, którą instytucja by w związku z tym poniosła, nie różniłaby się w istotny sposób od straty, którą instytucja by poniosła w przypadku bezpośredniego posiadania tych instrumentów kapitałowych wyemitowanych przez podmiot sektora finansowego lub tych zobowiązań wyemitowanych przez instytucję;”;

(xxv) pkt 126 otrzymuje brzmienie:

„(126) »syntetyczny udział kapitałowy« oznacza inwestycję instytucji w instrument finansowy, którego wartość jest bezpośrednio powiązana z wartością instrumentów kapitałowych wyemitowanych przez podmiot sektora finansowego lub wartością zobowiązań wyemitowanych przez instytucję;”;

(xxvi) pkt 127 lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) instytucje są w pełni skonsolidowane zgodnie z art. 22 dyrektywy 2013/34/UE i są objęte skonsolidowanym nadzorem instytucji, która jest dominującą instytucją z państwa członkowskiego, zgodnie z przepisami części pierwszej tytuł II rozdział 2 niniejszego rozporządzenia oraz z zastrzeżeniem wymogów w zakresie funduszy własnych;”;

(xxvii) pkt 144 otrzymuje brzmienie:

„(144) »jednostka odpowiadająca za handel« oznacza wyraźnie określoną grupę dealerów utworzoną przez instytucję zgodnie z art. 104b ust. 1 na potrzeby wspólnego zarządzania portfelem pozycji portfela handlowego lub pozycji zaliczanych do portfela bankowego, o których mowa w ust. 5 i 6 tego artykułu, zgodnie z precyzyjnie określoną i spójną strategią biznesową oraz funkcjonującą w ramach tej samej struktury zarządzania ryzykiem;”;

(xxviii) pkt 145 lit. f) otrzymuje brzmienie:

„f) skonsolidowane aktywa lub zobowiązania instytucji związane z działalnością prowadzoną z kontrahentami znajdującymi się w Europejskim Obszarze Gospodarczym, z wyłączeniem ekspozycji wewnątrz grupy w Europejskim Obszarze Gospodarczym, przekraczają 75 % zarówno skonsolidowanych całkowitych aktywów, jak i zobowiązań instytucji, z wyłączeniem w obu przypadkach ekspozycji wewnątrz grupy;”;

(xxix) dodaje się punkty w brzmieniu:

„(151) »ekspozycja odnawialna« oznacza ekspozycję, w ramach której dostępne dla kredytobiorcy saldo może ulegać wahaniom w granicach uzgodnionego limitu w zależności od jego decyzji o zaciąganiu zadłużenia i jego spłacie;

(152) »ekspozycja wobec tranzaktora« oznacza ekspozycję odnawialną, która posiada co najmniej 12-miesięczną historię spłat i która jest jedną z następujących pozycji:

a) ekspozycją, w przypadku której regularnie, co najmniej raz na 12 miesięcy, saldo do spłaty w następnym terminie spłaty jest określane jako wykorzystana kwota w określonym z góry dniu odniesienia, przy czym termin żadnej spłaty nie może przypadać później niż po 12 miesiącach, pod warunkiem że saldo było spłacane w całości w każdym terminie spłaty w okresie poprzednich 12 miesięcy;

b) kredytem w rachunku bieżącym, w ramach którego nie dokonano żadnych wypłat w okresie poprzednich 12 miesięcy;

(153) »podmiot sektora paliw kopalnych« oznacza spółkę lub przedsiębiorstwo sklasyfikowane statystycznie jako prowadzące główną działalność gospodarczą w sektorze węgla, ropy naftowej lub gazu, jak określono we wzorze 3 załącznika XXXIX do rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2021/637[*] i jak wskazano przez odniesienie do kodów statystycznej klasyfikacji działalności gospodarczej (NACE Rev. 2) wymienionych w sekcjach B, C, D i G załącznika I do rozporządzenia (WE) nr 1893/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady[**]; w przypadku gdy główna działalność gospodarcza spółki lub przedsiębiorstwa nie jest sklasyfikowana przy użyciu kodów NACE Rev. 2 określonych w rozporządzeniu (WE) nr 1893/2006 lub wynikającej z niego klasyfikacji krajowej, instytucje ostrożnie określają, czy taka spółka lub przedsiębiorstwo prowadzą swoją główną działalność w jednym z tych sektorów;

(154) »ekspozycje podlegające wpływowi czynników środowiskowych lub społecznych« oznaczają ekspozycje utrudniające osiągnięcie przez Unię jej celów regulacyjnych dotyczących czynników ESG w sposób, który mógłby mieć negatywny wpływ finansowy na instytucje w Unii;

(155) »podmiot z równoległego systemu bankowego« oznacza podmiot, który prowadzi działalność bankową poza uregulowanymi ramami;

* Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2021/637 z dnia 15 marca 2021 r. ustanawiające wykonawcze standardy techniczne w odniesieniu do publicznego ujawniania przez instytucje informacji, o których mowa w części ósmej tytuły II i III rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013, oraz uchylające rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 1423/2013, rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2015/1555, rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2016/200 i rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2017/2295 (Dz.U. L 136 z 21.4.2021, s. 1).

** Rozporządzenie (WE) nr 1893/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie statystycznej klasyfikacji działalności gospodarczej NACE Rev. 2 i zmieniające rozporządzenie Rady (EWG) nr 3037/90 oraz niektóre rozporządzenia WE w sprawie określonych dziedzin statystycznych (Dz.U. L 393 z 30.12.2006, s. 1).”;

(xxx) dodaje się akapity w brzmieniu:

„Do celów akapitu pierwszego pkt 1 lit. b) ppkt (ii) oraz (iii), w przypadku gdy dane przedsiębiorstwo należy do grupy z państwa trzeciego, całkowite aktywa każdego z oddziałów w ramach grupy z państwa trzeciego posiadających zezwolenie w Unii ujmuje się w łącznej całkowitej wartości aktywów wszystkich przedsiębiorstw należących do tej grupy.

Do celów akapitu pierwszego pkt 1 lit. b) ppkt (iii) organ sprawujący nadzór skonsolidowany może zażądać od przedsiębiorstwa wszelkich stosownych informacji w celu podjęcia decyzji.

Do celów akapitu pierwszego pkt 52a ryzyko prawne nie obejmuje zwrotów na rzecz osób trzecich lub pracowników ani dobrowolnych rekompensat w związku z możliwościami rynkowymi, jeżeli nie doszło do naruszenia żadnych przepisów ani zasad etycznego postępowania, a instytucja wypełniła swoje zobowiązania w terminie. Ryzyko prawne nie obejmuje również zewnętrznych kosztów prawnych, jeżeli zdarzenie powodujące te koszty zewnętrzne nie jest zdarzeniem ryzyka operacyjnego.

Do celów akapitu pierwszego pkt 145 lit. e) niniejszego ustępu instytucja może wyłączyć pozycje w instrumentach pochodnych, które otworzyła ze swoimi klientami niefinansowymi, oraz pozycje w instrumentach pochodnych, które wykorzystuje do zabezpieczenia tych pozycji, pod warunkiem że łączna wartość pozycji wyłączonych, obliczona zgodnie z art. 273a ust. 3, nie przekracza 10 % całkowitej wartości aktywów bilansowych i pozabilansowych instytucji;";

b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„5. Do dnia ... [18 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego] EUNB wyda wytyczne, zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, w celu doprecyzowania kryteriów wskazania rodzajów działalności, o których mowa w ust. 1 akapit pierwszy pkt 18 niniejszego artykułu.";

2) w art. 5 wprowadza się następujące zmiany:

a) pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„(3) »oczekiwana strata« lub »EL« oznacza stosunek, w odniesieniu do pojedynczego instrumentu, kwoty oczekiwanej straty na ekspozycji w związku z dowolnym z następujących czynników:

a) potencjalnym niewykonaniem zobowiązania przez dłużnika w okresie jednego roku do kwoty należności na dzień niewykonania zobowiązania;

b) potencjalnym zdarzeniem rozmycia w okresie jednego roku do kwoty należności na dzień zdarzenia rozmycia;”;

b) dodaje się punkty w brzmieniu:

„(4) »zobowiązanie kredytowe« oznacza zobowiązanie wynikające z umowy o kredyt, w tym kwotę główną, naliczone odsetki i opłaty, należne od dłużnika;

(5) »ekspozycja kredytowa« oznacza pozycje bilansowe lub pozabilansowe, które skutkują lub mogą skutkować powstaniem zobowiązania kredytowego;

(6) »instrument« lub »instrument kredytowy« oznaczają ekspozycję kredytową wynikającą z umowy lub zestawu umów między dłużnikiem a instytucją;

(7) »margines ostrożnościowy« oznacza narzut uwzględniany w oszacowaniach parametrów ryzyka, aby uwzględnić przewidywany zakres błędów oszacowań wynikających ze stwierdzonych niedociągnięć w danych, metodach, modelach oraz zmian w standardach zawierania umów kredytowych, gotowości do podejmowania ryzyka, polityce windykacji i odzyskiwania należności, a także wszelkie inne źródła dodatkowej niepewności, jak również z ogólnego błędu oszacowania;

(8) »odpowiednia korekta« oznacza wpływ, jaki na oszacowania parametrów ryzyka ma zastosowanie – w ramach szacowania parametrów ryzyka – metod służących skorygowaniu stwierdzonych niedociągnięć w danych i w metodach szacowania oraz uwzględnieniu zmian w standardach zawierania umów kredytowych, gotowości do podejmowania ryzyka, polityce windykacji i odzyskiwania należności oraz wszelkich innych źródeł dodatkowej niepewności, na tyle na ile jest to możliwe, by uniknąć błędów w oszacowaniach parametrów ryzyka;

(9) »małe i średnie przedsiębiorstwo« lub »MŚP« oznaczają spółkę lub przedsiębiorstwo, których roczny obrót, według aktualnego skonsolidowanego sprawozdania finansowego, nie przekracza 50 000 000 EUR;

(10) »zobowiązanie« oznacza ustalenie umowne, które instytucja oferuje klientowi i które jest przez niego zaakceptowane, dotyczące udzielenia kredytu, nabycia aktywów lub emisji substytutów kredytu; zobowiązaniem jest także takie ustalenie, które może być bezwarunkowo odwołane przez instytucję w dowolnym czasie bez uprzedniego powiadomienia dłużnika, lub ustalenie, które może być odwołane przez instytucję, jeżeli dłużnik nie spełni warunków określonych w dokumentacji dotyczącej instrumentu, w tym warunków, które muszą być spełnione przez dłużnika przed dokonaniem pierwszej lub kolejnej wypłaty na podstawie tego ustalenia, chyba że ustalenia umowne spełniają wszystkie poniższe warunki:

a) ustalenia umowne, w przypadku których instytucja nie otrzymuje żadnych opłat ani prowizji z tytułu ustanowienia lub utrzymania tych ustaleń umownych;

b) ustalenia umowne, w przypadku których klient jest zobowiązany wystąpić do instytucji z wnioskiem o pierwszą i każdą kolejną wypłatę w ramach tych ustaleń umownych;

c) ustalenia umowne, w przypadku których decyzja o realizacji każdej wypłaty pozostaje całkowicie w gestii instytucji, niezależnie od spełnienia przez klienta warunków określonych w dokumentacji ustaleń umownych;

d) ustalenia umowne umożliwiają instytucji przeprowadzenie oceny zdolności kredytowej klienta bezpośrednio przed podjęciem decyzji o realizacji każdej wypłaty, a instytucja wdrożyła i stosuje procedury wewnętrzne, które zapewniają przeprowadzenie takiej oceny przed realizacją każdej wypłaty;

e) ustalenia umowne, które są oferowane podmiotowi korporacyjnemu, w tym MŚP, który jest ściśle monitorowany na bieżąco;

(11) »zobowiązanie bezwarunkowo odwoływalne« oznacza zobowiązanie, którego warunki umożliwiają instytucji odwołanie tego zobowiązania w pełnym zakresie dopuszczalnym na mocy mających zastosowanie przepisów o ochronie konsumentów i powiązanych aktów prawnych w dowolnej chwili bez uprzedniego powiadomienia dłużnika, lub które skutecznie przewidują automatyczne odwołanie zobowiązania w związku z pogorszeniem się zdolności kredytowej kredytobiorcy.”;

3) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„*Artykuł 5a*
Definicje dotyczące kryptoaktywów

Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

1) »kryptoaktywo« oznacza kryptoaktywo zdefiniowane w art. 3 ust. 1 pkt 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2023/1114* niebędące cyfrową walutą banku centralnego;

2) »token będący pieniądzem elektronicznym« lub »token będący e-pieniądzem« oznaczają token będący pieniądzem elektronicznym lub token będący e-pieniądzem zdefiniowane w art. 3 ust. 1 pkt 7 rozporządzenia (UE) 2023/1114;

3) »ekspozycja na kryptoaktywa« oznacza składnik aktywów lub pozycję pozabilansową związane z kryptoaktywem, które powodują ryzyko kredytowe, ryzyko kredytowe kontrahenta, ryzyko rynkowe, ryzyko operacyjne lub ryzyko płynności;

4) »aktywa tradycyjne« oznaczają wszelkie aktywa inne niż kryptoaktywa, w tym:

   a) instrumenty finansowe zdefiniowane w art. 4 ust. 1 pkt 50 niniejszego rozporządzenia;

   b) środki pieniężne zdefiniowane w art. 4 pkt 25 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2366;

   c) depozyty zdefiniowane w art. 2 ust. 1 pkt 3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/49/UE**, w tym lokaty strukturyzowane;

   d) pozycje sekurytyzacyjne w kontekście sekurytyzacji zdefiniowanej w art. 2 pkt 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/2402;

   e) ubezpieczenia na życie lub ubezpieczenia inne niż ubezpieczenia na życie, należące do grup ubezpieczeń wymienionych w załącznikach I i II do dyrektywy 2009/138/WE, lub umowy reasekuracji i retrocesji, o których mowa w tej dyrektywie;

   f) produkty emerytalne uznane w prawie krajowym za mające za główny cel zapewnienie inwestorowi dochodu na emeryturze i uprawniające inwestora do określonych świadczeń;

g) oficjalnie uznane pracownicze programy emerytalne objęte zakresem stosowania dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/2341*** lub dyrektywy 2009/138/WE;

h) indywidualne produkty emerytalne, w przypadku których prawo krajowe wymaga wkładu finansowego od pracodawcy, a pracodawca lub pracownik nie mają możliwości wyboru produktu emerytalnego lub jego dostawcy;

i) ogólnoeuropejski indywidualny produkt emerytalny zdefiniowany w art. 2 pkt 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1238****;

j) systemy zabezpieczenia społecznego objęte rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004***** i rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009******;

(5) »tokenowane aktywa tradycyjne« oznaczają rodzaj kryptoaktywów stanowiących aktywa tradycyjne, w tym token będący e-pieniądzem;

(6) »token powiązany z aktywami« oznacza token powiązany z aktywami zdefiniowany w art. 3 ust. 1 pkt 6 rozporządzenia (UE) 2023/1114;

(7) »usługa w zakresie kryptoaktywów« oznacza usługę w zakresie kryptoaktywów zdefiniowaną w art. 3 ust. 1 pkt 16 rozporządzenia (UE) 2023/1114.

* Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2023/1114 z dnia 31 maja 2023 r. w sprawie rynków kryptoaktywów oraz zmiany rozporządzeń (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 1095/2010 oraz dyrektyw 2013/36/UE i (UE) 2019/1937 (Dz.U. L 150 z 9.6.2023, s. 40).

** Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/49/UE z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie systemów gwarancji depozytów (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 149).

*** Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/2341 z dnia 14 grudnia 2016 r. w sprawie działalności instytucji pracowniczych programów emerytalnych oraz nadzoru nad takimi instytucjami (IORP) (Dz.U. L 354 z 23.12.2016, s. 37).

**** Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1238 z dnia 20 czerwca 2019 r. w sprawie ogólnoeuropejskiego indywidualnego produktu emerytalnego (OIPE) (Dz.U. L 198 z 25.7.2019, s. 1).

***** Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U. L 166 z 30.4.2004, s. 1).

****** Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczące wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U. L 284 z 30.10.2009, s. 1).”;

4) art. 10a otrzymuje brzmienie:

„*Artykuł 10a*
Stosowanie wymogów ostrożnościowych na zasadzie skonsolidowanej w przypadku gdy firmy inwestycyjne są jednostkami dominującymi

Do celów niniejszego rozdziału firmy inwestycyjne i inwestycyjne spółki holdingowe uznaje się za dominujące finansowe spółki holdingowe z państwa członkowskiego lub unijne dominujące finansowe spółki holdingowe, w przypadku gdy takie firmy inwestycyjne lub inwestycyjne spółki holdingowe są jednostkami dominującymi instytucji lub firmy inwestycyjnej, która podlega niniejszemu rozporządzeniu i o której mowa w art. 1 ust. 2 lub 5 rozporządzenia (UE) 2019/2033.”;

5) art. 13 ust. 1 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Duże jednostki zależne unijnych instytucji dominujących ujawniają informacje określone w art. 437, 438, 440, 442, 449a, 449b, 450, 451, 451a i 453 na zasadzie indywidualnej lub, w stosownych przypadkach zgodnie z niniejszym rozporządzeniem i dyrektywą 2013/36/UE – na zasadzie subskonsolidowanej.”;

6) w art. 18 wprowadza się następujące zmiany:

a) uchyla się ust. 2;

b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Udziały kapitałowe w instytucjach i instytucjach finansowych zarządzanych przez przedsiębiorstwo objęte konsolidacją wraz z co najmniej jednym przedsiębiorstwem nieobjętym konsolidacją są konsolidowane proporcjonalne do udziału w posiadanym kapitale, w przypadku gdy zobowiązania tych przedsiębiorstw ograniczają się do udziałów, jakie posiadają w kapitale.”;

c) ust. 6 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„W szczególności właściwe organy mogą zezwolić na stosowanie metody przewidzianej w art. 22 ust. 7, 8 i 9 dyrektywy 2013/34/UE lub wymagać jej stosowania.”;

d) w ust. 7 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„W przypadku gdy instytucja ma jednostkę zależną, która jest przedsiębiorstwem innym niż instytucja lub instytucja finansowa, lub posiada udziały kapitałowe w takim przedsiębiorstwie, stosuje ona metodę praw własności do tej jednostki zależnej lub udziałów kapitałowych. Stosowanie tej metody nie oznacza jednak objęcia danych przedsiębiorstw nadzorem na zasadzie skonsolidowanej.”;

e) w ust. 8 formuła wprowadzająca otrzymuje brzmienie:

„Właściwe organy mogą wymagać pełnej lub proporcjonalnej konsolidacji jednostki zależnej lub przedsiębiorstwa, w którym instytucja posiada udziały kapitałowe, jeżeli ta jednostka zależna lub przedsiębiorstwo nie są instytucją lub instytucją finansową i gdy spełnione są wszystkie poniższe warunki:”;

f) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„10. Do dnia … [12 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego] EUNB przedstawi Komisji sprawozdanie dotyczące kompletności i adekwatności definicji i przepisów niniejszego rozporządzenia dotyczących nadzoru nad wszystkimi rodzajami ryzyk, na które narażone są instytucje na poziomie skonsolidowanym. EUNB oceni w szczególności wszelkie ewentualne utrzymujące się rozbieżności w tych definicjach i przepisach oraz ich wzajemne oddziaływanie z mającymi zastosowanie standardami rachunkowości, a także wszelkie pozostałe aspekty, które mogą stanowić niezamierzone przeszkody w sprawowaniu nadzoru skonsolidowanego, który jest kompleksowy i ma zdolność adaptacji do nowych źródeł lub rodzajów ryzyk lub struktur, które mogą prowadzić do arbitrażu regulacyjnego. EUNB aktualizuje swoje sprawozdanie co najmniej raz na dwa lata.

W świetle ustaleń EUNB Komisja przedłoży w stosownych przypadkach Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wniosek ustawodawczy w celu dostosowania odnośnych definicji lub zakresu konsolidacji ostrożnościowej.”;

7) w art. 19 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 formuła wprowadzająca otrzymuje brzmienie:

„Instytucja lub instytucja finansowa będące jednostką zależną lub przedsiębiorstwem, w których posiadany jest udział kapitałowy, nie muszą być objęte konsolidacją, jeżeli łączna kwota aktywów i pozycji pozabilansowych danego przedsiębiorstwa jest niższa od mniejszej z dwóch następujących kwot:”;

b) w ust. 2 formuła wprowadzająca otrzymuje brzmienie:

„Właściwe organy odpowiedzialne za sprawowanie nadzoru skonsolidowanego zgodnie z art. 111 dyrektywy 2013/36/UE mogą w poszczególnych przypadkach postanowić, że instytucja lub instytucja finansowa będące jednostką zależną lub przedsiębiorstwem, w których posiadany jest udział kapitałowy, nie muszą być objęte konsolidacją w następujących okolicznościach:”;

8) w art. 20 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

(i) akapit pierwszy lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) w przypadku wniosków o udzielenie zezwolenia, o których mowa w art. 143 ust. 1, art. 151 ust. 9, art. 283 i 325az, przedłożonych przez unijną instytucję dominującą i jej jednostki zależne lub wspólnie przez jednostki zależne unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej lub unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej, w celu podjęcia decyzji o tym, czy udzielić zezwolenia, oraz określenia ewentualnych warunków udzielenia takiego zezwolenia;”;

(ii) uchyla się akapit trzeci;

b) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Jeżeli unijna instytucja dominująca oraz jej jednostki zależne, jednostki zależne unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej lub unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej stosują w sposób jednolity metodę IRB, o której mowa w art. 143, właściwe organy zezwalają jednostce dominującej i jej jednostkom zależnym, traktowanym łącznie, na spełnienie kryteriów kwalifikujących określonych w części trzeciej tytuł II rozdział 3 sekcja 6 w sposób zgodny ze strukturą grupy oraz stosowanymi przez nią systemami, procedurami i metodami zarządzania ryzykiem.”;

c) ust. 8 otrzymuje brzmienie:

„8. EUNB opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych w celu określenia procedury wspólnego podejmowania decyzji, o której mowa w ust. 1 lit. a) niniejszego artykułu, w odniesieniu do wniosków o udzielenie zezwoleń, o których mowa w art. 143 ust. 1, art. 151 ust. 9 oraz art. 283 i 325az, w celu ułatwienia wspólnego podejmowania decyzji.

EUNB przedłoży Komisji te projekty wykonawczych standardów technicznych do dnia … [12 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego].

Komisji powierza się uprawnienia do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.”;

9) art. 22 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 22
Subkonsolidacja w przypadku jednostek w państwach trzecich

1. Instytucje zależne lub pośredniczące finansowe spółki holdingowe będące jednostkami zależnymi lub pośredniczące finansowe spółki holdingowe o działalności mieszanej będące jednostkami zależnymi stosują wymogi określone w art. 89, 90 i 91 oraz w częściach trzeciej, czwartej i siódmej, a także powiązane wymogi dotyczące sprawozdawczości określone w części siódmej A na podstawie swojej sytuacji subskonsolidowanej, jeżeli te instytucje lub spółki mają jako jednostkę zależną w państwie trzecim instytucję lub instytucję finansową lub posiadają udziały kapitałowe w takim przedsiębiorstwie.

2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 niniejszego artykułu instytucje zależne lub pośredniczące finansowe spółki holdingowe będące jednostkami zależnymi lub pośredniczące finansowe spółki holdingowe o działalności mieszanej będące jednostkami zależnymi mogą zadecydować o niestosowaniu wymogów określonych w art. 89, 90 i 91 oraz w częściach trzeciej, czwartej i siódmej, a także powiązanych wymogów dotyczących sprawozdawczości określonych w części siódmej A na podstawie swojej sytuacji subskonsolidowanej, w przypadku gdy całkowite aktywa i pozycje pozabilansowe jednostek zależnych z państw trzecich i udziałów kapitałowych w państwach trzecich wynoszą mniej niż 10 % łącznej kwoty aktywów i pozycji pozabilansowych instytucji zależnej lub pośredniczącej finansowej spółki holdingowej będącej jednostką zależną lub pośredniczącej finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej będącej jednostką zależną.”;

10) w art. 27 ust. 1 lit. a) uchyla się ppkt (v);

11) art. 34 otrzymuje brzmienie:

„*Artykuł 34*
Dodatkowe korekty wartości

1. Przy obliczaniu kwoty swoich funduszy własnych instytucje stosują wymogi art. 105 w odniesieniu do wszystkich swoich aktywów wycenianych według wartości godziwej oraz odliczają kwotę wszelkich niezbędnych dodatkowych korekt wartości od kapitału podstawowego Tier I.

2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 w wyjątkowych okolicznościach, których istnienie zostanie stwierdzone w opinii przekazanej przez EUNB zgodnie z ust. 3, instytucje mogą zmniejszyć łączne dodatkowe korekty wartości przy obliczaniu łącznej kwoty odliczanej od kapitału podstawowego Tier I.

3. Do celów wydania opinii, o której mowa w ust. 2, EUNB monitoruje warunki rynkowe, aby ocenić, czy wystąpiły wyjątkowe okoliczności, i jeśli tak, niezwłocznie powiadamia o tym Komisję.

4. EUNB, w porozumieniu z EUNGiPW, opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia wskaźników i warunków, które będą stosowane przez EUNB do stwierdzenia wyjątkowych okoliczności, o których mowa w ust. 2, oraz w celu określenia zmniejszenia łącznych dodatkowych korekt wartości, o którym to zmniejszeniu mowa w tym ustępie.

   EUNB przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia ... [24 miesiące od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego].

   Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.";

12) w art. 36 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

(i) lit. d) otrzymuje brzmienie:

„d) w przypadku instytucji obliczających kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem metodą wewnętrznych ratingów (metoda IRB) – w stosownych przypadkach – niedobór według metody IRB obliczony zgodnie z art. 159;”;

(ii) w lit. k) wprowadza się następujące zmiany:

1) uchyla się ppkt (v);

2) dodaje się podpunkt w brzmieniu:

„(vi) ekspozycji w postaci jednostek uczestnictwa lub udziałów w przedsiębiorstwie zbiorowego inwestowania, którym przypisuje się wagę ryzyka równą 1 250 % zgodnie z art. 132 ust. 2 akapit drugi;”;

b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„5. Wyłącznie do celów obliczenia mającej zastosowanie kwoty niewystarczającego pokrycia ekspozycji nieobsługiwanych zgodnie z ust. 1 lit. m) niniejszego artykułu, na zasadzie odstępstwa od art. 47c i po powiadomieniu właściwego organu, mająca zastosowanie kwota niewystarczającego pokrycia ekspozycji nieobsługiwanych nabytych przez podmiot wyspecjalizowany w restrukturyzacji długu wynosi zero. Odstępstwo określone w niniejszym akapicie ma zastosowanie na zasadzie indywidualnej, a w przypadku grup, w których wszystkie instytucje kwalifikują się jako podmioty wyspecjalizowane w restrukturyzacji długu – na zasadzie skonsolidowanej.

Do celów niniejszego ustępu »podmiot wyspecjalizowany w restrukturyzacji długu« oznacza instytucję, która w poprzednim roku obrachunkowym spełniała wszystkie poniższe warunki zarówno na zasadzie indywidualnej, jak i skonsolidowanej:

a) główną działalnością instytucji jest zakup ekspozycji nieobsługiwanych, zarządzanie nimi i ich restrukturyzacja zgodnie z jasnym i skutecznym wewnętrznym procesem decyzyjnym wdrożonym przez jej organ zarządzający;

b) wartość księgowa mierzona bez uwzględnienia jakichkolwiek korekt z tytułu ryzyka kredytowego w odniesieniu do udzielonych przez tę instytucję kredytów nie przekracza 15 % jej całkowitych aktywów;

c) co najmniej 5 % wartości księgowej mierzonej bez uwzględnienia jakichkolwiek korekt z tytułu ryzyka kredytowego w odniesieniu do udzielonych przez tę instytucję kredytów stanowi całkowite lub częściowe refinansowanie, bądź korektę odpowiednich warunków nabytych ekspozycji nieobsługiwanych, co kwalifikuje się jako działanie restrukturyzacyjne zgodnie z art. 47b;

d) całkowita wartość aktywów instytucji nie przekracza 20 mld EUR;

e) instytucja utrzymuje na bieżąco wskaźnik stabilnego finansowania netto na poziomie co najmniej 130 %;

f) depozyty instytucji na żądanie nie przekraczają 5 % całkowitych zobowiązań instytucji.

Podmiot wyspecjalizowany w restrukturyzacji długu niezwłocznie powiadamia właściwy organ, jeżeli co najmniej jeden z warunków określonych w akapicie drugim nie jest już spełniony. Co najmniej raz w roku właściwe organy powiadamiają EUNB o stosowaniu niniejszego ustępu przez instytucje, nad którymi sprawują nadzór.

EUNB sporządza, prowadzi i publikuje wykaz podmiotów wyspecjalizowanych w restrukturyzacji długu. EUNB monitoruje działalność podmiotów wyspecjalizowanych w restrukturyzacji długu i do dnia 31 grudnia 2028 r. przedstawi Komisji sprawozdanie na temat wyników takiego monitorowania i, w stosownych przypadkach, doradzi Komisji, czy warunki kwalifikowalności jako »podmiot wyspecjalizowany w restrukturyzacji długu« są w wystarczającym stopniu oparte na analizie ryzyka i odpowiednie, aby sprzyjać wtórnemu rynkowi kredytów zagrożonych, oraz oceni, czy niezbędne są dodatkowe warunki.”;

13) w art. 46 ust. 1 lit. a) ppkt (ii) otrzymuje brzmienie:

„(ii) odliczeń, o których mowa w art. 36 ust. 1 lit. a)–g), lit. k) ppkt (ii)–(vi) oraz lit. l), m) i n), z wyjątkiem kwoty odliczanej w związku z aktywami z tytułu odroczonego podatku dochodowego opartymi na przyszłej rentowności i wynikającymi z różnic przejściowych;”;

14) w art. 47c wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 4 wprowadza się następujące zmiany:

(i) formuła wprowadzająca otrzymuje brzmienie:

„Na zasadzie odstępstwa od ust. 3 niniejszego artykułu następujące współczynniki mają zastosowanie do części ekspozycji nieobsługiwanej, gwarantowanej lub kontrgwarantowanej przez kwalifikującego się dostawcę ochrony, o którym mowa w art. 201 ust. 1 lit. a)–e), niezabezpieczonym ekspozycjom wobec którego przypisano by wagę ryzyka równą 0 % na mocy części trzeciej tytuł II rozdział 2:”;

(ii) lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) 1 dla zabezpieczonej części ekspozycji nieobsługiwanej, który to współczynnik stosuje się od pierwszego dnia ósmego roku po sklasyfikowaniu jej jako nieobsługiwanej, chyba że uznany dostawca ochrony zgodził się wypełnić wszystkie zobowiązania płatnicze dłużnika wobec instytucji w całości i zgodnie z pierwotnym umownym harmonogramem płatności, w którym to przypadku stosuje się współczynnik 0 dla zabezpieczonej części ekspozycji nieobsługiwanej.”;

b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„4a. Na zasadzie odstępstwa od ust. 3 część ekspozycji nieobsługiwanej gwarantowana lub ubezpieczona przez oficjalną agencję kredytów eksportowych nie podlega wymogom określonym w niniejszym artykule.”;

15) w art. 48 ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

a) lit. a) ppkt (ii) otrzymuje brzmienie:

„(ii) art. 36 ust. 1 lit. a)–h), lit. k) ppkt (ii)–(vi) oraz lit. l), m) i n), z wyjątkiem aktywów z tytułu odroczonego podatku dochodowego opartych na przyszłej rentowności i wynikających z różnic przejściowych;”;

b) lit. b) ppkt (ii) otrzymuje brzmienie:

„(ii) art. 36 ust. 1 lit. a)–h), lit. k) ppkt (ii)–(vi) oraz lit. l), m) i n), z wyjątkiem aktywów z tytułu odroczonego podatku dochodowego opartych na przyszłej rentowności i wynikających z różnic przejściowych.”;

16) art. 49 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Posiadane udziały, w odniesieniu do których nie dokonuje się odliczeń zgodnie z ust. 1, klasyfikuje się jako ekspozycje i stosuje się do nich wagę ryzyka zgodnie z przepisami części trzeciej tytuł II rozdział 2.

Posiadane udziały, w odniesieniu do których nie dokonuje się odliczeń zgodnie z ust. 2 lub 3, klasyfikuje się jako ekspozycje i stosuje się do nich wagę ryzyka równą 100 %.”;

17) art. 60 ust. 1 lit. a) ppkt (ii) otrzymuje brzmienie:

„(ii) art. 36 ust. 1 lit. a)–g), lit. k) ppkt (ii)–(vi) oraz lit. l), m) i n), z wyjątkiem aktywów z tytułu odroczonego podatku dochodowego opartych na przyszłej rentowności i wynikających z różnic przejściowych;”;

18) art. 62 akapit pierwszy lit. d) otrzymuje brzmienie:

„d) w przypadku instytucji obliczających kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem zgodnie z częścią trzecią tytuł II rozdział 3 – w stosownych przypadkach – nadwyżki według metody IRB, przed skutkami podatkowymi, obliczonej zgodnie z art. 159 do wysokości 0,6 % kwot ekspozycji ważonych ryzykiem obliczonych zgodnie z częścią trzecią tytuł II rozdział 3.”;

19) art. 70 ust. 1 lit. a) ppkt (ii) otrzymuje brzmienie:

„(ii) art. 36 ust. 1 lit. a)–g), lit. k) ppkt (ii)–(vi) oraz lit. l), m) i n), z wyjątkiem kwoty odliczanej w związku z aktywami z tytułu odroczonego podatku dochodowego opartymi na przyszłej rentowności i wynikającymi z różnic przejściowych;”;

20) w art. 72b ust. 3 akapit pierwszy formuła wprowadzająca otrzymuje brzmienie:

„Oprócz zobowiązań, o których mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji może zezwolić, aby zobowiązania kwalifikowały się jako instrumenty zobowiązań kwalifikowalnych do wysokości łącznej kwoty, która nie przekracza 3,5 % łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko obliczonej zgodnie z art. 92 ust. 3, pod warunkiem że:”;

21) art. 72i ust. 1 lit. a) ppkt (ii) otrzymuje brzmienie:

„(ii) art. 36 ust. 1 lit. a)–g), lit. k) ppkt (ii)–(vi) oraz lit. l), m) i n), z wyjątkiem kwoty odliczanej w związku z aktywami z tytułu odroczonego podatku dochodowego opartymi na przyszłej rentowności i wynikającymi z różnic przejściowych;”;

22) art. 74 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 74
Posiadane instrumenty kapitałowe wyemitowane przez regulowane podmioty sektora finansowego, które nie kwalifikują się jako kapitał regulacyjny

Instytucje od żadnych składników funduszy własnych nie odliczają posiadanych bezpośrednich, pośrednich lub syntetycznych instrumentów kapitałowych wyemitowanych przez regulowany podmiot sektora finansowego, które nie kwalifikują się jako kapitał regulacyjny tego podmiotu. Instytucje stosują do takich udziałów kapitałowych wagi ryzyka zgodnie z przepisami części trzeciej tytuł II rozdział 2.”;

23) w art. 84 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

(i) akapit pierwszy lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) kapitał podstawowy Tier I danej jednostki zależnej pomniejszony o mniejszą z następujących wartości:

(i) kwotę kapitału podstawowego Tier I danej jednostki zależnej wymaganą do pokrycia:

1) w przypadku gdy jednostka zależna jest jednym z podmiotów, o których mowa w art. 81 ust. 1 lit. a) niniejszego rozporządzenia, ale nie jest firmą inwestycyjną lub pośredniczącą inwestycyjną spółką holdingową – sumy wymogu określonego w art. 92 ust. 1 lit. a) niniejszego rozporządzenia, wymogów, o których mowa w art. 458 i 459 niniejszego rozporządzenia, szczególnych wymogów w zakresie funduszy własnych, o których mowa w art. 104 dyrektywy 2013/36/UE, oraz wymogu połączonego bufora, który zdefiniowano w art. 128 pkt 6 tej dyrektywy, lub wszelkich wymogów wynikających z lokalnych regulacji nadzorczych w państwach trzecich, o ile te wymogi mają być zaspokojone kapitałem podstawowym Tier I;

2) w przypadku gdy jednostka zależna jest firmą inwestycyjną lub pośredniczącą inwestycyjną spółką holdingową – sumy wymogu określonego w art. 11 rozporządzenia (UE) 2019/2033, szczególnych wymogów w zakresie funduszy własnych, o których mowa w art. 39 ust. 2 lit. a) dyrektywy (UE) 2019/2034, lub wszelkich wymogów wynikających z lokalnych regulacji nadzorczych w państwach trzecich, o ile te wymogi mają być zaspokojone kapitałem podstawowym Tier I;

(ii) kwotę skonsolidowanego kapitału podstawowego Tier I, która dotyczy tej jednostki zależnej i która na zasadzie skonsolidowanej musi odpowiadać sumie wymogu określonego w art. 92 ust. 1 lit. a) niniejszego rozporządzenia, wymogów, o których mowa w art. 458 i 459 niniejszego rozporządzenia, szczególnych wymogów w zakresie funduszy własnych, o których mowa w art. 104 dyrektywy 2013/36/UE, oraz wymogu połączonego bufora, który zdefiniowano w art. 128 pkt 6 tej dyrektywy, lub wszelkich wymogów wynikających z lokalnych regulacji nadzorczych w państwach trzecich, o ile te wymogi mają być zaspokojone kapitałem podstawowym Tier I;”;

(ii) dodaje się akapit w brzmieniu:

„Na zasadzie odstępstwa od akapitu pierwszego lit. a) właściwy organ może zezwolić instytucji na odjęcie jednej z kwot, o których mowa w lit. a) ppkt (i) lub (ii), jeżeli instytucja ta wykaże w sposób zadowalający właściwy organ, że dodatkowa kwota udziałów mniejszości jest dostępna na pokrycie strat na poziomie skonsolidowanym.”;

b) ust. 5 lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) obejmuje ona konsolidacją instytucję zależną, w której ma jedynie mniejszościowy pakiet akcji z racji stosunku kontroli w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 37;”;

24) w art. 85 ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

a) lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) kapitał Tier I danej jednostki zależnej pomniejszony o mniejszą z następujących wartości:

(i) kwotę kapitału Tier I danej jednostki zależnej, która jest wymagana do pokrycia:

1) w przypadku gdy jednostka zależna jest jednym z podmiotów, o których mowa w art. 81 ust. 1 lit. a) niniejszego rozporządzenia, ale nie jest firmą inwestycyjną lub pośredniczącą inwestycyjną spółką holdingową – sumy wymogu określonego w art. 92 ust. 1 lit. b) niniejszego rozporządzenia, wymogów, o których mowa w art. 458 i 459 niniejszego rozporządzenia, szczególnych wymogów w zakresie funduszy własnych, o których mowa w art. 104 dyrektywy 2013/36/UE, oraz wymogu połączonego bufora, który zdefiniowano w art. 128 pkt 6 tej dyrektywy, lub wszelkich wymogów wynikających z lokalnych regulacji nadzorczych w państwach trzecich, o ile te wymogi mają być zaspokojone kapitałem Tier I;

2) w przypadku gdy jednostka zależna jest firmą inwestycyjną lub pośredniczącą inwestycyjną spółką holdingową – sumy wymogu określonego w art. 11 rozporządzenia (UE) 2019/2033, szczególnych wymogów w zakresie funduszy własnych, o których mowa w art. 39 ust. 2 lit. a) dyrektywy (UE) 2019/2034, lub wszelkich wymogów wynikających z lokalnych regulacji nadzorczych w państwach trzecich, o ile te wymogi mają być zaspokojone kapitałem Tier I;

(ii) kwotę skonsolidowanego kapitału Tier I, która dotyczy danej jednostki zależnej i która na zasadzie skonsolidowanej musi odpowiadać sumie wymogu określonego w art. 92 ust. 1 lit. b) niniejszego rozporządzenia, wymogów, o których mowa w art. 458 i 459 niniejszego rozporządzenia, szczególnych wymogów w zakresie funduszy własnych, o których mowa w art. 104 dyrektywy 2013/36/UE, oraz wymogu połączonego bufora, który zdefiniowano w art. 128 pkt 6 tej dyrektywy, lub wszelkich wymogów wynikających z lokalnych regulacji nadzorczych w państwach trzecich, o ile te wymogi mają być zaspokojone kapitałem Tier I;”;

b) dodaje się akapit w brzmieniu:

„Na zasadzie odstępstwa od akapitu pierwszego lit. a) właściwy organ może zezwolić instytucji na odjęcie jednej z kwot, o których mowa w lit. a) ppkt (i) lub (ii), jeżeli instytucja ta wykaże w sposób zadowalający właściwy organ, że dodatkowa kwota kapitału Tier I jest dostępna na pokrycie strat na poziomie skonsolidowanym.”;

25) w art. 87 ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

a) lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) fundusze własne danej jednostki zależnej pomniejszone o mniejszą z następujących wartości:

(i) kwotę funduszy własnych danej jednostki zależnej, która musi odpowiadać:

1) w przypadku gdy jednostka zależna jest jednym z podmiotów, o których mowa w art. 81 ust. 1 lit. a) niniejszego rozporządzenia, ale nie jest firmą inwestycyjną lub pośredniczącą inwestycyjną spółką holdingową – sumy wymogu określonego w art. 92 ust. 1 lit. c) niniejszego rozporządzenia, wymogów, o których mowa w art. 458 i 459 niniejszego rozporządzenia, szczególnych wymogów w zakresie funduszy własnych, o których mowa w art. 104 dyrektywy 2013/36/UE, oraz wymogu połączonego bufora, który zdefiniowano w art. 128 pkt 6 tej dyrektywy, lub wszelkich wymogów wynikających z lokalnych regulacji nadzorczych w państwach trzecich, o ile te wymogi mają być zaspokojone funduszami własnymi;

2) w przypadku gdy jednostka zależna jest firmą inwestycyjną lub pośredniczącą inwestycyjną spółką holdingową – sumy wymogu określonego w art. 11 rozporządzenia (UE) 2019/2033, szczególnych wymogów w zakresie funduszy własnych, o których mowa w art. 39 ust. 2 lit. a) dyrektywy (UE) 2019/2034, lub wszelkich wymogów wynikających z lokalnych regulacji nadzorczych w państwach trzecich, o ile te wymogi mają być zaspokojone funduszami własnymi;

(ii) kwotę funduszy własnych, która dotyczy danej jednostki zależnej i która na zasadzie skonsolidowanej musi odpowiadać sumie wymogu określonego w art. 92 ust. 1 lit. c) niniejszego rozporządzenia, wymogów, o których mowa w art. 458 i 459 niniejszego rozporządzenia, szczególnych wymogów w zakresie funduszy własnych, o których mowa w art. 104 dyrektywy 2013/36/UE, oraz wymogu połączonego bufora, który zdefiniowano
w art. 128 pkt 6 tej dyrektywy, lub wszelkich wymogów wynikających z lokalnych regulacji nadzorczych w państwach trzecich, o ile te wymogi mają być zaspokojone funduszami własnymi;”;

b) dodaje się akapit w brzmieniu:

„Na zasadzie odstępstwa od akapitu pierwszego lit. a) właściwy organ może zezwolić instytucji na odjęcie jednej z kwot, o których mowa w lit. a) ppkt (i) lub (ii), jeżeli instytucja ta wykaże w sposób zadowalający właściwy organ, że dodatkowa kwota funduszy własnych jest dostępna na pokrycie strat na poziomie skonsolidowanym.”;

26) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 88b
Przedsiębiorstwa w państwach trzecich

Do celów niniejszego tytułu terminy »firma inwestycyjna« i »instytucja« należy rozumieć jako obejmujące przedsiębiorstwa mające siedzibę w państwach trzecich, które byłyby objęte definicjami tych terminów zawartymi w niniejszym rozporządzeniu, gdyby miały siedzibę w Unii.”;

27) w art. 89 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Znaczny pakiet akcji, którego kwota przekracza 15 % uznanego kapitału danej instytucji, posiadany w przedsiębiorstwie, które nie jest podmiotem sektora finansowego, podlega przepisom zawartym w ust. 3.

2. Całkowita kwota znacznych pakietów akcji danej instytucji posiadanych w przedsiębiorstwach innych niż podmioty, o których mowa w ust. 1, przekraczająca 60 % jej uznanego kapitału podlega przepisom zawartym w ust. 3.”;

b) uchyla się ust. 4;

28) w art. 92 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 3 i 4 otrzymują brzmienie:

„3. Instytucje obliczają łączną kwotę ekspozycji na ryzyko w następujący sposób:

$$TREA = max\ \{U\text{-}TREA; x \cdot S\text{-}TREA\}$$

gdzie:

TREA = łączna kwota ekspozycji na ryzyko danego podmiotu;

U-TREA = łączna kwota ekspozycji na ryzyko danego podmiotu bez zastosowania minimalnego progu kapitałowego, obliczona zgodnie z ust. 4;

S-TREA = standardowa łączna kwota ekspozycji na ryzyko danego podmiotu obliczona zgodnie z ust. 5;

x = 72,5 %.

Na zasadzie odstępstwa od akapitu pierwszego niniejszego ustępu państwo członkowskie może postanowić, że łączną kwotą ekspozycji na ryzyko jest łączna kwota ekspozycji na ryzyko bez zastosowania minimalnego progu kapitałowego, obliczona zgodnie z ust. 4, w przypadku instytucji, które są częścią grupy z instytucją dominującą w tym samym państwie członkowskim, pod warunkiem że ta instytucja dominująca lub – w przypadku grup złożonych z organu centralnego i trwale powiązanych instytucji – całość złożona z organu centralnego wraz z trwale powiązanymi z nim instytucjami oblicza swoją łączną kwotę ekspozycji na ryzyko zgodnie z akapitem pierwszym niniejszego ustępu na zasadzie skonsolidowanej.

4. Łączną kwotę ekspozycji na ryzyko bez zastosowania minimalnego progu kapitałowego oblicza się jako sumę lit. a)–g) niniejszego ustępu, po uwzględnieniu ust. 6 niniejszego artykułu:

   a) kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem z tytułu ryzyka kredytowego, w tym ryzyka kredytowego kontrahenta oraz ryzyka rozmycia, obliczone zgodnie z tytułem II niniejszej części i art. 379, w odniesieniu do wszystkich rodzajów działalności gospodarczej instytucji, z wyłączeniem kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem z tytułu działalności zaliczanej do portfela handlowego danej instytucji;

   b) wymogi w zakresie funduszy własnych w odniesieniu do działalności zaliczanej do portfela handlowego danej instytucji z tytułu:

      (i) ryzyka rynkowego obliczonego zgodnie z tytułem IV niniejszej części;

(ii) dużych ekspozycji przekraczających limity określone w art. 395–401 w zakresie, w jakim zezwala się instytucji na przekroczenie tych limitów, ustalonych zgodnie z częścią czwartą;

c) wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego obliczone zgodnie z tytułem IV niniejszej części w odniesieniu do wszystkich rodzajów działalności zaliczanej do portfela bankowego, które podlegają ryzyku walutowemu lub ryzyku cen towarów;

d) wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rozliczenia obliczone zgodnie z art. 378 i 380;

e) wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z korektą wyceny kredytowej obliczone zgodnie z tytułem VI niniejszej części;

f) wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka operacyjnego obliczone zgodnie z tytułem III niniejszej części;

g) obliczone zgodnie z tytułem II niniejszej części kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem z tytułu ryzyka kredytowego kontrahenta wynikającego z działalności zaliczanej do portfela handlowego danej instytucji w odniesieniu do następujących rodzajów transakcji i umów:

(i) kontraktów wymienionych w załączniku II i kredytowych instrumentów pochodnych;

(ii) transakcji odkupu, transakcji udzielania lub zaciągania pożyczek papierów wartościowych lub towarów, których podstawę stanowią papiery wartościowe lub towary;

(iii) transakcji z obowiązkiem uzupełnienia zabezpieczenia kredytowego, których podstawę stanowią papiery wartościowe lub towary;

(iv) transakcji z długim terminem rozliczenia.”;

b) dodaje się ustępy w brzmieniu:

„5. Standardową łączną kwotę ekspozycji na ryzyko oblicza się jako sumę ust. 4 lit. a)–g), po uwzględnieniu ust. 6 i poniższych wymogów:

a) kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem z tytułu ryzyka kredytowego, w tym ryzyka kredytowego kontrahenta i ryzyka rozmycia, o których mowa w ust. 4 lit. a), oraz z tytułu ryzyka kredytowego kontrahenta wynikającego z działalności zaliczanej do portfela handlowego danej instytucji, o którym mowa w lit. g) tego ustępu, oblicza się bez stosowania żadnej z poniższych metod:

(i) metody modeli wewnętrznych w odniesieniu do umów ramowych o kompensowaniu zobowiązań określonej w art. 221;

(ii) metody wewnętrznych ratingów (IRB) określonej w tytule II rozdział 3;

(iii) metody sekurytyzacji opartej na ratingach wewnętrznych określonej w art. 258, 259 i 260 oraz metody wewnętrznych oszacowań określonej w art. 265;

(iv) metody modeli wewnętrznych określonej w tytule II rozdział 6 sekcja 6;

b) wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego w odniesieniu do działalności zaliczanej do portfela handlowego, o której mowa w ust. 4 lit. b) ppkt (i), oblicza się bez stosowania:

(i) alternatywnej metody modeli wewnętrznych określonej w tytule IV rozdział 1b; ani

(ii) w stosownych przypadkach – dowolnej metody wymienionej w lit. a) niniejszego ustępu;

c) wymogi w zakresie funduszy własnych w odniesieniu do wszystkich rodzajów działalności zaliczanej do portfela bankowego instytucji, które podlegają ryzyku walutowemu lub ryzyku cen towarów, o których mowa w ust. 4 lit. c) niniejszego artykułu, oblicza się bez stosowania alternatywnej metody modeli wewnętrznych określonej w tytule IV rozdział 1b.

6. Do obliczania łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko bez zastosowania minimalnego progu kapitałowego, o której mowa w ust. 4, oraz standardowej łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko, o której mowa w ust. 5, zastosowanie mają następujące przepisy:

a) wymogi w zakresie funduszy własnych, o których mowa w ust. 4 lit. d), e) oraz f), obejmują wymogi wynikające z wszystkich rodzajów działalności danej instytucji;

b) instytucje mnożą wymogi w zakresie funduszy własnych określone w ust. 4 lit. b)–f) przez 12,5.”;

29) art. 92a ust. 1 lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) współczynnik oparty na analizie ryzyka na poziomie 18 %, odzwierciedlający fundusze własne i zobowiązania kwalifikowalne instytucji wyrażone jako odsetek łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko obliczonej zgodnie z art. 92 ust. 3;”;

30) w art. 94 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 formuła wprowadzająca otrzymuje brzmienie:

„Na zasadzie odstępstwa od art. 92 ust. 4 lit. b) i art. 92 ust. 5 lit. b) instytucje mogą obliczać wymóg w zakresie funduszy własnych w odniesieniu do swojej działalności zaliczanej do portfela handlowego zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu, pod warunkiem że wielkość ich bilansowej i pozabilansowej działalności zaliczanej do portfela handlowego nie przekracza – w oparciu o ocenę przeprowadzaną co miesiąc na podstawie danych z ostatniego dnia miesiąca – żadnego z poniższych progów:”;

b) w ust. 2 lit. a) i b) otrzymują brzmienie:

„a) w przypadku kontraktów wymienionych w załączniku II pkt 1, umów dotyczących instrumentów kapitałowych, o których mowa w pkt 3 tego załącznika, oraz kredytowych instrumentów pochodnych instytucje mogą zwolnić te pozycje z wymogu w zakresie funduszy własnych, o którym mowa w art. 92 ust. 4 lit. b) i art. 92 ust. 5 lit. b);

b) w przypadku pozycji portfela handlowego innych niż te, o których mowa w lit. a) niniejszego ustępu, instytucje mogą zastąpić wymóg w zakresie funduszy własnych, o którym mowa w art. 92 ust. 4 lit. b) i art. 92 ust. 5 lit. b), wymogiem obliczonym zgodnie z art. 92 ust. 4 lit. a) i art. 92 ust. 5 lit. a).”;

c) w ust. 3 wprowadza się następujące zmiany:

(i) akapit pierwszy lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) wartość bezwzględną zagregowanej pozycji długiej sumuje się z wartością bezwzględną zagregowanej pozycji krótkiej.”;

(ii) dodaje się akapity w brzmieniu:

„Do celów akapitu pierwszego pozycja długa oznacza, że gdy wartość głównego czynnika wpływającego na ryzyko pozycji rośnie, jej wartość rynkowa również rośnie; z kolei pozycja krótka oznacza, że gdy wartość głównego czynnika wpływającego na ryzyko pozycji rośnie, jej wartość rynkowa maleje.

Do celów akapitu pierwszego wartość zagregowanej pozycji długiej (krótkiej) jest równa sumie wartości poszczególnych pozycji długich (krótkich) uwzględnionych w obliczeniach zgodnie z lit. a).”;

d) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„10. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych, aby określić metodę wskazywania głównego czynnika wpływającego na ryzyko danej pozycji oraz ustalania, czy dana transakcja stanowi pozycję długą czy krótką, o których to pozycjach mowa w ust. 3 niniejszego artykułu i art. 273a ust. 3 i art. 325a ust. 2.

Przy opracowywaniu tych projektów regulacyjnych standardów technicznych EUNB uwzględnia metodę opracowaną na potrzeby regulacyjnych standardów technicznych dopuszczoną zgodnie z art. 279a ust. 3 lit. b).

EUNB przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia … [12 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego].

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.”;

31) art. 95 ust. 2 lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) suma pozycji, o których mowa w art. 92 ust. 4 lit. a)–e) oraz g), po zastosowaniu art. 92 ust. 6;”;

32) art. 96 ust. 2 lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) przepisów art. 92 ust. 4 lit. a)–e) oraz g) po zastosowaniu art. 92 ust. 6;”;

33) art. 102 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Do celów obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego zgodnie z metodą, o której mowa w art. 325 ust. 1 lit. b), pozycje portfela handlowego przypisuje się jednostkom odpowiadającym za handel.”;

34) art. 104 otrzymuje brzmienie:

„*Artykuł 104*
Uwzględnienie w portfelu handlowym

1. Instytucja ustanawia jasno określone zasady i procedury ustalania, które pozycje należy uwzględnić w portfelu handlowym do celów obliczania jej wymogów w zakresie funduszy własnych, zgodnie z art. 102 i niniejszym artykułem, z uwzględnieniem możliwości i praktyk danej instytucji w zakresie zarządzania ryzykiem. Instytucja w pełni dokumentuje przestrzeganie tych zasad i procedur, poddaje je audytowi wewnętrznemu co najmniej raz w roku oraz udostępnia wyniki tego audytu właściwym organom.

Instytucja posiada niezależną komórkę kontroli ryzyka, która na bieżąco ocenia, czy jej instrumenty są właściwie przypisane do portfela handlowego lub bankowego.

2. Instytucje przypisują do portfela handlowego pozycje w następujących instrumentach:

a) instrumentach spełniających kryteria określone w art. 325 ust. 6, 7 i 8 celem uwzględnienia w alternatywnym korelacyjnym portfelu handlowym (ACTP);

b) instrumentach, które powodowałyby powstanie krótkiej pozycji kredytowej netto lub krótkiej pozycji kapitałowej netto w portfelu bankowym, z wyjątkiem zobowiązań własnych instytucji, chyba że pozycje te spełniają kryteria, o których mowa w lit. e);

c) instrumentach wynikających ze zobowiązań do gwarantowania emisji papierów wartościowych, jeżeli te zobowiązania do gwarantowania emisji dotyczą wyłącznie papierów wartościowych, co do których oczekuje się, że zostaną nabyte przez instytucję w dniu rozliczenia;

d) instrumentach zaklasyfikowanych jednoznacznie jako przeznaczone do obrotu zgodnie ze standardami rachunkowości mającymi zastosowanie do danej instytucji;

e) instrumentach wynikających z działalności animatora rynku;

f) przeznaczonych do obrotu pozycjach w przedsiębiorstwach zbiorowego inwestowania, pod warunkiem że przedsiębiorstwa te spełniają co najmniej jeden z warunków określonych w ust. 8;

g) notowanych instrumentach kapitałowych;

h) transakcjach finansowanych z użyciem papierów wartościowych związanych z działalnością handlową;

i) opcjach lub innych instrumentach pochodnych wbudowanych w zobowiązania własne danej instytucji w portfelu bankowym, które wiążą się z ryzykiem kredytowym lub ryzykiem cen akcji.

Do celów akapitu pierwszego lit. b) instytucja posiada krótką pozycję kapitałową netto, jeżeli spadek ceny akcji przynosi instytucji zysk. Instytucja posiada krótką pozycję kredytową netto, gdy wzrost spreadu kredytowego lub pogorszenie wiarygodności kredytowej emitenta lub grupy emitentów przynosi instytucji zysk. Instytucje stale monitorują, czy instrumenty powodują powstanie krótkiej pozycji kredytowej netto lub krótkiej pozycji kapitałowej netto w portfelu bankowym.

Do celów akapitu pierwszego lit. i) instytucja oddziela od zobowiązania własnego w portfelu bankowym, wbudowaną opcję lub inny instrument pochodny, które wiążą się z ryzykiem kredytowym lub ryzykiem cen akcji. Przypisuje wbudowaną opcję lub inny instrument pochodny do portfela handlowego i pozostawia zobowiązanie własne w portfelu bankowym. Jeżeli z racji jego charakteru danego instrumentu nie można oddzielić, instytucja przypisuje cały instrument do portfela handlowego. W takim przypadku należycie dokumentuje powód zastosowania takiego podejścia.

3. Instytucje nie przypisują do portfela handlowego pozycji w następujących instrumentach:

a) instrumentach utrzymywanych w celu sekurytyzacji (ang. securitisation warehousing);

b) instrumentach związanych z posiadanymi nieruchomościami;

c) nienotowanych instrumentach kapitałowych;

d) instrumentach związanych z kredytami detalicznymi i kredytami dla MŚP;

e) pozycjach w przedsiębiorstwach zbiorowego inwestowania innych niż te, o których mowa w ust. 2 lit. f);

f) instrumentach pochodnych i przedsiębiorstwach zbiorowego inwestowania z co najmniej jednym z instrumentów bazowych, o których mowa w lit. a)–d) niniejszego ustępu;

g) instrumentach zabezpieczających konkretne ryzyko co najmniej jednej pozycji w instrumencie, o którym mowa w lit. a)–f), h) oraz i) niniejszego ustępu;

h) zobowiązaniach własnych instytucji, chyba że instrumenty takie spełniają kryteria, o których mowa w ust. 2 lit. e), lub kryteria, o których mowa w ust. 2 akapit trzeci;

i) instrumentach w funduszach hedgingowych.

4. Na zasadzie odstępstwa od ust. 2 instytucja może przypisać pozycję w instrumencie, o którym mowa w lit. d)–i) tego ustępu, do portfela bankowego, pod warunkiem uzyskania zgody właściwego organu. Właściwy organ udziela zgody, jeżeli instytucja wykazała w sposób zadowalający właściwy organ, że pozycja ta nie jest przeznaczona do obrotu ani nie zabezpiecza pozycji przeznaczonych do obrotu.

5. Na zasadzie odstępstwa od ust. 3 instytucja może przypisać pozycję w instrumencie, o którym mowa w lit. i) tego ustępu, do portfela handlowego, pod warunkiem uzyskania zgody właściwego organu. Właściwy organ udziela zgody, jeżeli instytucja wykazała w sposób zadowalający właściwy organ, że pozycja jest przeznaczona do obrotu lub zabezpiecza pozycje przeznaczone do obrotu i że instytucja spełnia co najmniej jeden z warunków określonych w ust. 8 w odniesieniu do tej pozycji.

6. Jeżeli instytucja przypisała do portfela handlowego pozycję w instrumencie innym niż instrumenty, o których mowa w ust. 2 lit. a), b) lub c), organ właściwy dla tej instytucji może zwrócić się do niej o przedstawienie dowodów uzasadniających takie przypisanie. Jeżeli instytucja nie przedstawi odpowiednich dowodów, właściwy organ może zażądać od niej przepisania tej pozycji do portfela bankowego.

7. Jeżeli instytucja przypisała do portfela bankowego pozycję w instrumencie innym niż instrumenty, o których mowa w ust. 3, organ właściwy dla tej instytucji może zwrócić się do niej o przedstawienie dowodów uzasadniających takie przypisanie. Jeżeli instytucja nie przedstawi odpowiednich dowodów, właściwy organ może zażądać od niej przepisania tej pozycji do portfela handlowego.

8. Instytucja przypisuje do portfela handlowego pozycję w przedsiębiorstwie zbiorowego inwestowania, inną niż pozycje, o których mowa w ust. 3 lit. f), która jest przeznaczona do obrotu, jeżeli instytucja spełnia dowolny z następujących warunków:

   a) instytucja jest w stanie uzyskać wystarczające informacje na temat poszczególnych ekspozycji bazowych przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania;

   b) instytucja nie jest w stanie uzyskać wystarczających informacji na temat poszczególnych ekspozycji bazowych przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania, natomiast zna zakres uprawnień przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania i jest w stanie uzyskać dzienne notowania cen przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania.

9. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu doprecyzowania procedury, którą instytucje mają stosować do obliczania i monitorowania krótkich pozycji kredytowych netto lub krótkich pozycji kapitałowych netto w portfelu bankowym, o których mowa w ust. 2 lit. b).

   EUNB przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia … [36 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego].

   Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.”;

35) w art. 104a wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„EUNB monitoruje zakres praktyk nadzorczych i do dnia ... [36 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego] wyda wytyczne zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010 dotyczące znaczenia pojęcia »wyjątkowe okoliczności« do celów akapitu pierwszego niniejszego ustępu i ust. 5 niniejszego artykułu. Do czasu wydania tych wytycznych przez EUNB właściwe organy powiadamiają EUNB o swoich decyzjach dotyczących udzielenia lub nieudzielenia instytucjom zezwoleń na reklasyfikację pozycji, o których mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, oraz przekazują uzasadnienie tych decyzji.”;

b) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Reklasyfikacja pozycji zgodnie z niniejszym artykułem jest nieodwołalna, chyba że istnieją wyjątkowe okoliczności, o których mowa w ust. 1.”;

c) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„6. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 niniejszego artykułu instytucja może reklasyfikować pozycję portfela bankowego jako pozycję portfela handlowego na mocy art. 104 ust. 2 lit. d) bez konieczności uzyskania zezwolenia właściwego organu. W takim przypadku wymogi określone w ust. 3 i 4 niniejszego artykułu nadal mają zastosowanie do tej instytucji. Instytucja niezwłocznie powiadamia właściwy organ o dokonaniu takiej reklasyfikacji.”;

36) w art. 104b wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Do celów obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego zgodnie z metodą, o której mowa w art. 325 ust. 1 lit. b), instytucje tworzą jednostki odpowiadające za handel i przypisują każdą ze swoich pozycji portfela handlowego i portfela bankowego, o których mowa w ust. 5 i 6 niniejszego artykułu, jednej z tych jednostek odpowiadających za handel. Pozycje portfela handlowego przypisuje się tej samej jednostce odpowiadającej za handel wyłącznie w przypadku, gdy są one zgodne z uzgodnioną strategią działalności dotyczącą danej jednostki odpowiadającej za handel oraz konsekwentnie zarządzane i monitorowane zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu.”;

b) dodaje się akapity w brzmieniu:

„5. Aby obliczyć wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego, instytucje przypisują każdą ze swoich pozycji portfela bankowego, które podlegają ryzyku walutowemu lub ryzyku cen towarów, jednostkom odpowiadającym za handel utworzonym zgodnie z ust. 1, które zarządzają ryzykami podobnymi do ryzyk związanych z tymi pozycjami.

6. Na zasadzie odstępstwa od ust. 5 przy obliczaniu wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego instytucje mogą utworzyć jednostkę lub jednostki odpowiadające za handel, do których przypisują one wyłącznie pozycje portfela bankowego, które są obciążone ryzykiem walutowym lub ryzykiem cen towarów. Te jednostki odpowiadające za handel nie podlegają wymogom określonym w ust. 1, 2 i 3.”;

37) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„*Artykuł 104c*
Sposób ujmowania zabezpieczeń ryzyka walutowego w odniesieniu do współczynników kapitałowych

1. Instytucja, która celowo utrzymuje pozycję ryzyka w celu zabezpieczenia się, przynajmniej częściowo, przed wpływem niekorzystnych zmian kursów walutowych na dowolny ze swoich współczynników kapitałowych, o których mowa w art. 92 ust. 1 lit. a), b) i c), może – pod warunkiem uzyskania zezwolenia właściwego organu – wyłączyć tę pozycję ryzyka z wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka walutowego, o których mowa w art. 325 ust. 1, o ile spełnione są wszystkie poniższe warunki:

   a) maksymalna kwota pozycji ryzyka wyłączonej z wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego jest ograniczona do kwoty pozycji ryzyka, która neutralizuje wrażliwość dowolnego współczynnika kapitałowego na niekorzystne zmiany kursów walutowych;

   b) pozycja ryzyka jest wyłączona z wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego przez okres co najmniej sześciu miesięcy;

   c) instytucja ustanowiła odpowiednie ramy zarządzania ryzykiem w celu zabezpieczenia się przed wpływem niekorzystnych zmian kursów walutowych na wszelkie swoje współczynniki kapitałowe, w tym jasną strategię dotyczącą zabezpieczania i strukturę zarządzania;

d) instytucja przekazała właściwemu organowi uzasadnienie wyłączenia pozycji ryzyka z wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego, szczegółowe informacje dotyczące tej pozycji ryzyka oraz kwotę podlegającą wyłączeniu.

2. Wszelkich wyłączeń pozycji ryzyka z wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego zgodnie z ust. 1 dokonuje się w spójny sposób.

3. Właściwy organ zatwierdza wszelkie dokonywane przez instytucję zmiany w ramach zarządzania ryzykiem, o których mowa w ust. 1 lit. c), oraz w szczegółowych informacjach dotyczących pozycji ryzyka, o których mowa w ust. 1 lit. d).

4. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia:

a) pozycji ryzyka, które instytucja może celowo zająć w celu zabezpieczenia się, przynajmniej częściowo, przed wpływem niekorzystnych zmian kursów walutowych na dowolne ze swoich współczynników kapitałowych, o których mowa w ust. 1;

b) sposobu ustalania maksymalnej kwoty, o której mowa w ust. 1 lit. a) niniejszego artykułu, oraz sposobu, w jaki instytucja ma wyłączać tę kwotę w przypadku każdej z metod, o których mowa w art. 325 ust. 1;

c) kryteriów, które mają spełniać stosowane przez instytucję ramy zarządzania ryzykiem, o których mowa w ust. 1 lit. c), aby można było je uznać za odpowiednie do celów niniejszego artykułu.

EUNB przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia … [24 miesiące od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego].

Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.";

38) w art. 106 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 3 i 4 otrzymują brzmienie:

„3. W przypadku gdy instytucja zabezpiecza ekspozycję na ryzyko kredytowe zaliczoną do portfela bankowego lub ekspozycję na ryzyko kontrahenta przy użyciu kredytowego instrumentu pochodnego zaliczanego do portfela handlowego tej instytucji, tę pozycję w kredytowym instrumencie pochodnym uznaje się za wewnętrzny instrument zabezpieczający ekspozycję na ryzyko kredytowe zaliczoną do portfela bankowego lub ekspozycję na ryzyko kontrahenta do celów obliczenia kwot ekspozycji ważonych ryzykiem, o których mowa w art. 92 ust. 4 lit. a), w przypadku gdy instytucja zawrze z uznanym zewnętrznym dostawcą ochrony kolejną transakcję na kredytowy instrument pochodny, która spełnia wymogi w zakresie ochrony kredytowej nierzeczywistej w portfelu bankowym i doskonale kompensuje ryzyko rynkowe wewnętrznego instrumentu zabezpieczającego.

Zarówno wewnętrzny instrument zabezpieczający uznany zgodnie z akapitem pierwszym, jak i transakcję na kredytowy instrument pochodny zawartą z uznanym zewnętrznym dostawcą ochrony włącza się do portfela handlowego w celu obliczenia wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego. W celu obliczenia wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego zgodnie z metodą, o której mowa w art. 325 ust. 1 lit. b) obie pozycje przypisuje się do tej samej jednostki odpowiadającej za handel, która zarządza podobnymi ryzykami.

4. W przypadku gdy instytucja zabezpiecza ekspozycję na ryzyko cen akcji zaliczoną do portfela bankowego przy użyciu instrumentu pochodnego na akcje zaliczanego do portfela handlowego tej instytucji, tę pozycję w instrumencie pochodnym na akcje uznaje się za wewnętrzny instrument zabezpieczający ekspozycję na ryzyko cen akcji zaliczoną do portfela bankowego do celów obliczenia kwot ekspozycji ważonych ryzykiem, o których mowa w art. 92 ust. 4 lit. a), w przypadku gdy instytucja zawrze z uznanym zewnętrznym dostawcą ochrony kolejną transakcję na instrument pochodny na akcje, która spełnia wymogi w zakresie ochrony kredytowej nierzeczywistej w portfelu bankowym i doskonale kompensuje ryzyko rynkowe wewnętrznego instrumentu zabezpieczającego.

Zarówno wewnętrzny instrument zabezpieczający uznany zgodnie z akapitem pierwszym niniejszego ustępu, jak i transakcję na instrument pochodny na akcje zawartą z uznanym zewnętrznym dostawcą ochrony włącza się do portfela handlowego w celu obliczenia wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego. W celu obliczenia wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego zgodnie z metodą określoną w art. 325 ust. 1 lit. b) obie pozycje przypisuje się do tej samej jednostki odpowiadającej za handel, która zarządza podobnymi ryzykami.”;

b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„4a. Do celów ust. 3 i 4 transakcja na kredytowy instrument pochodny lub na instrument pochodny na akcje zawarta przez instytucję może składać się z wielu transakcji z wieloma uznanymi zewnętrznymi dostawcami ochrony, o ile uzyskana w ten sposób zagregowana transakcja spełnia warunki określone w tych ustępach.”;

c) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. W przypadku gdy instytucja zabezpiecza ekspozycje na ryzyko stopy procentowej zaliczane do portfela bankowego przy użyciu pozycji ryzyka stopy procentowej zaliczanej do portfela handlowego tej instytucji, tę pozycję ryzyka stopy procentowej uznaje się za wewnętrzny instrument zabezpieczający do celów oceny ryzyka stopy procentowej wynikającego z pozycji portfela bankowego zgodnie z art. 84 i 98 dyrektywy 2013/36/UE, w przypadku gdy spełnione są następujące warunki:

a) w celu obliczenia wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego z zastosowaniem metod, o których mowa w art. 325 ust. 1 lit. a), b) i c), pozycję przypisano do portfela, który jest odrębny od pozostałych pozycji portfela handlowego, a właściwa dla niego strategia biznesowa skupia się wyłącznie na zarządzaniu ryzykiem rynkowym wewnętrznych instrumentów zabezpieczających ekspozycję na ryzyko stopy procentowej oraz na ograniczaniu tego ryzyka rynkowego;

b) w celu obliczenia wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego z zastosowaniem metody, o której mowa w art. 325 ust. 1 lit. b), pozycję przypisano jednostce odpowiadającej za handel, której strategia biznesowa skupia się wyłącznie na zarządzaniu ryzykiem rynkowym wewnętrznych instrumentów zabezpieczających ekspozycję na ryzyko stopy procentowej oraz na ograniczaniu tego ryzyka rynkowego;

c) instytucja w pełni udokumentowała, w jaki sposób pozycja ogranicza ryzyko stopy procentowej wynikające z pozycji portfela bankowego do celów wymogów określonych w art. 84 i 98 dyrektywy 2013/36/UE.";

d) dodaje się ustępy w brzmieniu:

„5a. Do celów ust. 5 lit. a) instytucja może przypisać do tego portfela inne pozycje ryzyka stopy procentowej otwarte z osobami trzecimi lub własnym portfelem handlowym, o ile instytucja doskonale kompensuje ryzyko rynkowe tych pozycji ryzyka stopy procentowej otwartych z własnym portfelem handlowym poprzez otwarcie z osobami trzecimi przeciwstawnych pozycji ryzyka stopy procentowej.

5b. Do jednostek odpowiadających za handel, o których mowa w ust. 5 lit. b) niniejszego artykułu, mają zastosowanie następujące wymogi:

a) jednostka odpowiadająca za handel może otworzyć inne pozycje ryzyka stopy procentowej z osobami trzecimi lub innymi jednostkami odpowiadającymi za handel danej instytucji, o ile pozycje te spełniają wymogi włączenia do portfela handlowego, o których mowa w art. 104, a te inne jednostki odpowiadające za handel doskonale kompensują ryzyko rynkowe tych innych pozycji ryzyka stopy procentowej poprzez otwarcie z osobami trzecimi przeciwstawnych pozycji ryzyka stopy procentowej;

b) tej jednostce odpowiadającej za handel nie przypisuje się pozycji portfela handlowego innych niż pozycje, o których mowa w lit. a) niniejszego ustępu;

c) na zasadzie odstępstwa od art. 104b ta jednostka odpowiadająca za handel nie podlega wymogom określonym w ust. 1, 2 i 3 tego artykułu.”;

e) ust. 6 i 7 otrzymują brzmienie:

„6. Wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego wszystkich pozycji przypisanych do odrębnego portfela, o którym mowa w ust. 5 lit. a), lub jednostce odpowiadającej za handel, o której mowa w lit. b) tego ustępu, oblicza się niezależnie, obok wymogów w zakresie funduszy własnych dla pozostałych pozycji portfela handlowego.

7. W przypadku gdy instytucja zabezpiecza ekspozycję na ryzyko związane z korektą wyceny kredytowej (CVA) przy użyciu transakcji na instrumencie pochodnym zawartej z własnym portfelem handlowym, pozycję w tym instrumencie pochodnym uznaje się za wewnętrzny instrument zabezpieczający ekspozycję na ryzyko związane z CVA do celów obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z CVA zgodnie z metodami określonymi w art. 383 lub 384, w przypadku gdy spełnione są następujące warunki:

a) pozycję w instrumencie pochodnym uznaje się za uznane zabezpieczenie zgodnie z art. 386;

b) w przypadku gdy pozycja w instrumentach pochodnych podlega któremukolwiek z wymogów określonych w art. 325c ust. 2 lit. b) lub c) lub w art. 325e ust. 1 lit. c), instytucja doskonale kompensuje ryzyko rynkowe tej pozycji w instrumentach pochodnych poprzez otwarcie z osobami trzecimi przeciwstawnych pozycji.

Przeciwstawną pozycję portfela handlowego w stosunku do wewnętrznego instrumentu zabezpieczającego uznanego zgodnie z akapitem pierwszym włącza się do portfela handlowego instytucji w celu obliczenia wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego.”;

39) art. 107 ust. 1, 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„1. Do obliczania kwot ekspozycji ważonych ryzykiem do celów art. 92 ust. 4 lit. a) i g) instytucje stosują albo metodę standardową przewidzianą w rozdziale 2, albo – jeżeli zezwoliły na to właściwe organy zgodnie z art. 143 – metodę wewnętrznych ratingów przewidzianą w rozdziale 3.

2. W odniesieniu do ekspozycji z tytułu transakcji i w odniesieniu do wkładów do funduszu na wypadek niewykonania zobowiązania wnoszonych na rzecz kontrahentów centralnych do obliczania swoich kwot ekspozycji ważonych ryzykiem do celów art. 92 ust. 4 lit. a) i g) instytucje stosują metodę określoną w rozdziale 6 sekcja 9. W odniesieniu do wszystkich innych rodzajów ekspozycji wobec kontrahenta centralnego instytucje traktują te ekspozycje w następujący sposób:

a) jako ekspozycje wobec instytucji w przypadku innych rodzajów ekspozycji wobec kwalifikującego się kontrahenta centralnego;

b) jako ekspozycje wobec przedsiębiorstw w przypadku innych rodzajów ekspozycji wobec niekwalifikującego się kontrahenta centralnego.

3. Do celów niniejszego rozporządzenia ekspozycje wobec firm inwestycyjnych z państwa trzeciego, instytucji kredytowych z państwa trzeciego i giełd z państwa trzeciego, a także ekspozycje wobec instytucji finansowych z państwa trzeciego mających zezwolenie na działalność wydane przez organy państwa trzeciego i przez nie nadzorowanych oraz podlegających wymogom ostrożnościowym porównywalnym pod względem surowości z wymogami stosowanymi wobec danej instytucji traktuje się jako ekspozycje wobec tej instytucji wyłącznie w przypadku, gdy dane państwo trzecie stosuje względem takiego podmiotu wymogi ostrożnościowe i nadzorcze, które są co najmniej równoważne wymogom stosowanym w Unii.”;

40) art. 108 otrzymuje brzmienie:

„*Artykuł 108*

Stosowanie technik ograniczania ryzyka kredytowego w ramach metody standardowej i metody IRB w odniesieniu do ryzyka kredytowego i ryzyka rozmycia

1. W odniesieniu do ekspozycji, do której instytucja stosuje metodę standardową zgodnie z rozdziałem 2 lub metodę IRB zgodnie z rozdziałem 3, nie korzystając jednak z własnych oszacowań LGD zgodnie z art. 143, instytucja może uwzględniać skutki ochrony kredytowej rzeczywistej zgodnie z rozdziałem 4 przy obliczaniu kwot ekspozycji ważonych ryzykiem do celów art. 92 ust. 4 lit. a) i g) oraz, w stosownych przypadkach, kwot oczekiwanej straty do celów obliczeń, o których mowa w art. 36 ust. 1 lit. d) i art. 62 lit. d).

2. W odniesieniu do ekspozycji, do której instytucja stosuje metodę IRB, korzystając z własnych oszacowań LGD zgodnie z art. 143, instytucja może uwzględniać skutki ochrony kredytowej rzeczywistej zgodnie z rozdziałem 3 przy obliczaniu kwot ekspozycji ważonych ryzykiem do celów art. 92 ust. 4 lit. a) i g) oraz, w stosownych przypadkach, kwot oczekiwanej straty do celów obliczeń, o których mowa w art. 36 ust. 1 lit. d) i art. 62 lit. d).

3. W przypadku gdy instytucja stosuje metodę IRB, korzystając z własnych oszacowań LGD zgodnie z art. 143, zarówno w odniesieniu do pierwotnej ekspozycji, jak i porównywalnych ekspozycji bezpośrednich wobec dostawcy ochrony, instytucja może uwzględniać skutki ochrony kredytowej nierzeczywistej zgodnie z rozdziałem 3 przy obliczaniu kwot ekspozycji ważonych ryzykiem do celów art. 92 ust. 4 lit. a) i g) oraz, w stosownych przypadkach, kwot oczekiwanej straty do celów obliczeń, o których mowa w art. 36 ust. 1 lit. d) i art. 62 lit. d). We wszystkich pozostałych przypadkach, do tych celów, instytucja może uwzględniać skutki ochrony kredytowej nierzeczywistej przy obliczaniu kwot ekspozycji ważonych ryzykiem oraz kwot oczekiwanej straty zgodnie z rozdziałem 4.

4. Z zastrzeżeniem warunków określonych w ust. 5 instytucje mogą uznawać kredyty dla osób fizycznych za ekspozycje zabezpieczone hipoteką na nieruchomości mieszkalnej zamiast za ekspozycje zabezpieczone gwarancjami, do celów tytułu II rozdziały 2, 3 i 4, stosownie do przypadku, jeżeli w danym państwie członkowskim spełnione są następujące warunki dotyczące tych kredytów:

   a) większość kredytów udzielanych osobom fizycznym na zakup nieruchomości mieszkalnych w tym państwie członkowskim nie jest udzielana z ustanowieniem hipoteki jako prawnego zabezpieczenia;

b) większość kredytów udzielanych osobom fizycznym na zakup nieruchomości mieszkalnych w tym państwie członkowskim jest gwarantowana przez dostawcę ochrony posiadającego ocenę kredytową wydaną przez wyznaczoną ECAI odpowiadającą stopniowi jakości kredytowej 1 lub 2 i dostawca ochrony jest zobowiązany do spłaty całości zadłużenia na rzecz instytucji w przypadku niewykonania zobowiązania przez pierwotnego kredytobiorcę;

c) instytucja ma prawo do ustanowienia hipoteki na nieruchomości mieszkalnej w przypadku, gdy dostawca ochrony, o którym mowa w lit. b), nie wykonuje lub staje się niezdolny do wykonania swoich zobowiązań przewidzianych w udzielonej gwarancji.

Właściwe organy informują EUNB, jeżeli warunki określone w akapicie pierwszym lit. a), b) i c) niniejszego ustępu są spełnione na terytoriach krajowych podlegających ich jurysdykcji, oraz podają nazwy dostawców ochrony kwalifikujących się do takiego sposobu ujmowania, którzy spełniają warunki określone w niniejszym ustępie i ust. 5.

EUNB publikuje wykaz wszystkich takich uznanych dostawców ochrony na swojej stronie internetowej i co roku aktualizuje ten wykaz.

5. Do celów ust. 4 kredyty, o których mowa w tym ustępie, można uznawać za ekspozycje zabezpieczone hipoteką na nieruchomości mieszkalnej zamiast za ekspozycje zabezpieczone gwarancjami, jeżeli spełnione są wszystkie poniższe warunki:

   a) w przypadku ekspozycji ujmowanej zgodnie z metodą standardową ekspozycja ta spełnia wszystkie wymogi przypisania jej według metody standardowej do kategorii ekspozycji »ekspozycje zabezpieczone hipotekami na nieruchomości« na podstawie art. 124 i 125, z wyjątkiem tego, że instytucji udzielającej kredytu nie przysługuje hipoteka na nieruchomości mieszkalnej;

   b) w przypadku ekspozycji ujmowanej zgodnie z metodą IRB ekspozycja ta spełnia wszystkie wymogi przypisania jej według metody IRB do kategorii ekspozycji »ekspozycje detaliczne zabezpieczone nieruchomościami mieszkalnymi«, o której mowa w art. 147 ust. 2 lit. d) ppkt (ii), z wyjątkiem tego, że instytucji udzielającej kredytu nie przysługuje hipoteka na nieruchomości mieszkalnej;

   c) w chwili udzielania kredytu nieruchomość mieszkalna nie jest obciążona zastawem hipotecznym, a w przypadku kredytów udzielonych od dnia 1 stycznia 2014 r. kredytobiorca zobowiązał się na mocy umowy do nieustanawiania takiego zastawu bez zgody instytucji, która pierwotnie udzieliła kredytu;

   d) dostawca ochrony jest uznanym dostawcą ochrony, o którym mowa w art. 201 i posiada ocenę kredytową wydaną przez wyznaczoną ECAI odpowiadającą stopniowi jakości kredytowej 1 lub 2;

e) dostawca ochrony jest instytucją lub podmiotem sektora finansowego, które podlegają wymogom w zakresie funduszy własnych porównywalnym z wymogami mającymi zastosowanie do instytucji lub zakładów ubezpieczeń;

f) dostawca ochrony ustanowił w pełni sfinansowany fundusz gwarancji wzajemnych lub równoważny mechanizm ochronny dla zakładów ubezpieczeń umożliwiający absorpcję strat z tytułu ryzyka kredytowego, przy czym kalibracja tego funduszu lub mechanizmu podlega okresowemu przeglądowi przez właściwy organ tego dostawcy ochrony oraz jest poddawana okresowo testom warunków skrajnych co najmniej raz na dwa lata;

g) instytucja jest umownie i prawnie upoważniona do ustanowienia hipoteki na nieruchomości mieszkalnej w przypadku, gdy dostawca ochrony nie wykonuje lub staje się niezdolny do wykonania swoich zobowiązań przewidzianych w udzielonej gwarancji.

6. Instytucje, które stosują przewidzianą w ust. 4 możliwość w odniesieniu do danego uznanego dostawcy ochrony w ramach mechanizmu, o którym mowa w tym ustępie, stosują ją w odniesieniu do wszystkich swoich ekspozycji wobec osób fizycznych gwarantowanych przez tego dostawcę ochrony w ramach tego mechanizmu.”;

41) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 110a
Monitorowanie ustaleń umownych, które nie są zobowiązaniami

Instytucje monitorują ustalenia umowne, które spełniają wszystkie warunki określone w art. 5 pkt 10 lit. a)–e), oraz dokumentują w sposób zadowalający właściwe organy przestrzeganie wszystkich tych warunków.”;

42) art. 111 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 111
Wartość ekspozycji

1. Wartością ekspozycji z tytułu składnika aktywów jest wartość księgowa tego składnika, która pozostaje po dokonaniu korekt z tytułu szczególnego ryzyka kredytowego zgodnie z art. 110, dodatkowych korekt wartości zgodnie z art. 34 związanych z działalnością instytucji zaliczaną do portfela bankowego, po odliczeniu kwot zgodnie z art. 36 ust. 1 lit. m) oraz po uwzględnieniu innych redukcji funduszy własnych związanych z danym składnikiem aktywów.

2. Wartością ekspozycji z tytułu pozycji pozabilansowej wymienionej w załączniku I jest następujący odsetek wartości nominalnej tej pozycji po odliczeniu korekt z tytułu szczególnego ryzyka kredytowego zgodnie z art. 110 oraz kwot podlegających odliczeniu zgodnie z art. 36 ust. 1 lit. m):

   a) 100 % w przypadku pozycji z koszyka 1;

b) 50 % w przypadku pozycji z koszyka 2;

c) 40 % w przypadku pozycji z koszyka 3;

d) 20 % w przypadku pozycji z koszyka 4;

e) 10 % w przypadku pozycji z koszyka 5.

3. Wartością ekspozycji zobowiązania z tytułu pozycji pozabilansowej, o której mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, jest odsetek wartości nominalnej tego zobowiązania po odliczeniu korekt z tytułu szczególnego ryzyka kredytowego oraz kwot podlegających odliczeniu zgodnie z art. 36 ust. 1 lit. m), przy czym zastosowanie ma ten odsetek, który jest mniejszy:

a) odsetek, o którym mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, mający zastosowanie do pozycji, w odniesieniu do której zaciągane jest zobowiązanie;

b) odsetek, o którym mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, mający zastosowanie do danego rodzaju zobowiązania.

4. Ustalenia umowne oferowane przez instytucję, lecz jeszcze niezaakceptowane przez klienta, które stałyby się zobowiązaniami, gdyby zostały zaakceptowane przez klienta, traktuje się jako zobowiązania, a odsetkiem mającym zastosowanie jest odsetek przewidziany zgodnie z ust. 2.

W przypadku ustaleń umownych, które spełniają warunki określone w art. 5 pkt 10 lit. a)–e), odsetek mający zastosowanie wynosi 0 %.

5. W przypadku gdy instytucja stosuje kompleksową metodę ujmowania zabezpieczeń finansowych, o której mowa w art. 223, wartość ekspozycji z tytułu papierów wartościowych lub towarów zbywanych, przekazywanych lub pożyczanych w ramach transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych ulega zwiększeniu o korektę z tytułu zmienności odpowiednią dla takich papierów wartościowych lub towarów zgodnie z art. 223 i 224.

6. Wartość ekspozycji z tytułu instrumentu pochodnego wymienionego w załączniku II określa się zgodnie z rozdziałem 6, z uwzględnieniem skutków umów nowacji oraz innych umów o kompensowaniu zobowiązań zgodnie z tym rozdziałem. Wartość ekspozycji z tytułu transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych i transakcji z długim terminem rozliczenia można określić zgodnie z rozdziałem 4 lub 6.

7. Jeżeli ekspozycja jest objęta ochroną kredytową rzeczywistą, wartość ekspozycji może zostać zmieniona zgodnie z rozdziałem 4.

8. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia:

   a) kryteriów, które instytucje mają stosować w celu przypisania pozycji pozabilansowych, z wyjątkiem pozycji już zawartych w załączniku I, do koszyków 1–5, o których mowa w załączniku I;

   b) czynników, które mogłyby ograniczać zdolność instytucji do odwołania zobowiązań bezwarunkowo odwoływalnych, o których mowa w załączniku I;

c) procesu powiadamiania EUNB o stosowanej przez instytucje klasyfikacji innych pozycji pozabilansowych obciążonych podobnym ryzykiem jak pozycje, o których mowa w załączniku I.

EUNB przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia … [12 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego].

Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.”;

43) w art. 112 wprowadza się następujące zmiany:

a) lit. i) otrzymuje brzmienie:

„i) ekspozycje zabezpieczone hipotekami na nieruchomościach oraz ekspozycje ADC;”;

b) lit. k) otrzymuje brzmienie:

„k) ekspozycje z tytułu długu podporządkowanego;”;

44) w art. 113 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Do celów obliczania kwot ekspozycji ważonych ryzykiem, wagi ryzyka przypisuje się wszystkim ekspozycjom, chyba że ekspozycje te są odliczane od funduszy własnych lub podlegają traktowaniu określonemu w art. 72e ust. 5 akapit pierwszy, zgodnie z przepisami sekcji 2 niniejszego rozporządzenia. Wagi ryzyka są przypisywane w oparciu o kategorię ekspozycji, do której jest zaklasyfikowana dana ekspozycja, oraz – w zakresie określonym w sekcji 2 – o jej jakość kredytową. Jakość kredytową można określić poprzez odniesienie do ocen kredytowych wydanych przez ECAI lub ocen kredytowych wydanych przez agencje kredytów eksportowych zgodnie z sekcją 3. Z wyjątkiem ekspozycji przypisanych do kategorii ekspozycji określonych w art. 112 lit. a), b), c) i e) niniejszego rozporządzenia, w przypadku gdy ocena przeprowadzona zgodnie z art. 79 lit. b) dyrektywy 2013/36/UE wskazuje na ryzyko wyższe niż wynikające ze stopnia jakości kredytowej, do którego dana ekspozycja byłaby przypisana w oparciu o mającą zastosowanie ocenę kredytową wydaną przez wyznaczoną ECAI lub agencję kredytów eksportowych, instytucja przypisuje wagę ryzyka o co najmniej jeden stopień jakości kredytowej wyższą niż waga ryzyka wynikająca z oceny kredytowej wydanej przez wyznaczoną ECAI lub agencję kredytów eksportowych.”;

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Jeżeli ekspozycja objęta jest ochroną kredytową, wartość ekspozycji lub wagę ryzyka mającą zastosowanie do takiej ekspozycji, stosownie do przypadku, można zmienić zgodnie z niniejszym rozdziałem i rozdziałem 4.”;

c) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Wartości ekspozycji z tytułu jakiejkolwiek pozycji, do której nie zastosowano wagi ryzyka zgodnie z niniejszym rozdziałem, przypisuje się wagę ryzyka równą 100 %.”;

d) w ust. 6 akapit pierwszy wprowadza się następujące zmiany:

(i) formuła wprowadzająca otrzymuje brzmienie:

„Z wyjątkiem ekspozycji stanowiących podstawę pozycji kapitału podstawowego Tier I, pozycji dodatkowych w Tier I lub pozycji w Tier II, instytucja może, pod warunkiem uzyskania uprzedniej zgody właściwych organów, podjąć decyzję o niestosowaniu wymogów ust. 1 niniejszego artykułu w odniesieniu do ekspozycji tej instytucji wobec kontrahenta, który jest jej jednostką dominującą, jednostką zależną, jednostką zależną wobec jej jednostki dominującej lub jednostką powiązaną z tą instytucją stosunkiem w rozumieniu art. 22 ust. 7 dyrektywy 2013/34/UE. Właściwe organy są uprawnione do udzielenia zgody, jeżeli spełnione są następujące warunki:”;

(ii) lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) kontrahent jest instytucją lub instytucją finansową, objętymi odpowiednimi wymogami ostrożnościowymi;”;

45) w art. 115 wprowadza się następujące zmiany:

a) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„-1. Ekspozycjom wobec samorządów regionalnych lub władz lokalnych, które mają ocenę kredytową wydaną przez wyznaczoną ECAI, przypisuje się wagę ryzyka zgodnie z tabelą 1, która odpowiada ocenie kredytowej wydanej przez ECAI zgodnie z art. 136.

Tabela 1

Stopień jakości kredytowej	1	2	3	4	5	6
Waga ryzyka	20 %	50 %	50 %	100 %	100 %	150 %

”;

b) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Ekspozycjom wobec samorządów regionalnych lub władz lokalnych, które nie mają oceny kredytowej wydanej przez wyznaczoną ECAI, przypisuje się wagę ryzyka według stopnia jakości kredytowej, który przypisuje się zgodnie z tabelą 2 ekspozycjom wobec rządu centralnego jurysdykcji, w której zarejestrowano dany samorząd regionalny lub dane władze lokalne.

Tabela 2

Stopień jakości kredytowej	1	2	3	4	5	6
Waga ryzyka	20 %	50 %	100 %	100 %	100 %	150 %

W przypadku ekspozycji, o których mowa w akapicie pierwszym, wagę ryzyka równą 100 % przypisuje się, jeżeli rząd centralny jurysdykcji, w której zarejestrowane są samorządy regionalne lub władze lokalne, nie posiada ratingu.”;

c) ust. 2 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Na zasadzie odstępstwa od ust. -1 i 1 ekspozycje wobec samorządów regionalnych lub władz lokalnych traktuje się jako ekspozycje wobec rządu centralnego, w którego jurysdykcji są ustanowione, jeżeli nie istnieje różnica w zakresie ryzyka między tymi ekspozycjami z powodu szczególnych uprawnień w zakresie zasilania własnego budżetu samorządów regionalnych lub władz lokalnych oraz istnienia szczególnych środków instytucjonalnych, których celem jest ograniczenie ryzyka niewykonania zobowiązania.”;

d) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Ekspozycje wobec kościołów lub wspólnot religijnych będących osobą prawną prawa publicznego, o ile podmioty te pobierają podatki zgodnie z aktami prawnymi, które je do tego uprawniają, traktuje się jako ekspozycje wobec samorządów regionalnych i władz lokalnych. W takim przypadku ust. 2 nie ma zastosowania.”;

e) ust. 4 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Na zasadzie odstępstwa od ust. -1 i 1, jeżeli właściwe organy państwa trzeciego, które stosuje środki nadzorcze i regulacyjne co najmniej równoważne środkom stosowanym w Unii, traktują ekspozycje wobec samorządów regionalnych lub władz lokalnych jako ekspozycje wobec ich rządu centralnego i nie istnieje różnica w zakresie ryzyka między tymi ekspozycjami z powodu szczególnych uprawnień w zakresie zasilania własnego budżetu samorządów regionalnych lub władz lokalnych oraz istnienia szczególnych środków instytucjonalnych, których celem jest ograniczenie ryzyka niewykonania zobowiązania, instytucje mogą ważyć ryzykiem ekspozycje wobec takich samorządów regionalnych i władz lokalnych w taki sam sposób.”;

f) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Na zasadzie odstępstwa od ust. -1 i 1 ekspozycjom wobec samorządów regionalnych lub władz lokalnych w państwie członkowskim, o których nie wspomina się w ust. 2, 3 i 4 i które są denominowane i finansowane w walucie krajowej tego samorządu regionalnego lub tych władz lokalnych, przypisuje się wagę ryzyka równą 20 %.”;

46) w art. 116 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Ekspozycje wobec podmiotów sektora publicznego mających ocenę kredytową wydaną przez wyznaczoną ECAI traktuje się zgodnie z art. 115 ust. -1.”;

b) w ust. 4 dodaje się akapit w brzmieniu:

„EUNB prowadzi publicznie dostępną bazę danych wszystkich podmiotów sektora publicznego w Unii, o których mowa w akapicie pierwszym.”;

47) art. 117 ust. 1 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Ekspozycjom wobec wielostronnych banków rozwoju, które nie są wymienione w ust. 2 i w przypadku których dostępna jest ocena kredytowa wydana przez wyznaczoną ECAI, przypisuje się wagę ryzyka zgodnie z tabelą 1. Ekspozycjom wobec wielostronnych banków rozwoju, które nie są wymienione w ust. 2 i w przypadku których nie jest dostępna ocena kredytowa wydana przez wyznaczoną ECAI, przypisuje się wagę ryzyka równą 50 %.

Tabela 1

Stopień jakości kredytowej	1	2	3	4	5	6
Waga ryzyka	20 %	30 %	50 %	100 %	100 %	150 %

”;

48) w art. 119 uchyla się ust. 2 i 3;

49) art. 120 ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Ekspozycjom wobec instytucji, które mają ocenę kredytową wydaną przez wyznaczoną ECAI, przypisuje się wagę ryzyka według tabeli 1, odpowiadającą ocenie kredytowej ECAI zgodnie z art. 136.

Tabela 1

Stopień jakości kredytowej	1	2	3	4	5	6
Waga ryzyka	20 %	30 %	50 %	100 %	100 %	150 %

2. Ekspozycjom wobec instytucji z pierwotnym terminem zapadalności wynoszącym maksymalnie trzy miesiące, które mają ocenę kredytową wydaną przez wyznaczoną ECAI, oraz ekspozycjom związanym z transgranicznym przemieszczaniem towarów z pierwotnym terminem zapadalności wynoszącym maksymalnie sześć miesięcy, które mają ocenę kredytową wydaną przez wyznaczoną ECAI, przypisuje się wagę ryzyka według tabeli 2, odpowiadającą ocenie kredytowej ECAI zgodnie z art. 136.

Tabela 2

Stopień jakości kredytowej	1	2	3	4	5	6
Waga ryzyka	20 %	20 %	20 %	50 %	50 %	150 %

”;

50) art. 121 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 121

Ekspozycje wobec instytucji nieposiadających ratingu

1. Ekspozycje wobec instytucji, które nie mają oceny kredytowej wydanej przez wyznaczoną ECAI, klasyfikuje się do jednej z następujących klas:

   a) w przypadku gdy spełnione są wszystkie poniższe warunki, ekspozycje wobec instytucji klasyfikuje się do klasy A:

      (i) instytucja posiada odpowiednią zdolność do wywiązywania się ze swoich zobowiązań finansowych, w tym spłat kwoty głównej i odsetek, w sposób terminowy, przez przewidywany okres istnienia aktywów lub ekspozycji oraz niezależnie od cykli koniunkturalnych i warunków biznesowych;

(ii) instytucja spełnia lub przekracza wymóg określony w art. 92 ust. 1 niniejszego rozporządzenia, z uwzględnieniem art. 458 ust. 2 lit. d) ppkt (i) oraz (vi) i art. 459 lit. a) niniejszego rozporządzenia, w stosownych przypadkach, szczególne wymogi w zakresie funduszy własnych, o których mowa w art. 104 dyrektywy 2013/36/UE, wymóg połączonego bufora, który zdefiniowano w art. 128 pkt 6 dyrektywy 2013/36/UE, lub wszelkie równoważne i dodatkowe lokalne wymogi nadzorcze i regulacyjne w państwach trzecich, o ile wymogi te zostały opublikowane i mają być zaspokojone kapitałem podstawowym Tier I, kapitałem Tier I lub funduszami własnymi, stosownie do przypadku;

(iii) informacje o tym, czy instytucja spełnia lub przekracza wymogi, o których mowa w ppkt (ii) niniejszej litery, są publicznie ujawniane lub w inny sposób udostępniane instytucji kredytującej;

(iv) z oceny przeprowadzonej przez instytucję kredytującą zgodnie z art. 79 dyrektywy 2013/36/UE nie wynika, że instytucja nie spełnia warunków określonych w ppkt (i) oraz (ii) niniejszej litery;

b) w przypadku gdy spełnione są wszystkie poniższe warunki i jeżeli co najmniej jeden z warunków wymienionych w lit. a) niniejszego ustępu nie jest spełniony, ekspozycje wobec instytucji klasyfikuje się do klasy B:

(i) instytucja podlega znacznemu ryzyku kredytowemu, włącznie z jej zdolnościami do dokonywania spłat, które są zależne od stabilnych lub sprzyjających warunków ekonomicznych lub biznesowych;

(ii) instytucja spełnia lub przekracza wymóg określony w art. 92 ust. 1 niniejszego rozporządzenia, z uwzględnieniem art. 458 ust. 2 lit. d) ppkt (i) i art. 459 lit. a) niniejszego rozporządzenia, w stosownych przypadkach, szczególne wymogi w zakresie funduszy własnych, o których mowa w art. 104 dyrektywy 2013/36/UE, lub wszelkie równoważne i dodatkowe lokalne wymogi nadzorcze i regulacyjne w państwach trzecich, o ile wymogi te zostały opublikowane i mają być zaspokojone kapitałem podstawowym Tier I, kapitałem Tier I lub funduszami własnymi, stosownie do przypadku;

(iii) informacje o tym, czy instytucja spełnia lub przekracza wymogi, o których mowa w ppkt (ii) niniejszej litery, są publicznie ujawniane lub w inny sposób udostępniane instytucji kredytującej;

(iv) z oceny przeprowadzonej przez instytucję kredytującą zgodnie z art. 79 dyrektywy 2013/36/UE nie wynika, że instytucja nie spełnia warunków określonych w ppkt (i) oraz (ii) niniejszej litery;

c) w przypadku gdy ekspozycje wobec instytucji nie zostały zaklasyfikowane do klasy A lub B lub gdy spełniony jest dowolny z następujących warunków, ekspozycje wobec instytucji klasyfikuje się do klasy C:

(i) instytucja jest obciążona istotnym ryzykiem niewykonania zobowiązania, a jej marginesy bezpieczeństwa są ograniczone;

(ii) istnieje duże prawdopodobieństwo, że niekorzystne warunki biznesowe, finansowe lub ekonomiczne mogą doprowadzić lub doprowadziły do niezdolności instytucji do wywiązania się z jej zobowiązań finansowych;

(iii) jeżeli na mocy prawa od instytucji wymagane są sprawozdania finansowe podlegające badaniu, a audytor zewnętrzny wydał negatywną opinię z badania lub w ciągu ostatnich 12 miesięcy wyraził istotne zastrzeżenia co do zdolności instytucji do kontynuacji działalności w swoich opiniach lub sprawozdaniach z badania sprawozdania finansowego.

Do celów akapitu pierwszego lit. b) ppkt (ii) niniejszego ustępu równoważne i dodatkowe lokalne wymogi nadzorcze lub regulacyjne nie obejmują buforów kapitałowych równoważnych buforom zdefiniowanym w art. 128 dyrektywy 2013/36/UE.

2. W przypadku ekspozycji wobec instytucji finansowych, które traktuje się jako ekspozycje wobec instytucji zgodnie z art. 119 ust. 5, do celów oceny, czy te instytucje finansowe spełniają warunki określone w ust. 1 lit. a) ppkt (ii) oraz lit. b) ppkt (ii) niniejszego artykułu, instytucje oceniają, czy te instytucje finansowe spełniają lub przekraczają jakiekolwiek porównywalne wymogi ostrożnościowe.

3. Ekspozycjom zaklasyfikowanym do klasy A, B lub C zgodnie z ust. 1 przypisuje się wagę ryzyka w następujący sposób:

a) ekspozycjom zaklasyfikowanym do klasy A, B lub C, które spełniają dowolny z następujących warunków, przypisuje się wagę ryzyka dla ekspozycji krótkoterminowych zgodnie z tabelą 1:

(i) pierwotny termin zapadalności ekspozycji nie przekracza trzech miesięcy;

(ii) pierwotny termin zapadalności ekspozycji, która wynika z transgranicznego przemieszczania towarów, nie przekracza sześciu miesięcy;

b) ekspozycjom zaklasyfikowanym do klasy A, które nie są ekspozycjami krótkoterminowymi, przypisuje się wagę ryzyka równą 30 %, jeżeli spełnione są wszystkie poniższe warunki:

(i) ekspozycja nie spełnia żadnego z warunków określonych w lit. a);

(ii) współczynnik kapitału podstawowego Tier I danej instytucji wynosi co najmniej 14 %;

(iii) wskaźnik dźwigni instytucji wynosi co najmniej 5 %;

c) ekspozycjom zaklasyfikowanym do klasy A, B lub C, które nie spełniają warunków określonych w lit. a) lub lit. b), przypisuje się wagę ryzyka według tabeli 1.

Jeżeli ekspozycja wobec instytucji nie jest denominowana w walucie krajowej jurysdykcji, w której dana instytucja została zarejestrowana, lub jeżeli instytucja ta zaksięgowała zobowiązanie kredytowe w oddziale znajdującym się na terenie innej jurysdykcji, a ekspozycja ta nie jest denominowana w walucie krajowej jurysdykcji, w której oddział prowadzi działalność, waga ryzyka – przypisana zgodnie z lit. a), b) lub c) ekspozycjom innym niż ekspozycje, których termin zapadalności nie przekracza jednego roku, z tytułu pozycji warunkowych związanych z handlem, które wygasają z chwilą realizacji transakcji i wynikają z transgranicznego przemieszczania towarów – nie może być niższa niż waga ryzyka ekspozycji wobec rządu centralnego kraju, w którym zarejestrowano daną instytucję.

Tabela 1

Ocena ryzyka kredytowego	Klasa A	Klasa B	Klasa C
Waga ryzyka dla ekspozycji krótkoterminowych	20 %	50 %	150 %
Waga ryzyka	40 %	75 %	150 %

”;

51) w art. 122 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 tabela 6 otrzymuje brzmienie:

„Tabela 1

Stopień jakości kredytowej	1	2	3	4	5	6
Waga ryzyka	20 %	50 %	75 %	100 %	150 %	150 %

”;

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Ekspozycjom, które nie mają takiej oceny kredytowej, przypisuje się wagę ryzyka równą 100 %.”;

52) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„*Artykuł 122a*

Ekspozycje związane z kredytowaniem specjalistycznym

1. W ramach kategorii ekspozycji wobec przedsiębiorstw, o której mowa w art. 112 lit. g), instytucje identyfikują osobno – jako ekspozycje związane z kredytowaniem specjalistycznym – ekspozycje, które mają wszystkie poniższe cechy:

a) dana ekspozycja jest ekspozycją wobec podmiotu, który utworzono specjalnie w celu finansowania lub eksploatacji rzeczowych aktywów trwałych, lub ekspozycją porównywalną pod względem ekonomicznym z taką ekspozycją;

b) dana ekspozycja nie jest związana z finansowaniem nieruchomości mieszkalnej lub komercyjnej i jest objęta definicją ekspozycji związanej z finansowaniem obiektów, ekspozycji związanej z finansowaniem typu project finance lub ekspozycji związanej z finansowaniem towarów określonym w ust. 3;

c) ustalenia umowne dotyczące zobowiązania związanego z ekspozycją dają instytucji znaczny stopień kontroli nad aktywami oraz dochodem przez nie generowanym;

d) głównym źródłem spłaty zobowiązania związanego z ekspozycją jest dochód generowany przez aktywa objęte finansowaniem, nie zaś niezależna zdolność generowania dochodów szerszego przedsiębiorstwa.

2. Ekspozycjom związanym z kredytowaniem specjalistycznym, które mają ocenę kredytową wydaną przez wyznaczoną ECAI i mającą bezpośrednie zastosowanie, przypisuje się wagę ryzyka zgodnie z tabelą 1.

Tabela 1

Stopień jakości kredytowej	1	2	3	4	5	6
Waga ryzyka	20 %	50 %	75 %	100 %	150 %	150 %

3. Ekspozycjom związanym z kredytowaniem specjalistycznym, które nie mają wydanej przez wyznaczoną ECAI oceny kredytowej mającej bezpośrednie zastosowanie, przypisuje się następującą wagę ryzyka:

a) w przypadku gdy celem ekspozycji związanej z kredytowaniem specjalistycznym jest finansowanie nabycia rzeczowych aktywów trwałych, w tym statków, statków powietrznych, satelitów, wagonów kolejowych i flot samochodowych, a dochód, który mają generować te aktywa, ma postać przepływów środków pieniężnych generowanych przez konkretne rzeczowe aktywa trwałe, które zostały sfinansowane i zastawione lub scedowane na rzecz kredytodawcy (»ekspozycje związane z finansowaniem obiektów«), instytucje stosują wagę ryzyka równą 100 %;

b) w przypadku gdy celem ekspozycji związanej z kredytowaniem specjalistycznym jest zapewnienie krótkoterminowego finansowania rezerw, zapasów lub należności z tytułu towarów będących przedmiotem obrotu giełdowego, w tym ropy naftowej, metali lub płodów rolnych, a dochód, który mają generować te rezerwy, zapasy lub należności, mają stanowić wpływy ze sprzedaży towarów (»ekspozycje związane z finansowaniem towarów«), instytucje stosują wagę ryzyka równą 100 %;

c) w przypadku gdy celem ekspozycji związanej z kredytowaniem specjalistycznym jest finansowanie indywidualnego projektu, albo w formie budowy nowej instalacji kapitałowej albo refinansowania istniejącej instalacji, z ulepszeniami lub bez, przy czym projekt dotyczy rozwoju lub nabycia dużych, złożonych i kosztownych instalacji, w tym elektrowni, zakładów przetwórstwa chemicznego, kopalń, infrastruktury transportowej, infrastruktury środowiskowej i telekomunikacyjnej, a instytucja kredytująca zwraca przede wszystkim uwagę na dochód generowany przez finansowany projekt, zarówno jako źródło spłaty, jak i jako zabezpieczenie kredytu (»ekspozycje związane z finansowaniem typu project finance«), instytucje stosują następujące wagi ryzyka:

(i) 130 %, jeżeli projekt, z którym związana jest ekspozycja, znajduje się w fazie przedoperacyjnej;

(ii) pod warunkiem że nie stosuje się korekty wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka kredytowego określonej w art. 501a – 80 %, jeżeli projekt, z którym związana jest ekspozycja, znajduje się w fazie operacyjnej, a ekspozycja spełnia wszystkie poniższe kryteria:

1) istnieją postanowienia umowne ograniczające możliwość podejmowania przez dłużnika działań, które mogłyby być szkodliwe dla kredytodawców, w tym ograniczenie stanowiące, że nowe zadłużenie nie może być emitowane bez zgody obecnych dostawców finansowania dłużnego;

2) dłużnik posiada wystarczające fundusze rezerwowe w pełni sfinansowane środkami pieniężnymi lub inne ustalenia dotyczące finansowania zawarte z podmiotem, umożliwiające pokrycie nieprzewidzianych potrzeb finansowych oraz zapotrzebowania na kapitał obrotowy w całym okresie istnienia projektu objętego finansowaniem, pod warunkiem że danemu podmiotowi przypisano rating nadany przez uznaną ECAI o stopniu jakości kredytowej wynoszącym co najmniej 3 lub – w przypadku instytucji obliczających kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem i kwoty oczekiwanych strat zgodnie z rozdziałem 3 – jeżeli podmiot nie posiada oceny kredytowej wydanej przez uznaną ECAI, instytucja przypisuje temu podmiotowi wewnętrzny rating kredytowy odpowiadający stopniowi jakości kredytowej wynoszącemu co najmniej 3, o ile podmiot ten podlega wewnętrznemu ratingowi dokonywanemu przez instytucję zgodnie z przepisami rozdziału 3 sekcja 6;

3) projekt, z którym związana jest ekspozycja, generuje przepływy środków pieniężnych, które są przewidywalne i pokrywają wszystkie przyszłe płatności na poczet spłaty kredytu;

4) jeżeli dochody dłużnika nie są finansowane z płatności dokonywanych przez dużą liczbę użytkowników, źródło spłaty zobowiązania zależy od jednego głównego kontrahenta, którym jest jeden z następujących podmiotów:

– bank centralny, rząd centralny, samorząd regionalny lub organ władz lokalnych, pod warunkiem że przypisano im wagę ryzyka równą 0 % zgodnie z art. 114 i 115 lub przypisano im rating nadany przez ECAI o stopniu jakości kredytowej wynoszącym co najmniej 3 wydany przez uznaną ECAI; lub – w przypadku instytucji obliczających kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem i kwoty oczekiwanych strat zgodnie z rozdziałem 3 – jeżeli bank centralny, rząd centralny, samorząd regionalny lub organ władz lokalnych nie posiadają oceny kredytowej wydanej przez uznaną ECAI, instytucja przypisuje im wewnętrzny rating kredytowy odpowiadający stopniowi jakości kredytowej wynoszącemu co najmniej 3, o ile podmioty te podlegają wewnętrznemu ratingowi dokonywanemu przez instytucję zgodnie z przepisami rozdziału 3 sekcja 6;

– podmiot sektora publicznego, pod warunkiem że przypisano mu wagę ryzyka nie większą niż 20 % zgodnie z art. 116 lub przypisano mu rating nadany przez ECAI o stopniu jakości kredytowej wynoszącym co najmniej 3 wydany przez uznaną ECAI lub – w przypadku instytucji obliczających kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem i kwoty oczekiwanych strat zgodnie z rozdziałem 3 – jeżeli dany podmiot sektora publicznego nie posiada oceny kredytowej wydanej przez uznaną ECAI, instytucja przypisuje temu podmiotowi sektora publicznego wewnętrzny rating kredytowy równoważny stopniowi jakości kredytowej wynoszącemu co najmniej 3, o ile ten podmiot sektora publicznego podlega wewnętrznemu ratingowi dokonywanemu przez instytucję zgodnie z rozdziałem 3 sekcja 6;

– przedsiębiorstwo, któremu przypisano rating nadany przez ECAI o stopniu jakości kredytowej wynoszącym co najmniej 3 wydany przez uznaną ECAI lub – w przypadku instytucji obliczających kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem i kwoty oczekiwanych strat zgodnie z rozdziałem 3 – jeżeli przedsiębiorstwo nie posiada oceny kredytowej wydanej przez uznaną ECAI, instytucja przypisuje temu przedsiębiorstwu wewnętrzny rating kredytowy równoważny stopniowi jakości kredytowej wynoszącemu co najmniej 3, o ile przedsiębiorstwo to podlega wewnętrznemu ratingowi dokonywanemu przez instytucję zgodnie z przepisami rozdziału 3 sekcja 6;

5) w postanowieniach umownych dotyczących ekspozycji wobec dłużnika przewidziano dla instytucji kredytującej wysoki stopień ochrony w przypadku niewykonania zobowiązania przez dłużnika;

6) główny kontrahent lub inni kontrahenci, którzy w podobny sposób spełniają kryteria kwalifikowalności dotyczące głównego kontrahenta, skutecznie chronią instytucję kredytującą przed stratami wynikającymi z zakończenia projektu;

7) wszystkie aktywa i umowy niezbędne do obsługi projektu zostały zastawione na rzecz instytucji kredytującej w zakresie dopuszczalnym przez mające zastosowanie przepisy;

8) instytucja kredytująca jest w stanie przejąć kontrolę nad dłużnikiem w razie zdarzenia niewykonania zobowiązania;

(iii) 100 %, jeżeli projekt, z którym związana jest ekspozycja, znajduje się w fazie operacyjnej, a ekspozycja nie spełnia warunków określonych w ppkt (ii);

d) do celów lit. c) pkt (ii) ppkt 3 wygenerowanych przepływów środków pieniężnych nie uznaje się za przewidywalne, jeżeli istotna część dochodów nie spełnia co najmniej jednego z następujących warunków:

(i) dochody opierają się na dostępności, co oznacza, że po zakończeniu budowy dłużnik jest uprawniony, o ile spełnione są warunki umowne, do otrzymania od swoich kontrahentów umownych płatności, które pokrywają koszty operacyjne i koszty utrzymania, koszty obsługi zadłużenia i dochody z akcji w miarę jak dłużnik eksploatuje projekt, a płatności te nie podlegają wahaniom popytu, takim jak poziomy ruchu, i są zazwyczaj korygowane jedynie ze względu na brak wyników lub brak dostępności aktywów dla ogółu społeczeństwa;

(ii) dochody podlegają regulacji stopy rentowności;

(iii) dochody podlegają umowie typu »bierz lub płać«;

e) do celów lit. c) faza operacyjna oznacza fazę, podczas której podmiot utworzony specjalnie w celu finansowania projektu lub będący podmiotem porównywalnym pod względem ekonomicznym spełnia oba następujące warunki:

(i) podmiot posiada dodatnie przepływy środków pieniężnych netto, które wystarczają do pokrycia wszelkich pozostałych zobowiązań umownych;

(ii) podmiot posiada zmniejszające się zobowiązanie długoterminowe.

4. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu doprecyzowania warunków, na jakich spełnione są kryteria określone w ust. 3 lit. c) pkt (ii).

EUNB przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia … [24 miesiące od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego].

Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.";

53) art. 123 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 123
Ekspozycje detaliczne

1. Za ekspozycje detaliczne uznaje się ekspozycje, które spełniają wszystkie poniższe kryteria:

   a) ekspozycja dotyczy co najmniej jednej osoby fizycznej lub MŚP;

   b) łączna kwota zobowiązań dłużnika lub grupy powiązanych klientów wobec instytucji, jej jednostek dominujących oraz jej jednostek zależnych, w tym wszelkich ekspozycji, których dotyczy niewykonanie zobowiązania, jednak z wyjątkiem ekspozycji zabezpieczonych nieruchomością mieszkalną, do wartości nieruchomości, nie przekracza – zgodnie z wiedzą instytucji, która podejmuje zasadne kroki w celu potwierdzenia tych faktów – kwoty 1 mln EUR;

c) ekspozycja jest jedną ze znacznej liczby ekspozycji cechujących się podobnymi właściwościami, dzięki którym ryzyka związane z taką ekspozycją są znacznie ograniczone;

d) przedmiotowa instytucja ujmuje ekspozycję w swoich ramach zarządzania ryzykiem i zarządza nią wewnętrznie jak ekspozycją detaliczną przez długi czas w sposób spójny i podobny do sposobu ujmowania innych ekspozycji detalicznych przez instytucję.

Wartość bieżąca minimalnych detalicznych opłat leasingowych kwalifikuje się do kategorii ekspozycji detalicznych.

Do dnia … [12 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego] EUNB wyda wytyczne zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010 w celu określenia proporcjonalnych metod dywersyfikacji, zgodnie z którymi ekspozycję należy uznać za stanowiącą jedną ze znacznej liczby podobnych ekspozycji, jak określono w akapicie pierwszym lit. c) niniejszego ustępu.

2. Za ekspozycje detaliczne nie uznaje się poniższych ekspozycji:

a) ekspozycji niedłużnych, z którymi wiążą się podporządkowane roszczenia o wartość rezydualną wobec aktywów lub dochodów emitenta;

b) ekspozycji dłużnych i innych papierów wartościowych, udziałów, instrumentów pochodnych lub innych instrumentów, pod względem ekonomicznym zbliżonych do ekspozycji określonych w lit. a);

c) wszystkich innych ekspozycji w postaci papierów wartościowych.

3. Ekspozycjom detalicznym, o których mowa w ust. 1, przypisuje się wagę ryzyka równą 75 %, z wyjątkiem ekspozycji wobec tranzaktora, którym przypisuje się wagę ryzyka równą 45 %.

4. W przypadku gdy dowolne z kryteriów, o których mowa w ust. 1, nie jest spełnione w odniesieniu do ekspozycji wobec co najmniej jednej osoby fizycznej, ekspozycję tę uznaje się za ekspozycję detaliczną i przypisuje się jej wagę ryzyka równą 100 %.

5. Na zasadzie odstępstwa od ust. 3 ekspozycjom wynikającym z pożyczek udzielonych przez instytucję emerytom lub pracownikom zatrudnionym na podstawie umowy na czas nieokreślony w zamian za bezwarunkowy transfer części emerytury lub wynagrodzenia pożyczkobiorcy na rzecz tej instytucji przypisuje się wagę ryzyka równą 35 %, o ile spełnione są wszystkie poniższe warunki:

a) w celu spłaty pożyczki pożyczkobiorca bezwarunkowo upoważnia fundusz emerytalny lub pracodawcę do dokonywania bezpośrednich płatności na rzecz instytucji poprzez potrącanie miesięcznych płatności z tytułu pożyczki z comiesięcznej emerytury lub wynagrodzenia pożyczkobiorcy;

b) ryzyko zgonu, niezdolności do pracy, bezrobocia lub obniżenia miesięcznej emerytury lub wynagrodzenia netto pożyczkobiorcy jest odpowiednio pokryte za pomocą polisy ubezpieczeniowej, której beneficjentem jest instytucja;

c) comiesięczne płatności dokonywane przez pożyczkobiorcę z tytułu wszystkich pożyczek, które spełniają warunki określone w lit. a) i b), nie przekraczają łącznie 20 % miesięcznej emerytury lub wynagrodzenia netto pożyczkobiorcy;

d) maksymalny pierwotny termin zapadalności pożyczki nie przekracza 10 lat.”;

54) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 123a
Ekspozycje z niedopasowaniem walutowym

1. W odniesieniu do ekspozycji wobec osób fizycznych, które to ekspozycje są zaklasyfikowane do kategorii ekspozycji, o której mowa w art. 112 lit. h), lub w odniesieniu do ekspozycji wobec osób fizycznych, które kwalifikują się jako ekspozycje zabezpieczone hipoteką na nieruchomości mieszkalnej i zaklasyfikowane są do kategorii ekspozycji, o której mowa w art. 112 lit. i), wagę ryzyka przypisaną zgodnie z niniejszym rozdziałem mnoży się przez współczynnik wynoszący 1,5, przy czym otrzymana waga ryzyka nie może być wyższa niż 150 %, jeżeli spełnione są następujące warunki:

a) ekspozycja jest denominowana w walucie, która jest inna niż waluta źródła dochodu dłużnika;

b) dłużnik nie posiada zabezpieczenia ryzyka płatności wynikającego z niedopasowania walutowego albo w postaci instrumentu finansowego albo dochodu w walucie obcej, która odpowiada walucie ekspozycji, lub całość takich zabezpieczeń dostępnych kredytobiorcy pokrywa mniej niż 90 % każdej raty z tytułu tej ekspozycji.

W przypadku gdy instytucja nie jest w stanie wyodrębnić tych ekspozycji z niedopasowaniem walutowym, mnożnik wag ryzyka wynoszący 1,5 stosuje się do wszystkich niezabezpieczonych ekspozycji, w przypadku których waluta ekspozycji jest inna niż waluta krajowa państwa zamieszkania dłużnika.

2. Do celów niniejszego artykułu źródło dochodu odnosi się do każdego źródła, które generuje przepływy środków pieniężnych na rzecz dłużnika, w tym z przekazów pieniężnych, dochodów z wynajmu lub wynagrodzeń, z wyłączeniem przychodów ze sprzedaży aktywów lub podobnych czynności windykacyjnych podejmowanych przez instytucję.

3. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1, jeżeli parę walut, o których mowa w ust. 1 lit. a), tworzy euro i waluta państwa członkowskiego uczestniczącego w drugim etapie unii gospodarczej i walutowej (ERM II), mnożnik wag ryzyka wynoszący 1,5 nie ma zastosowania.”;

55) Art. 124, 125 i 126 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 124

Ekspozycje zabezpieczone hipotekami na nieruchomościach

1. Ekspozycję niebędącą ekspozycją ADC, która nie spełnia wszystkich warunków określonych w ust. 3, lub każdą część ekspozycji niebędącej ekspozycją ADC przekraczającą kwotę nominalną zastawu na nieruchomości, traktuje się w następujący sposób:

   a) ekspozycji niebędącej ekspozycją IPRE przypisuje się wagę ryzyka ekspozycji wobec kontrahenta, która nie jest zabezpieczona daną nieruchomością;

   b) ekspozycji IPRE przypisuje się wagę ryzyka równą 150 %.

2. Ekspozycję niebędącą ekspozycją ADC, do wysokości kwoty nominalnej zastawu na nieruchomości, w przypadku gdy spełnione są wszystkie warunki określone w ust. 3 niniejszego artykułu, traktuje się w następujący sposób:

   a) w przypadku gdy ekspozycja jest zabezpieczona nieruchomością mieszkalną,

      (i) ekspozycję niebędącą ekspozycją IPRE traktuje się zgodnie z art. 125 ust. 1;

(ii) ekspozycję IPRE traktuje się zgodnie z art. 125 ust. 1, jeżeli spełnia ona którykolwiek z poniższych warunków:

1) nieruchomość zabezpieczająca ekspozycję jest głównym miejscem zamieszkania dłużnika, w przypadku gdy nieruchomość jako całość stanowi pojedynczy lokal mieszkalny albo gdy nieruchomość zabezpieczająca ekspozycję jest lokalem mieszkalnym stanowiącym wydzieloną część nieruchomości;

2) ekspozycja jest ekspozycją wobec osoby fizycznej i jest zabezpieczona lokalem mieszkalnym generującym dochód, w przypadku gdy nieruchomość jako całość stanowi pojedynczy lokal mieszkalny albo gdy ten lokal mieszkalny jest wydzieloną częścią nieruchomości, a łączne ekspozycje instytucji wobec tej osoby fizycznej są zabezpieczone nie więcej niż czterema nieruchomościami, w co wliczają się nieruchomości, które nie są nieruchomościami mieszkalnymi lub nie spełniają żadnego z kryteriów określonych w niniejszym podpunkcie, lub nie są lokalami mieszkalnymi stanowiącymi wydzieloną część nieruchomości;

3) ekspozycja jest ekspozycją wobec stowarzyszeń lub spółdzielni osób fizycznych, które są uregulowane prawem krajowym i istnieją wyłącznie po to, aby zapewnić swoim członkom możliwość korzystania z głównego miejsca zamieszkania w nieruchomości stanowiącej zabezpieczenie kredytu;

4) ekspozycja jest ekspozycją wobec przedsiębiorstw mieszkalnictwa publicznego lub stowarzyszeń nienastawionych na zysk, które są uregulowane prawnie i istnieją po to, aby służyć celom społecznym i oferować najemcom długoterminowe zakwaterowanie;

(iii) ekspozycję IPRE, która nie spełnia żadnego z warunków określonych w ppkt (ii) niniejszej litery traktuje się zgodnie z art. 125 ust. 2;

b) w przypadku gdy ekspozycja jest zabezpieczona nieruchomością komercyjną, ekspozycję tę traktuje się w następujący sposób:

(i) ekspozycję niebędącą ekspozycją IPRE traktuje się zgodnie z art. 126 ust. 1;

(ii) ekspozycję IPRE traktuje się zgodnie z art. 126 ust. 2.

3. Aby ekspozycja zabezpieczona nieruchomością mogła kwalifikować się do traktowania, o którym mowa w ust. 2, musi spełniać wszystkie poniższe warunki:

a) nieruchomość zabezpieczająca ekspozycję spełnia dowolny z następujących warunków:

(i) nieruchomość jest w pełni ukończona;

(ii) nieruchomość jest gruntem leśnym lub rolnym;

(iii) kredyt jest udzielany osobie fizycznej, a nieruchomość jest nieruchomością mieszkalną w budowie albo jest gruntem, na którym zaplanowano budowę nieruchomości mieszkalnej, jeżeli plan ten został zgodnie z prawem zatwierdzony przez wszystkie odpowiednie organy, stosownie do przypadku, i jeżeli spełniony jest dowolny z następujących warunków:

1) w nieruchomości znajdują się nie więcej niż cztery lokale mieszkalne i będzie ona stanowić główne miejsce zamieszkania dłużnika, a kredyt udzielony osobie fizycznej nie służy pośrednio finansowaniu ekspozycji ADC;

2) zaangażowane są rząd centralny, samorząd regionalny, władze lokalne lub podmiot sektora publicznego, ekspozycje wobec których traktuje się zgodnie z, odpowiednio, art. 115 ust. 2 lub art. 116 ust. 4, oraz które posiadają uprawnienia i zdolność do zapewnienia, aby nieruchomość w budowie została ukończona w rozsądnym terminie, a także są zobowiązane lub zobowiązały się w sposób prawnie wiążący do takiego zapewnienia w sytuacji, gdyby bez tego budowa nie została ukończona w takim rozsądnym terminie; w przypadku gdy powyższe nie ma miejsca, istnieje równoważny mechanizm prawny pozwalający zapewnić, aby nieruchomość w budowie została ukończona w rozsądnym terminie;

b) ekspozycja jest zabezpieczona zastawem na nieruchomości z pierwszeństwem zaspokojenia posiadanym przez instytucję lub instytucja posiada zastaw z pierwszeństwem zaspokojenia oraz każdy zastaw o kolejno niższym stopniu uprzywilejowania na tej nieruchomości;

c) wartość nieruchomości nie zależy w istotnym stopniu od jakości kredytowej dłużnika;

d) wszelkie informacje wymagane w momencie powstawania ekspozycji oraz do celów monitorowania są we właściwy sposób udokumentowane, w tym informacje dotyczące zdolności dłużnika do spłaty zadłużenia oraz dotyczące wyceny nieruchomości;

e) spełnione są wymogi określone w art. 208 oraz zasady wyceny określone w art. 229 ust. 1.

Do celów akapitu pierwszego lit. c) instytucje mogą wykluczyć sytuacje, w których czynniki czysto makroekonomiczne wpływają zarówno na wartość nieruchomości, jak i na zdolność kredytową dłużnika.

Do celów akapitu pierwszego lit. d) instytucje wprowadzają strategie w zakresie zawierania umów kredytowych w odniesieniu do powstawania ekspozycji zabezpieczonych nieruchomościami, które to strategie obejmują ocenę zdolności kredytobiorcy do spłaty zadłużenia. Strategie w zakresie zawierania umów kredytowych obejmują odpowiednie wskaźniki do celów tej oceny i ich odnośne poziomy maksymalne.

4. Na zasadzie odstępstwa od ust. 3 lit. b) w jurysdykcjach, w których zastawy podporządkowane zapewniają posiadaczowi roszczenie do zabezpieczenia, które jest możliwe do wyegzekwowania na drodze prawnej i stanowi skuteczny środek ograniczania ryzyka kredytowego, uznać można również zastawy podporządkowane posiadane przez instytucję inną niż instytucja posiadającą zastaw uprzywilejowany, w tym również wówczas, gdy instytucja nie posiada zastawu uprzywilejowanego lub nie posiada zastawu plasującego się w hierarchii uprzywilejowania pomiędzy zastawem o wyższym od niego stopniu uprzywilejowania a zastawem o niższym od niego stopniu uprzywilejowania, z których oba są w posiadaniu instytucji.

Do celów akapitu pierwszego przepisy regulujące zastawy zapewniają wszystkie poniższe elementy:

a) każda instytucja posiadająca zastaw na nieruchomości może zainicjować sprzedaż nieruchomości niezależnie od innych podmiotów, które posiadają zastaw na tej nieruchomości;

b) w przypadku gdy sprzedaż nieruchomości nie odbywa się w drodze aukcji publicznej, podmioty posiadające zastaw uprzywilejowany podejmują uzasadnione kroki w celu uzyskania godziwej wartości rynkowej lub najlepszej ceny, jaką można uzyskać w określonych okolicznościach, gdy samodzielnie wykonują uprawnienie do sprzedaży nieruchomości.

5. Do celów obliczania kwot ekspozycji ważonych ryzykiem w odniesieniu do niewykorzystanych instrumentów, zastawy spełniające wszystkie wymogi kwalifikowalności określone w ust. 3 i, w stosownych przypadkach, ust. 4 mogą zostać uznane, jeżeli wykorzystanie instrumentu uzależnione jest od uprzedniego lub jednoczesnego złożenia zastawu w stopniu odpowiadającym udziałowi instytucji w zastawie po wykorzystaniu instrumentu, tak że instytucja nie ma żadnego udziału w zastawie w zakresie, w jakim nie wykorzystano instrumentu.

6. Do celów art. 125 ust. 2 i art. 126 ust. 2 stosunek ekspozycji do wartości (»ETV«) oblicza się, dzieląc kwotę ekspozycji brutto przez wartość nieruchomości, z zastrzeżeniem następujących warunków:

a) kwotę ekspozycji brutto oblicza się jako wartość księgową składnika aktywów związanego z ekspozycją zabezpieczoną nieruchomością oraz jako wszelkie niewykorzystane, lecz zaangażowane kwoty, które – gdyby zostały wykorzystane – zwiększyłyby wartość ekspozycji właściwą dla ekspozycji zabezpieczonej nieruchomością; tę kwotę ekspozycji brutto oblicza się bez uwzględnienia:

(i) korekt z tytułu szczególnego ryzyka kredytowego zgodnie z art. 110;

(ii) dodatkowych korekt wartości zgodnie z art. 34 związanych z działalnością instytucji zaliczaną do portfela bankowego;

(iii) kwot odliczonych zgodnie z art. 36 ust. 1 lit. m); oraz

(iv) innych redukcji funduszy własnych związanych z tym składnikiem aktywów;

b) kwotę ekspozycji brutto oblicza się, nie uwzględniając żadnego rodzaju ochrony kredytowej rzeczywistej lub nierzeczywistej, z wyjątkiem zastawionych rachunków depozytowych w instytucji kredytującej, które spełniają wszystkie wymogi dotyczące umów o kompensowaniu pozycji bilansowych na podstawie umów ramowych o kompensowaniu zobowiązań zgodnie z art. 196 i 206 albo na podstawie innych umów o kompensowaniu pozycji bilansowych zgodnie z art. 195 i 205 i które zostały bezwarunkowo i nieodwołalnie zastawione wyłącznie w celu wypełnienia zobowiązania kredytowego związanego z ekspozycją zabezpieczoną nieruchomością;

c) w odniesieniu do ekspozycji, które należy traktować zgodnie z art. 125 ust. 2 lub 126 ust. 2, w przypadku gdy strona inna niż instytucja posiada zastaw uprzywilejowany, a zastaw podporządkowany posiadany przez instytucję uznawany jest na podstawie ust. 4 niniejszego artykułu, kwotę ekspozycji brutto oblicza się jako sumę kwoty ekspozycji brutto dla zastawu posiadanego przez instytucję oraz kwot ekspozycji brutto dla wszystkich innych zastawów o stopniu uprzywilejowania równym stopniowi uprzywilejowania zastawu posiadanego przez instytucję lub od niego wyższym.

Do celów akapitu pierwszego lit. a), w przypadku gdy instytucja posiada więcej niż jedną ekspozycję zabezpieczoną tą samą nieruchomością, a ekspozycje te są zabezpieczone zastawami na tej nieruchomości, które są kolejne według stopnia uprzywilejowania i pomiędzy którymi w hierarchii uprzywilejowania nie ma żadnego zastawu posiadanego przez stronę trzecią, ekspozycje te traktuje się jako pojedynczą ekspozycję łączną, a kwoty ekspozycji brutto dla poszczególnych ekspozycji sumuje w celu obliczenia kwoty ekspozycji brutto dla pojedynczej ekspozycji łącznej.

Do celów akapitu pierwszego lit. c), jeżeli informacje potrzebne do ustalenia hierarchii pozostałych zastawów są niewystarczające, instytucja traktuje te zastawy jako zastawy o takim samym stopniu uprzywilejowania jak zastaw podporządkowany posiadany przez instytucję. Instytucja ustala najpierw wagę ryzyka, stosownie do przypadku, zgodnie z art. 125 ust. 2 lub zgodnie z art. 126 ust. 2 (zwaną dalej „bazową wagą ryzyka"). Następnie koryguje tę wagę ryzyka, stosując mnożnik wynoszący 1,25 w celu obliczenia kwot ważonych ryzykiem dla zastawów podporządkowanych. W przypadku gdy bazowa waga ryzyka odpowiada najniższemu koszykowi stosunku ekspozycji do wartości, mnożnika nie stosuje się. Wagę ryzyka otrzymaną w wyniku pomnożenia bazowej wagi ryzyka przez 1,25 ogranicza się do poziomu wagi ryzyka, którą zastosowano by do ekspozycji w przypadku niespełnienia wymogów zawartych w ust. 3.

7. Ekspozycje wobec leasingobiorcy z tytułu transakcji leasingu dotyczących nieruchomości, w ramach których instytucja występuje jako leasingodawca, a leasingobiorca ma prawo zakupu nieruchomości, klasyfikuje się jako ekspozycje zabezpieczone nieruchomościami i traktuje zgodnie z art. 125 lub 126, jeżeli spełnione są mające zastosowanie warunki określone w niniejszym artykule, pod warunkiem, że ekspozycja instytucji zabezpieczona jest prawem własności instytucji do tej nieruchomości.

8. Państwa członkowskie wyznaczają organ, który będzie odpowiedzialny za stosowanie ust. 9. Organem tym jest właściwy organ lub wyznaczony organ.

   W przypadku gdy organem wyznaczonym przez państwo członkowskie do celów stosowania niniejszego artykułu jest właściwy organ, zapewnia on, aby odpowiednie podmioty i organy krajowe, które mają mandat makroostrożnościowy, należycie informowano o tym, że zamierza on zastosować przepisy niniejszego artykułu, oraz odpowiednio angażowano w ocenę kwestii dotyczących stabilności finansowej w jego państwie członkowskim zgodnie z ust. 9.

W przypadku gdy organem wyznaczonym przez państwo członkowskie do celów stosowania niniejszego artykułu jest organ inny niż właściwy organ, dane państwo członkowskie przyjmuje przepisy niezbędne do zapewnienia odpowiedniej koordynacji i wymiany informacji między właściwym organem a wyznaczonym organem do celów prawidłowego stosowania niniejszego artykułu. W szczególności organy są zobowiązane do ścisłej współpracy i wymiany wszelkich informacji, które mogą być niezbędne, aby odpowiednio wykonywać obowiązki nałożone na wyznaczony organ na podstawie niniejszego artykułu. Współpraca ta ma na celu unikanie przez właściwy organ i wyznaczony organ wszelkich działań, które się powielają lub są niespójne, oraz zapewnienie należytego uwzględnienia powiązań z innymi środkami, w szczególności środkami stosowanymi na podstawie art. 458 niniejszego rozporządzenia i art. 133 dyrektywy 2013/36/UE.

9. Na podstawie danych zgromadzonych zgodnie z art. 430a i na podstawie wszelkich innych odpowiednich wskaźników organ wyznaczony zgodnie z ust. 8 niniejszego artykułu ocenia – okresowo, a co najmniej raz w roku – czy wagi ryzyka określone w art. 125 i 126 dla ekspozycji zabezpieczonych nieruchomością znajdującą się na terytorium państwa członkowskiego tego organu są odpowiednio oparte na:

   a) dotychczasowych danych na temat strat w związku z ekspozycjami zabezpieczonymi nieruchomościami;

   b) przyszłych tendencjach na rynku nieruchomości.

W przypadku gdy na podstawie oceny, o której mowa w akapicie pierwszym, organ wyznaczony zgodnie z ust. 8 niniejszego artykułu stwierdzi, że wagi ryzyka określone w art. 125 lub 126 nie odzwierciedlają w odpowiedni sposób rzeczywistych ryzyk związanych z ekspozycjami wobec co najmniej jednego segmentu nieruchomości, zabezpieczonymi hipotekami na nieruchomościach mieszkalnych lub nieruchomościach komercyjnych znajdujących się na obszarze lub obszarach terytorium państwa członkowskiego tego organu, oraz jeżeli organ ten uważa, że te nieodpowiednie wagi ryzyka mogłyby mieć niekorzystny wpływ na obecną lub przyszłą stabilność finansową w jego państwie członkowskim, może on zwiększyć wagi ryzyka mające zastosowanie do tych ekspozycji w granicach określonych w akapicie czwartym niniejszego ustępu lub wprowadzić bardziej rygorystyczne kryteria niż te określone w ust. 3 niniejszego artykułu.

Organ wyznaczony zgodnie z ust. 8 niniejszego artykułu powiadamia EUNB i ERRS o wszelkich korektach wag ryzyka i kryteriów zastosowanych zgodnie z niniejszym ustępem. W terminie jednego miesiąca od otrzymania tego powiadomienia EUNB i ERRS przedstawiają swoją opinię zainteresowanemu państwu członkowskiemu i mogą wskazać w tej opinii, w razie potrzeby, czy uważają, że korekty wag ryzyka i kryteriów są zalecane również dla innych państw członkowskich. EUNB i ERRS publikują wagi ryzyka i kryteria dla ekspozycji, o których mowa w art. 125 i 126 oraz art. 199 ust. 1 lit. a), wdrożone przez odpowiedni organ.

Do celów akapitu drugiego niniejszego ustępu organ wyznaczony zgodnie z ust. 8 niniejszego artykułu może zwiększyć wagi ryzyka ustanowione w art. 125 ust. 1 akapit pierwszy, art. 125 ust. 2 akapit pierwszy, art. 126 ust. 1 akapit pierwszy lub art. 126 ust. 2 akapit pierwszy lub nałożyć bardziej rygorystyczne kryteria niż kryteria określone w ust. 3 niniejszego artykułu w odniesieniu do ekspozycji wobec co najmniej jednego segmentu nieruchomości zabezpieczonych hipotekami na nieruchomościach znajdujących się na obszarze lub obszarach terytorium państwa członkowskiego tego organu. Organ ten może zwiększyć wagi ryzyka maksymalnie do poziomu 150 %.

Do celów akapitu drugiego niniejszego ustępu organ wyznaczony zgodnie z ust. 8 niniejszego artykułu może również obniżyć odsetki wartości nieruchomości, o których mowa w art. 125 ust. 1 lub art. 126 ust. 1, lub odsetki stosunku ekspozycji do wartości, które określają wagę ryzyka koszyka stosunku ekspozycji do wartości przedstawioną w tabeli 1 w art. 125 ust. 2 lub w tabeli 1 w art. 126 ust. 2. Odpowiedni organ zapewnia spójność między wszystkimi wagami ryzyka koszyków stosunku ekspozycji do wartości w taki sposób, by waga ryzyka w ramach niższego koszyka stosunku ekspozycji do wartości była zawsze co najwyżej równa wadze ryzyka w ramach wyższego koszyka stosunku ekspozycji do wartości.

10. W przypadku gdy organ wyznaczony zgodnie z ust. 8 ustanowi wyższe wagi ryzyka lub bardziej rygorystyczne kryteria na podstawie ust. 9 instytucjom przysługuje sześciomiesięczny okres przejściowy na ich zastosowanie.

11. EUNB, w ścisłej współpracy z ERRS, opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia rodzajów czynników, które należy uwzględnić przy ocenie adekwatności wag ryzyka, o których mowa w ust. 9.

    EUNB przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia … [18 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego].

    Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

12. ERRS może – w drodze zaleceń zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1092/2010 oraz w ścisłej współpracy z EUNB – wydawać wytyczne skierowane do organów wyznaczonych zgodnie z ust. 8 niniejszego artykułu dotyczące obu następujących kwestii:

    a) czynników, które mogłyby „mieć niekorzystny wpływ na obecną lub przyszłą stabilność finansową”, o których mowa w ust. 9 akapit drugi;

    b) orientacyjnych poziomów odniesienia, które organ wyznaczony zgodnie z ust. 8 ma uwzględniać przy ustalaniu wyższych wag ryzyka.

13. Instytucje mające siedzibę w państwie członkowskim stosują wagi ryzyka i kryteria ustalone przez organy innego państwa członkowskiego zgodnie z ust. 9 w odniesieniu do swoich odpowiednich ekspozycji zabezpieczonych hipotekami na nieruchomościach mieszkalnych lub komercyjnych znajdujących się na obszarze lub obszarach terytorium tego innego państwa członkowskiego.

14. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu doprecyzowania pojęcia „istnienia równoważnego mechanizmu prawnego pozwalającego zapewniać, aby nieruchomość w budowie została ukończona w rozsądnym terminie", zgodnie ust. 3 lit. a) pkt (iii) ppkt 2.

EUNB przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia … [12 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego].

Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 125

Ekspozycje zabezpieczone hipotekami na nieruchomościach mieszkalnych

1. W odniesieniu do ekspozycji zabezpieczonej nieruchomością mieszkalną, o której mowa w art. 124 ust. 2 lit. a) ppkt (i) lub (ii), części ekspozycji do 55 % wartości nieruchomości przypisuje się wagę ryzyka równą 20 %.

Jeżeli instytucja posiada zastaw podporządkowany, a istnieją bardziej uprzywilejowane zastawy, które nie są w posiadaniu tej instytucji, aby określić część ekspozycji tej instytucji, której należy przypisać wagę ryzyka równą 20 %, kwotę 55 % wartości nieruchomości pomniejsza się o kwotę bardziej uprzywilejowanych zastawów, które nie są w posiadaniu instytucji.

Jeżeli zastawy, które nie są w posiadaniu instytucji, są zastawami o takim samym stopniu uprzywilejowania co zastaw posiadany przez instytucję, aby określić część ekspozycji tej instytucji, której należy przypisać wagę ryzyka równą 20 %, kwotę 55 % wartości nieruchomości pomniejszoną o kwotę wszelkich bardziej uprzywilejowanych zastawów niebędących w posiadaniu instytucji, zmniejsza się o iloczyn:

a) 55 % wartości nieruchomości pomniejszonej o kwotę zastawów bardziej uprzywilejowanych, jeśli takie istnieją, zarówno w posiadaniu instytucji, jak i w posiadaniu innych instytucji; oraz

b) kwoty zastawów, które nie są w posiadaniu instytucji i mają taki sam stopień uprzywilejowania co zastaw posiadany przez instytucję, podzielonej przez sumę wszystkich zastawów o takim samym stopniu uprzywilejowania.

Jeżeli zgodnie z art. 124 ust. 9 właściwy organ lub wyznaczony organ ustaliły wyższą wagę ryzyka lub niższy odsetek wartości nieruchomości niż te, o których mowa w niniejszym ustępie, instytucje stosują wagę ryzyka lub odsetek ustalone zgodnie z art. 124 ust. 9.

Ewentualnej pozostałej części ekspozycji, o której mowa w akapicie pierwszym, przypisuje się wagę ryzyka taką jak ekspozycji wobec kontrahenta niezabezpieczonej nieruchomością mieszkalną.

2. Ekspozycji, o której mowa w art. 124 ust. 2 lit. a) ppkt (iii), przypisuje się wagę ryzyka ustaloną zgodnie z odnośną wagą ryzyka koszyka stosunku ekspozycji do wartości w tabeli 1.

Do celów niniejszego ustępu, jeżeli zgodnie z art. 124 ust. 9 właściwy organ lub wyznaczony organ ustaliły wyższą wagę ryzyka lub niższy odsetek stosunku ekspozycji do wartości niż te, o których mowa w niniejszym ustępie, instytucje stosują wagę ryzyka lub odsetek ustalone zgodnie z art. 124 ust. 9.

Tabela 1

ETV	ETV ≤ 50 %	50 % < ETV ≤ 60 %	60 % < ETV ≤ 80 %	80 % < ETV ≤ 90 %	90 % < ETV ≤ 100 %	ETV > 100 %
Waga ryzyka	30 %	35 %	45 %	60 %	75 %	105 %

Na zasadzie odstępstwa od akapitu pierwszego niniejszego ustępu instytucje mogą stosować sposób traktowania, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, w odniesieniu do ekspozycji zabezpieczonych nieruchomościami mieszkalnymi znajdującymi się na terytorium państwa członkowskiego, jeżeli właściwy organ tego państwa członkowskiego opublikował zgodnie z art. 430a ust. 3 wskaźniki strat dla takich ekspozycji, które to wskaźniki – w oparciu o zagregowane dane zgłoszone przez instytucje w tym państwie członkowskim w odniesieniu do tego krajowego rynku nieruchomości – nie przekraczają żadnego z poniższych limitów dla zagregowanych strat z tytułu takich ekspozycji w poprzednim roku:

a) zagregowana kwota zgłoszona przez instytucje zgodnie z art. 430a ust. 1 lit. a), podzielona przez zagregowaną kwotę zgłoszoną przez instytucje zgodnie z art. 430a ust. 1 lit. c), nie przekracza 0,3 %;

b) zagregowana kwota zgłoszona przez instytucje zgodnie z art. 430a ust. 1 lit. b), podzielona przez zagregowaną kwotę zgłoszoną przez instytucje zgodnie z art. 430a ust. 1 lit. c), nie przekracza 0,5 %.

3. Instytucje mogą również stosować odstępstwo, o którym mowa w ust. 2 akapit trzeci niniejszego artykułu, w przypadku gdy właściwy organ państwa trzeciego, który stosuje środki nadzorcze i regulacyjne określone – w decyzji Komisji przyjętej zgodnie z art. 107 ust. 4 – jako co najmniej równoważne środkom stosowanym w Unii, publikuje odnośne wskaźniki strat dla ekspozycji zabezpieczonych nieruchomościami mieszkalnymi znajdującymi się na terytorium tego państwa trzeciego.

W przypadku gdy właściwy organ państwa trzeciego nie publikuje odnośnych wskaźników strat dla ekspozycji zabezpieczonych nieruchomościami mieszkalnymi znajdującymi się na terytorium tego państwa trzeciego, EUNB może opublikować takie informacje dotyczące tego państwa trzeciego, pod warunkiem że dostępne są ważne dane statystyczne, które są statystycznie reprezentatywne dla odnośnego rynku nieruchomości mieszkalnych.

Artykuł 126

Ekspozycje zabezpieczone hipotekami na nieruchomościach komercyjnych

1. W odniesieniu do ekspozycji zabezpieczonej nieruchomością komercyjną, o której mowa w art. 124 ust. 2 lit. b) ppkt (i), części ekspozycji do 55 % wartości nieruchomości przypisuje się wagę ryzyka równą 60 %.

   Jeżeli instytucja posiada zastaw podporządkowany, a istnieją bardziej uprzywilejowane zastawy, które nie są w posiadaniu tej instytucji, aby określić część ekspozycji tej instytucji, której należy przypisać wagę ryzyka równą 60 %, kwotę 55 % wartości nieruchomości pomniejsza się o kwotę bardziej uprzywilejowanych zastawów, które nie są w posiadaniu instytucji.

Jeżeli zastawy, które nie są w posiadaniu instytucji, są zastawami o takim samym stopniu uprzywilejowania co zastaw posiadany przez instytucję, aby określić część ekspozycji tej instytucji, której należy przypisać wagę ryzyka równą 60 %, kwotę 55 % wartości nieruchomości pomniejszoną o kwotę wszelkich bardziej uprzywilejowanych zastawów niebędących w posiadaniu instytucji, zmniejsza się o iloczyn:

a) 55 % wartości nieruchomości pomniejszonej o kwotę zastawów bardziej uprzywilejowanych, jeśli takie istnieją, zarówno w posiadaniu instytucji, jak i w posiadaniu innych instytucji; oraz

b) kwoty zastawów, które nie są w posiadaniu instytucji i mają taki sam stopień uprzywilejowania co zastaw posiadany przez instytucję, podzielonej przez sumę wszystkich zastawów o takim samym stopniu uprzywilejowania.

Jeżeli zgodnie z art. 124 ust. 9 właściwy organ lub wyznaczony organ ustaliły wyższą wagę ryzyka lub niższy odsetek wartości nieruchomości niż te, o których mowa w niniejszym ustępie, instytucje stosują wagę ryzyka lub odsetek ustalone zgodnie z art. 124 ust. 9.

Ewentualnej pozostałej części ekspozycji, o której mowa w akapicie pierwszym, przypisuje się wagę ryzyka taką jak ekspozycji wobec kontrahenta niezabezpieczonej nieruchomością komercyjną.

2. Ekspozycji, o której mowa w art. 124 ust. 2 lit. b) ppkt (ii), przypisuje się wagę ryzyka ustaloną zgodnie z odnośną wagą ryzyka koszyka stosunku ekspozycji do wartości w tabeli 1.

Do celów niniejszego ustępu, jeżeli zgodnie z art. 124 ust. 9 właściwy organ lub wyznaczony organ ustaliły wyższą wagę ryzyka lub niższy odsetek stosunku ekspozycji do wartości niż te, o których mowa w niniejszym ustępie, instytucje stosują wagę ryzyka lub odsetek ustalone zgodnie z art. 124 ust. 9.

Tabela 1

	ETV ≤ 60 %	60 % < ETV ≤ 80 %	ETV > 80 %
Waga ryzyka	70 %	90 %	110 %

Na zasadzie odstępstwa od akapitu pierwszego niniejszego ustępu instytucje mogą stosować sposób traktowania, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, w odniesieniu do ekspozycji zabezpieczonych nieruchomościami komercyjnymi znajdującymi się na terytorium państwa członkowskiego, jeżeli właściwy organ tego państwa członkowskiego opublikował zgodnie z art. 430a ust. 3 wskaźniki strat dla takich ekspozycji, które to wskaźniki – w oparciu o zagregowane dane zgłoszone przez instytucje w tym państwie członkowskim w odniesieniu do tego krajowego rynku nieruchomości – nie przekraczają żadnego z poniższych limitów dla zagregowanych strat z tytułu takich ekspozycji w poprzednim roku:

a) zagregowana kwota zgłoszona przez instytucje zgodnie z art. 430a ust. 1 lit. d), podzielona przez zagregowaną kwotę zgłoszoną przez instytucje zgodnie z art. 430a ust. 1 lit. f), nie przekracza 0,3 %;

b) zagregowana kwota zgłoszona przez instytucje zgodnie z art. 430a ust. 1 lit. e), podzielona przez zagregowaną kwotę zgłoszoną przez instytucje zgodnie z art. 430a ust. 1 lit. f), nie przekracza 0,5 %.

3. Instytucje mogą stosować odstępstwo, o którym mowa w ust. 2 akapit trzeci niniejszego artykułu, również w przypadkach gdy właściwy organ państwa trzeciego, który stosuje środki nadzorcze i regulacyjne określone – w decyzji Komisji przyjętej zgodnie z art. 107 ust. 4 – jako co najmniej równoważne środkom stosowanym w Unii, publikuje odnośne wskaźniki strat dla ekspozycji zabezpieczonych nieruchomościami komercyjnymi znajdującymi się na terytorium tego państwa trzeciego.

W przypadku gdy właściwy organ państwa trzeciego nie publikuje odnośnych wskaźników strat dla ekspozycji zabezpieczonych nieruchomościami komercyjnymi znajdującymi się na terytorium tego państwa trzeciego, EUNB może opublikować takie informacje dotyczące tego państwa trzeciego, pod warunkiem że dostępne są ważne dane statystyczne, które są statystycznie reprezentatywne dla odnośnego rynku nieruchomości komercyjnych.

4. EUNB ocenia adekwatność dostosowania sposobu traktowania ekspozycji zabezpieczonych hipotekami na nieruchomościach komercyjnych, w tym ekspozycji IPRE i ekspozycji niebędących ekspozycją IPRE, z uwzględnieniem adekwatności wag ryzyka i względnych różnic ryzyka ekspozycji zabezpieczonych nieruchomościami mieszkalnymi, różnic we wrażliwości na ryzyko ekspozycji IPRE zabezpieczonych nieruchomościami mieszkalnymi, o których mowa w tabeli 1 w art. 125 ust. 2, oraz ekspozycji IPRE zabezpieczonych nieruchomościami komercyjnymi, o których mowa w tabeli 1 w niniejszym artykule, oraz zaleceń ERRS dotyczących podatności na zagrożenia w sektorze nieruchomości komercyjnych w Unii. EUNB przedstawi Komisji sprawozdanie ze swoich ustaleń do dnia 31 grudnia 2027 r.

Na podstawie sprawozdania, o którym mowa w akapicie pierwszym i z należytym uwzględnieniem odnośnych standardów uzgodnionych na szczeblu międzynarodowym opracowanych przez Bazylejski Komitet Nadzoru Bankowego Komisja w stosownych przypadkach przedstawi Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wniosek ustawodawczy do dnia 31 grudnia 2028 r.”;

56) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 126a

Ekspozycje z tytułu nabycia, zagospodarowania i zabudowy gruntu

1. Ekspozycji ADC przypisuje się wagę ryzyka równą 150 %.

2. Ekspozycjom ADC związanym z nieruchomościami mieszkalnymi można przypisać wagę ryzyka równą 100 %, pod warunkiem że instytucja stosuje solidne standardy w zakresie udzielania i monitorowania kredytów, które spełniają wymogi ustanowione w art. 74 i 79 dyrektywy 2013/36/UE, oraz że spełniony jest co najmniej jeden z następujących warunków:

   a) znaczną część wszystkich umów stanowią prawnie wiążące umowy przedwstępne sprzedaży lub umowy przedwstępne najmu, w przypadku których nabywca lub najemca wpłacili znaczny depozyt pieniężny, który podlega przepadkowi w razie rozwiązania umowy, lub umowy, w których finansowanie jest zapewnione w równoważny sposób, lub prawnie wiążące umowy sprzedaży lub najmu, w tym w przypadku gdy płatności dokonuje się w ratach w miarę postępu prac budowlanych;

   b) dłużnik posiada znaczny kapitał własny obarczony ryzykiem, co odzwierciedla odpowiednia kwota kapitału własnego wniesionego przez dłużnika w wartości nieruchomości mieszkalnej po jej ukończeniu.

3. Do dnia … [12 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego] EUNB wyda wytyczne, zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, precyzujące pojęcia: »znaczne depozyty pieniężne«, »finansowanie zapewnione w równoważny sposób», »znaczna część wszystkich umów« i »odpowiednia kwota kapitału własnego wniesionego przez dłużnika«, z uwzględnieniem specyfiki udzielania przez instytucje kredytów przedsiębiorstwom mieszkalnictwa publicznego lub podmiotom nienastawionym na zysk z całej Unii, które są uregulowane prawnie i istnieją, aby służyć celom społecznym i oferować najemcom długoterminowe zakwaterowanie.”;

57) w art. 127 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Do celów obliczania korekt z tytułu szczególnego ryzyka kredytowego, o których mowa w akapicie pierwszym, w odniesieniu do ekspozycji nabytej, gdy dotyczyło jej już niewykonanie zobowiązania, instytucje uwzględniają w obliczeniach każdą dodatnią różnicę między kwotą należną od dłużnika z tytułu tej ekspozycji a sumą dodatkowej redukcji funduszy własnych gdyby ekspozycja ta została całkowicie odpisana i wszelkich istniejących już redukcji funduszy własnych związanych z tą ekspozycją.”;

b) ust. 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„2. Na potrzeby określenia zabezpieczonej części ekspozycji, której dotyczy niewykonanie zobowiązania, zabezpieczenie i gwarancje kwalifikują się do celów ograniczania ryzyka kredytowego zgodnie z rozdziałem 4.

3. Wartości ekspozycji pozostającej po odliczeniu korekt z tytułu szczególnego ryzyka kredytowego w odniesieniu do ekspozycji niebędących ekspozycjami IPRE zabezpieczonych nieruchomościami mieszkalnymi lub komercyjnymi zgodnie z, odpowiednio, art. 125 i 126 przypisuje się wagę ryzyka w wysokości 100 %, jeżeli niewykonanie zobowiązania nastąpiło zgodnie z art. 178.”;

c) uchyla się ust. 4;

58) art. 128 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 128
Ekspozycje z tytułu długu podporządkowanego

1. Następujące ekspozycje traktuje się jako ekspozycje z tytułu długu podporządkowanego:

a) ekspozycje dłużne podporządkowane względem roszczeń zwykłych niezabezpieczonych wierzycieli;

b) instrumenty funduszy własnych w zakresie, w jakim nie traktuje się ich jako ekspozycji kapitałowych zgodnie z art. 133 ust. 1; oraz

c) ekspozycje wynikające z posiadania przez instytucję instrumentów zobowiązań kwalifikowalnych, które spełniają warunki określone w art. 72b.

2. Ekspozycjom z tytułu długu podporządkowanego przypisuje się wagę ryzyka równą 150 %, chyba że te ekspozycje z tytułu długu podporządkowanego odlicza się z funduszy własnych lub są one traktowane zgodnie z art. 72e ust. 5 akapit pierwszy.";

59) w art. 129 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Bez uszczerbku dla akapitu pierwszego lit. c) niniejszego ustępu, do dnia 1 lipca 2027 r. ekspozycje pośrednie wobec instytucji kredytowych bez ratingu zewnętrznego, które gwarantują kredyty hipoteczne do czasu ich rejestracji, traktuje się do celów tej litery jako ekspozycje wobec instytucji kredytowych kwalifikujące się do stopnia 1. jakości kredytowej, pod warunkiem że są to ekspozycje krótkoterminowe zaklasyfikowane do klasy A zgodnie z art. 121 oraz że po zarejestrowaniu gwarantowane kredyty hipoteczne kwalifikują się do preferencyjnego traktowania zgodnie z akapitem pierwszym lit. d), e) i f) niniejszego ustępu.";

b) w ust. 3 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Do celów wyceny nieruchomości właściwe organy wyznaczone zgodnie z art. 18 ust. 2 dyrektywy (UE) 2019/2162 mogą zezwolić na wycenę nieruchomości na poziomie nie większym niż wartość rynkowa lub – w państwach członkowskich, które ustanowiły w przepisach ustawowych lub wykonawczych surowe kryteria oceny bankowo-hipotecznej wartości nieruchomości – na poziomie bankowo-hipotecznej wartości nieruchomości, bez stosowania ograniczeń określonych w art. 229 ust. 1 lit. e) niniejszego rozporządzenia.”;

c) ust. 4 i 5 otrzymują brzmienie:

„4. Obligacjom zabezpieczonym, dla których istnieje mająca bezpośrednie zastosowanie ocena kredytowa sporządzona przez wyznaczoną ECAI, przypisuje się wagę ryzyka według tabeli 1, która odpowiada ocenie kredytowej wydanej przez ECAI zgodnie z art. 136.

Tabela 1

Stopień jakości kredytowej	1	2	3	4	5	6
Waga ryzyka	10 %	20 %	20 %	50 %	50 %	100 %

5. Obligacjom zabezpieczonym, dla których nie istnieje mająca bezpośrednie zastosowanie ocena kredytowa wydana przez wyznaczoną ECAI, przypisuje się wagę ryzyka w oparciu o wagę ryzyka przypisaną uprzywilejowanym niezabezpieczonym ekspozycjom wobec instytucji, która je emituje. Między wagami ryzyka występują następujące zależności:

a) jeżeli ekspozycjom wobec instytucji przypisuje się wagę ryzyka równą 20 %, wówczas obligacji zabezpieczonej przypisuje się wagę ryzyka równą 10 %;

aa) jeżeli ekspozycjom wobec instytucji przypisuje się wagę ryzyka równą 30 %, wówczas obligacji zabezpieczonej przypisuje się wagę ryzyka równą 15 %;

ab) jeżeli ekspozycjom wobec instytucji przypisuje się wagę ryzyka równą 40 %, wówczas obligacji zabezpieczonej przypisuje się wagę ryzyka równą 20 %;

b) jeżeli ekspozycjom wobec instytucji przypisuje się wagę ryzyka równą 50 %, wówczas obligacji zabezpieczonej przypisuje się wagę ryzyka równą 25 %;

ba) jeżeli ekspozycjom wobec instytucji przypisuje się wagę ryzyka równą 75 %, wówczas obligacji zabezpieczonej przypisuje się wagę ryzyka równą 35 %;

c) jeżeli ekspozycjom wobec instytucji przypisuje się wagę ryzyka równą 100 %, wówczas obligacji zabezpieczonej przypisuje się wagę ryzyka równą 50 %;

d) jeżeli ekspozycjom wobec instytucji przypisuje się wagę ryzyka równą 150 %, wówczas obligacji zabezpieczonej przypisuje się wagę ryzyka równą 100 %.”;

60) art. 132a ust. 3 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Na zasadzie odstępstwa od art. 92 ust. 4 lit. e) instytucje, które obliczają kwotę ekspozycji ważonej ryzykiem w odniesieniu do ekspozycji przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania zgodnie z ust. 1 lub 2 niniejszego artykułu, mogą obliczyć wymóg w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z korektą wyceny kredytowej ekspozycji z tytułu instrumentów pochodnych tego przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania jako kwotę równą 50 % wymogu w zakresie funduszy własnych w odniesieniu do tych ekspozycji z tytułu instrumentów pochodnych obliczonej zgodnie z sekcjami 3, 4 lub 5 rozdziału 6 niniejszego tytułu, stosownie do przypadku.”;

61) art. 132b ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Instytucje mogą wyłączyć z obliczeń, o których mowa w art. 132, ekspozycje kapitałowe stanowiące ekspozycje bazowe w postaci jednostek uczestnictwa lub udziałów w przedsiębiorstwach zbiorowego inwestowania wobec podmiotów, których zobowiązaniom kredytowym przypisuje się wagę ryzyka równą 0 % zgodnie z niniejszym rozdziałem, w tym wobec podmiotów finansowanych ze środków publicznych, w przypadku których można zastosować wagę ryzyka równą 0 %, oraz ekspozycje kapitałowe, o których mowa w art. 133 ust. 5, i zamiast tego stosować do tych ekspozycji metodę określoną w art. 133.”;

62) art. 132c ust. 2 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Instytucje obliczają wartość ekspozycji w odniesieniu do zobowiązania dotyczącego wartości minimalnej, które spełnia warunki określone w ust. 3 niniejszego artykułu, jako zdyskontowaną wartość bieżącą kwoty gwarantowanej przy użyciu czynnika dyskontującego uzyskanego ze stopy wolnej od ryzyka zgodnie z art. 325l ust. 2 lub 3, stosownie do przypadku. Instytucje mogą obniżyć wartość ekspozycji w odniesieniu do zobowiązania dotyczącego wartości minimalnej o wszelkie straty uznane w odniesieniu do zobowiązania dotyczącego wartości minimalnej na podstawie mającego zastosowanie standardu rachunkowości.”;

63) art. 133 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 133
Ekspozycje kapitałowe

1. Wszystkie z poniższych pozycji klasyfikuje się jako ekspozycje kapitałowe:

   a) każda ekspozycja spełniająca wszystkie poniższe warunki:

      (i) nie podlega wcześniejszemu wykupowi, tzn. zwrot zainwestowanych środków może nastąpić jedynie poprzez sprzedaż inwestycji lub sprzedaż praw do inwestycji lub w drodze likwidacji emitenta;

      (ii) nie stanowi zobowiązania dla emitenta;

      (iii) wiąże się z nią roszczenie o wartość rezydualną wobec aktywów lub dochodów emitenta;

b) instrumenty, które kwalifikowałyby się jako pozycje w kapitale Tier 1, gdyby zostały wyemitowane przez instytucję;

c) instrumenty, które stanowią zobowiązanie dla emitenta i spełniają dowolny z następujących warunków:

(i) emitent może odroczyć rozliczenie zobowiązania na czas nieokreślony;

(ii) zobowiązanie wymaga dokonania rozliczenia w drodze emisji ustalonej liczby akcji zwykłych emitenta bądź dopuszcza, według uznania emitenta, takie rozliczenie;

(iii) zobowiązanie wymaga dokonania rozliczenia w drodze emisji zmiennej liczby akcji zwykłych emitenta bądź dopuszcza, według uznania emitenta, takie rozliczenie oraz, ceteris paribus, wszelkie zmiany wartości zobowiązania wynikają ze zmiany wartości ustalonej liczby akcji zwykłych emitenta, są porównywalne z tą zmianą oraz mają taki sam kierunek jak ta zmiana;

(iv) posiadacz instrumentu ma możliwość żądania, by zobowiązanie rozliczono w akcjach zwykłych, chyba że spełniony jest jeden z następujących warunków:

1) w przypadku instrumentu będącego przedmiotem obrotu instytucja wykazała w sposób zadowalający właściwy organ, że instrument ten jest przedmiotem obrotu na rynku raczej jako dług emitenta niż jako jego akcje;

2) w przypadku instrumentów niebędących przedmiotem obrotu instytucja wykazała w sposób zadowalający właściwy organ, że instrument ten należy traktować jako dług;

d) zobowiązania dłużne i inne papiery wartościowe, udziały, instrumenty pochodne lub inne instrumenty strukturyzowane w taki sposób, że pod względem ekonomicznym są zbliżone do ekspozycji określonych w lit. a), b) i c), w tym zobowiązania, z których zwrot jest powiązany ze zwrotem z instrumentów kapitałowych;

e) ekspozycje kapitałowe, które są ujmowane jako kredyt, ale wynikają z zamiany długu na udziały w kapitale własnym dokonanej w ramach uporządkowanej spłaty lub restrukturyzacji długu.

Do celów akapitu pierwszego lit. c) pkt (iii) uwzględnia się zobowiązania, które wymagają rozliczenia w drodze emisji zmiennej liczby akcji zwykłych emitenta lub dopuszczają takie rozliczenie, w przypadku którego zmiana wartości pieniężnej zobowiązania jest równa zmianie wartości godziwej ustalonej liczby akcji zwykłych pomnożonej przez określony współczynnik, przy czym zarówno współczynnik, jak i odnośna liczba akcji są stałe.

Do celów akapitu pierwszego lit. c) pkt (iv), jeżeli spełniony jest jeden z warunków określonych w tym podpunkcie, instytucja może dokonać dekompozycji ryzyk do celów regulacyjnych, z zastrzeżeniem uzyskania uprzedniego zezwolenia właściwego organu;

2. Inwestycji kapitałowych nie traktuje się jako ekspozycji kapitałowych w żadnym z następujących przypadków:

   a) inwestycje kapitałowe są strukturyzowane w taki sposób, że pod względem ekonomicznym są zbliżone do instrumentów dłużnych, które nie spełniają kryteriów określonych w ust. 1;

   b) inwestycje kapitałowe stanowią ekspozycje sekurytyzacyjne.

3. Ekspozycjom kapitałowym innym niż te, o których mowa w ust. 4–7, przypisuje się wagę ryzyka równą 250 %, chyba że ekspozycje te należy odliczyć lub przypisać im wagę ryzyka zgodnie z częścią drugą.

4. Następującym ekspozycjom kapitałowym wobec spółek nienotowanych na giełdzie przypisuje się wagę ryzyka równą 400 %, chyba że ekspozycje te należy odliczyć lub przypisać im wagę ryzyka zgodnie z częścią drugą:

   a) inwestycje do celów krótkoterminowej odsprzedaży;

   b) inwestycje w przedsiębiorstwa venture capital lub podobne inwestycje, które są nabywane z nastawieniem na znaczne krótkoterminowe zyski kapitałowe.

Na zasadzie odstępstwa od akapitu pierwszego niniejszego ustępu długoterminowym inwestycjom kapitałowym, w tym inwestycjom w akcje klientów korporacyjnych, z którymi instytucja utrzymuje lub zamierza nawiązać długoterminowe relacje biznesowe, oraz zamianom długu na udziały w kapitale własnym do celów restrukturyzacji przedsiębiorstw, przypisuje się wagę ryzyka zgodnie z ust. 3 lub 5, stosownie do przypadku. Do celów niniejszego artykułu długoterminowa inwestycja kapitałowa oznacza inwestycję kapitałową utrzymywaną przez okres co najmniej trzech lat lub dokonaną z zamiarem utrzymania jej przez okres co najmniej trzech lat, co zostało zatwierdzone przez kadrę kierowniczą wyższego szczebla instytucji.

5. Instytucje, które uzyskały uprzednie zezwolenie właściwych organów, mogą przypisać wagę ryzyka równą 100 % ekspozycjom kapitałowym utworzonym w ramach programów ustawodawczych pobudzających określone sektory gospodarki, do takiej części tych ekspozycji kapitałowych, która łącznie nie przekracza 10 % funduszy własnych instytucji, oraz spełniających wszystkie poniższe warunki:

   a) programy ustawodawcze zapewniają danej instytucji znaczne subsydia lub gwarancje na potrzeby inwestycji, udzielane między innymi przez wielostronne banki rozwoju, publiczne kredytowe instytucje wspierające rozwój zdefiniowane w art. 429a ust. 2 lub organizacje międzynarodowe;

   b) programy ustawodawcze wiążą się z pewną formą nadzoru rządowego;

c) programy ustawodawcze obejmują ograniczenia dotyczące inwestycji kapitałowych, takie jak ograniczenia dotyczące wielkości i rodzajów przedsiębiorstw, w które inwestuje instytucja, dopuszczalnych kwot udziałów własnościowych, lokalizacji geograficznej oraz innych istotnych czynników, które ograniczają potencjalne ryzyko, z jakim dla instytucji wiąże się dana inwestycja.

6. Ekspozycjom kapitałowym wobec banków centralnych przypisuje się wagę ryzyka równą 0 %.

7. Udziałowi kapitałowemu, który jest ujmowany jako kredyt, ale wyniknął z zamiany długu na udziały w kapitale własnym dokonanej w ramach uporządkowanej realizacji lub restrukturyzacji długu, nie przypisuje się wagi ryzyka niższej niż waga ryzyka, która zostałaby zastosowana, gdyby ten udział kapitałowy był traktowany jako ekspozycja dłużna.”;

64) art. 134 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Środkom pieniężnym będącym w drodze przypisuje się wagę ryzyka równą 20 %. Środkom pieniężnym będącym własnością instytucji i znajdującym się w jej posiadaniu lub w przewozie oraz równoważnym pozycjom gotówkowym przypisuje się wagę ryzyka równą 0 %.”;

65) w art. 135 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„3. Do dnia … [12 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego] EUNGiPW przygotuje sprawozdanie na temat tego, czy ryzyka ESG są odpowiednio odzwierciedlone w metodykach ratingu ryzyka kredytowego ECAI, i przedłoży to sprawozdanie Komisji.

Na podstawie tego sprawozdania Komisja w stosownym przypadku przedłoży wniosek ustawodawczy Parlamentowi Europejskiemu i Radzie do dnia … [18 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego].”;

66) w art. 138 wprowadza się następujące zmiany:

a) dodaje się literę w brzmieniu:

„g) w odniesieniu do ekspozycji wobec instytucji, instytucja nie stosuje oceny kredytowej wydanej przez ECAI, w której to ocenie zawarto założenia dotyczące domyślnego wsparcia ze strony rządu, chyba że dana ocena kredytowa wydana przez ECAI odnosi się do instytucji, której właścicielem lub założycielem i jednostką sponsorującą są: rządy centralne, samorządy regionalne lub władze lokalne.”;

b) dodaje się akapity w brzmieniu:

„Do celów akapitu pierwszego lit. g) w przypadku instytucji – innych niż instytucje, których właścicielem lub założycielem i jednostką sponsorującą są: rządy centralne, samorządy regionalne lub władze lokalne – dla których istnieją wyłącznie oceny kredytowe wydane przez ECAI zawierające założenia dotyczące domyślnego wsparcia ze strony rządu, ekspozycje wobec takich instytucji traktuje się jak ekspozycje wobec instytucji nieposiadających ratingu zgodnie z art. 121.

»Domyślne wsparcie ze strony rządu« oznacza, że rząd centralny, samorząd regionalny lub władze lokalne podjęłyby działania w celu zapobieżenia poniesieniu strat przez wierzycieli instytucji, w przypadku gdy instytucja nie wykonałaby zobowiązania lub znalazła się w trudnej sytuacji.”;

67) art. 139 ust. 2 lit. a) i b) otrzymują brzmienie:

„a) z oceny kredytowej wynika wyższa waga ryzyka niż miałoby to miejsce w przypadku, gdyby ekspozycję traktowano jak ekspozycję bez ratingu, przy czym rozpatrywana ekspozycja:

(i) nie jest ekspozycją związaną z kredytowaniem specjalistycznym;

(ii) ma stopień uprzywilejowania, który pod każdym względem jest równy lub niższy niż, stosownie do przypadku, stopień uprzywilejowania danego programu emisji lub instrument lub stopień uprzywilejowania uprzywilejowanych niezabezpieczonych ekspozycji tego emitenta;

b) z oceny kredytowej wynika niższa waga ryzyka niż miałoby to miejsce w przypadku, gdyby ekspozycję traktowano jak ekspozycję bez ratingu, przy czym rozpatrywana ekspozycja:

(i) nie jest ekspozycją związaną z kredytowaniem specjalistycznym;

(ii) ma stopień uprzywilejowania, który pod każdym względem jest równy lub wyższy niż, stosownie do przypadku, stopień uprzywilejowania danego programu emisji lub instrument lub stopień uprzywilejowania uprzywilejowanych niezabezpieczonych ekspozycji tego emitenta.”;

68) art. 141 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 141
Pozycje w walucie krajowej i obcej

1. Oceny kredytowej, która dotyczy pozycji denominowanej w walucie krajowej dłużnika, nie wykorzystuje się do wyliczania wagi ryzyka ekspozycji wobec tego samego dłużnika, która jest denominowana w walucie obcej.

2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1, jeżeli ekspozycja powstaje na skutek udziału instytucji w kredycie, którego udzielił lub który zabezpieczył przed ryzykiem związanym z brakiem możliwości wymiany walut i przekazania kwoty w walucie za granicę wielostronny bank rozwoju wymieniony w art. 117 ust. 2, posiadający uznany na rynku status wierzyciela uprzywilejowanego, wówczas ocenę kredytową pozycji w walucie krajowej dłużnika można wykorzystać do obliczania wagi ryzyka ekspozycji wobec tego samego dłużnika, która jest denominowana w walucie obcej.

   Do celów akapitu pierwszego, jeżeli ekspozycja denominowana w walucie obcej jest zabezpieczona przed ryzykiem związanym z brakiem możliwości wymiany walut i przekazania kwoty w walucie za granicę, wówczas ocenę kredytową pozycji w walucie krajowej dłużnika można wykorzystać do celów ważenia ryzykiem jedynie w odniesieniu do części ekspozycji objętej gwarancją. Części ekspozycji, która nie jest objęta gwarancją, przypisuje się wagę ryzyka w oparciu o ocenę kredytową dłużnika, która dotyczy pozycji denominowanej w tej walucie obcej.”;

69) w art. 142 ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

a) dodaje się punkty w brzmieniu:

„(1a) »kategoria ekspozycji« oznacza każdą z kategorii ekspozycji, o których mowa w art. 147 ust. 2, lit. a), lit. aa) ppkt (i) lub (ii), lit. b), lit. c) ppkt (i), (ii) lub (iii), lit. d) ppkt (i), (ii), (iii) lub (iv), lit. e), ea), f) lub g);

(1b) »ekspozycja wobec przedsiębiorstw« oznacza ekspozycję zaklasyfikowaną do dowolnej z kategorii ekspozycji, o których mowa w art. 147 ust. 2 lit. c) ppkt (i), (ii) lub (iii);

(1c) »ekspozycja detaliczna« oznacza ekspozycję zaklasyfikowaną do dowolnej z kategorii ekspozycji, o których mowa w art. 147 ust. 2 lit. d) ppkt (i), (ii), (iii) lub (iv);

(1d) »ekspozycja wobec samorządów regionalnych, władz lokalnych i podmiotów sektora publicznego« oznacza ekspozycję zaklasyfikowaną do dowolnej z kategorii ekspozycji, o których mowa w art. 147 ust. 2 lit. aa) ppkt (i) lub (ii);”;

b) pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„(2) »rodzaj ekspozycji« oznacza grupę jednolicie zarządzanych ekspozycji, które mogą być ograniczone do pojedynczego podmiotu lub pojedynczego podzbioru podmiotów w grupie, pod warunkiem że tym samym rodzajem ekspozycji zarządza się inaczej niż w innych podmiotach grupy;”;

c) pkt 4 i 5 otrzymują brzmienie:

„(4) »duży regulowany podmiot sektora finansowego« oznacza podmiot sektora finansowego, który spełnia wszystkie poniższe warunki:

a) łączne aktywa podmiotu lub łączne aktywa jego jednostki dominującej, w przypadku gdy podmiot posiada jednostkę dominującą, obliczone na zasadzie indywidualnej lub skonsolidowanej, wynoszą co najmniej 70 mld EUR, przy czym w celu określenia wielkości aktywów wykorzystuje się najnowsze zbadane sprawozdanie finansowe lub skonsolidowane sprawozdanie finansowe;

b) podmiot ten podlega wymogom ostrożnościowym – bezpośrednio na zasadzie indywidualnej lub skonsolidowanej lub pośrednio w wyniku konsolidacji ostrożnościowej jego jednostki dominującej – zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, rozporządzeniem (UE) 2019/2033, dyrektywą 2009/138/WE, lub prawnym wymogom ostrożnościowym państwa trzeciego co najmniej równoważnym wymogom określonym w tych aktach Unii;

(5) »nieregulowany podmiot sektora finansowego« oznacza podmiot sektora finansowego, który nie spełnia warunku określonego w pkt 4 lit. b);”;

d) dodaje się punkt w brzmieniu:

„(5a) »duże przedsiębiorstwo« oznacza każde przedsiębiorstwo, którego skonsolidowana sprzedaż roczna przekracza 500 mln EUR lub które należy do grupy, a całkowita sprzedaż roczna skonsolidowanej grupy przekracza 500 mln EUR.”;

e) dodaje się punkty w brzmieniu:

„(8a) »metoda modelowania korekty PD/LGD« oznacza korektę LGD lub modelowania korekty zarówno PD, jak i LGD w odniesieniu do ekspozycji bazowej;

(9) »dolny pułap RW dostawcy ochrony« oznacza wagę ryzyka mającą zastosowanie do porównywalnej ekspozycji bezpośredniej wobec dostawcy ochrony;

(10) w odniesieniu do ekspozycji, do której instytucja stosuje metodę IRB, korzystając z własnych oszacowań LGD zgodnie z art. 143, »uznana« ochrona kredytowa nierzeczywista oznacza ochronę kredytową nierzeczywistą, której wpływ na obliczanie kwot ekspozycji ważonych ryzykiem lub kwot oczekiwanej straty w odniesieniu do ekspozycji bazowej uwzględnia się za pomocą jednej z następujących metod, zgodnie z art. 108 ust. 3:

a) metody modelowania korekty PD/LGD;

b) metody polegającej na zastąpieniu parametrów ryzyka zgodnie z metodą A-IRB, stosownie do art. 192 pkt 5;

(11) »SA-CCF« oznacza wartość procentową mającą zastosowanie zgodnie z rozdziałem 2 zgodnie z art. 111 ust. 2;

(12) »IRB-CCF« oznacza własne oszacowania współczynnika konwersji kredytowej.”;

f) dodaje się akapit w brzmieniu:

„Na użytek akapitu pierwszego pkt 5a przy dokonywaniu oceny progu sprzedaży podaje się kwoty w takiej postaci, w jakiej zostały one zgłoszone w zbadanych sprawozdaniach finansowych przedsiębiorstw lub – w przypadku przedsiębiorstw, które są częścią skonsolidowanych grup – ich skonsolidowanych grup zgodnie ze standardem rachunkowości mającym zastosowanie do jednostki dominującej najwyższego szczebla danej skonsolidowanej grupy. Dane liczbowe muszą opierać się na średnich kwotach obliczonych dla poprzednich trzech lat lub na najnowszych kwotach aktualizowanych co trzy lata przez instytucję.”;

70) w art. 143 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Uprzedniego zezwolenia na stosowanie metody IRB, w tym własnych oszacowań LGD i IRB-CCF, wymaga się w przypadku każdej kategorii ekspozycji i każdego systemu ratingowego oraz w przypadku każdej metody szacowania stosowanych LGD i CCF.”;

b) ust. 3 akapit pierwszy lit. a) i b) otrzymują brzmienie:

„a) istotne zmiany zakresu stosowania systemu ratingowego, na stosowanie którego instytucja otrzymała zezwolenie;

b) istotne zmiany systemu ratingowego, na stosowanie którego instytucja otrzymała zezwolenie;”;

c) ust. 4 i 5 otrzymują brzmienie:

„4. Instytucje powiadamiają właściwe organy o wszelkich zmianach systemów ratingowych.

5. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia warunków oceny istotności stosowania istniejącego systemu ratingowego dla innych dodatkowych ekspozycji nieobjętych jeszcze tym systemem ratingowym i zmian w systemach ratingowych według metody IRB.

EUNB przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia … [18 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego].

Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.”;

71) w art. 144 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

(i) lit. f) otrzymuje brzmienie:

„f) instytucja dokonała walidacji każdego systemu ratingowego w odpowiednim okresie poprzedzającym zezwolenie na stosowanie tego systemu ratingowego, oceniła przez ten okres, czy każdy system ratingowy jest dostosowany do zakresu stosowania tego systemu ratingowego, oraz wprowadziła na podstawie tej oceny konieczne zmiany w każdym systemie ratingowym;”;

(ii) lit. h) otrzymuje brzmienie:

„h) instytucja zaklasyfikowała i dalej klasyfikuje każdą ekspozycję w zakresie stosowania systemu ratingowego do klasy lub puli ratingowej tego systemu ratingowego.”;

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia metody oceny, którą właściwe organy mają stosować podczas oceny spełniania przez instytucję wymogów dotyczących stosowania metody IRB.

EUNB przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia … [24 miesiące od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego].

Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie
z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.”;

72) w art. 147 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Każdą ekspozycję klasyfikuje się do jednej z następujących kategorii ekspozycji:

a) ekspozycje wobec rządów centralnych i banków centralnych;

aa) ekspozycje wobec samorządów regionalnych, władz lokalnych i podmiotów sektora publicznego, które klasyfikuje się do następujących kategorii ekspozycji:

(i) ekspozycje wobec samorządów regionalnych i władz lokalnych;

(ii) ekspozycje wobec podmiotów sektora publicznego;

b) ekspozycje wobec instytucji;

c) ekspozycje wobec przedsiębiorstw, które klasyfikuje się do następujących kategorii ekspozycji:

(i) ekspozycje wobec przedsiębiorstw ogólnych;

(ii) ekspozycje związane z kredytowaniem specjalistycznym;

(iii) ekspozycje z tytułu nabytych wierzytelności korporacyjnych;

d) ekspozycje detaliczne, które klasyfikuje się do następujących kategorii ekspozycji:

(i) kwalifikowane odnawialne ekspozycje detaliczne (QRRE);

(ii) ekspozycje detaliczne zabezpieczone nieruchomościami mieszkalnymi;

(iii) ekspozycje z tytułu nabytych wierzytelności detalicznych;

(iv) inne ekspozycje detaliczne;

e) ekspozycje kapitałowe;

ea) ekspozycje w formie jednostek uczestnictwa lub udziałów w przedsiębiorstwach zbiorowego inwestowania;

f) pozycje stanowiące pozycje sekurytyzacyjne;

g) inne aktywa niegenerujące zobowiązania kredytowego.”;

b) w ust. 3 uchyla się lit. a);

c) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„3a. Na zasadzie odstępstwa od ust. 2 niniejszego artykułu ekspozycje wobec samorządów regionalnych, władz lokalnych i podmiotów sektora publicznego klasyfikuje się do kategorii ekspozycji, o której mowa w ust. 2 lit. a) niniejszego artykułu, w przypadku gdy ekspozycje te traktuje się je jako ekspozycje wobec rządów centralnych zgodnie z art. 115 lub 116.”;

d) w ust. 4 uchyla się lit. a) i b);

e) w ust. 5 wprowadza się następujące zmiany:

(i) lit. a) ppkt (ii) otrzymuje brzmienie:

„(ii) ekspozycje wobec MŚP, pod warunkiem że łączna kwota zobowiązań klienta będącego dłużnikiem lub grupy powiązanych klientów wobec instytucji i jednostek dominujących oraz ich jednostek zależnych, w tym wszelkich ekspozycji, których dotyczy niewykonanie zobowiązania, jednak z wyjątkiem ekspozycji zabezpieczonych nieruchomościami mieszkalnymi, do wysokości wartości nieruchomości, nie przekracza – zgodnie z wiedzą instytucji, która podejmuje rozsądne kroki w celu sprawdzenia kwoty tych ekspozycji – kwoty 1 mln EUR;

(iii) ekspozycje zabezpieczone nieruchomościami mieszkalnymi, w tym pierwsze i kolejne zastawy, kredyty terminowe, odnawialne linie kredytowe pod zastaw nieruchomości, oraz ekspozycje, o których mowa w art. 108 ust. 4 i 5, niezależnie od wielkości ekspozycji, pod warunkiem że ekspozycja należy do jednej z następujących kategorii:

1) ekspozycja wobec osoby fizycznej;

2) ekspozycja wobec stowarzyszeń lub spółdzielni osób fizycznych, które są uregulowane prawem krajowym i istnieją wyłącznie po to, aby zapewnić swoim członkom możliwość korzystania z głównego miejsca zamieszkania w nieruchomości stanowiącej zabezpieczenie kredytu;";

(ii) lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) nie są zarządzane w równie indywidualny sposób jak ekspozycje należące do kategorii ekspozycji, o których mowa w ust. 2 lit. c) ppkt (i), (ii) lub (iii);";

(iii) dodaje się akapity w brzmieniu:

„Ekspozycje spełniające wszystkie warunki określone akapicie pierwszym lit. a) ppkt (iii) oraz lit. b), c) i d) niniejszego ustępu klasyfikuje się do kategorii ekspozycji, o której mowa w ust. 2 lit. d) ppkt (ii).

Na zasadzie odstępstwa od akapitu trzeciego niniejszego ustępu właściwe organy mogą wyłączyć z kategorii ekspozycji, o której mowa w ust. 2 lit. d) pkt (ii), kredyty udzielane osobom fizycznym, które obciążyły hipoteką więcej niż cztery nieruchomości lub lokale mieszkalne, w tym kredyty udzielane osobom fizycznym, o których mowa w art. 108 ust. 4, i przypisać te kredyty do jednej z kategorii ekspozycji, o których mowa w ust. 2 lit. c) ppkt (i), (ii) lub (iii).”;

f) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„5a. Ekspozycje detaliczne należące do rodzaju ekspozycji spełniających wszystkie poniższe warunki klasyfikuje się do kategorii ekspozycji, o której mowa w ust. 2 lit. d) ppkt (i):

a) ekspozycje zaliczane do tego rodzaju ekspozycji to ekspozycje wobec co najmniej jednej osoby fizycznej;

b) ekspozycje zaliczane do tego rodzaju ekspozycji są odnawialne, niezabezpieczone oraz – o ile środki nie są uruchamiane natychmiastowo i bezwarunkowo – mogą zostać odwołane przez instytucję;

c) maksymalna kwota ekspozycji zaliczanej do tego rodzaju ekspozycji wobec jednej osoby fizycznej wynosi nie więcej niż 100 000 EUR;

d) ten rodzaj ekspozycji wykazuje niską zmienność wskaźników straty w porównaniu z poziomem średnim, szczególnie w przedziałach niskich wartości PD;

e) traktowanie ekspozycji zaklasyfikowanych do tego rodzaju ekspozycji jako kwalifikowana odnawialna ekspozycja detaliczna jest spójne z charakterystyką ryzyka bazowego tego rodzaju ekspozycji.

Na zasadzie odstępstwa od akapitu pierwszego lit. b) wymóg dotyczący braku zabezpieczenia nie ma zastosowania do zabezpieczonych instrumentów kredytowych powiązanych z rachunkiem, na który przelewane jest wynagrodzenie. W takim przypadku kwoty odzyskane z takiego zabezpieczenia nie są uwzględniane w oszacowaniach LGD.

Instytucje wyróżniają w ramach kategorii ekspozycji, o której mowa w ust. 2 lit. d) pkt (i), ekspozycje wobec tranzaktora (»QRRE transactors«) oraz ekspozycje, które nie są ekspozycjami wobec tranzaktora (»QRRE revolvers«). W szczególności kwalifikowane odnawialne ekspozycje detaliczne (QRRE) o historii spłat krótszej niż 12 miesięcy uznaje się za ekspozycje, które nie są ekspozycjami wobec tranzaktora (QRRE revolvers).”;

g) ust. 6 i 7 otrzymują brzmienie:

„6. Ekspozycje, o których mowa w art. 133 ust. 1, klasyfikuje się do kategorii ekspozycji, o której mowa w ust. 2 lit. e) niniejszego artykułu, chyba że zaklasyfikowano je do kategorii ekspozycji, o której mowa w ust. 2 lit. ea) niniejszego artykułu.

7. Wszelkie zobowiązania kredytowe niezaklasyfikowane do kategorii ekspozycji, o których mowa w ust. 2 lit. a), lit. aa) ppkt (i) lub (ii), lit. b), lit. d) ppkt (i), (ii), (iii) lub (iv), lit. e), ea) lub f), klasyfikuje się do jednej z kategorii ekspozycji, o których mowa w lit. c) ppkt (i), (ii) lub (iii), tego ustępu.”;

h) w ust. 8 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Ekspozycje te klasyfikuje się do kategorii ekspozycji, o której mowa w ust. 2 lit. c) ppkt (ii), i dzieli na następujące kategorie: »finansowanie typu project finance« (PF), »finansowanie obiektów« (OF), »finansowanie towarów« (CF) i »nieruchomość generująca dochód« (IPRE).

i) dodaje się ustępy w brzmieniu:

„11. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia następujących elementów:

a) kategoryzacji finansowania projektów, finansowania obiektów i finansowania towarów zgodnie z definicjami zawartymi w rozdziale 2;

b) określenia kategorii ekspozycji IPRE, w szczególności określenia, które ekspozycje ADC i ekspozycje zabezpieczone nieruchomościami można lub należy zaliczyć do kategorii IPRE.

EUNB przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia … [24 miesiące od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego].

Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

12. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu dalszego doprecyzowania warunków i kryteriów klasyfikowania ekspozycji do kategorii, o których mowa w ust. 2, oraz, w razie potrzeby, w celu dalszego doprecyzowania tych kategorii ekspozycji.

EUNB przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia … [36 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego].

Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.";

73) w art. 148 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1, 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„1. Instytucja, która otrzymała zezwolenie na stosowanie metody IRB zgodnie z art. 107 ust. 1, wdraża, wraz z jednostką dominującą i jej jednostkami zależnymi, metodę IRB w odniesieniu do co najmniej jednej kategorii ekspozycji, o których mowa w art. 147 ust. 2 lit. a), lit. aa) ppkt (i) lub (ii), lit. b), lit. c) ppkt (i), (ii) lub (iii), lit. d) ppkt (i), (ii), (iii) lub (iv) lub lit. g). Gdy instytucja wdrożyła metodę IRB w odniesieniu do pewnego rodzaju ekspozycji w obrębie kategorii ekspozycji, wdraża tę metodę również w odniesieniu do wszystkich ekspozycji należących do tej kategorii ekspozycji, chyba że otrzymała zezwolenie właściwego organu na stałe stosowanie metody standardowej zgodnie z art. 150.

Z zastrzeżeniem otrzymania uprzedniego zezwolenia właściwych organów wdrażanie metody IRB może odbywać się sekwencyjnie w odniesieniu do poszczególnych rodzajów ekspozycji w obrębie pewnej kategorii ekspozycji w ramach tej samej jednostki gospodarczej oraz w różnych jednostkach gospodarczych w ramach tej samej grupy lub w odniesieniu do stosowania własnych oszacowań LGD lub stosowania IRB-CCF.

2. Właściwe organy ustalają okres, w którym instytucja oraz dowolna jednostka dominująca i jej jednostki zależne są zobowiązane wdrożyć metodę IRB w odniesieniu do wszystkich ekspozycji w obrębie pewnej kategorii ekspozycji w odniesieniu do poszczególnych rodzajów ekspozycji w ramach tej samej jednostki gospodarczej oraz w różnych jednostkach gospodarczych tej samej grupy lub w odniesieniu do stosowania własnych oszacowań LGD lub stosowania IRB-CCF. Okres ten odpowiada okresowi, który właściwe organy uznają za odpowiedni w oparciu o charakter i skalę działalności danej instytucji lub dowolnej jednostki dominującej i jej jednostek zależnych oraz liczbę i charakter systemów ratingowych, które mają być wdrożone.

3. Instytucje wdrażają metodę IRB zgodnie z warunkami określonymi przez właściwe organy. Właściwe organy określają te warunki w taki sposób, aby zapobiegały one stosowaniu elastyczności przewidzianej w ust. 1 w sposób selektywny w celu osiągnięcia obniżonych wymogów w zakresie funduszy własnych w odniesieniu do tych rodzajów ekspozycji lub jednostek gospodarczych, które należy dopiero objąć metodą IRB, lub w ramach stosowania własnych oszacowań LGD lub stosowania IRB-CCF.”;

b) uchyla się ust. 4, 5 i 6;

74) art. 149 ust. 1 lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) instytucja wykazała w sposób zadowalający właściwy organ, że stosowanie metody standardowej nie jest związane z zamiarem skorzystania z arbitrażu regulacyjnego, w tym poprzez nienależyte obniżenie wymogów w zakresie funduszy własnych instytucji, jest konieczne ze względu na charakter i złożoność ogółu tego rodzaju ekspozycji instytucji oraz nie będzie miało istotnego negatywnego wpływu na wypłacalność instytucji ani jej zdolność do skutecznego zarządzania ryzykiem;”;

75) w art. 150 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Instytucje stosują metodę standardową w odniesieniu do wszystkich poniższych ekspozycji:

a) ekspozycji zaklasyfikowanych do kategorii ekspozycji, o której mowa w art. 147 ust. 2 lit. e);

b) ekspozycji zaklasyfikowanych do kategorii ekspozycji lub należących do rodzajów ekspozycji w obrębie danej kategorii ekspozycji, w przypadku których instytucje nie otrzymały uprzedniego zezwolenia właściwych organów na stosowanie metody IRB do obliczania kwot ekspozycji ważonych ryzykiem i kwot oczekiwanej straty.

Instytucja, która otrzymała zezwolenie na stosowanie metody IRB do obliczania kwot ekspozycji ważonych ryzykiem i kwot oczekiwanej straty w odniesieniu do danej kategorii ekspozycji, może – pod warunkiem uzyskania uprzedniego zezwolenia właściwego organu – stosować metodę standardową w odniesieniu do niektórych rodzajów ekspozycji w obrębie tej kategorii, w tym ekspozycji oddziałów zagranicznych i różnych grup produktów, jeżeli te rodzaje ekspozycji są nieistotne pod względem wielkości i postrzeganego profilu ryzyka.”;

b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„1a. Obok ekspozycji, o których mowa w ust. 1 akapit drugi, instytucja może – pod warunkiem uzyskania uprzedniego zezwolenia właściwego organu – stosować metodę standardową w odniesieniu do następujących ekspozycji, w przypadku gdy metoda IRB jest stosowana do innych rodzajów ekspozycji w obrębie tej samej kategorii ekspozycji:

a) ekspozycji wobec rządów centralnych i banków centralnych państw członkowskich oraz ich samorządów regionalnych, władz lokalnych i podmiotów sektora publicznego, pod warunkiem że:

(i) pod względem ryzyka nie ma różnicy między ekspozycjami wobec tego rządu centralnego i banku centralnego a tymi innymi ekspozycjami z uwagi na specjalne uregulowania publiczne; oraz

(ii) ekspozycjom wobec rządów centralnych i banków centralnych przypisuje się wagę ryzyka równą 0 %, zgodnie z art. 114 ust. 2 lub 4;

b) ekspozycji instytucji wobec kontrahenta będącego w stosunku do niej jednostką dominującą, jej jednostką zależną lub jednostką zależną jej jednostki dominującej, pod warunkiem że kontrahent jest instytucją lub finansową spółką holdingową, finansową spółką holdingową o działalności mieszanej, instytucją finansową, spółką zarządzającą aktywami lub przedsiębiorstwem usług pomocniczych podlegającymi odpowiednim wymogom ostrożnościowym bądź dowolną jednostką powiązaną relacją w rozumieniu art. 22 ust. 7 dyrektywy 2013/34/UE;

c) ekspozycji między instytucjami, które spełniają wymogi określone w art. 113 ust. 7.

Instytucja, która otrzymała zezwolenie na stosowanie metody IRB do obliczania kwot ekspozycji ważonych ryzykiem tylko w odniesieniu do niektórych rodzajów ekspozycji w obrębie danej kategorii ekspozycji, stosuje metodę standardową w odniesieniu do pozostałych rodzajów ekspozycji w obrębie tej kategorii ekspozycji.

Obok ekspozycji, o których mowa w ust. 1 akapit drugi niniejszego artykułu i w niniejszym ustępie, instytucja może stosować metodę standardową w odniesieniu do ekspozycji wobec kościołów i wspólnot religijnych, które spełniają wymogi określone w art. 115 ust. 3.”;

c) uchyla się ust. 2;

d) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„2a. Do dnia ... [48 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego] EUNB wyda wytyczne, zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, w kwestii tego, co stanowi rodzaje ekspozycji nieistotne pod względem wielkości i postrzeganego profilu ryzyka.”;

e) uchyla się ust. 3 i 4;

76) w art. 151 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem z tytułu ryzyka kredytowego ekspozycji należących do jednej z kategorii ekspozycji, o których mowa w art. 147 ust. 2 lit. a), lit. aa) ppkt (i) lub (ii), lit. b), lit. c) ppkt (i), (ii) lub (iii), lit. d) ppkt (i), (ii), (iii) lub (iv) lub lit. g), obliczane są zgodnie z podsekcją 2, chyba że ekspozycje te są odliczane od funduszy własnych lub podlegają traktowaniu określonemu w art. 72e ust. 5 akapit pierwszy.”;

b) uchyla się ust. 4;

c) ust. 7, 8 i 9 otrzymują brzmienie:

„7. W przypadku ekspozycji detalicznych instytucje zapewniają własne oszacowania LGD i IRB-CCF w stosownych przypadkach na mocy art. 166 ust. 8 i 8b, zgodnie z art. 143 i sekcją 6. Instytucje stosują SA-CCF, jeżeli przepisy art. 166 ust. 8 i 8b nie zezwalają na stosowanie IRB-CCF.

8. W przypadku następujących ekspozycji instytucje stosują wartości LGD określone w art. 161 ust. 1 i SA-CCF zgodnie z art. 166 ust. 8, 8a i 8b:

a) ekspozycji zaklasyfikowanych do kategorii ekspozycji, o której mowa w art. 147 ust. 2 lit. b);

b) ekspozycje wobec podmiotów sektora finansowego inne niż ekspozycje, o których mowa w lit. a) niniejszego akapitu;

c) ekspozycje wobec dużych przedsiębiorstw niezaklasyfikowane do kategorii ekspozycji, o których mowa w art. 147 ust. 2 lit. c) ppkt (ii).

W przypadku ekspozycji należących do kategorii ekspozycji, o których mowa w art. 147 ust. 2 lit. a), lit. aa) ppkt (i) lub (ii) lub lit. c) ppkt (i), (ii) lub (iii), z wyjątkiem ekspozycji, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, instytucje stosują wartości LGD określone w art. 161 ust. 1 oraz SA-CCF zgodnie z art. 166 ust. 8, 8a i 8b, chyba że otrzymały zezwolenie na stosowanie własnych oszacowań LGD i IRB-CCF w odniesieniu do tych ekspozycji zgodnie z ust. 9 niniejszego artykułu.

9. W przypadku ekspozycji, o których mowa w ust. 8 akapit drugi niniejszego artykułu, właściwy organ zezwala instytucjom na stosowanie własnych oszacowań LGD i IRB-CCF w stosownych przypadkach na mocy art. 166 ust. 8 i 8b, zgodnie z art. 143 i sekcją 6.”;

d) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„11. W przypadku ekspozycji w formie udziałów lub jednostek uczestnictwa w przedsiębiorstwie zbiorowego inwestowania należących do kategorii ekspozycji, o której mowa w art. 147 ust. 2 lit. ea), instytucje stosują sposób traktowania określony w art. 152, chyba że ekspozycje te są odliczane od funduszy własnych lub podlegają traktowaniu określonemu w art. 72e ust. 5 akapit pierwszy.”;

77) w art. 152 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 3 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Na zasadzie odstępstwa od art. 92 ust. 4 lit. e) instytucje, które obliczają kwotę ekspozycji ważonej ryzykiem przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania zgodnie z ust. 1 lub 2 niniejszego artykułu, mogą obliczyć wymóg w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z korektą wyceny kredytowej ekspozycji z tytułu instrumentów pochodnych tego przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania jako kwotę równą 50 % wymogu w zakresie funduszy własnych w odniesieniu do tych ekspozycji z tytułu instrumentów pochodnych obliczonej zgodnie z sekcjami 3, 4 lub 5 rozdziału 6 niniejszego tytułu, stosownie do przypadku.”;

b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Instytucje, które stosują metodę pełnego przeglądu zgodnie z ust. 2 i 3 niniejszego artykułu oraz które nie stosują metod określonych – stosownie do przypadku – w niniejszym rozdziale lub w rozdziale 5 w odniesieniu do całości lub części ekspozycji bazowych przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania, obliczają kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem oraz kwoty oczekiwanej straty w odniesieniu do całości lub części tych ekspozycji bazowych zgodnie z następującymi zasadami:

a) w przypadku ekspozycji bazowych, które zaklasyfikowano by do kategorii ekspozycji, o której mowa w art. 147 ust. 2 lit. e), instytucje stosują metodę standardową określoną w rozdziale 2;

b) w przypadku ekspozycji zaklasyfikowanych do kategorii ekspozycji »pozycje stanowiące pozycje sekurytyzacyjne«, o której mowa w art. 147 ust. 2 lit. f), instytucje stosują sposób traktowania określony w art. 254, tak jakby ekspozycje te były w bezpośrednim posiadaniu tych instytucji;

c) w przypadku wszystkich innych ekspozycji bazowych instytucje stosują metodę standardową określoną w rozdziale 2.”;

78) w art. 153 wprowadza się następujące zmiany:

a) tytuł otrzymuje brzmienie:

„Kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem dla ekspozycji wobec rządów centralnych i banków centralnych, ekspozycji wobec samorządów regionalnych, władz lokalnych i podmiotów sektora publicznego, ekspozycji wobec instytucji oraz ekspozycji wobec przedsiębiorstw”;

b) w ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

(i) formuła wprowadzająca otrzymuje brzmienie:

„Z zastrzeżeniem stosowania szczególnych sposobów traktowania przewidzianych w ust. 2 i 4, kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem dla ekspozycji wobec rządów centralnych i banków centralnych, ekspozycji wobec samorządów regionalnych, władz lokalnych i podmiotów sektora publicznego, ekspozycji wobec instytucji oraz ekspozycji wobec przedsiębiorstw oblicza się według następujących wzorów:”;

(ii) ppkt (iii) otrzymuje brzmienie:

„(iii) jeżeli 0 < PD < 1, to:

$$\mathrm{RW} = \left(\mathrm{LGD} \cdot N\left(\frac{1}{\sqrt{1-R}} \cdot \mathrm{G}(\mathrm{PD}) + \sqrt{\frac{R}{1-R}} \cdot \mathrm{G}(0{,}999) \right) - \mathrm{LGD} \cdot \mathrm{PD} \right) \cdot \frac{1 + (\mathrm{M} - 2{,}5) \cdot b}{1 - 1{,}5 \cdot b} \cdot 12{,}5$$

gdzie:

N = dystrybuanta zmiennej losowej o standardowym rozkładzie normalnym, tj. N(x) jest równe prawdopodobieństwu, że zmienna losowa o rozkładzie normalnym z wartością oczekiwaną 0 i wariancją 1 jest mniejsza lub równa x;

G = odwrotna dystrybuanta zmiennej losowej o standardowym rozkładzie normalnym, tj. jeżeli x = G(z), to x jest wartością, taką że N(x) = z;

R = współczynnik korelacji określony jako:

$$R = 0{,}12 \cdot \frac{1 - e^{-50 \cdot \mathrm{PD}}}{1 - e^{-50}} + 0{,}24 \cdot \left(1 - \frac{1 - e^{-50 \cdot \mathrm{PD}}}{1 - e^{-50}} \right)$$

b = współczynnik korekty terminu zapadalności, który określa się jako:

$$b = [0{,}11852 - 0{,}05478 \cdot ln(\mathrm{PD})]^2;$$

M = termin zapadalności, wyrażony w latach i określony zgodnie z art. 162.”;

c) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. W przypadku ekspozycji wobec dużych regulowanych podmiotów sektora finansowego i wobec nieregulowanych podmiotów sektora finansowego przy obliczaniu wag ryzyka tych ekspozycji współczynnik korelacji R, o którym mowa – stosownie do przypadku – w ust. 1 ppkt (iii) lub ust. 4, mnoży się przez 1,25.”;

d) uchyla się ust. 3;

e) ust. 9 otrzymuje brzmienie:

„9. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia, w jaki sposób instytucje mają uwzględniać czynniki, o których mowa w ust. 5 akapit drugi, przy przypisywaniu wag ryzyka do ekspozycji związanych z kredytowaniem specjalistycznym.

EUNB przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia … [24 miesiące od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego].

Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie
z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.";

79) w art. 154 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 ppkt (ii) otrzymuje brzmienie:

„(ii) jeżeli PD < 1, to:

$$\mathrm{RW} = \left(\mathrm{LGD} \cdot N\left(\frac{1}{\sqrt{1-R}} \cdot G(\mathrm{PD}) + \sqrt{\frac{R}{1-R}} \cdot G(0{,}999) \right) - \mathrm{LGD} \cdot \mathrm{PD} \right) \cdot 12{,}5$$

gdzie:

N = dystrybuanta zmiennej losowej o standardowym rozkładzie normalnym, tj. N(x) jest równe prawdopodobieństwu, że zmienna losowa o rozkładzie normalnym z wartością oczekiwaną 0 i wariancją 1 jest mniejsza lub równa x;

G = odwrotna dystrybuanta zmiennej losowej o standardowym rozkładzie normalnym, tj. jeżeli x = G(z), to x jest wartością, taką że N(x) = z;

R = współczynnik korelacji określony jako:

$$R = 0{,}03 \cdot \frac{1 - e^{-35 \cdot \mathrm{PD}}}{1 - e^{-35}} + 0{,}16 \cdot \left(1 - \frac{1 - e^{-35 \cdot \mathrm{PD}}}{1 - e^{-35}}\right)$$

”;

b) uchyla się ust. 2;

c) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Dla ekspozycji detalicznych, których nie dotyczy niewykonanie zobowiązania i które są zabezpieczone lub częściowo zabezpieczone nieruchomością mieszkalną, współczynnik korelacji R równy 0,15 zastępuje wartość wynikającą ze wzoru współczynnika korelacji w ust. 1.

Wagę ryzyka obliczoną dla ekspozycji częściowo zabezpieczonej nieruchomością mieszkalną zgodnie z ust. 1 ppkt (ii), z uwzględnieniem współczynnika korelacji R określonego w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, stosuje się zarówno do zabezpieczonej, jak i niezabezpieczonej części tej ekspozycji”;

d) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Dla kwalifikowanych odnawialnych ekspozycji detalicznych (QRRE), których nie dotyczy niewykonanie zobowiązania, współczynnik korelacji R równy 0,04 zastępuje wartość wynikającą ze wzoru współczynnika korelacji w ust. 1.

Właściwe organy dokonują przeglądu względnej zmienności wskaźników straty dla poszczególnych kwalifikowanych odnawialnych ekspozycji detalicznych (QRRE) należących do tego samego rodzaju ekspozycji, a także dla kategorii kwalifikowanych odnawialnych ekspozycji detalicznych (QRRE) w ujęciu zagregowanym oraz przekazują informacje na temat typowej charakterystyki wskaźników straty dla kwalifikowanych odnawialnych ekspozycji detalicznych państwom członkowskim i EUNB.”;

80) uchyla się art. 155;

81) w art. 157 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„6. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu doprecyzowania:

a) metody obliczania kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem w przypadku ryzyka rozmycia dla nabytych wierzytelności, w tym w odniesieniu do uznawania ograniczania ryzyka kredytowego zgodnie z art. 160 ust. 4, oraz warunków stosowania własnych oszacowań i parametrów metody rezerwowej;

b) oceny kryterium nieistotności w odniesieniu do rodzaju ekspozycji, o którym mowa w ust. 5.

EUNB przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia … [36 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego].

Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.";

82) w art. 158 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Oczekiwaną stratę (EL) i kwoty oczekiwanych strat dla ekspozycji wobec przedsiębiorstw, instytucji oraz rządów centralnych i banków centralnych, samorządów regionalnych, władz lokalnych i podmiotów sektora publicznego, a także ekspozycji detalicznych oblicza się według następujących wzorów:

*Oczekiwana strata (EL) = PD * LGD*

Kwota oczekiwanych strat = EL [pomnożona przez] wartość ekspozycji.

W przypadku ekspozycji cechujących się niewykonaniem zobowiązania (PD=100 %), dla których instytucje stosują własne oszacowania LGD, EL odpowiada EL_{BE}, tj. najlepszemu oszacowaniu oczekiwanej straty dokonanemu przez instytucję dla ekspozycji cechującej się niewykonaniem zobowiązania, zgodnie z art. 181 ust. 1 lit. h).”;

b) uchyla się ust. 7, 8 i 9;

83) art. 159 otrzymuje brzmienie:

„*Artykuł 159*
Sposób traktowania kwot oczekiwanej straty, niedoboru według metody IRB i nadwyżki według metody IRB

1. Instytucje odejmują kwoty oczekiwanej straty z tytułu ekspozycji, o których mowa w art. 158 ust. 5, 6 i 10, od sumy wszystkich poniższych pozycji:

a) korekt z tytułu ogólnego i szczególnego ryzyka kredytowego związanych z tymi ekspozycjami, obliczonych zgodnie z art. 110;

b) dodatkowych korekt wartości z tytułu niewykonania zobowiązania przez kontrahenta, określonych zgodnie z art. 34 i związanych z ekspozycjami, w odniesieniu do których kwoty oczekiwanej straty obliczane są zgodnie z art. 158 ust. 5, 6 i 10;

c) innych redukcji funduszy własnych związanych z tymi ekspozycjami, innych niż odliczenia dokonane zgodnie z art. 36 ust. 1 lit. m).

Jeżeli wynik obliczeń przeprowadzonych zgodnie z akapitem pierwszym jest kwotą dodatnią, otrzymaną kwotę określa się jako »nadwyżkę według metody IRB«. Jeżeli wynik obliczeń przeprowadzonych zgodnie z akapitem pierwszym jest kwotą ujemną, otrzymaną kwotę określa się jako »niedobór według metody IRB«.

2. Do celów obliczeń, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, instytucje traktują dyskonta, ustalone zgodnie z art. 166 ust. 1, z tytułu ekspozycji bilansowych, które nabyto, gdy były dotknięte niewykonaniem zobowiązania, w ten sam sposób co korekty z tytułu szczególnego ryzyka kredytowego. Nie zezwala się na uwzględnienie dyskont z tytułu ekspozycji bilansowych, które nabyto, gdy nie były dotknięte niewykonaniem zobowiązania, w obliczeniach niedoboru według metody IRB lub nadwyżki według metody IRB. Korekty z tytułu szczególnego ryzyka kredytowego dla ekspozycji, których dotyczy niewykonanie zobowiązania, nie są stosowane w celu pokrycia kwot oczekiwanej straty z tytułu innych ekspozycji. W obliczeniach dotyczących niedoboru według metody IRB lub nadwyżki według metody IRB nie uwzględnia się kwot oczekiwanej straty dla ekspozycji sekurytyzowanych ani korekt z tytułu ogólnego i szczególnego ryzyka kredytowego związanych z tymi ekspozycjami. ”;

84) w części trzeciej sekcja 4 po nagłówku „PD, LGD i termin zapadalności” dodaje się podsekcję w brzmieniu:

„Podsekcja -1
Ekspozycje objęte gwarancjami udzielonymi przez rządy centralne i banki centralne państw członkowskich lub EBC

Artykuł 159a
Niestosowanie minimalnych wartości parametrów wejściowych PD, LGD i CCF

Do celów rozdziału 3, a w szczególności w odniesieniu do art. 160 ust. 1, art. 161 ust. 4, art. 164 ust. 4 i art. 166 ust. 8c, jeżeli ekspozycja objęta jest uznaną gwarancją udzieloną przez rząd centralny lub bank centralny lub przez EBC, do części ekspozycji objętej tą gwarancją nie stosuje się minimalnych wartości parametrów wejściowych PD, LGD i CCF. Część ekspozycji, która nie jest objęta tą gwarancją, podlega jednak odnośnym minimalnym wartościom parametrów wejściowych PD, LGD i CCF.”;

85) w części trzeciej tytuł II rozdział 3 sekcja 4 nagłówek podsekcji 1 otrzymuje brzmienie:

„Ekspozycje wobec przedsiębiorstw, instytucji, rządów centralnych i banków centralnych, samorządów regionalnych, władz lokalnych i podmiotów sektora publicznego”;

86) w art. 160 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W przypadku ekspozycji zaklasyfikowanych do kategorii ekspozycji, o których mowa w art. 147 ust. 2 lit. b) lub lit. c) ppkt (i), (ii) lub (iii), wyłącznie do celów obliczania kwot ekspozycji ważonych ryzykiem oraz kwot oczekiwanej straty w odniesieniu do tych ekspozycji, w szczególności do celów art. 153 i 157 oraz art. 158 ust. 1, 5 i 10, wartość PD stosowana dla każdej ekspozycji jako parametr wejściowy we wzorach na kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem i oczekiwaną stratę nie może być niższa niż następująca minimalna wartość parametrów wejściowych PD: 0,05 %.”;

b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„1a. W przypadku ekspozycji zaklasyfikowanych do kategorii ekspozycji, o których mowa w art. 147 ust. 2 lit. aa) ppkt (i) lub (ii), wyłącznie do celów obliczania kwot ekspozycji ważonych ryzykiem oraz kwot oczekiwanej straty w odniesieniu do tych ekspozycji, wartość PD stosowana dla każdej ekspozycji jako parametr wejściowy we wzorach na kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem i oczekiwaną stratę nie może być niższa niż następująca minimalna wartość parametrów wejściowych PD: 0,03 %.”;

c) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. W przypadku ekspozycji objętej ochroną kredytową nierzeczywistą instytucja stosująca własne oszacowania LGD zgodnie z art. 143 w odniesieniu do zarówno ekspozycji objętej ochroną kredytową nierzeczywistą, jak i porównywalnych ekspozycji bezpośrednich wobec dostawcy ochrony może uwzględnić w PD ochronę kredytową nierzeczywistą zgodnie z art. 183.”;

d) uchyla się ust. 5;

e) ust. 6 i 7 otrzymują brzmienie:

„6. W odniesieniu do ryzyka rozmycia nabytych wierzytelności korporacyjnych wartość PD ustala się w wysokości równej oszacowaniom EL dokonanym przez instytucję dla ryzyka rozmycia. Instytucja, która na podstawie art. 143 uzyskała od właściwego organu zezwolenie na stosowanie własnych oszacowań LGD dla ekspozycji wobec przedsiębiorstw i jest w stanie wyodrębnić – w sposób uznany przez właściwy organ za wiarygodny – wartości PD i LGD ze swoich oszacowań EL dla ryzyka rozmycia nabytych wierzytelności korporacyjnych, może zastosować uzyskane w ten sposób oszacowania PD. Instytucje mogą uwzględnić w PD ochronę kredytową nierzeczywistą zgodnie z rozdziałem 4.

7. Instytucja, która na podstawie art. 143 uzyskała od właściwego organu zezwolenie na stosowanie własnych oszacowań LGD dla ryzyka rozmycia nabytych wierzytelności korporacyjnych, może uwzględnić ochronę kredytową nierzeczywistą, korygując wartości PD z zastrzeżeniem art. 161 ust. 3.”;

87) w art. 161 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

(i) lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) ekspozycje uprzywilejowane bez uznanej ochrony kredytowej rzeczywistej wobec rządów centralnych i banków centralnych, podmiotów sektora finansowego oraz samorządów regionalnych, władz lokalnych i podmiotów sektora publicznego: 45 %;”;

(ii) dodaje się literę w brzmieniu:

„aa) ekspozycje uprzywilejowane bez uznanej ochrony kredytowej rzeczywistej wobec przedsiębiorstw, które nie są podmiotami sektora finansowego: 40 %;”;

(iii) uchyla się lit. c);

(iv) lit. e) otrzymuje brzmienie:

„e) ekspozycje z tytułu uprzywilejowanych nabytych wierzytelności korporacyjnych, jeżeli instytucja nie jest w stanie oszacować wartości PD lub jeżeli jej oszacowania PD nie spełniają wymogów określonych w sekcji 6: 40 %;”;

(v) lit. g) otrzymuje brzmienie:

„g) ryzyko rozmycia nabytych wierzytelności korporacyjnych: 100 %.”;

b) ust. 3 i 4 otrzymują brzmienie:

„3. W przypadku ekspozycji objętej ochroną kredytową nierzeczywistą instytucja stosująca własne oszacowania LGD zgodnie z art. 143 w odniesieniu do zarówno ekspozycji objętej ochroną kredytową nierzeczywistą, jak i porównywalnych ekspozycji bezpośrednich wobec dostawcy ochrony może uwzględnić w LGD ochronę kredytową nierzeczywistą zgodnie z art. 183.

4. W przypadku ekspozycji zaklasyfikowanych do kategorii ekspozycji, o których mowa w art. 147 ust. 2 lit. c) ppkt (i), (ii) lub (iii), wyłącznie do celów obliczania kwot ekspozycji ważonych ryzykiem oraz kwot oczekiwanych strat w odniesieniu do tych ekspozycji, a w szczególności do celów art. 153 ust. 1 ppkt (iii), art. 157 oraz art. 158 ust. 1, 5 i 10, jeżeli stosuje się własne oszacowania LGD, wartości LGD stosowane dla każdej ekspozycji jako parametr wejściowy we wzorach na kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem i oczekiwaną stratę nie mogą być niższe niż następujące minimalne wartości parametrów wejściowych LGD, obliczane zgodnie z ust. 6 niniejszego artykułu.

Tabela 1

<table>
<tr><td colspan="3">Minimalne wartości parametrów wejściowych LGD (LGD_{floor}) dla ekspozycji należących do kategorii ekspozycji, o których mowa w art. 147 ust. 2 lit. c) ppkt (i), (ii) lub (iii)</td></tr>
<tr><td>Ekspozycja bez uznanej ochrony kredytowej rzeczywistej ($LGD_{U\text{-}floor}$)</td><td colspan="2">Ekspozycja w pełni zabezpieczona uznaną ochroną kredytową rzeczywistą ($LGD_{S\text{-}floor}$)</td></tr>
<tr><td rowspan="4">25 %</td><td>zabezpieczenie finansowe</td><td>0 %</td></tr>
<tr><td>wierzytelności</td><td>10 %</td></tr>
<tr><td>nieruchomości mieszkalne lub nieruchomości komercyjne</td><td>10 %</td></tr>
<tr><td>inne zabezpieczenie rzeczowe</td><td>15 %</td></tr>
</table>

”;

c) dodaje się ustępy w brzmieniu:

„5. W przypadku ekspozycji zaklasyfikowanych do kategorii ekspozycji, o których mowa w art. 147 ust. 2 lit. aa) ppkt (i) lub (ii), wyłącznie do celów obliczania kwot ekspozycji ważonych ryzykiem oraz kwot oczekiwanej straty w odniesieniu do tych ekspozycji, w szczególności do celów art. 153 ust. 1 ppkt (iii), art. 157 i art. 158 ust. 1, 5 i 10, jeżeli stosuje się własne oszacowania LGD, wartość LGD stosowana jako parametr wejściowy we wzorach na kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem i oczekiwaną stratę dla ekspozycji bez znanej kredytowej ochrony rzeczywistej nie może być niższa niż następująca minimalna wartość parametrów wejściowych LGD: 5 %.

6. Do celów ust. 4 niniejszego artykułu minimalne wartości parametrów wejściowych LGD określone w tabeli 1 w tym ustępie w odniesieniu do ekspozycji w pełni zabezpieczonych uznaną ochroną kredytową rzeczywistą mają zastosowanie w przypadku, gdy wartość ochrony kredytowej rzeczywistej, po zastosowaniu korekt z tytułu zmienności H_c i H_{fx} zgodnie z art. 230, jest co najmniej równa wartości ekspozycji bazowej.

Do celów ust. 4 niniejszego artykułu oraz do celów stosowania odpowiednich odnośnych korekt H_c i H_{fx}, zgodnie z art. 230, ochronę kredytową rzeczywistą kwalifikuje się jako uznaną zgodnie z niniejszym rozdziałem. W tym przypadku, rodzaj ochrony kredytowej rzeczywistej „inne zabezpieczenie rzeczowe" zgodnie z art. 230, tabela 1, rozumie się jako „inne zabezpieczenie rzeczowe i inne uznane zabezpieczenie".

Mającą zastosowanie minimalną wartość parametrów wejściowych LGD (LGD_{floor}) dla ekspozycji częściowo zabezpieczonej ochroną kredytową rzeczywistą oblicza się jako średnią ważoną $LGD_{U\text{-}floor}$ dla części ekspozycji bez ochrony kredytowej rzeczywistej oraz $LGD_{S\text{-}floor}$ dla części w pełni zabezpieczonej, w następujący sposób:

$$LGD_{floor} = LGD_{U\text{-}floor} \cdot \frac{E_U}{E \cdot (1 + H_E)} + LGD_{S\text{-}floor} \cdot \frac{E_S}{E \cdot (1 + H_E)}$$

gdzie:

$LGD_{U\text{-}floor}$ i $LGD_{S\text{-}floor}$ to odpowiednie minimalne wartości w tabeli 1;

E, E_S, E_U i H_E określa się zgodnie z art. 230.

7. Jeżeli instytucja, która stosuje własne oszacowania LGD dla danego rodzaju niezabezpieczonych ekspozycji wobec przedsiębiorstw oraz niezabezpieczonych ekspozycji wobec samorządów regionalnych, władz lokalnych i podmiotów sektora publicznego, nie jest w stanie uwzględnić we własnym oszacowaniu LGD skutków ochrony kredytowej rzeczywistej zabezpieczającej jedną z ekspozycji tego rodzaju ze względu na brak danych dotyczących kwot odzyskanych w odniesieniu do tej ochrony kredytowej rzeczywistej, zezwala się jej na zastosowanie wzoru określonego w art. 230, z zastrzeżeniem, że LGD_U w tym wzorze stanowi własne oszacowanie LGD instytucji dla ekspozycji niezabezpieczonych. W takim przypadku ochronę kredytową rzeczywistą kwalifikuje się jako »uznaną« zgodnie z rozdziałem 4, a własne oszacowanie LGD instytucji stosowane jako LGD_U oblicza się w oparciu o dane dotyczące strat bazowych, z wyłączeniem wszelkich kwot odzyskanych wynikających z tej ochrony kredytowej rzeczywistej.”;

88) w art. 162 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W przypadku ekspozycji, w odniesieniu do których instytucja nie uzyskała zezwolenia od właściwego organu na stosowanie własnych oszacowań LGD, termin zapadalności (M) jest stosowany spójnie i wynosi 2,5 roku, z wyjątkiem ekspozycji wynikających z transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych, w przypadku których M wynosi 0,5 roku, albo też termin zapadalności oblicza się zgodnie z ust. 2.”;

b) w ust. 2 wprowadza się następujące zmiany:

(i) formuła wprowadzająca otrzymuje brzmienie:

„W przypadku ekspozycji, w odniesieniu do których instytucja stosuje własne oszacowania LGD, termin zapadalności (M) oblicza się przy użyciu okresów wyrażonych w latach, jak określono w niniejszym ustępie i z zastrzeżeniem ust. 3, 4 i 5 niniejszego artykułu. Wartość M nie przekracza 5 lat, oprócz sytuacji określonych w art. 384 ust. 2, gdy stosowane jest M o wartości tam określonej: M oblicza się w następujący sposób w każdym z następujących przypadków: ”;

(ii) dodaje się litery w brzmieniu:

„da) dla zabezpieczonych transakcji kredytowych objętych umową ramową o kompensowaniu zobowiązań – M jest równe średniemu ważonemu rezydualnemu terminowi zapadalności transakcji, przy czym M wynosi co najmniej 20 dni. Do ważenia terminu zapadalności stosuje się kwotę referencyjną każdej transakcji;

db) dla umowy ramowej o kompensowaniu zobowiązań obejmującej co najmniej jeden z rodzajów transakcji odpowiadających lit. c), d) lub da) niniejszego ustępu – M jest równe średniemu ważonemu rezydualnemu terminowi zapadalności transakcji, przy czym M jest równe co najmniej najdłuższemu okresowi posiadania, wyrażonemu w latach, mającemu zastosowanie do takich transakcji, jak przewidziano w art. 224 ust. 2, 10 dni albo 20 dni, w zależności od przypadku. Do ważenia terminu zapadalności stosuje się kwotę referencyjną każdej transakcji;”;

(iii) lit. f) otrzymuje brzmienie:

„f) dla każdego instrumentu innego niż te, o których mowa w niniejszym ustępie, lub w przypadku gdy instytucja nie jest w stanie obliczyć M zgodnie z lit. a), M jest równe maksymalnemu okresowi, w latach, jaki pozostaje dłużnikowi do pełnego uregulowania swoich zobowiązań umownych, w tym kwoty głównej, odsetek i opłat, przy czym M wynosi co najmniej jeden rok;”;

(iv) lit. i) oraz j) otrzymują brzmienie:

„i) w przypadku instytucji stosujących metody, o których mowa w art. 382a ust. 1 lit. a) lub b), do obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z CVA dotyczącego transakcji z danym kontrahentem, przyjmuje się wartość M nie większą niż 1 we wzorze podanym w art. 153 ust. 1 ppkt (iii) do celów obliczania kwot ekspozycji ważonych ryzykiem z tytułu ryzyka kontrahenta w odniesieniu do tych samych transakcji, o których mowa w art. 92 ust. 4, odpowiednio, lit. a) lub g);

j) w przypadku ekspozycji odnawialnych M określa się na podstawie maksymalnego umownego terminu wygaśnięcia instrumentu. Instytucje nie stosują terminu spłaty obecnie wykorzystanej kwoty, jeżeli termin ten nie jest maksymalnym umownym terminem wygaśnięcia instrumentu.”;

c) w ust. 3 wprowadza się następujące zmiany:

(i) w akapicie pierwszym formuła wprowadzająca otrzymuje brzmienie:

„Jeżeli dokumentacja zawiera wymóg codziennej korekty wartości depozytu zabezpieczającego i codziennej aktualizacji wyceny, a także zawiera przepisy umożliwiające szybkie upłynnienie lub kompensowanie zabezpieczenia w razie niewykonania zobowiązania lub nieuzupełnienia zabezpieczenia, M jest równe średniemu ważonemu rezydualnemu terminowi zapadalności transakcji i wynosi co najmniej jeden dzień w przypadku:”;

(ii) w akapicie drugim wprowadza się następujące zmiany:

1) lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) krótkoterminowe transakcje finansowania handlu oraz nabyte wierzytelności korporacyjne, pod warunkiem że rezydualny termin zapadalności odnośnych ekspozycji wynosi maksymalnie jeden rok;”;

2) dodaje się literę w brzmieniu:

„e) wystawione, a także potwierdzone akredytywy krótkoterminowe, tj. o terminie zapadalności poniżej jednego roku, które wygasają z chwilą realizacji transakcji.”;

d) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. W przypadku ekspozycji wobec przedsiębiorstw mających siedzibę na terytorium Unii, które nie są dużymi przedsiębiorstwami, instytucje mogą zdecydować o ustaleniu dla wszystkich takich ekspozycji wartości M zgodnie z ust. 1, zamiast stosowania ust. 2.”;

e) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„6. Do celów wyrażenia w latach minimalnych liczb dni, o których mowa w ust. 2 lit. c)–db) i ust. 3, minimalne liczby dni dzieli się przez 365,25.”;

89) w art. 163 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Wyłącznie do celów obliczania kwot ekspozycji ważonych ryzykiem oraz kwot oczekiwanej straty w odniesieniu do tych ekspozycji, a w szczególności do celów art. 154 i 157 oraz art. 158 ust. 1, 5 i 10, wartość PD stosowana dla każdej ekspozycji jako parametr wejściowy we wzorach na kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem i oczekiwaną stratę stanowi wyższą z następujących wartości – jednoroczną wartość PD związaną z wewnętrzną klasą lub pulą kredytobiorców, do której zaklasyfikowana jest ekspozycja detaliczna, lub następujące minimalne wartości parametrów wejściowych PD:

a) 0,1 % dla kwalifikowanych odnawialnych ekspozycji detalicznych niebędących ekspozycjami wobec tranzaktora (QRRE revolvers);

b) 0,05 % dla ekspozycji detalicznych innych niż ekspozycje, które nie są ekspozycjami wobec tranzaktora (QRRE revolvers).”;

b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. W przypadku ekspozycji objętej ochroną kredytową nierzeczywistą instytucja stosująca własne oszacowania LGD zgodnie z art. 143 w odniesieniu do porównywalnych ekspozycji bezpośrednich wobec dostawcy ochrony może uwzględnić w PD ochronę kredytową nierzeczywistą zgodnie z art. 183.”;

90) w art. 164 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Instytucje dokonują własnych oszacowań LGD z zastrzeżeniem wymogów określonych w sekcji 6 niniejszego rozdziału i uzyskania zezwolenia właściwych organów zgodnie z art. 143. Dla ryzyka rozmycia nabytych wierzytelności przyjmuje się wartość LGD równą 100 %. Instytucja może zastosować własne oszacowania LGD, jeżeli jest w stanie w sposób wiarygodny wyodrębnić wartości PD i LGD ze swoich oszacowań oczekiwanej straty dla ryzyka rozmycia nabytych wierzytelności.

2. Instytucje stosujące własne oszacowania LGD zgodnie z art. 143 w odniesieniu do porównywalnych ekspozycji bezpośrednich wobec dostawcy ochrony mogą uwzględnić w LGD ochronę kredytową nierzeczywistą zgodnie z art. 183.”;

b) uchyla się ust. 3;

c) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Wyłącznie do celów obliczania kwot ekspozycji ważonych ryzykiem oraz kwot oczekiwanych strat w odniesieniu do ekspozycji detalicznych, a w szczególności do celów art. 154 ust. 1 ppkt (ii), art. 157 i art. 158 ust. 1, 5 i 10, wartości LGD dla każdej ekspozycji stosowane jako parametry wejściowe we wzorach na kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem i oczekiwaną stratę nie mogą być niższe niż minimalne wartości parametrów wejściowych LGD określone w tabeli 1, obliczone zgodnie z ust. 4a niniejszego artykułu:

Tabela 1

Minimalne wartości parametrów wejściowych LGD (LGD_{floor}) dla ekspozycji detalicznych			
Ekspozycja bez ochrony kredytowej rzeczywistej ($LGD_{U\text{-}floor}$)		Ekspozycja zabezpieczona ochroną kredytową rzeczywistą ($LGD_{S\text{-}floor}$)	
Ekspozycja detaliczna zabezpieczona nieruchomością mieszkalną	nie dotyczy	Ekspozycja detaliczna zabezpieczona nieruchomością mieszkalną	5 %
kwalifikowane odnawialne ekspozycje detaliczne (QRRE)	50 %	kwalifikowane odnawialne ekspozycje detaliczne (QRRE)	nie dotyczy
Inna ekspozycja detaliczna	30 %	Inna ekspozycja detaliczna objęta zabezpieczeniem finansowym	0 %
		Inna ekspozycja detaliczna zabezpieczona wierzytelnościami	10 %
		Inna ekspozycja detaliczna zabezpieczona nieruchomością mieszkalną lub komercyjną	10 %
		Inna ekspozycja detaliczna zabezpieczona innym zabezpieczeniem rzeczowym	15 %

”;

d) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„4a. Do celów ust. 4 zastosowanie mają poniższe warunki:

a) minimalne wartości parametrów wejściowych LGD w tabeli 1 w ust. 4 stosuje się w odniesieniu do ekspozycji zabezpieczonych ochroną kredytową rzeczywistą, jeżeli ochrona kredytowa rzeczywista kwalifikuje się jako »uznana« zgodnie z niniejszym rozdziałem;

b) z wyjątkiem ekspozycji detalicznych zabezpieczonych nieruchomościami mieszkalnymi, minimalne wartości parametrów wejściowych LGD w tabeli 1 w ust. 4 niniejszego artykułu stosuje się do ekspozycji w pełni objętych ochroną kredytową rzeczywistą, jeżeli wartość ochrony kredytowej rzeczywistej – po zastosowaniu odpowiednich korekt z tytułu zmienności zgodnie z art. 230 – jest co najmniej równa wartości ekspozycji bazowej; do celów stosowania odpowiednich odnośnych korekt H_c i H_{fx}, zgodnie z art. 230, ochrona kredytowa rzeczywista kwalifikuje się jako »uznana« zgodnie z niniejszym rozdziałem;

c) z wyjątkiem ekspozycji detalicznych zabezpieczonych nieruchomościami mieszkalnymi, mającą zastosowanie minimalną wartość parametrów wejściowych LGD dla ekspozycji częściowo objętej ochroną kredytową rzeczywistą oblicza się zgodnie ze wzorem określonym w art. 161 ust. 6;

d) w przypadku ekspozycji detalicznych zabezpieczonych nieruchomościami mieszkalnymi mającą zastosowanie minimalną wartość parametrów wejściowych LGD ustala się na poziomie 5 %, niezależnie od poziomu zabezpieczenia, jakie stanowi nieruchomość mieszkalna.”;

e) ust. 6 i 7 otrzymują brzmienie:

„6. Na podstawie danych zgromadzonych na mocy art. 430a i na podstawie wszelkich innych odpowiednich wskaźników, jak również z uwzględnieniem przyszłych tendencji na rynkach nieruchomości, organ wyznaczony zgodnie z ust. 5 niniejszego artykułu okresowo i co najmniej raz w roku ocenia, czy minimalne wartości parametrów wejściowych LGD, o których mowa w ust. 4 niniejszego artykułu, są odpowiednie dla ekspozycji detalicznych zabezpieczonych nieruchomościami mieszkalnymi lub innych ekspozycji detalicznych zabezpieczonych nieruchomościami mieszkalnymi lub komercyjnymi znajdującymi się na obszarze lub obszarach terytorium państwa członkowskiego tego organu.

W przypadku gdy na podstawie oceny, o której mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, organ wyznaczony zgodnie z ust. 5 stwierdzi, że minimalne wartości parametrów wejściowych LGD, o których mowa w ust. 4, nie są odpowiednie, i jeżeli organ ten uważa, że te minimalne wartości parametrów wejściowych LGD mogą mieć niekorzystny wpływ na obecną lub przyszłą stabilność finansową w jego państwie członkowskim, może ustanowić wyższe minimalne wartości parametrów wejściowych LGD dla tych ekspozycji znajdujących się na obszarze lub obszarach terytorium państwa członkowskiego tego organu. Te wyższe minimalne wartości parametrów wejściowych LGD mogą być również stosowane na poziomie co najmniej jednego segmentu takich ekspozycji.

Przed podjęciem decyzji, o której mowa w akapicie drugim niniejszego ustępu, organ wyznaczony zgodnie z ust. 5 powiadamia o tym EUNB i ERRS. W terminie jednego miesiąca od otrzymania tego powiadomienia EUNB i ERRS przedstawiają swoją opinię zainteresowanemu państwu członkowskiemu. EUNB i ERRS publikują wyższe minimalne wartości parametrów wejściowych LGD, o których mowa w akapicie drugim niniejszego ustępu.

7. W przypadku gdy organ wyznaczony zgodnie z ust. 5 ustanowi wyższe minimalne wartości parametrów wejściowych LGD zgodnie z ust. 6, instytucje mają sześciomiesięczny okres przejściowy na ich zastosowanie.”;

91) uchyla się część trzecią tytuł II rozdział 3 sekcja 4 podsekcja 3;

92) w art. 166 wprowadza się następujące zmiany:

a) tytuł otrzymuje brzmienie:

„*Ekspozycje wobec przedsiębiorstw, instytucji, rządów centralnych i banków centralnych, samorządów regionalnych, władz lokalnych i podmiotów sektora publicznego oraz ekspozycje detaliczne*”;

b) ust. 8 otrzymuje brzmienie:

„8. Wartość ekspozycji z tytułu pozycji pozabilansowych, które nie są kontraktami wymienionymi w załączniku II, oblicza się przy użyciu IRB-CCF albo SA-CCF zgodnie z ust. 8a i 8b niniejszego artykułu oraz art. 151 ust. 8.

Jeżeli sekurytyzacji poddano tylko wykorzystane salda odnawialnych instrumentów, instytucje zapewniają dalsze utrzymywanie wymaganej kwoty funduszy własnych w stosunku do niewykorzystanych sald związanych z sekurytyzacją.

Instytucja, która nie uzyskała zezwolenia na stosowanie IRB-CCF, oblicza wartość ekspozycji jako iloczyn zaangażowanej, lecz niewykorzystanej kwoty oraz danej wartości SA-CCF.

Instytucja, która stosuje IRB-CCF, oblicza wartość ekspozycji dla niewykorzystanych zobowiązań jako iloczyn niewykorzystanej kwoty i IRB-CCF.";

c) dodaje się ustępy w brzmieniu:

„8a. W przypadku ekspozycji, w odniesieniu do której instytucja nie uzyskała zezwolenia na stosowanie IRB-CCF, mającym zastosowanie współczynnikiem CCF jest SA-CCF przewidziany w rozdziale 2 dla tych samych rodzajów pozycji, jak określono w art. 111. Kwota, w odniesieniu do której ma być stosowany SA-CCF, jest niższą z dwóch wartości: wartości zaangażowanej, lecz niewykorzystanej kwoty oraz wartości odzwierciedlającej wszelkie możliwe ograniczenia dostępności instrumentu, w tym istnienie górnego limitu ewentualnej kwoty kredytu związanej ze zgłoszonymi przez dłużnika przepływami środków pieniężnych. Jeżeli instrument podlega takim ograniczeniom, instytucja musi posiadać wystarczające procedury monitorowania linii kredytowych i zarządzania nimi, aby zapewnić skuteczność takiego ograniczenia.

8b. Z zastrzeżeniem uzyskania zezwolenia od właściwych organów, instytucje spełniające wymogi dotyczące stosowania IRB-CCF określone w sekcji 6 stosują IRB-CCF w odniesieniu do ekspozycji wynikających z niewykorzystanych zobowiązań odnawialnych traktowanych zgodnie z metodą IRB, pod warunkiem że ekspozycje te nie podlegałyby SA-CCF w wysokości 100 % zgodnie z metodą standardową. SA-CCF stosuje się w odniesieniu do:

a) wszystkich innych pozycji pozabilansowych, w szczególności niewykorzystanych nieodnawialnych zobowiązań;

b) ekspozycji, w przypadku których instytucja nie spełnia minimalnych wymogów dotyczących obliczania IRB-CCF określonych w sekcji 6 lub w przypadku których właściwy organ nie zezwolił na stosowanie IRB-CCF.

Do celów niniejszego artykułu zobowiązanie uznaje się za »odnawialne«, jeżeli umożliwia dłużnikowi uzyskanie kredytu, w przypadku którego dłużnik może swobodnie decydować o tym, jak często i w jakich odstępach czasu wykorzystać środki z kredytu, co umożliwia dłużnikowi wypłacanie, spłacanie i ponowne wypłacanie środków z udzielonych mu kredytów. Postanowienia umowne, w których zezwala się na przedterminowe spłaty i późniejsze ponowne wypłaty, uznaje się za odnawialne.

8c. W przypadku gdy stosuje się IRB-CCF wyłącznie do celów obliczania kwot ekspozycji ważonych ryzykiem oraz kwot oczekiwanej straty w odniesieniu do ekspozycji wynikających ze zobowiązań odnawialnych innych niż ekspozycje zaklasyfikowane do kategorii ekspozycji zgodnie z art. 147 ust. 2 lit. a), a w szczególności zgodnie z art. 153 ust. 1, art. 157 i art. 158 ust. 1, 5 i 10, wartość ekspozycji dla każdej ekspozycji stosowana jako parametr wejściowy we wzorach na kwotę ekspozycji ważonej ryzykiem i oczekiwaną stratę nie może być niższa niż suma:

a) wykorzystanej kwoty zobowiązania odnawialnego;

b) 50 % kwoty ekspozycji pozabilansowej dla pozostałej niewykorzystanej części zobowiązania odnawialnego obliczanej za pomocą mającego zastosowanie SA-CCF przewidzianego w art. 111.

Sumę lit. a) i b) określa się mianem »minimalnej wartości parametrów wejściowych CCF«.”;

d) uchyla się ust. 10;

93) uchyla się art. 167;

94) w art. 169 ust. 3 dodaje się akapit w brzmieniu:

„EUNB wydaje wytyczne, zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, dotyczące praktycznego stosowania wymogów w zakresie opracowywania modelu, kwantyfikacji ryzyka, walidacji i stosowania parametrów ryzyka przy użyciu ciągłych lub bardzo szczegółowych skal ratingowych dla każdego parametru ryzyka.”;

95) w art. 170 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 formuła wprowadzająca otrzymuje brzmienie:

„Struktura systemów ratingowych dla ekspozycji wobec przedsiębiorstw, instytucji oraz rządów centralnych i banków centralnych, samorządów regionalnych, władz lokalnych i podmiotów sektora publicznego spełnia następujące wymogi:”;

b) ust. 4 lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) charakterystykę ryzyka transakcji, w tym typy produktów i ochrony kredytowej rzeczywistej, uznaną ochronę kredytową nierzeczywistą, stosunek wysokości kredytu do wartości zabezpieczenia, „starzenie się” i uprzywilejowanie. Instytucje w jasno sprecyzowany sposób postępują z przypadkami, gdy kilka ekspozycji korzysta z tej samej ochrony kredytowej rzeczywistej lub nierzeczywistej.”;

96) w art. 171 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„3. Przy przypisywaniu ratingów instytucje stosują horyzont czasowy dłuższy niż jeden rok. Rating dłużnika musi odzwierciedlać dokonaną przez instytucję ocenę zdolności i gotowości dłużnika do wywiązania się z umowy pomimo niekorzystnych warunków ekonomicznych lub wystąpienia nieoczekiwanych zdarzeń. Systemy ratingowe opracowuje się w taki sposób, aby zmiany idiosynkratyczne i – w przypadku gdy są one istotnym czynnikiem wpływającym na ryzyko związane z danym rodzajem ekspozycji – zmiany charakterystyczne dla danego sektora były czynnikiem powodującym migrację z jednej klasy lub puli do drugiej. Czynnikiem powodującym migrację mogą być również skutki cykli koniunkturalnych.”;

97) w art. 172 ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

a) formuła wprowadzająca otrzymuje brzmienie:

„W odniesieniu do ekspozycji wobec rządów centralnych i banków centralnych, ekspozycji wobec samorządów regionalnych, władz lokalnych i podmiotów sektora publicznego, ekspozycji wobec instytucji i ekspozycji wobec przedsiębiorstw klasyfikacja ekspozycji odbywa się zgodnie z następującymi kryteriami:”;

b) lit. d) otrzymuje brzmienie:

„d) każdej odrębnej osobie prawnej, wobec której instytucja posiada ekspozycję, nadaje się oddzielny rating;”;

c) dodaje się akapity w brzmieniu:

„Do celów lit. d) akapitu pierwszego instytucja dysponuje odpowiednimi zasadami traktowania dłużników będących indywidualnymi klientami oraz grupami powiązanych klientów. Zasady te obejmują proces identyfikacji szczególnego ryzyka korelacji w odniesieniu do każdej osoby prawnej, wobec której instytucja posiada ekspozycję.

Do celów rozdziału 6 transakcje z kontrahentami, w których stwierdzono szczególne ryzyko korelacji, traktuje się odmiennie przy obliczaniu ich wartości ekspozycji.”;

98) w art. 173 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 formuła wprowadzająca otrzymuje brzmienie:

„W odniesieniu do ekspozycji wobec rządów centralnych i banków centralnych, ekspozycji wobec samorządów regionalnych, władz lokalnych i podmiotów sektora publicznego, ekspozycji wobec instytucji i ekspozycji wobec przedsiębiorstw proces klasyfikacji ekspozycji spełnia następujące wymogi:”;

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych określających metody stosowane przez właściwe organy do oceny integralności procesu klasyfikacji oraz regularnej i niezależnej oceny ryzyka.

EUNB przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia … [24 miesiące od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego].

Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.”;

99) w art. 174 wprowadza się następujące zmiany:

a) formuła wprowadzająca otrzymuje brzmienie:

„Instytucje stosują metody statystyczne lub inne metody matematyczne (zwane dalej »modelami«) w celu klasyfikacji ekspozycji do klas lub pul dłużników lub instrumentów. Spełnione muszą być następujące wymogi:”;

b) lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) model charakteryzuje się wysoką zdolnością predykcyjną, a wymogi w zakresie funduszy własnych nie ulegają zniekształceniu w wyniku jego zastosowania;”;

c) dodaje się akapit w brzmieniu:

„Do celów akapitu pierwszego lit. a) zmienne wejściowe stanowią odpowiednią i skuteczną podstawę wynikowych prognoz. Model nie jest obarczony istotnym błędem. Istnieje funkcjonalny związek między stosowanymi w nim parametrami wejściowymi a wynikami, który w stosownych przypadkach można ustalić w drodze oceny eksperckiej.”;

100) w art. 176 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 2 formuła wprowadzająca otrzymuje brzmienie:

„W odniesieniu do ekspozycji wobec rządów centralnych i banków centralnych, ekspozycji wobec samorządów regionalnych, władz lokalnych i podmiotów sektora publicznego, ekspozycji wobec instytucji i ekspozycji wobec przedsiębiorstw instytucje gromadzą i przechowują:”;

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. W odniesieniu do ekspozycji, w przypadku których w niniejszym rozdziale zezwala się na stosowanie własnych oszacowań LGD lub stosowanie IRB-CCF, ale w przypadku których instytucje nie stosują własnych oszacowań LGD lub IRB-CCF, instytucje gromadzą i przechowują dane dotyczące porównania zrealizowanych wartości LGD z wartościami określonymi w art. 161 ust. 1 oraz porównania zrealizowanych CCF z wartościami SA-CCF określonymi w art. 166 ust. 8a.”;

101) w art. 177 wprowadza się następujące zmiany:

a) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„2a. Scenariusze stosowane zgodnie z ust. 2 obejmują także czynniki ryzyk ESG, w szczególności czynniki ryzyka fizycznego i ryzyka przejścia wynikające ze zmiany klimatu.

EUNB wydaje wytyczne, zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, dotyczące stosowania ust. 2 i 2a.”;

b) uchyla się ust. 3;

102) w art. 178 wprowadza się następujące zmiany:

a) tytuł otrzymuje brzmienie:

„Niewykonanie zobowiązania przez dłużnika lub instrument kredytowy”;

b) ust. 1 lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) zwłoka w wykonaniu przez dłużnika wszelkich istotnych zobowiązań kredytowych wobec instytucji, jednostki dominującej lub którejkolwiek z jej jednostek zależnych przekracza 90 dni.”;

c) ust. 3 lit. d) otrzymuje brzmienie:

„d) wyrażenie przez instytucję zgody na przeprowadzenie działania restrukturyzacyjnego, o którym mowa w art. 47b, wobec zobowiązań kredytowych, jeżeli działanie to może skutkować zmniejszeniem zobowiązań finansowych w związku z umorzeniem istotnej części kwoty głównej, odsetek lub, w stosownych przypadkach, opłat lub też odroczeniem ich spłaty lub zapłaty.”;

d) w ust. 7 dodaje się akapity w brzmieniu:

„Do dnia ... [12 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego] EUNB wyda wytyczne, zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, w celu aktualizacji wytycznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu. W szczególności aktualizacja ta należycie uwzględnia potrzebę zachęcania instytucji do zaangażowania się w proaktywną, zapobiegawczą i racjonalną restrukturyzację zadłużenia w celu wsparcia dłużników.

Opracowując te wytyczne, EUNB należycie uwzględnia potrzebę zapewnienia instytucjom dostatecznej elastyczności przy określaniu, co stanowi zmniejszone zobowiązanie finansowe do celów ust. 3 lit. d).”;

103) w art. 179 ust. 1 lit. f) otrzymuje brzmienie:

„f) aby uniknąć błędów, instytucja w miarę możliwości uwzględnia w swoich oszacowaniach odpowiednie korekty. Po uwzględnieniu odpowiedniej korekty powiększa swoje oszacowania o wystarczający margines ostrożnościowy związany z przewidywanym zakresem błędów oszacowań; jeżeli stosowane metody i dane uznaje się za mniej zadowalające, przewidywany zakres błędów jest większy, a margines ostrożnościowy również należy zwiększyć.”;

104) w art. 180 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

(i) formuła wprowadzająca otrzymuje brzmienie:

„Przy przeprowadzaniu kwantyfikacji parametrów ryzyka związanego z poszczególnymi klasami lub pulami ratingowymi instytucje stosują przedstawione poniżej wymogi dotyczące szacowania wartości PD w odniesieniu do ekspozycji wobec rządów centralnych i banków centralnych, ekspozycji wobec samorządów regionalnych, władz lokalnych i podmiotów sektora publicznego, ekspozycji wobec instytucji i ekspozycji wobec przedsiębiorstw:”;

(ii) lit. e) otrzymuje brzmienie:

„e) w zakresie, w jakim instytucja korzysta z danych dotyczących wewnętrznych doświadczeń w zakresie niewykonania zobowiązania do celów oszacowania PD, szacunki odzwierciedlają obowiązujące standardy zawierania umów kredytowych oraz wszelkie różnice między systemem ratingowym, który wygenerował te dane, a obecnie stosowanym systemem ratingowym. Jeżeli w standardach zawierania umów kredytowych lub w systemach ratingowych wprowadzono zmiany, po uwzględnieniu odpowiedniej korekty instytucja zwiększa margines ostrożnościowy w swoim oszacowaniu PD związany z przewidywanym zakresem błędów oszacowań, który nie został jeszcze objęty odpowiednią korektą;”;

(iii) lit. h) otrzymuje brzmienie:

„h) bez względu na to, czy do oszacowań wartości PD instytucja stosuje zewnętrzne, wewnętrzne czy zbiorcze źródła danych bądź też połączenie tych trzech źródeł, długość bazowego okresu obserwacji historycznej wynosi co najmniej pięć lat dla co najmniej jednego źródła;”;

(iv) dodaje się literę w brzmieniu:

„i) niezależnie od metody stosowanej do oszacowania wartości PD instytucje dokonują oszacowań wartości PD w odniesieniu do każdej klasy ratingowej na podstawie odnotowanego historycznego średniego jednorocznego współczynnika niewykonania zobowiązania, który jest średnią arytmetyczną opartą na liczbie dłużników (tzn. każdemu dłużnikowi przypisywana jest taka sama waga); inne metody, w tym średnie ważone ekspozycją, nie są dozwolone.”;

v) dodaje się akapit w brzmieniu:

„Do celów akapitu pierwszego lit. h) niniejszego ustępu, jeżeli w odniesieniu do któregokolwiek ze źródeł dostępny jest dłuższy okres obserwacji i jeżeli dane te są istotne, wówczas stosuje się ten dłuższy okres. Dane obejmują reprezentatywne połączenie dobrych i złych lat cyklu koniunkturalnego istotnych dla danego rodzaju ekspozycji. Instytucje, które nie uzyskały zezwolenia właściwego organu na podstawie art. 143 na stosowanie własnych oszacowań LGD lub stosowanie IRB-CCF, mogą, pod warunkiem uzyskania zezwolenia właściwych organów, przy wdrażaniu metody IRB korzystać z odpowiednich danych obejmujących okres dwóch lat. Okres ten jest co roku wydłużany o jeden rok do chwili, gdy istotne dane będą obejmować co najmniej pięć lat.”;

b) w ust. 2 wprowadza się następujące zmiany:

(i) lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) instytucje dokonują oszacowań PD według klas lub pul dłużników lub instrumentów na podstawie średnich długoterminowych wartości jednorocznych współczynników niewykonania zobowiązań, a współczynniki niewykonania zobowiązań oblicza się na poziomie instrumentu jedynie w przypadku, gdy definicję niewykonania zobowiązania stosuje się na poziomie pojedynczego instrumentu kredytowego zgodnie z art. 178 ust. 1 akapit drugi;”;

(ii) lit. e) otrzymuje brzmienie:

„e) bez względu na to, czy do oszacowań wartości PD instytucja stosuje zewnętrzne, wewnętrzne czy zbiorcze źródła danych bądź też połączenie tych trzech źródeł, długość bazowego okresu obserwacji historycznej wynosi co najmniej pięć lat dla co najmniej jednego źródła;”;

(iii) dodaje się akapity w brzmieniu:

„Do celów akapitu pierwszego lit. a) wartość PD opiera się na odnotowanym historycznym średnim jednorocznym współczynniku niewykonania zobowiązania.

Do celów akapitu pierwszego lit. e), jeżeli w odniesieniu do któregokolwiek ze źródeł dostępny jest dłuższy okres obserwacji i jeżeli dane te są istotne, wówczas stosuje się ten dłuższy okres. Dane obejmują reprezentatywne połączenie dobrych i złych lat cyklu koniunkturalnego istotnych dla danego rodzaju ekspozycji. Przy wdrażaniu metody IRB instytucje mogą, pod warunkiem uzyskania zezwolenia właściwych organów, korzystać z odpowiednich danych obejmujących okres dwóch lat. Okres ten jest co roku wydłużany o jeden rok do chwili, gdy istotne dane będą obejmować co najmniej pięć lat.”;

c) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia metodyki, zgodnie z którą właściwe organy przeprowadzają ocenę stosowanej przez daną instytucję metody szacowania wartości PD na podstawie art. 143.

EUNB przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia ... [24 miesiące od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy zmieniającej] r.

Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.”;

105) w art. 181 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

(i) lit. c)–g) otrzymują brzmienie:

„c) instytucja uwzględnia stopień wszelkich zależności między ryzykiem dłużnika a ryzykiem związanym z ochroną kredytową rzeczywistą, inną niż umowy ramowe o kompensowaniu zobowiązań i umowy o kompensowaniu pozycji bilansowych obejmujących kredyty i depozyty, lub z jej dostawcą;

d) w oszacowaniach LGD dokonywanych przez instytucję przypadki niedopasowania walutowego między zobowiązaniem bazowym a ochroną kredytową rzeczywistą inną niż umowy ramowe o kompensowaniu zobowiązań i umowy o kompensowaniu pozycji bilansowych obejmujących kredyty i depozyty traktuje się ostrożnie;

e) w zakresie, w jakim oszacowania LGD uwzględniają istnienie ochrony kredytowej rzeczywistej innej niż umowy ramowe o kompensowaniu zobowiązań i umowy o kompensowaniu pozycji bilansowych obejmujących kredyty i depozyty, oszacowania te nie opierają się wyłącznie na szacunkowej wartości rynkowej ochrony kredytowej rzeczywistej;

f) w zakresie, w jakim oszacowania LGD uwzględniają istnienie ochrony kredytowej rzeczywistej innej niż umowy ramowe o kompensowaniu zobowiązań i umowy o kompensowaniu pozycji bilansowych obejmujących kredyty i depozyty, instytucje ustanawiają wewnętrzne wymogi w zakresie zarządzania, pewności prawa i zarządzania ryzykiem w odniesieniu do ochrony kredytowej rzeczywistej, przy czym wymogi te są zasadniczo zgodne z wymogami określonymi w rozdziale 4 sekcja 3 podsekcja 1;

g) w zakresie, w jakim instytucja uznaje ochronę kredytową rzeczywistą inną niż umowy ramowe o kompensowaniu zobowiązań i umowy o kompensowaniu pozycji bilansowych obejmujących kredyty i depozyty do obliczenia wartości ekspozycji na ryzyko kredytowe kontrahenta zgodnie z rozdziałem 6 sekcje 5 lub 6, w oszacowaniach LGD nie uwzględnia się żadnych kwot, które instytucja spodziewa się odzyskać w ramach tej ochrony kredytowej rzeczywistej;”;

(ii) lit. i) oraz j) otrzymują brzmienie:

„i) o ile opłaty za opóźnienia w płatnościach, nałożone na dłużnika przed momentem niewykonania zobowiązania, skapitalizowano w rachunku zysków i strat instytucji, dodaje się je do miary ekspozycji i strat tej instytucji;

j) w przypadku ekspozycji wobec przedsiębiorstw, instytucji oraz rządów centralnych i banków centralnych, samorządów regionalnych, władz lokalnych i podmiotów sektora publicznego oszacowania LGD opierają się na danych z okresu co najmniej pięciu lat, wydłużanego o rok każdego roku po wdrożeniu aż do osiągnięcia okresu minimum siedmiu lat, dla co najmniej jednego źródła danych. Jeżeli w odniesieniu do któregokolwiek ze źródeł dostępny jest dłuższy okres obserwacji, a dane te są istotne, wówczas stosuje się ten dłuższy okres.”;

(iii) dodaje się akapity w brzmieniu:

„Do celów akapitu pierwszego lit. a) niniejszego ustępu instytucje odpowiednio uwzględniają kwoty odzyskane w ramach odpowiednich procesów odzyskiwania kwot z wszelkich rodzajów ochrony kredytowej rzeczywistej, jak również z ochrony kredytowej nierzeczywistej, która nie jest objęta definicją zawartą w art. 142 ust. 1 pkt 10.

Do celów akapitu pierwszego lit. c) przypadki, w których występuje wysoki stopień zależności, traktuje się w ostrożny sposób.

Do celów akapitu pierwszego lit. e) oszacowania LGD uwzględniają skutki ewentualnej niezdolności instytucji do szybkiego uzyskania kontroli nad posiadanym zabezpieczeniem i upłynnienia go.”;

b) w ust. 2 wprowadza się następujące zmiany:

(i) akapit pierwszy lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) uwzględniać kwoty do wykorzystania w przyszłości w swoich współczynnikach konwersji albo oszacowaniach LGD;”;

(ii) po akapicie pierwszym dodaje się akapit w brzmieniu:

„Do celów akapitu pierwszego lit. b), jeżeli instytucje uwzględniają dodatkowe kwoty do wykorzystania w przyszłości w swoich współczynnikach konwersji, należy je uwzględnić w LGD zarówno w liczniku, jak i w mianowniku. W przypadku gdy instytucje nie uwzględniają przyszłych dodatkowych kwot do wykorzystania w przyszłości w swoich współczynnikach konwersji, należy je uwzględnić wyłącznie w liczniku LGD;”;

(iii) akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„W przypadku ekspozycji detalicznych oszacowania LGD opierają się na danych z okresu co najmniej pięciu lat. Przy wdrażaniu metody IRB instytucje mogą, pod warunkiem uzyskania zezwolenia właściwych organów, korzystać z odpowiednich danych obejmujących okres dwóch lat. Okres ten jest co roku wydłużany o jeden rok do chwili, gdy istotne dane będą obejmować co najmniej pięć lat.”;

c) dodaje się ustępy w brzmieniu:

„4. EUNB wydaje wytyczne, zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, w celu wyjaśnienia sposobu traktowania wszelkich rodzajów ochrony kredytowej rzeczywistej i ochrony kredytowej nierzeczywistej do celów ust. 1 lit. a) niniejszego artykułu oraz do celów stosowania parametrów LGD.

5. Do celów obliczania strat, EUNB wyda, do dnia 31 grudnia 2025 r., zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, wytyczne dotyczące następujących elementów:

a) w odniesieniu do przywrócenia statusu przypadków, których nie dotyczy niewykonanie zobowiązania – określenia, w jaki sposób należy traktować sztuczne przepływy pieniężne oraz czy bardziej właściwe jest dla instytucji dyskontowanie sztucznych przepływów pieniężnych w rzeczywistym okresie, którego dotyczy niewykonanie zobowiązania;

b) oceny, czy kalibracja i stosowanie stopy dyskontowej są właściwe do celów obliczania straty ekonomicznej w odniesieniu do wszystkich ekspozycji.”;

106) w art. 182 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

(i) lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) IRB-CCF instytucji uwzględnia możliwość wykorzystania przez dłużnika dodatkowych kwot do momentu wystąpienia zdarzenia niewykonania zobowiązania i po tym momencie; ”;

(ii) dodaje się litery w brzmieniu:

„g) IRB-CCF instytucji oszacowuje się przy użyciu metody 12-miesięcznego horyzontu czasowego;

h) IRB-CCF instytucji opiera się na danych źródłowych, które odzwierciedlają charakterystykę dłużnika, instrumentu oraz praktyk zarządzania bankiem w odniesieniu do ekspozycji, do których stosuje się te oszacowania.”;

(iii) dodaje się akapity w brzmieniu:

„Do celów akapitu pierwszego lit. a), jeżeli instytucje odnotowują negatywny zrealizowany współczynnik konwersji w odniesieniu do odnotowanych przypadków niewykonania zobowiązań, zrealizowany współczynnik konwersji dla tych odnotowanych przypadków wynosi zero do celów kwantyfikacji ich IRB-CCF. Instytucje mogą wykorzystać informacje dotyczące negatywnego zrealizowanego współczynnika konwersji w procesie opracowywania modelu do celu różnicowania ryzyka.

Do celów akapitu pierwszego lit. c) IRB-CCF zakłada większy margines ostrożnościowy, jeżeli można rozsądnie oczekiwać wystąpienia silniejszej korelacji dodatniej między częstotliwością niewykonania zobowiązań a wielkością współczynnika konwersji.

Do celów akapitu pierwszego lit. g) każdy przypadek niewykonania zobowiązania należy powiązać z odpowiednimi cechami dłużnika i instrumentu w ustalonym dniu odniesienia określonym jako przypadający 12 miesięcy przed datą niewykonania zobowiązania.”;

b) dodaje się ustępy w brzmieniu:

„1a. Do celów ust. 1 lit. h) IRB-CCF stosowany do poszczególnych ekspozycji nie może opierać się na danych, które łączą w sobie skutki rozbieżnych charakterystyk, lub na danych pochodzących z ekspozycji, które wykazują istotnie różną charakterystykę ryzyka. IRB-CCF musi opierać się na odpowiednio jednorodnych segmentach. Do tych celów następujące praktyki dozwolone są jedynie na podstawie szczegółowej kontroli i uzasadnienia ze strony instytucji:

a) stosowanie danych bazowych dotyczących MŚP lub spółek o średniej kapitalizacji rynkowej do dużych dłużników korporacyjnych;

b) stosowanie danych dotyczących zobowiązań o małej dostępności niewykorzystanego limitu do instrumentów o dużej dostępności niewykorzystanego limitu;

c) stosowanie danych dotyczących dłużników zalegających z płatnościami lub wobec których w dniu odniesienia zablokowano możliwość dalszego wykorzystania środków do dłużników bez znanych zaległości lub odpowiednich ograniczeń;

d) stosowanie danych, na które miały wpływ zaistniałe w okresie obserwacji zmiany w koszyku posiadanych przez dłużników produktów pożyczkowych i innych produktów kredytowych, chyba że dane te zostały skutecznie skorygowane poprzez usunięcie skutków zmian w koszyku produktów.

1b. Do celów ust. 1a lit. d) instytucje wykazują właściwym organom, że posiadają szczegółowe zrozumienie wpływu zmian w koszyku produktów klienta na zbiory danych źródłowych dotyczących ekspozycji i związane z nimi IRB-CCF oraz że wpływ ten jest nieistotny lub został skutecznie ograniczony w ramach ich procesu dokonywania oszacowań. W związku z tym za niewłaściwe uznaje się następujące praktyki:

a) ustalanie dolnych lub górnych pułapów dla obserwacji dotyczących CCF lub wartości ekspozycji, z wyjątkiem zrealizowanego współczynnika konwersji wynoszącego zero, zgodnie z ust. 1 akapit drugi;

b) wykorzystywanie oszacowań na poziomie dłużnika, które nie obejmują w pełni odnośnych wariantów przekształcenia produktu lub w niewłaściwy sposób łączą produkty o bardzo różnych charakterystykach;

c) korygowanie tylko istotnych obserwacji, na które wpływ ma przekształcenie produktu;

d) wyłączenie obserwacji, na które wpływ ma przekształcenie profilu produktu.

1c. Instytucje zapewniają skuteczną kwarantannę swoich IRB-CCF przed potencjalnymi skutkami obszaru niestabilności spowodowanymi tym, że w dniu odniesienia instrument jest prawie w całości wykorzystany.

1d. Dane źródłowe nie mogą być ograniczone do należnej kwoty głównej instrumentu lub dostępnego limitu instrumentu. Dane źródłowe muszą obejmować naliczone odsetki, inne należne płatności oraz kwoty wykorzystane z przekroczeniem limitów instrumentu.”;

c) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. W przypadku ekspozycji wobec przedsiębiorstw, instytucji oraz rządów centralnych i banków centralnych, samorządów regionalnych, władz lokalnych i podmiotów sektora publicznego oszacowania współczynnika konwersji opierają się na danych z okresu co najmniej pięciu lat, wydłużanego o rok każdego roku po wdrożeniu do osiągnięcia okresu minimum siedmiu lat, dla co najmniej jednego źródła danych. Jeżeli w odniesieniu do któregokolwiek ze źródeł dostępny jest dłuższy okres obserwacji, a dane te są istotne, wówczas stosuje się ten dłuższy okres.”;

d) ust. 3 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„W przypadku ekspozycji detalicznych oszacowania współczynnika konwersji opierają się na danych z okresu co najmniej pięciu lat. Przy wdrażaniu metody IRB instytucje mogą, pod warunkiem uzyskania zezwolenia właściwych organów, korzystać z odpowiednich danych obejmujących okres dwóch lat. Okres ten ulega co roku wydłużeniu o jeden rok do momentu, gdy istotne dane będą obejmować co najmniej pięć lat.”;

e) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„5. Do dnia 31 grudnia 2026 r. EUNB wyda wytyczne, zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, określające metodę, którą instytucje mają stosować do szacowania IRB-CCF.”;

107) w art. 183 wprowadza się następujące zmiany:

a) tytuł otrzymuje brzmienie:

„Wymogi dotyczące przeprowadzania oceny wpływu ochrony kredytowej nierzeczywistej na ekspozycje wobec rządów centralnych i banków centralnych, ekspozycje wobec samorządów regionalnych, władz lokalnych i podmiotów sektora publicznego, ekspozycje wobec przedsiębiorstw w przypadku stosowania własnych oszacowań LGD oraz na ekspozycje detaliczne”;

b) w ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

(i) lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) gwarancja jest potwierdzona na piśmie, nieodwołalna i niezmienna ze strony gwaranta, obowiązuje do chwili całkowitego uregulowania zobowiązania (w zakresie kwoty gwarancji i terminu jej obowiązywania) i jest możliwa do wyegzekwowania na drodze prawnej wobec gwaranta w jurysdykcji, w której posiada on aktywa, które mogą być przedmiotem zajęcia i wobec których możliwe jest wykonanie orzeczenia sądowego;”;

(ii) dodaje się literę w brzmieniu:

„d) gwarancja jest bezwarunkowa;”;

(iii) dodaje się akapity w brzmieniu:

„Do celów akapitu pierwszego lit. d) »bezwarunkowa gwarancja« oznacza gwarancję, w przypadku której umowa o ochronę kredytową nie zawiera żadnej klauzuli, której spełnienie pozostaje poza bezpośrednią kontrolą instytucji kredytującej i która mogłaby uniemożliwić zobowiązanie gwaranta do terminowej wypłaty z tytułu gwarancji w przypadku stwierdzenia faktu niewykonania zobowiązania przez dłużnika lub nieuregulowania płatności przez pierwotnego dłużnika. Klauzula w umowie o ochronę kredytową przewidująca, że wadliwa procedura należytej staranności lub oszustwo ze strony instytucji kredytującej unieważnia lub zmniejsza zakres gwarancji udzielonej przez gwaranta, nie wyklucza uznania tej gwarancji za bezwarunkową.

Za bezwarunkowe uznaje się gwarancje, w przypadku których płatność dokonywana przez gwaranta jest uzależniona od uprzedniego zażądania płatności od dłużnika przez instytucję kredytującą i które pokrywają jedynie straty pozostałe po zakończeniu przez instytucję procesu odzyskiwania należności.”;

c) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„1a. Instytucje mogą uznać ochronę kredytową nierzeczywistą, stosując metodę modelowania korekty PD/LGD, zgodnie z niniejszym artykułem i z zastrzeżeniem wymogu określonego w ust. 4 niniejszego artykułu, albo metodę polegającą na zastąpieniu parametrów ryzyka zgodnie z metodą A-IRB zgodnie z art. 236a i z zastrzeżeniem wymogów kwalifikowalności określonych w rozdziale 4. Instytucje posiadają jasną politykę oceny wpływu ochrony kredytowej nierzeczywistej na parametry ryzyka. Polityka instytucji jest zgodna z ich wewnętrznymi praktykami zarządzania ryzykiem i odzwierciedla wymogi niniejszego artykułu. W polityce tej określa się wyraźnie, które ze szczególnych metod opisanych w niniejszym ustępie są stosowane w odniesieniu do każdego systemu ratingowego, a instytucje stosują tę politykę w sposób spójny w długim okresie.”;

d) w ust. 3 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Kredytowe instrumenty pochodne uruchamiane pierwszym niewykonaniem zobowiązania można uwzględnić jako uznaną ochronę kredytową nierzeczywistą. Kredytowych instrumentów pochodnych uruchamianych drugim lub n-tym niewykonaniem zobowiązania nie uwzględnia się jednak jako uznanej ochrony kredytowej nierzeczywistej.”;

e) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Jeżeli instytucje uznają ochronę kredytową nierzeczywistą za pomocą metody modelowania PD/LGD, zabezpieczonej części ekspozycji bazowej nie przypisuje się wagi ryzyka, która byłaby niższa niż dolny pułap RW dostawcy ochrony. W tym celu dolny pułap RW dostawcy ochrony oblicza się przy użyciu tych samych PD, LGD i funkcji wagi ryzyka, które mają zastosowanie do porównywalnych ekspozycji bezpośrednich wobec dostawcy ochrony, o których mowa w art. 236a.”;

f) uchyla się ust. 6;

108) uchyla się część trzecią tytuł II rozdział 3 sekcja 6 podsekcja 4;

109) w art. 192 dodaje się punkt w brzmieniu:

„(5) »metoda polegająca na zastąpieniu parametrów ryzyka zgodnie z metodą A-IRB« oznacza zastąpienie, zgodnie z art. 236a, zarówno parametrów ryzyka PD, jak i LGD dla ekspozycji bazowej odpowiadającymi im wartościami PD i LGD, które zostałyby przypisane zgodnie z metodą IRB z wykorzystaniem własnych oszacowań LGD do porównywalnej ekspozycji bezpośredniej wobec dostawcy ochrony.”;

110) w art. 193 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„7. Zabezpieczenie, które spełnia wszystkie wymogi kwalifikowalności określone w niniejszym rozdziale, może zostać uznane nawet w przypadku ekspozycji związanych z niewykorzystanymi instrumentami, jeżeli wykorzystanie instrumentu uzależnione jest od uprzedniego lub jednoczesnego zakupu lub otrzymania zabezpieczenia w stopniu odpowiadającym udziałowi instytucji w zabezpieczeniu po wykorzystaniu instrumentu, tak że instytucja nie ma żadnego udziału w zabezpieczeniu w zakresie, w jakim nie skorzystano z instrumentu.”;

111) w art. 194 uchyla się ust. 10;

112) w art. 197 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

(i) lit. b)–e) otrzymują brzmienie:

„b) dłużne papiery wartościowe emitowane przez rządy centralne lub banki centralne, które posiadają ocenę kredytową wydaną przez ECAI lub agencję kredytów eksportowych, przy czym:

(i) ECAI lub agencja kredytów eksportowych zostały wyznaczone przez instytucję do celów rozdziału 2; oraz

(ii) EUNB przypisuje ocenie kredytowej stopień jakości kredytowej 1, 2, 3 lub 4 zgodnie z zasadami przypisywania wagi ryzyka ekspozycjom wobec rządów centralnych i banków centralnych określonymi w rozdziale 2;

c) dłużne papiery wartościowe emitowane przez instytucje, które posiadają ocenę kredytową wydaną przez ECAI, przy czym:

(i) ECAI została wyznaczona przez instytucję do celów rozdziału 2; oraz

(ii) EUNB przypisuje ocenie kredytowej stopień jakości kredytowej 1, 2 lub 3 zgodnie z zasadami przypisywania wagi ryzyka ekspozycjom wobec instytucji określonymi w rozdziale 2;

d) dłużne papiery wartościowe emitowane przez inne podmioty, które posiadają ocenę kredytową wydaną przez ECAI, przy czym:

(i) ECAI została wyznaczona przez instytucję do celów rozdziału 2; oraz

(ii) EUNB przypisuje ocenie kredytowej stopień jakości kredytowej 1, 2 lub 3 zgodnie z zasadami przypisywania wagi ryzyka ekspozycjom wobec przedsiębiorstw określonymi w rozdziale 2;

e) dłużne papiery wartościowe posiadające krótkoterminową ocenę kredytową wydaną przez ECAI, przy czym:

(i) ECAI została wyznaczona przez instytucję do celów rozdziału 2; oraz

(ii) EUNB przypisuje ocenie kredytowej stopień jakości kredytowej 1, 2 lub 3 zgodnie z zasadami przypisywania wagi ryzyka ekspozycjom krótkoterminowym określonymi w rozdziale 2;”;

(ii) lit. g) otrzymuje brzmienie:

„g) złoto kruszcowe;”;

b) ust. 6 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Do celów ust. 5 niniejszego artykułu, w przypadku gdy przedsiębiorstwo zbiorowego inwestowania (zwane dalej »pierwotnym przedsiębiorstwem zbiorowego inwestowania«) lub którekolwiek z jego bazowych przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania nie ogranicza się do inwestowania w instrumenty, które kwalifikują się do uznania na mocy ust. 1 i 4 niniejszego artykułu, zastosowanie mają następujące zasady:

a) w przypadku gdy instytucje stosują metodę pełnego przeglądu, o której mowa w art. 132a ust. 1 lub art. 152 ust. 2, w odniesieniu do ekspozycji bezpośrednich wobec przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania, mogą one wykorzystywać jednostki uczestnictwa lub udziały w tym przedsiębiorstwie zbiorowego inwestowania jako zabezpieczenie do kwoty równej wartości instrumentów posiadanych przez to przedsiębiorstwo, które to instrumenty uznano na mocy ust. 1 i 4 niniejszego artykułu;

b) w przypadku gdy instytucje stosują metodę opartą na uprawnieniach, o której mowa w art. 132a ust. 2 lub art. 152 ust. 5, w odniesieniu do ekspozycji bezpośrednich wobec przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania, mogą one wykorzystywać jednostki uczestnictwa lub udziały w tym przedsiębiorstwie zbiorowego inwestowania jako zabezpieczenie do kwoty równej wartości instrumentów posiadanych przez to przedsiębiorstwo zbiorowego inwestowania, które to instrumenty uznano na mocy ust. 1 i 4 niniejszego artykułu, przy założeniu, że to przedsiębiorstwo zbiorowego inwestowania lub którekolwiek z jego bazowych przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania zainwestowały w nieuznane instrumenty w maksymalnym zakresie dopuszczalnym na mocy ich odpowiednich uprawnień.”;

113) art. 198 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. W przypadku gdy przedsiębiorstwo zbiorowego inwestowania lub którekolwiek z jego bazowych przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania nie ogranicza się do inwestowania w instrumenty kwalifikujące się do uznania zgodnie z art. 197 ust. 1 i 4 oraz w pozycje, o których mowa w ust. 1 lit. a) niniejszego artykułu, zastosowanie mają następujące zasady:

a) w przypadku gdy instytucje stosują metodę pełnego przeglądu, o której mowa w art. 132a ust. 1 lub art. 152 ust. 2, w odniesieniu do ekspozycji bezpośrednich wobec przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania, mogą one wykorzystywać jednostki uczestnictwa lub udziały w tym przedsiębiorstwie zbiorowego inwestowania jako zabezpieczenie do kwoty równej wartości instrumentów posiadanych przez to przedsiębiorstwo, które to instrumenty uznano na mocy art. 197 ust. 1 i 4, oraz pozycji, o których mowa w ust. 1 lit. a) niniejszego artykułu;

b) w przypadku gdy instytucje stosują metodę opartą na uprawnieniach, o której mowa w art. 132a ust. 2 lub art. 152 ust. 5, w odniesieniu do ekspozycji bezpośrednich wobec przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania, mogą one wykorzystywać jednostki uczestnictwa lub udziały w tym przedsiębiorstwie zbiorowego inwestowania jako zabezpieczenie do kwoty równej wartości instrumentów posiadanych przez to przedsiębiorstwo, które to instrumenty uznano na mocy art. 197 ust. 1 i 4, oraz pozycji, o których mowa w ust. 1 lit. a) niniejszego artykułu, przy założeniu, że to przedsiębiorstwo zbiorowego inwestowania lub którekolwiek z jego bazowych przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania zainwestowały w nieuznane instrumenty w maksymalnym zakresie dopuszczalnym na mocy ich odpowiednich uprawnień.

W przypadku gdy nieuznane instrumenty mogą mieć wartość ujemną z powodu ciążących na nich zobowiązań lub zobowiązań warunkowych wynikających z własności, instytucje wykonują obie poniższe czynności:

a) obliczają całkowitą wartość nieuznanych instrumentów;

b) jeżeli kwota obliczona zgodnie z lit. a) jest ujemna, odejmują wartość bezwzględną tej kwoty od całkowitej wartości uznanych instrumentów.”;

114) w art. 199 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. O ile przepisy art. 124 ust. 9 nie stanowią inaczej, instytucje mogą wykorzystywać – jako uznane zabezpieczenie – nieruchomości mieszkalne, które są lub będą zamieszkane lub zostały lub zostaną oddane w najem przez właściciela lub – w przypadku przedsiębiorstw inwestowania indywidualnego – przez właściciela rzeczywistego, oraz nieruchomości komercyjne, w tym biura i inne lokale komercyjne, jeżeli spełnione są oba następujące warunki:

a) wartość nieruchomości nie zależy w istotnym zakresie od jakości kredytowej dłużnika;

b) ryzyko kredytobiorcy nie zależy w istotnym zakresie od przychodów generowanych przez nieruchomość lub projekt, które stanowią przedmiot zabezpieczenia, ale od zdolności kredytobiorcy do spłaty zadłużenia z innych źródeł, a w konsekwencji spłata kredytu nie zależy w istotnym zakresie od przepływu środków pieniężnych generowanego przez nieruchomość służącą jako zabezpieczenie.

Do celów akapitu pierwszego lit. a) instytucje mogą wykluczyć sytuacje, w których czynniki czysto makroekonomiczne wpływają zarówno na wartość nieruchomości, jak i na zdolność kredytową kredytobiorcy.”;

b) w ust. 3 lit. a) i b) otrzymują brzmienie:

„a) zagregowana kwota zgłoszona przez instytucje zgodnie z art. 430a ust. 1 lit. a) podzielona przez zagregowaną kwotę zgłoszoną przez instytucje zgodnie z art. 430a ust. 1 lit. c) nie przekracza 0,3 %;

b) zagregowana kwota zgłoszona przez instytucje zgodnie z art. 430a ust. 1 lit. b) podzielona przez zagregowaną kwotę zgłoszoną przez instytucje zgodnie z art. 430a ust. 1 lit. c) nie przekracza 0,5 %.”;

c) w ust. 4 lit. a) i b) otrzymują brzmienie:

„a) zagregowana kwota zgłoszona przez instytucje zgodnie z art. 430a ust. 1 lit. d) podzielona przez zagregowaną kwotę zgłoszoną przez instytucje zgodnie z art. 430a ust. 1 lit. f) nie przekracza 0,3 %;

b) zagregowana kwota zgłoszona przez instytucje zgodnie z art. 430a ust. 1 lit. e) podzielona przez zagregowaną kwotę zgłoszoną przez instytucje zgodnie z art. 430a ust. 1 lit. f), nie przekracza 0,5 %.”;

d) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„4a. Instytucje mogą również stosować odstępstwa, o których mowa w ust. 3 i 4 niniejszego artykułu, w przypadku gdy właściwy organ państwa trzeciego, który stosuje środki nadzorcze i regulacyjne określone – w decyzji Komisji przyjętej zgodnie z art. 107 ust. 4 – jako co najmniej równoważne środkom stosowanym w Unii, publikuje odnośne wskaźniki strat dla ekspozycji zabezpieczonych nieruchomościami mieszkalnymi lub nieruchomościami komercyjnymi znajdującymi się na terytorium tego państwa trzeciego.”;

e) w ust. 5 dodaje się akapit w brzmieniu:

„W przypadku gdy publiczna kredytowa instytucja wspierająca rozwój zdefiniowana w art. 429a ust. 2 niniejszego rozporządzenia udziela kredytu preferencyjnego zdefiniowanego w art. 429a ust. 3 niniejszego rozporządzenia innej instytucji lub instytucji finansowej, która jest uprawniona do prowadzenia działalności, o której mowa w pkt 2 lub 3 załącznika I do dyrektywy 2013/36/UE, i która spełnia warunki określone w art. 119 ust. 5 niniejszego rozporządzenia, oraz w przypadku gdy ta inna instytucja lub instytucja finansowa przekazują bezpośrednio lub pośrednio ten kredyt preferencyjny dłużnikowi ostatecznemu i cedują wierzytelności z tytułu kredytu preferencyjnego jako zabezpieczenie na rzecz publicznej kredytowej instytucji wspierającej rozwój, publiczna kredytowa instytucja wspierająca rozwój może wykorzystać scedowaną wierzytelność jako uznane zabezpieczenie, niezależnie od pierwotnego terminu zapadalności scedowanej wierzytelności.”;

f) ust. 6 lit. d) otrzymuje brzmienie:

„d) instytucja wykazuje, że w co najmniej 90 % wszystkich przypadków likwidacji w odniesieniu do danego rodzaju zabezpieczenia zrealizowane zyski z zabezpieczenia są nie niższe niż 70 % wartości zabezpieczenia. Jeżeli w odniesieniu do cen rynkowych występuje istotna zmienność, instytucja wykazuje w sposób zadowalający właściwy organ, że przeprowadzona przez nią wycena zabezpieczenia jest wystarczająco ostrożna.”;

115) w art. 201 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

(i) lit. d) otrzymuje brzmienie:

„d) organizacje międzynarodowe, którym zgodnie z art. 118 przypisuje się wagę ryzyka równą 0 %;”;

(ii) dodaje się literę w brzmieniu:

„fa) regulowane podmioty sektora finansowego;”;

(iii) lit. g) otrzymuje brzmienie:

„g) w przypadku gdy ochrona kredytowa nie jest udzielana ekspozycji sekurytyzacyjnej – inne przedsiębiorstwa, które mają ocenę kredytową wydaną przez wyznaczoną ECAI, w tym jednostki dominujące, jednostki zależne lub podmioty powiązane dłużnika, jeżeli ekspozycji bezpośredniej wobec tych jednostek dominujących, jednostek zależnych lub podmiotów powiązanych przypisuje się niższą wagę ryzyka niż ekspozycji wobec dłużnika;”;

(iv) dodaje się akapit w brzmieniu:

„Do celów akapitu pierwszego lit. fa) niniejszego artykułu »regulowany podmiot sektora finansowego« oznacza podmiot sektora finansowego spełniający warunek określony w art. 142 ust. 1 pkt 4 lit. b).”;

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Oprócz dostawców ochrony wymienionych w ust. 1, przedsiębiorstwa, które posiadają rating wewnętrzny sporządzony przez instytucję zgodnie z rozdziałem 3 sekcja 6, kwalifikują się jako uznani dostawcy ochrony kredytowej nierzeczywistej, jeżeli instytucja stosuje metodę IRB w przypadku ekspozycji wobec tych przedsiębiorstw.”;

116) uchyla się art. 202;

117) w art. 204 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„3. Kredytowe instrumenty pochodne uruchamiane pierwszym niewykonaniem zobowiązania i wszystkie inne kredytowe instrumenty pochodne uruchamiane n-tym niewykonaniem zobowiązania nie stanowią uznanych rodzajów ochrony kredytowej nierzeczywistej na mocy niniejszego rozdziału.”;

118) art. 207 ust. 4 lit. d) otrzymuje brzmienie:

„d) obliczają wartość rynkową zabezpieczenia i odpowiednio ją aktualizują co najmniej raz na sześć miesięcy i za każdym razem, gdy mają powód, by sądzić, że nastąpiło znaczne zmniejszenie wartości rynkowej zabezpieczenia. Kwestie związane z ESG skłaniają do oceny, czy nastąpił znaczny spadek wartości rynkowej zabezpieczenia;”;

119) w art. 208 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 3 wprowadza się następujące zmiany:

(i) lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) wycena nieruchomości podlega weryfikacji, jeżeli informacje będące do dyspozycji instytucji wskazują, że wartość nieruchomości mogła istotnie się obniżyć w stosunku do ogólnych cen rynkowych, a weryfikację tę przeprowadza rzeczoznawca, który posiada kwalifikacje, zdolności i doświadczenie niezbędne do przeprowadzenia wyceny i który pozostaje niezależny od procesu decyzyjnego w sprawie udzielania kredytu; kwestie związane z ESG, w tym związane z ograniczeniami nałożonymi przez odpowiednie cele regulacyjne i akty prawne Unii i państw członkowskich, jak również – jeżeli dotyczy to instytucji prowadzących działalność w skali międzynarodowej – cele prawne i regulacyjne państw trzecich, uznaje się za wskazanie, że wartość nieruchomości mogła istotnie się obniżyć w stosunku do ogólnych cen rynkowych; w przypadku kredytów przekraczających 3 mln EUR lub 5 % funduszy własnych instytucji wycena nieruchomości jest weryfikowana przez takiego rzeczoznawcę przynajmniej raz na trzy lata.”;

(ii) uchyla się akapit drugi;

b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„3a. Do monitorowania wartości nieruchomości i identyfikacji nieruchomości wymagających aktualizacji wyceny, zgodnie z ust. 3, instytucje mogą wykorzystywać zaawansowane metody statystyczne lub inne metody matematyczne (zwane dalej »modelami«), pod warunkiem że metody te opracowywane są niezależnie od procesu decyzyjnego w sprawie udzielania kredytu i że spełnione są wszystkie poniższe warunki:

a) instytucje określają w swoich politykach i procedurach kryteria stosowania modeli do monitorowania wartości zabezpieczenia i identyfikacji nieruchomości wymagających aktualizacji wyceny; te polityki i procedury zapewniają zastosowanie modeli o udokumentowanych wynikach, uwzględniających zmienne specyficzne dla danego typu nieruchomości, wykorzystujących określone minimum niezbędnych dostępnych i odpowiednich informacji, a także uwzględniają niepewność modeli;

b) instytucje zapewniają, aby stosowane modele były:

(i) specyficzne dla danej nieruchomości i lokalizacji z wystarczającym poziomem szczegółowości;

(ii) aktualne i dokładne oraz poddawane solidnej i regularnej weryfikacji historycznej względem rzeczywistych zaobserwowanych cen transakcyjnych;

(iii) oparte na wystarczająco dużej i reprezentatywnej próbie oraz na zaobserwowanych cenach transakcyjnych;

(iv) oparte na aktualnych danych wysokiej jakości;

c) instytucje ponoszą ostateczną odpowiedzialność za adekwatność modeli i wyniki ich funkcjonowania;

d) instytucje zapewniają, aby dokumentacja modeli była aktualna;

e) instytucje posiadają odpowiednie procesy, systemy i zasoby informatyczne oraz dysponują wystarczającymi i dokładnymi danymi do celów monitorowania wartości zabezpieczenia na nieruchomości oraz identyfikacji nieruchomości wymagających aktualizacji wyceny opartych na modelach;

f) szacunki modeli są niezależnie walidowane, a procedura walidacji jest zasadniczo zgodna z zasadami określonymi w art. 185, w stosownych przypadkach.";

c) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Nieruchomości wykorzystane w charakterze ochrony kredytowej są odpowiednio ubezpieczone od ryzyka powstania szkody, a instytucje posiadają procedury monitorowania adekwatności ubezpieczenia.

Na zasadzie odstępstwa od art. 92 ust. 5 lit. a) ppkt (ii) i bez uszczerbku dla odstępstwa określonego w art. 92 ust. 3 akapit drugi, w odniesieniu do ekspozycji zabezpieczonych nieruchomościami powstałych przed dniem 1 stycznia 2025 r. instytucje, które stosują metodę IRB, o której mowa w rozdziale 3 niniejszego tytułu, z wykorzystaniem własnych oszacowań LGD, nie są zobowiązane do stosowania przepisów określonych w akapicie pierwszym niniejszego ustępu.”;

120) w art. 210 wprowadza się następujące zmiany:

a) lit. g) otrzymuje brzmienie:

„g) przy przeprowadzaniu wyceny i aktualizacji wyceny instytucje w pełni uwzględniają ewentualne pogorszenie jakości lub zużycie czasowe zabezpieczenia, zwracając szczególną uwagę na wpływ upływu czasu na zabezpieczenie, którego wartość zależy od mody lub daty; w przypadku zabezpieczenia rzeczowego zużycie czasowe zabezpieczenia obejmuje również aspekty wyceny odnoszące się do ESG i związane z zakazami lub ograniczeniami nałożonymi przez odpowiednie cele regulacyjne i akty prawne Unii i państw członkowskich, jak również – w przypadkach, gdy ma to zastosowanie do instytucji prowadzących działalność w skali międzynarodowej – cele prawne i regulacyjne państw trzecich;”;

b) dodaje się akapit w brzmieniu:

„Jeżeli na podstawie umowy ogólnej o zabezpieczenie, lub z tytułu innej formy zastawu na zmiennych składnikach majątkowych, instytucji kredytującej przysługuje zarejestrowane roszczenie w stosunku do aktywów przedsiębiorstwa i jeżeli roszczenie to obejmuje zarówno aktywa, których nie uznaje się jako zabezpieczenia zgodnie z metodą IRB, jak i aktywa, które uznaje się jako zabezpieczenie zgodnie z metodą IRB, instytucja może uznać te ostatnie aktywa za uznaną ochronę kredytową rzeczywistą. W takim przypadku warunkiem uznania jest spełnienie przez te aktywa wymogów uznania jako zabezpieczenia zgodnie z metodą IRB określonych w niniejszym rozdziale.”;

121) art. 213 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Z zastrzeżeniem art. 214 ust. 1, ochrona kredytowa wynikająca z gwarancji lub kredytowego instrumentu pochodnego stanowi uznaną ochronę kredytową nierzeczywistą, jeżeli spełnione są wszystkie poniższe warunki:

a) ochrona kredytowa jest bezpośrednia;

b) zakres ochrony kredytowej jest jasno określony i bezsporny;

c) umowa o ochronę kredytową nie zawiera żadnych klauzul, których wypełnienie leży poza bezpośrednią kontrolą instytucji kredytującej i które:

(i) umożliwiałyby dostawcy ochrony jednostronne wypowiedzenie lub zmianę ochrony kredytowej;

(ii) podniosłyby faktyczny koszt ochrony kredytowej w przypadku obniżenia jakości kredytowej zabezpieczonej ekspozycji;

(iii) mogłyby zwolnić dostawcę ochrony z obowiązku terminowej wypłaty w przypadku niedokonania którejkolwiek z należnych płatności przez dłużnika pierwotnego lub wygaśnięcia umowy leasingowej do celów uznania gwarantowanej wartości rezydualnej zgodnie z art. 134 ust. 7 i art. 166 ust. 4;

(iv) mogłyby dopuszczać skrócenie przez dostawcę ochrony okresu obowiązywania ochrony kredytowej;

d) umowa o ochronę kredytową jest prawnie skuteczna i egzekwowalna we wszystkich jurysdykcjach, które są istotne w momencie zawarcia umowy kredytowej.

Do celów akapitu pierwszego lit. c) klauzula w umowie o ochronę kredytową przewidująca, że wadliwa procedura należytej staranności lub oszustwo ze strony instytucji kredytującej unieważnia lub zmniejsza zakres ochrony kredytowej udzielonej przez gwaranta, nie wyklucza uznania tej ochrony kredytowej.

Do celów akapitu pierwszego lit. c) dostawca ochrony może dokonać jednej płatności ryczałtowej na poczet wszystkich kwot z tytułu roszczenia lub może przejąć przyszłe zobowiązania płatnicze dłużnika objęte umową o ochronę kredytową.”;

122) w art. 215 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

(i) lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) w przypadku stwierdzenia faktu niewykonania zobowiązania lub nieuregulowania płatności przez dłużnika instytucja kredytująca ma prawo we właściwym czasie zażądać od gwaranta kwot z tytułu roszczenia, w odniesieniu do których zapewniana jest ochrona.”;

(ii) dodaje się akapity w brzmieniu:

„Płatność ze strony gwaranta nie zależy od tego, czy instytucja kredytująca uprzednio zażądała płatności od dłużnika.

W przypadku ochrony kredytowej nierzeczywistej obejmującej hipoteczne kredyty mieszkaniowe wymogi, o których mowa w art. 213 ust. 1 lit. c) ppkt (iii) oraz w akapicie pierwszym lit. a) niniejszego ustępu, muszą być spełnione w okresie 24 miesięcy.”;

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. W przypadku gwarancji zapewnianych w ramach funduszy gwarancji wzajemnych lub udzielanych lub kontrgwarantowanych przez jednostki wymienione w art. 214 ust. 2 wymogi określone w ust. 1 lit. a) niniejszego artykułu i w art. 213 ust. 1 lit. c) ppkt (iii) uznaje się za spełnione, jeżeli jest spełniony jeden z następujących warunków:

a) wskutek stwierdzenia faktu niewykonania zobowiązania lub nieuregulowania płatności przez pierwotnego dłużnika instytucja kredytująca ma prawo uzyskać we właściwym czasie od gwaranta płatność tymczasową, która spełnia oba następujące warunki:

(i) płatność tymczasowa odzwierciedla rzetelne oszacowanie kwoty straty, jaką może ponieść instytucja kredytująca, w tym strat z tytułu nieuregulowanych odsetek i innych rodzajów płatności, które kredytobiorca jest zobowiązany dokonać;

(ii) płatność tymczasowa jest proporcjonalna do zakresu gwarancji;

b) instytucja kredytująca może wykazać w sposób zadowalający właściwy organ, że skutki gwarancji obejmującej również straty z tytułu nieuregulowanych odsetek i innych rodzajów płatności, które kredytobiorca jest zobowiązany dokonać, uzasadniają taki sposób traktowania; uzasadnienie to jest odpowiednio udokumentowane i podlega specjalnym wewnętrznym procedurom zatwierdzenia i audytu.";

123) w art. 216 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„3. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1, w przypadku ekspozycji wobec przedsiębiorstw objętej kredytowym instrumentem pochodnym, zdarzenie kredytowe, o którym mowa w lit. a) ppkt (iii) tego ustępu, nie musi być określone w instrumencie pochodnym, o ile spełnione są wszystkie poniższe warunki:

a) zmiana terminu zapadalności, kwoty głównej, kuponu, waluty lub uprzywilejowania bazowej ekspozycji wobec przedsiębiorstw wymaga 100 % głosów;

b) dla siedziby prawnej, w której zarządza się ekspozycją wobec przedsiębiorstw, istnieje ugruntowany kodeks postępowania upadłościowego, który pozwala na reorganizację i restrukturyzację przedsiębiorstwa oraz zapewnia uporządkowane zaspokojenie roszczeń wierzycieli.

Jeżeli warunki określone w lit. a) i b) niniejszego ustępu nie są spełnione, ochrona kredytowa może mimo to być uznana, z zastrzeżeniem obniżenia jej wartości zgodnie z art. 233 ust. 2.";

124) uchyla się art. 217;

125) art. 219 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 219
Kompensowanie pozycji bilansowych

Kredyty udzielane instytucji kredytującej oraz depozyty w niej składane objęte kompensowaniem pozycji bilansowych instytucja traktuje jako zabezpieczenie gotówkowe do celów obliczania skutku ochrony kredytowej rzeczywistej dla tych kredytów i depozytów instytucji kredytującej objętych kompensowaniem pozycji bilansowych.”;

126) w art. 220 wprowadza się następujące zmiany:

a) tytuł otrzymuje brzmienie:

„Stosowanie metody nadzorczej obliczania korekt z tytułu zmienności do umów ramowych o kompensowaniu zobowiązań”;

b) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Instytucje, które obliczają »w pełni skorygowaną wartość ekspozycji« (E^*) w odniesieniu do ekspozycji podlegających uznanej umowie ramowej o kompensowaniu zobowiązań obejmującej transakcje finansowane z użyciem papierów wartościowych lub inne transakcje oparte na rynku kapitałowym, obliczają korekty z tytułu zmienności, które muszą stosować, przy użyciu metody nadzorczej obliczania korekt z tytułu zmienności określonej w art. 223–227 w odniesieniu do kompleksowej metody ujmowania zabezpieczeń finansowych.”;

c) ust. 2 lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) stosują korektę z tytułu zmienności lub, w stosownych przypadkach, korektę z tytułu zmienności w wartościach bezwzględnych odpowiednią dla danej grupy papierów wartościowych lub danego rodzaju towarów do wartości bezwzględnej dodatniej lub ujemnej pozycji netto w papierach wartościowych należących do tej grupy papierów wartościowych lub do towarów należących do tego rodzaju towarów;”;

d) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Instytucje obliczają E* według następującego wzoru:

$$E^* = \max\left(0; \sum_i E_i - \sum_j C_j + 0{,}4 \cdot E_{\text{net}} + 0{,}6 \cdot \frac{E_{\text{gross}}}{\sqrt{N}} + \sum_k \left|E_k^{\text{fx}}\right| \cdot H_k^{\text{fx}}\right)$$

gdzie:

i = indeks, który oznacza wszystkie osobne papiery wartościowe, towary lub pozycje na rynku kasowym w ramach umowy, które są przedmiotem pożyczki udzielonej kontrahentowi przez instytucję, sprzedane przez instytucję w ramach umowy z udzielonym przyrzeczeniem odkupu albo przekazane przez instytucję na rzecz kontrahenta;

j = indeks, który oznacza wszystkie osobne papiery wartościowe, towary lub pozycje na rynku kasowym w ramach umowy, które są przedmiotem pożyczki zaciągniętej przez instytucję, zakupione przez instytucję w ramach umowy z udzielonym przyrzeczeniem odsprzedaży albo posiadane przez instytucję;

k = indeks, który oznacza wszystkie osobne waluty, w których denominowane są wszelkie papiery wartościowe, towary lub pozycje na rynku kasowym w ramach umowy;

E_i = wartość ekspozycji z tytułu danego papieru wartościowego, danego towaru lub danej pozycji na rynku kasowym i, które pożyczono, sprzedano w ramach umowy z udzielonym przyrzeczeniem odkupu albo przekazano kontrahentowi na podstawie umowy, która to wartość miałaby zastosowanie w przypadku braku ochrony kredytowej, jeżeli instytucje obliczają kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem zgodnie z przepisami rozdziału 2 lub 3, stosownie do przypadku;

C_j = wartość danego papieru wartościowego, danego towaru lub danej pozycji na rynku kasowym j, które są przedmiotem pożyczki zaciągniętej przez instytucję, zostały zakupione przez instytucję w ramach umowy z udzielonym przyrzeczeniem odsprzedaży albo które instytucja posiada na podstawie umowy;

E_k^{fx} = pozycja netto (dodatnia lub ujemna) w danej walucie k innej niż waluta rozliczeniowa umowy, obliczona zgodnie z ust. 2 lit. b);

H_k^{fx} = korekta z tytułu zmienności kursu walutowego dla waluty k;

E_{net} = ekspozycja netto umowy, obliczana w następujący sposób:

$$E_{net} = \left| \sum_{l=1}^{N} |E_l^{sec}| \cdot H_l^{sec} \right|$$

gdzie:

l = indeks, który oznacza wszystkie odrębne grupy takich samych papierów wartościowych i wszystkie odrębne rodzaje takich samych towarów w ramach umowy;

E_l^{sec} = pozycja netto (dodatnia lub ujemna) dla danej grupy papierów wartościowych l lub dla danego rodzaju towarów l w ramach umowy, obliczona zgodnie z ust. 2 lit. a);

H_l^{sec} = korekta z tytułu zmienności właściwa dla danej grupy papierów wartościowych l lub danego rodzaju towarów l, obliczona zgodnie z ust. 2 lit. c). Znak H_l^{sec} określa się w następujący sposób:

a) element ten ma znak dodatni, jeżeli grupa papierów wartościowych l jest przedmiotem udzielonej pożyczki, została sprzedana w ramach umowy z udzielonym przyrzeczeniem odkupu lub jest przedmiotem transakcji, która przypomina udzielenie pożyczki papierów wartościowych albo umowę z udzielonym przyrzeczeniem odkupu;

b) element ten ma znak ujemny, jeżeli grupa papierów wartościowych l jest przedmiotem zaciągniętej pożyczki, została zakupiona w ramach umowy z udzielonym przyrzeczeniem odsprzedaży lub jest przedmiotem transakcji, która przypomina zaciągnięcie pożyczki papierów wartościowych albo umowę z otrzymanym przyrzeczeniem odsprzedaży;

N = łączna liczba odrębnych grup takich samych papierów wartościowych i odrębnych rodzajów takich samych towarów w ramach umowy; na potrzeby niniejszego obliczenia nie uwzględnia się grup i rodzajów E_l^{sec}, w przypadku których $|E_l^{sec}|$ jest mniejsze od $\frac{1}{10}\ \underset{l}{max}(|E_l^{sec}|)$;

E_{gross} = ekspozycja brutto z tytułu umowy, obliczana w następujący sposób:

$E_{\text{gross}} = \sum_{l=1}^{N}|E_l^{\text{sec}}| \cdot |H_l^{\text{sec}}|$.”;

127) w art. 221 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1, 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„1. Do celów obliczania kwot ekspozycji ważonych ryzykiem oraz kwot oczekiwanej straty w odniesieniu do transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych lub innych transakcji opartych na rynku kapitałowym innych niż transakcje na instrumentach pochodnych, objętych uznaną umową ramową o kompensowaniu zobowiązań, która spełnia wymogi określone w rozdziale 6 sekcja 7, instytucja może obliczać w pełni skorygowaną wartość ekspozycji (E^*) dotyczącej umowy, stosując metodę modeli wewnętrznych, pod warunkiem że instytucja spełnia warunki określone w ust. 2.

2. Instytucja może korzystać z metody modeli wewnętrznych w przypadku spełnienia wszystkich poniższych warunków:

a) instytucja stosuje tę metodę jedynie w odniesieniu do ekspozycji, w przypadku których kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem oblicza się zgodnie z metodą IRB określoną w rozdziale 3;

b) instytucja uzyskała zezwolenie na stosowanie tej metody od właściwego organu.

3. Instytucja, która stosuje metodę modeli wewnętrznych, stosuje tę metodę w odniesieniu do wszystkich kontrahentów i papierów wartościowych, z wyjątkiem portfeli nieistotnych, w przypadku których może stosować metodę nadzorczą obliczania korekt z tytułu zmienności określoną w art. 220.”;

b) uchyla się ust. 8;

128) art. 222 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Tym częściom wartości ekspozycji, które są zabezpieczone wartością rynkową uznanego zabezpieczenia, instytucje przypisują wagę ryzyka, którą przypisałyby zgodnie z rozdziałem 2, gdyby instytucja kredytująca posiadała bezpośrednią ekspozycję z tytułu instrumentu zabezpieczenia. Do tego celu wartość ekspozycji pozycji pozabilansowej wymienionej w załączniku I jest równa 100 % wartości pozycji, a nie wartości ekspozycji określonej w art. 111 ust. 2.”;

129) w art. 223 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Do celów obliczenia wartości E w ust. 3 stosuje się następujące zasady:

a) w przypadku instytucji, które obliczają kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem według metody standardowej, wartość ekspozycji z tytułu pozycji pozabilansowej wymienionej w załączniku I jest równa 100 % wartości tej pozycji, a nie wartości ekspozycji określonej w art. 111 ust. 2;

b) w przypadku pozycji pozabilansowych innych niż instrumenty pochodne traktowane zgodnie z metodą IRB instytucje obliczają ich wartości ekspozycji przy użyciu współczynników CCF wynoszących 100 % zamiast współczynników SA-CCF lub IRB-CCF przewidzianych w art. 166 ust. 8, 8a i 8b.”;

b) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Instytucje obliczają korekty z tytułu zmienności, stosując metodę nadzorczą obliczania korekt z tytułu zmienności, o której mowa w art. 224–227.”;

130) w art. 224 ust. 1 tabele 1–4 otrzymują brzmienie:

„Tabela 1

Stopień jakości kredytowej, z którym wiąże się ocena kredytowa dłużnego papieru wartościowego	Rezydualny termin zapadalności (m), wyrażony w latach	Korekty z tytułu zmienności w odniesieniu do dłużnych papierów wartościowych emitowanych przez podmioty, o których mowa w art. 197 ust. 1 lit. b)			Korekty z tytułu zmienności w odniesieniu do dłużnych papierów wartościowych emitowanych przez podmioty, o których mowa w art. 197 ust. 1 lit. c) i d)			Korekty z tytułu zmienności w odniesieniu do pozycji sekurytyzacyjnych, które spełniają kryteria określone w art. 197 ust. 1 lit. h)		
		20-dniowy okres upłynnienia (%)	10-dniowy okres upłynnienia (%)	5-dniowy okres upłynnienia (%)	20-dniowy okres upłynnienia (%)	10-dniowy okres upłynnienia (%)	5-dniowy okres upłynnienia (%)	20-dniowy okres upłynnienia (%)	10-dniowy okres upłynnienia (%)	5-dniowy okres upłynnienia (%)
1	$m \leq 1$	0,707	0,5	0,354	1,414	1	0,707	2,828	2	1,414
	$1 < m \leq 3$	2,828	2	1,414	4,243	3	2,121	11,314	8	5,657
	$3 < m \leq 5$	2,828	2	1,414	5,657	4	2,828	11,314	8	5,657
	$5 < m \leq 10$	5,657	4	2,828	8,485	6	4,243	22,627	16	11,314
	$m > 10$	5,657	4	2,828	16,971	12	8,485	22,627	16	11,314
2 do 3	$m \leq 1$	1,414	1	0,707	2,828	2	1,414	5,657	4	2,828
	$1 < m \leq 3$	4,243	3	2,121	5,657	4	2,828	16,971	12	8,485
	$3 < m \leq 5$	4,243	3	2,121	8,485	6	4,243	16,971	12	8,485
	$5 < m \leq 10$	8,485	6	4,243	16,971	12	8,485	33,941	24	16,971
	$m > 10$	8,485	6	4,243	28,284	20	14,142	33,941	24	16,971
4	wszystkie	21,213	15	10,607	nie dotyczy	nie dotyczy	nie dotyczy	nie dotyczy	nie dotyczy	nie dotyczy

Tabela 2

Stopień jakości kredytowej, z którym wiąże się ocena kredytowa krótkoterminowego dłużnego papieru wartościowego	Rezydualny termin zapadalności (m), wyrażony w latach	Korekty z tytułu zmienności w odniesieniu do dłużnych papierów wartościowych emitowanych przez podmioty, o których mowa w art. 197 ust. 1 lit. b), z krótkoterminowymi ocenami kredytowymi			Korekty z tytułu zmienności w odniesieniu do dłużnych papierów wartościowych emitowanych przez podmioty, o których mowa w art. 197 ust. 1 lit. c) i d), z krótkoterminowymi ocenami kredytowymi			Korekty z tytułu zmienności w odniesieniu do pozycji sekurytyzacyjnych, które spełniają kryteria określone w art. 197 ust. 1 lit. h), z krótkoterminowymi ocenami kredytowymi		
		20-dniowy okres upłynnienia (%)	10-dniowy okres upłynnienia (%)	5-dniowy okres upłynnienia (%)	20-dniowy okres upłynnienia (%)	10-dniowy okres upłynnienia (%)	5-dniowy okres upłynnienia (%)	20-dniowy okres upłynnienia (%)	10-dniowy okres upłynnienia (%)	5-dniowy okres upłynnienia (%)
1		0,707	0,5	0,354	1,414	1	0,707	2,828	2	1,414
2 do 3		1,414	1	0,707	2,828	2	1,414	5,657	4	2,828

Tabela 3

Inne rodzaje zabezpieczenia lub ekspozycji

	20-dniowy okres upłynnienia (%)	10-dniowy okres upłynnienia (%)	5-dniowy okres upłynnienia (%)
Akcje objęte indeksem głównym, obligacje zamienne objęte indeksem głównym	28,284	20	14,142
Inne akcje lub obligacje zamienne notowane na uznanej giełdzie	42,426	30	21,213
Środki pieniężne	0	0	0
Złoto kruszcowe	28,284	20	14,142

Tabela 4

Korekta z tytułu zmienności w przypadku niedopasowania walutowego (H_{fx})

20-dniowy okres upłynnienia (%)	10-dniowy okres upłynnienia (%)	5-dniowy okres upłynnienia (%)
11,314	8	5,657

”;

131) uchyla się art. 225;

132) art. 226 otrzymuje brzmienie:

„*Artykuł 226*

Zwiększanie korekty z tytułu zmienności według kompleksowej metody ujmowania zabezpieczeń finansowych

Korekty z tytułu zmienności określone w art. 224 są korektami z tytułu zmienności, które instytucja stosuje w przypadku prowadzenia codziennej aktualizacji wyceny. Jeżeli aktualizacja wyceny odbywa się rzadziej niż raz dziennie, instytucje stosują większe korekty z tytułu zmienności. Instytucje obliczają je poprzez zwiększenie korekt z tytułu zmienności dla codziennej aktualizacji wyceny według następującego wzoru wykorzystującego pierwiastek kwadratowy czasu:

$$H = H_M \cdot \sqrt{\frac{N_R + (T_M - 1)}{T_M}}$$

gdzie:

H = korekta z tytułu zmienności, która ma być stosowana;

H_M = korekta z tytułu zmienności przy codziennej aktualizacji wyceny;

N_R = faktyczna liczba dni roboczych między aktualizacjami wyceny;

T_M = okres upłynnienia dla danego rodzaju transakcji.”;

133) art. 227 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Instytucje stosujące metodę nadzorczą obliczania korekt z tytułu zmienności, o której mowa w art. 224, mogą – w odniesieniu do transakcji odkupu i transakcji udzielania lub zaciągania pożyczek papierów wartościowych – stosować korektę z tytułu zmienności równą 0 % zamiast korekt z tytułu zmienności obliczanych zgodnie z art. 224 i 226, o ile spełnione są warunki określone w ust. 2 lit. a)–h) niniejszego artykułu. Metody przewidzianej w niniejszym artykule nie stosują instytucje, które wykorzystują metodę modeli wewnętrznych określoną w art. 221.”;

134) art. 228 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 228
Obliczanie kwot ekspozycji ważonych ryzykiem według kompleksowej metody ujmowania zabezpieczeń finansowych w przypadku ekspozycji traktowanych zgodnie z metodą standardową

W ramach metody standardowej instytucje stosują E^* obliczoną zgodnie z art. 223 ust. 5 jako wartość ekspozycji do celów art. 113. W przypadku pozycji pozabilansowych wymienionych w załączniku I instytucje stosują E^* jako wartość, wobec której mają zastosowanie odsetki wskazane w art. 111 ust. 2 w celu ustalenia wartości ekspozycji.”;

135) w art. 229 wprowadza się następujące zmiany:

a) tytuł otrzymuje brzmienie:

„*Zasady wyceny dotyczące uznanych zabezpieczeń innych niż zabezpieczenie finansowe*”;

b) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Wycena nieruchomości spełnia wszystkie poniższe wymagania:

a) wartość została oszacowana przez rzeczoznawcę posiadającego niezbędne kwalifikacje, umiejętności i doświadczenie do wykonania wyceny wartości, w sposób niezależny od funkcjonującego w instytucji procesu akwizycji kredytów hipotecznych, rozpatrywania wniosków o kredyt i podejmowania decyzji kredytowych;

b) wartość została oszacowana z rozważnym zastosowaniem kryteriów ostrożnej wyceny, które spełniają wszystkie poniższe wymogi:

(i) wartość nie obejmuje oczekiwań dotyczących wzrostu cen;

(ii) wartość jest dostosowana w celu uwzględnienia tego, że aktualna wartość rynkowa może być znacznie wyższa od wartości, która byłaby możliwa do utrzymania przez cały okres kredytowania;

c) wartość jest udokumentowana w przejrzysty i jasny sposób;

d) wartość nie przewyższa wartości rynkowej nieruchomości, jeżeli można określić taką wartość rynkową;

e) w przypadku gdy wycena nieruchomości jest aktualizowana, wartość nieruchomości nie przekracza średniej wartości określonej dla tej lub porównywalnej nieruchomości w ciągu ostatnich sześciu lat w przypadku nieruchomości mieszkalnej lub ośmiu lat w przypadku nieruchomości komercyjnej albo wartości w momencie udzielenia kredytu, przy czym stosuje się tę wartość, która jest wyższa.

Do celów obliczania średniej wartości instytucje przyjmują średnią dla wartości nieruchomości odnotowanych w równych odstępach czasu, a okres odniesienia obejmuje co najmniej trzy punkty danych.

Do celów obliczania średniej wartości instytucje mogą wykorzystywać wyniki monitorowania wartości nieruchomości zgodnie z art. 208 ust. 3. Wartość nieruchomości może być wyższa od tej średniej wartości lub wartości w momencie udzielenia kredytu, stosownie do sytuacji, w przypadku dokonania na nieruchomości zmian, które jednoznacznie zwiększają jej wartość, takich jak poprawienie efektywności energetycznej lub poprawienie odporności, ochrony i przystosowania budynku lub lokalu mieszkalnego do ryzyk fizycznych. Wartość nieruchomości nie podlega aktualizacji w górę, jeżeli instytucje nie dysponują dostatecznymi danymi do obliczenia średniej wartości, z wyjątkiem przypadków wzrostu wartości w związku z dokonaniem na nieruchomości zmian, które jednoznacznie zwiększają jej wartość.

Wycena nieruchomości uwzględnia wszelkie uprzywilejowane roszczenia do nieruchomości, chyba że uprzywilejowane roszczenia uwzględnione są w obliczeniu kwoty ekspozycji brutto na mocy art. 124 ust. 6 lit. c) lub jako obniżenie kwoty 55 % wartości nieruchomości na mocy art. 125 ust. 1 lub art. 126 ust. 1, oraz odzwierciedla, w stosownych przypadkach, wyniki monitorowania wymaganego zgodnie z art. 208 ust. 3.”;

c) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„4. EUNB opracuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia kryteriów i czynników, które należy uwzględnić przy definiowaniu „porównywalnej nieruchomości”, o której mowa w ust. 1 lit. e).

EUNB przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia … [36 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego].

Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.”;

136) art. 230 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 230

Obliczanie kwot ekspozycji ważonych ryzykiem i kwot oczekiwanej straty w odniesieniu do ekspozycji objętej uznaną ochroną kredytową rzeczywistą według metody IRB

„1. Z wyjątkiem ekspozycji wchodzących w zakres art. 220, w ramach metody IRB instytucje stosują faktyczną LGD (LGD*) jako LGD do celów rozdziału 3 na potrzeby uznawania ochrony kredytowej rzeczywistej kwalifikującej się zgodnie z niniejszym rozdziałem. Instytucje obliczają LGD* według następującego wzoru:

$$LGD^* = LGD_U \cdot \frac{E_U}{E \cdot (1 + H_E)} + LGD_S \cdot \frac{E_S}{E \cdot (1 + H_E)}$$

gdzie:

E = wartość ekspozycji przed uwzględnieniem skutku ochrony kredytowej rzeczywistej; w przypadku ekspozycji objętej zabezpieczeniem finansowym, uznanym zgodnie z niniejszym rozdziałem kwotę tę oblicza się zgodnie z art. 223 ust. 3; w przypadku papierów wartościowych, które są przedmiotem udzielonej pożyczki lub które przekazano, kwota ta równa jest środkom pieniężnym będącym przedmiotem udzielonej pożyczki lub papierom wartościowym, które są przedmiotem udzielonej pożyczki lub które przekazano. Jeżeli chodzi o papiery wartościowe, które są przedmiotem udzielonej pożyczki lub które przekazano, wartość ekspozycji zwiększa się poprzez zastosowanie korekty z tytułu zmienności (H_E) zgodnie z art. 223–227;

E_S= bieżąca wartość ochrony kredytowej rzeczywistej otrzymanej po zastosowaniu korekty z tytułu zmienności mającej zastosowanie do tego rodzaju ochrony kredytowej rzeczywistej (H_C) oraz korekty z tytułu zmienności w przypadku niedopasowań walutowych (H_{fx}) między ekspozycją a ochroną kredytową rzeczywistą, zgodnie z ust. 2 i 3. E_S ogranicza się do następującej wartości: $E \cdot (1+H_E)$;

$E_U = E \cdot (1+H_E) - E_S$;

LGD_U = wartość LGD mająca zastosowanie w przypadku niezabezpieczonej ekspozycji, jak określono w art. 161 ust. 1;

LGD_S = wartość LGD mająca zastosowanie do ekspozycji zabezpieczonych uznaną ochroną kredytową rzeczywistą wykorzystaną w transakcji w rodzaju ochrony kredytowej rzeczywistej określonej w ust. 2 tabela 1.

2. W tabeli 1 określono wartości LGD_S i H_c mające zastosowanie we wzorze określonym w ust. 1.

Tabela 1

Rodzaj ochrony kredytowej rzeczywistej	LGD_S	Korekta z tytułu zmienności (H_c)
Zabezpieczenie finansowe	0 %	Korekta z tytułu zmienności H_c, jak określono w art. 224–227.
Należności	20 %	40 %
Nieruchomości mieszkalne i nieruchomości komercyjne	20 %	40 %
Inne zabezpieczenia rzeczowe	25 %	40 %
Nieuznana ochrona kredytowa rzeczywista	nie dotyczy	100 %

3. Jeżeli uznana ochrona kredytowa rzeczywista jest denominowana w walucie innej niż waluta ekspozycji, korekta z tytułu zmienności w przypadku niedopasowania walutowego (H_{fx}) jest taka sama jak korekta stosowana zgodnie z art. 224–227.

4. W ramach rozwiązania alternatywnego wobec sposobu traktowania przewidzianego w ust. 1 i 2 niniejszego artykułu oraz z zastrzeżeniem przepisów art. 124 ust. 9 instytucje mogą przypisywać wagę ryzyka równą 50 % tej części ekspozycji, która – w granicach określonych, odpowiednio, w art. 125 ust. 1 akapit pierwszy i w art. 126 ust. 1 akapit pierwszy – jest w pełni zabezpieczona nieruchomością mieszkalną lub nieruchomością komercyjną, które znajdują się na terytorium danego państwa członkowskiego, jeżeli spełnione są wszystkie warunki określone w art. 199 ust. 3 lub 4.

5. W celu obliczenia kwot ekspozycji ważonych ryzykiem oraz kwot oczekiwanej straty w przypadku ekspozycji traktowanych według metody IRB, które wchodzą w zakres art. 220, instytucje stosują E^* zgodnie z art. 220 ust. 4, a w odniesieniu do niezabezpieczonych ekspozycji stosują LGD, jak określono w art. 161 ust. 1 lit. a), aa) i b).”;

137) art. 231 otrzymuje brzmienie:

„*Artykuł 231*

Obliczanie kwot ekspozycji ważonych ryzykiem i kwot oczekiwanej straty w przypadku pul uznanej ochrony kredytowej rzeczywistej w odniesieniu do ekspozycji traktowanej zgodnie z metodą IRB

Instytucje, które uzyskały wiele rodzajów ochrony kredytowej rzeczywistej, mogą w przypadku ekspozycji traktowanych zgodnie z metodą IRB stosować wzór określony w art. 230 kolejno do poszczególnych rodzajów zabezpieczenia. W tym celu po każdym kolejnym etapie na drodze do uznania konkretnego rodzaju ochrony kredytowej rzeczywistej instytucje te pomniejszają pozostałą wartość niezabezpieczonej ekspozycji (E_U) o skorygowaną wartość zabezpieczenia (E_S) uznanego w danym etapie. Zgodnie z art. 230 ust. 1 łączną wartość E_S dla wszystkich rodzajów ochrony kredytowej rzeczywistej ogranicza się do wysokości $E \cdot (1+H_E)$, w wyniku czego zastosowanie ma następujący wzór:

$$LGD^* = LGD_U \cdot \frac{E_U}{E \cdot (1 + H_E)} + \sum_i LGD_{S,i} \cdot \frac{E_{S,i}}{E \cdot (1 + H_E)}$$

gdzie:

$LGD_{S,i}$ = LGD mająca zastosowanie do ochrony kredytowej rzeczywistej i, zgodnie z art. 230 ust. 2;

$E_{S,i}$ = wartość bieżąca ochrony kredytowej rzeczywistej i, uzyskana po zastosowaniu korekty z tytułu zmienności mającej zastosowanie do rodzaju ochrony kredytowej rzeczywistej (H_c), zgodnie z art. 230 ust. 2.”;

138) w art. 232 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Jeżeli spełnione są warunki określone w art. 212 ust. 1, środki pieniężne znajdujące się w depozycie w instytucji będącej osobą trzecią lub bankowe instrumenty pieniężne utrzymywane przez taką instytucję, które nie są utrzymywane na powierniczym rachunku zastrzeżonym i które zastawiono na rzecz instytucji kredytującej, można traktować jako gwarancję udzieloną przez instytucję będącą osobą trzecią.”;

b) w ust. 3 dodaje się literę w brzmieniu:

„ba) wagę ryzyka równą 52,5 %, jeżeli niezabezpieczonej ekspozycji uprzywilejowanej wobec zakładu ubezpieczeń na życie przypisuje się wagę ryzyka równą 75 %;”;

139) art. 233 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Instytucje opierają korekty z tytułu zmienności dla każdego niedopasowania walutowego na okresie upłynnienia wynoszącym 10 dni roboczych, przy założeniu codziennej aktualizacji wyceny, i obliczają te korekty na podstawie metody nadzorczej obliczania korekt z tytułu zmienności, o których mowa w art. 224. Instytucje zwiększają korekty z tytułu zmienności zgodnie z art. 226.”.

140) w art. 235 wprowadza się następujące zmiany:

a) tytuł otrzymuje brzmienie:

„*Obliczanie kwot ekspozycji ważonych ryzykiem według metody substytucyjnej, gdy ekspozycję zabezpieczoną gwarancją traktuje się zgodnie z metodą standardową*”;

b) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Do celów art. 113 ust. 3 w przypadku ekspozycji z ochroną kredytową nierzeczywistą, wobec których instytucje stosują metodę standardową, niezależnie od sposobu ujmowania porównywalnych ekspozycji bezpośrednich wobec dostawcy ochrony, instytucje obliczają kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem według następującego wzoru:

$$max\{0, E - G_A\} \cdot r + G_A \cdot g$$

gdzie:

E = wartość ekspozycji obliczona zgodnie z art. 111; w tym celu za wartość ekspozycji z tytułu pozycji pozabilansowej wymienionej w załączniku I przyjmuje się 100 % jej wartości, a nie wartość ekspozycji określoną w art. 111 ust. 2;

G_A = wartość ochrony kredytowej skorygowana o ryzyko walutowe (G^*) i obliczona zgodnie z art. 233 ust. 3 oraz dodatkowo skorygowana o wszelkie niedopasowania terminów zapadalności, jak określono w sekcji 5 niniejszego rozdziału;

r = waga ryzyka ekspozycji wobec dłużnika, jak określono w rozdziale 2;

g = waga ryzyka mająca zastosowanie do ekspozycji bezpośredniej wobec dostawcy ochrony, jak określono w rozdziale 2.”;

c) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Instytucje mogą rozszerzyć preferencyjne traktowanie przewidziane w art. 114 ust. 4 i 7 na ekspozycje lub części ekspozycji objęte gwarancją rządu centralnego lub banku centralnego, tak jakby ekspozycje te były bezpośrednimi ekspozycjami wobec rządu centralnego lub banku centralnego, o ile w przypadku takich bezpośrednich ekspozycji spełnione są warunki określone – stosownie do sytuacji – w art. 114 ust. 4 lub 7.”;

141) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 235a

Obliczanie kwot ekspozycji ważonych ryzykiem i kwot oczekiwanej straty według metody substytucyjnej, gdy ekspozycję zabezpieczoną gwarancją traktuje się zgodnie z metodą IRB, a porównywalną ekspozycję bezpośrednią wobec dostawcy ochrony – zgodnie z metodą standardową

1. W przypadku ekspozycji z ochroną kredytową nierzeczywistą, wobec których instytucja stosuje metodę IRB określoną w rozdziale 3, i gdy porównywalne ekspozycje bezpośrednie wobec dostawcy ochrony są traktowane zgodnie z metodą standardową, instytucje obliczają kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem zgodnie z następującym wzorem:

$$max\{0, E - G_A\} \cdot r + G_A \cdot g$$

gdzie:

E = wartość ekspozycji obliczona zgodnie z rozdziałem 3 sekcja 5. W tym celu instytucje obliczają wartość ekspozycji dla pozycji pozabilansowych innych niż instrumenty pochodne traktowane zgodnie z metodą IRB przy użyciu współczynników CCF wynoszących 100 % zamiast współczynników SA-CCF lub IRB-CCF przewidzianych w art. 166 ust. 8, 8a i 8b;

G_A = wartość ochrony kredytowej skorygowana o ryzyko walutowe (G^*) i obliczona zgodnie z art. 233 ust. 3 oraz skorygowana dodatkowo o wszelkie niedopasowania terminów zapadalności, jak określono w sekcji 5 niniejszego rozdziału;

r = waga ryzyka ekspozycji wobec dłużnika, jak określono w rozdziale 3;

g = waga ryzyka mająca zastosowanie do ekspozycji bezpośredniej wobec dostawcy ochrony, jak określono w rozdziale 2.

2. W przypadku gdy wartość ochrony kredytowej (G_A) jest niższa niż wartość ekspozycji (E), instytucje mogą stosować wzór przedstawiony w ust. 1 wyłącznie wówczas, gdy zabezpieczone i niezabezpieczone części ekspozycji są równe pod względem uprzywilejowania.

3. Instytucje mogą rozszerzyć preferencyjne traktowanie przewidziane w art. 114 ust. 4 i 7 na ekspozycje lub części ekspozycji objęte gwarancją rządu centralnego lub banku centralnego, tak jakby ekspozycje te były bezpośrednimi ekspozycjami wobec rządu centralnego lub banku centralnego, o ile w przypadku takich bezpośrednich ekspozycji spełnione są warunki określone – stosownie do sytuacji – w art. 114 ust. 4 lub 7.

4. Kwota oczekiwanej straty dla zabezpieczonej części wartości ekspozycji wynosi zero.

5. Do każdej niezabezpieczonej części wartości ekspozycji (E) instytucje stosują wagę ryzyka i współczynnik oczekiwanej straty odpowiadające ekspozycji bazowej. Do celów obliczeń określonych w art. 159 instytucje przypisują do niezabezpieczonej części wartości ekspozycji wszelkie korekty z tytułu ogólnego lub szczególnego ryzyka kredytowego lub dodatkowe korekty wartości zgodnie z art. 34, dotyczące działalności instytucji zaliczanej do portfela bankowego lub inne redukcje funduszy własnych związane z ekspozycją, inne niż odliczenia dokonane zgodnie z art. 36 ust. 1 lit. m).”;

142) art. 236 otrzymuje brzmienie:

„*Artykuł 236*
Obliczanie kwot ekspozycji ważonych ryzykiem i kwot oczekiwanej straty według metody substytucyjnej, gdy ekspozycję zabezpieczoną gwarancją traktuje się zgodnie z metodą IRB bez wykorzystania własnych oszacowań LGD, a porównywalną ekspozycję bezpośrednią wobec dostawcy ochrony – zgodnie z metodą IRB

1. W przypadku ekspozycji z ochroną kredytową nierzeczywistą, wobec której instytucja stosuje metodę IRB określoną w rozdziale 3, jednak nie korzysta ze swoich oszacowań LGD, a porównywalne ekspozycje bezpośrednie wobec dostawcy ochrony są traktowane zgodnie z metodą IRB określoną w rozdziale 3, jako zabezpieczoną część ekspozycji instytucje przyjmują wartość ekspozycji (E) lub skorygowaną wartość ochrony kredytowej nierzeczywistej (G_A) – przy czym stosuje się tę wartość, która jest niższa.

1a. Instytucje, które stosują metodę IRB do porównywalnych ekspozycji bezpośrednich wobec dostawcy ochrony, stosując własne oszacowania PD, obliczają kwotę ekspozycji ważonych ryzykiem oraz kwotę oczekiwanej straty w odniesieniu do zabezpieczonej części wartości ekspozycji, wykorzystując PD dostawcy ochrony oraz LGD mającą zastosowanie do porównywalnej ekspozycji bezpośredniej wobec dostawcy ochrony, jak określono w art. 161 ust. 1, zgodnie z ust. 1b niniejszego artykułu. W przypadku ekspozycji podporządkowanych i niepodporządkowanej ochrony kredytowej nierzeczywistej, do zabezpieczonej części wartości ekspozycji instytucje mają stosować, LGD związaną z należnościami uprzywilejowanymi i instytucje mogą uwzględniać ochronę kredytową rzeczywistą zabezpieczającą ochronę kredytową nierzeczywistą zgodnie z niniejszym rozdziałem.

1b. Instytucje obliczają wagę ryzyka i oczekiwaną stratę mające zastosowanie do zabezpieczonej części ekspozycji bazowej przy użyciu PD, LGD określonej w ust. 1a niniejszego artykułu oraz tej samej funkcji wagi ryzyka jak te, które stosuje się w przypadku porównywalnej ekspozycji bezpośredniej wobec dostawcy ochrony, a także, w stosownych przypadkach, stosują termin zapadalności (M) związany z ekspozycją bazową, obliczony zgodnie z art. 162.

1c. Instytucje, które stosują metodę IRB do porównywalnych ekspozycji bezpośrednich wobec dostawcy ochrony, korzystając z metody przewidzianej w art. 153 ust. 5, stosują wagę ryzyka i współczynnik oczekiwanej straty mające zastosowanie do zabezpieczonej części ekspozycji, które odpowiadają wagom ryzyka i współczynnikom oczekiwanej straty przewidzianym w art. 153 ust. 5 i art. 158 ust. 6.

1d. Niezależnie od ust. 1c niniejszego artykułu instytucje, które stosują metodę IRB do ekspozycji zabezpieczonych gwarancją, korzystając z metody przewidzianej w art. 153 ust. 5, obliczają wagę ryzyka i współczynnik oczekiwanej straty mające zastosowanie do zabezpieczonej części ekspozycji przy użyciu PD oraz LGD mającej zastosowanie do porównywalnej ekspozycji bezpośredniej wobec dostawcy ochrony, jak określono w art. 161 ust. 1, zgodnie z ust. 1b niniejszego artykułu, a także tej samej funkcji wagi ryzyka jak te, które stosuje się w przypadku porównywalnej ekspozycji bezpośredniej wobec dostawcy ochrony, a także, w stosownych przypadkach, stosują termin zapadalności (M) związany z ekspozycją bazową, obliczony zgodnie z art. 162. W przypadku ekspozycji podporządkowanych i niepodporządkowanej ochrony kredytowej nierzeczywistej, do zabezpieczonej części wartości ekspozycji instytucje mają stosować, LGD związaną z należnościami uprzywilejowanymi i instytucje mogą uwzględniać ochronę kredytową rzeczywistą zabezpieczającą ochronę kredytową nierzeczywistą zgodnie z niniejszym rozdziałem.

2. Do każdej niezabezpieczonej części wartości ekspozycji (E) instytucje stosują wagę ryzyka i współczynnik oczekiwanej straty odpowiadające ekspozycji bazowej. Do celów obliczeń określonych w art. 159 instytucje przypisują do niezabezpieczonej części wartości ekspozycji wszelkie korekty z tytułu ogólnego lub szczególnego ryzyka kredytowego lub dodatkowe korekty wartości zgodnie z art. 34, dotyczące działalności instytucji zaliczanej do portfela bankowego lub inne redukcje funduszy własnych związane z ekspozycją, inne niż odliczenia dokonane zgodnie z art. 36 ust. 1 lit. m).

3. Na użytek niniejszego artykułu (G_A) oznacza wartość ochrony kredytowej skorygowanej o ryzyko walutowe (G^*) obliczoną zgodnie z art. 233 ust. 3 i dodatkowo skorygowaną o każde niedopasowanie terminów zapadalności, jak określono w sekcji 5 niniejszego rozdziału. Wartość ekspozycji (E) oznacza wartość ekspozycji obliczoną zgodnie z rozdziałem 3 sekcja 5. Instytucje obliczają wartość ekspozycji dla pozycji pozabilansowych innych niż instrumenty pochodne traktowane zgodnie z metodą IRB przy użyciu współczynników CCF wynoszących 100 % zamiast współczynników SA-CCF lub IRB-CCF przewidzianych w art. 166 ust. 8, 8a i 8b.”;

143) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„*Artykuł 236a*

Obliczanie kwot ekspozycji ważonych ryzykiem i kwot oczekiwanej straty według metody substytucyjnej, gdy ekspozycję zabezpieczoną gwarancją traktuje się zgodnie z metodą IRB z wykorzystaniem własnych oszacowań LGD, a porównywalną ekspozycję bezpośrednią wobec dostawcy ochrony – zgodnie z metodą IRB

1. W przypadku ekspozycji z ochroną kredytową nierzeczywistą, wobec której instytucja stosuje metodę IRB określoną w rozdziale 3, korzystając z własnych oszacowań LGD, oraz gdy porównywalne ekspozycje bezpośrednie wobec dostawcy ochrony są traktowane zgodnie z metodą IRB określoną w rozdziale 3, ale bez korzystania z własnych oszacowań LGD, jako zabezpieczoną część ekspozycji instytucje przyjmują wartość ekspozycji (E) lub skorygowaną wartość ochrony kredytowej nierzeczywistej (G_A) – przy czym stosuje się tę wartość, która jest niższa – obliczoną zgodnie z art. 235a ust. 1. Instytucja oblicza kwotę ekspozycji ważonej ryzykiem i kwotę oczekiwanej straty dla zabezpieczonej części wartości ekspozycji przy użyciu PD i LGD oraz tej samej funkcji wagi ryzyka jak te, które stosuje się w przypadku porównywalnej ekspozycji bezpośredniej wobec dostawcy ochrony, a także, w stosownych przypadkach, stosuje termin zapadalności (M) związany z ekspozycją bazową, obliczony zgodnie z art. 162.

2. Instytucje, które do porównywalnych ekspozycji bezpośrednich wobec dostawcy ochrony stosują metodę IRB określoną w rozdziale 3, ale nie korzystają przy tym z własnych oszacowań LGD, określają LGD zgodnie z art. 161 ust. 1. W przypadku ekspozycji podporządkowanych i niepodporządkowanej ochrony kredytowej nierzeczywistej, do zabezpieczonej części wartości ekspozycji instytucje mają stosować, LGD związaną z należnościami uprzywilejowanymi i instytucje mogą uwzględniać ochronę kredytową rzeczywistą zabezpieczającą ochronę kredytową nierzeczywistą zgodnie z niniejszym rozdziałem.

3. Instytucje, które do porównywalnych ekspozycji bezpośrednich wobec dostawcy ochrony stosują metodę IRB określoną w rozdziale 3, z wykorzystaniem własnych oszacowań LGD, obliczają wagę ryzyka i współczynnik oczekiwanej straty mające zastosowanie do zabezpieczonej części ekspozycji bazowej przy użyciu PD i LGD oraz tej samej funkcji wagi ryzyka jak te, które stosuje się w przypadku porównywalnej ekspozycji bezpośredniej wobec dostawcy ochrony, a także, w stosownych przypadkach, stosują termin zapadalności (M) związany z ekspozycją bazową, obliczony zgodnie z art. 162.

4. Instytucje, które stosują metodę IRB do porównywalnych ekspozycji bezpośrednich wobec dostawcy ochrony, korzystając z metody przewidzianej w art. 153 ust. 5, stosują wagę ryzyka i współczynnik oczekiwanej straty mające zastosowanie do zabezpieczonej części ekspozycji, które odpowiadają wagom ryzyka i współczynnikom oczekiwanej straty przewidzianym w art. 153 ust. 5 i art. 158 ust. 6.

5. Do każdej niezabezpieczonej części wartości ekspozycji (E) instytucje stosują wagę ryzyka i współczynnik oczekiwanej straty odpowiadające ekspozycji bazowej. Do celów obliczeń określonych w art. 159 instytucje przypisują do niezabezpieczonej części wartości ekspozycji wszelkie korekty z tytułu ogólnego lub szczególnego ryzyka kredytowego lub dodatkowe korekty wartości zgodnie z art. 34, dotyczące działalności instytucji zaliczanej do portfela bankowego lub inne redukcje funduszy własnych związane z ekspozycją, inne niż odliczenia dokonane zgodnie z art. 36 ust. 1 lit. m).”;

144) uchyla się część trzecią tytuł II rozdział 4 sekcja 6;

145) w art. 252 lit. b) definicja RW^* otrzymuje brzmienie:

„RW^* = kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem do celów art. 92 ust. 4 lit. a);”;

146) w art. 273 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Instytucje obliczają wartość ekspozycji dla umów wymienionych w załączniku II i dla kredytowych instrumentów pochodnych, z wyjątkiem kredytowych instrumentów pochodnych, o których mowa w ust. 3 i 5 niniejszego artykułu, na podstawie jednej z metod określonych w sekcjach 3–6 zgodnie z niniejszym artykułem.”;

b) ust. 3 lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) zgodnie z art. 183, jeżeli udzielono zezwolenia zgodnie z art. 143.”;

147) w art. 273a ust. 3 wprowadza się następujące zmiany:

a) akapit pierwszy lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) wartość bezwzględną zagregowanej pozycji długiej sumuje się z wartością bezwzględną zagregowanej pozycji krótkiej;”;

b) dodaje się akapity w brzmieniu:

„Do celów akapitu pierwszego znaczenie terminów »pozycja długa« i »pozycja krótka« jest takie samo, jak znaczenie określone w art. 94 ust. 3.

Do celów akapitu pierwszego wartość zagregowanej pozycji długiej (krótkiej) jest równa sumie wartości poszczególnych pozycji długich (krótkich) uwzględnionych w obliczeniach zgodnie z lit. c).”;

148) w art. 273b wprowadza się następujące zmiany:

a) tytuł otrzymuje brzmienie:

„Niespełnienie warunków stosowania uproszczonych metod obliczania wartości ekspozycji instrumentów pochodnych oraz uproszczonej metody obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z CVA”;

b) w ust. 2 formuła wprowadzająca otrzymuje brzmienie:

„Instytucje zaprzestają obliczania wartości ekspozycji swoich pozycji w instrumentach pochodnych zgodnie z sekcjami 4 lub 5 oraz obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z CVA zgodnie z art. 385, stosownie do przypadku, w ciągu trzech miesięcy od wystąpienia jednej z następujących sytuacji:”;

c) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Instytucje, które zaprzestały obliczania wartości ekspozycji swoich pozycji w instrumentach pochodnych zgodnie z sekcjami 4 lub 5 oraz obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z CVA zgodnie z art. 385, stosownie do przypadku, mogą wznowić obliczanie wartości ekspozycji swoich pozycji w instrumentach pochodnych zgodnie z sekcjami 4 lub 5 oraz wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z CVA zgodnie z art. 385 tylko wówczas, gdy wykażą właściwemu organowi, że wszystkie warunki określone w art. 273a ust. 1 lub 2 były spełnione nieprzerwanie przez okres jednego roku.”;

149) w art. 274 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. W przypadku gdy do tego samego pakietu kompensowania ma zastosowanie wiele umów o dostarczenie zabezpieczenia lub ten sam pakiet kompensowania obejmuje zarówno transakcje podlegające umowie o dostarczenie zabezpieczenia, jak i transakcje niepodlegające umowie o dostarczenie zabezpieczenia, instytucja oblicza swoją wartość ekspozycji w następujący sposób:

a) instytucja tworzy odnośne hipotetyczne podpakiety kompensowania obejmujące transakcje zawarte w pakiecie kompensowania, w następujący sposób:

(i) wszystkie transakcje podlegające umowie o dostarczenie zabezpieczenia oraz temu samemu okresowi ryzyka w związku z uzupełnieniem zabezpieczenia określonemu zgodnie z art. 285 ust. 2–5 zalicza się do tego samego podpakietu kompensowania;

(ii) wszystkie transakcje niepodlegające umowie o dostarczenie zabezpieczenia zalicza się do tego samego podpakietu kompensowania odrębnego od podpakietów kompensowania utworzonych zgodnie z ppkt (i) niniejszego ustępu;

b) instytucja oblicza koszt odtworzenia pakietu kompensowania zgodnie z art. 275 ust. 2, uwzględniając wszystkie transakcje w ramach pakietu kompensowania, bez względu na to, czy podlegają one umowie o dostarczenie zabezpieczenia, oraz stosuje wszystkie poniższe zasady:

(i) CMV oblicza się w odniesieniu do wszystkich transakcji w ramach pakietu kompensowania bez uwzględnienia posiadanych lub przekazanych zabezpieczeń, w przypadku gdy przy obliczaniu CMV kompensuje się dodatnie i ujemne wartości rynkowe;

(ii) w stosownych przypadkach NICA, VM, TH i MTA oblicza się oddzielnie jako sumę tych samych danych wejściowych mających zastosowanie do każdej pojedynczej umowy o dostarczenie zabezpieczenia w ramach pakietu kompensowania;

c) instytucja oblicza potencjalną przyszłą ekspozycję pakietu kompensowania, o której mowa w art. 278, stosując wszystkie poniższe zasady:

(i) mnożnik, o którym mowa w art. 278 ust. 1, opiera się, stosownie do przypadku, na danych wejściowych CMV, NICA i VM, zgodnie z lit. b) niniejszego ustępu;

(ii) $\sum_a AddOn^{(a)}$ oblicza się zgodnie z art. 278, oddzielnie dla każdego hipotetycznego podpakietu kompensowania, o którym mowa w lit. a) niniejszego ustępu.”;

b) w ust. 6 dodaje się akapity w brzmieniu:

„Na zasadzie odstępstwa od akapitu pierwszego instytucje zastępują cyfrową opcję waniliową, której kurs wykonania jest równy K, odpowiednią kombinacją strategii opcyjnej typu kołnierz obejmującą dwie sprzedane i kupione waniliowe opcje kupna lub sprzedaży, które spełniają następujące wymagania:

a) te dwie opcje uwzględnione w kombinacji strategii opcyjnej typu kołnierz charakteryzują się:

(i) taką samą datą wygaśnięcia oraz ceną kasową lub ceną terminową instrumentu bazowego jak cyfrowa opcja waniliowa;

(ii) kursem wykonania wynoszącym, odpowiednio, 0,95·K i 1,05·K;

b) kombinacja strategii opcyjnej typu kołnierz dokładnie odwzorowuje wypłatę z cyfrowej opcji waniliowej poza przedziałem wyznaczonym przez dwa kursy wykonania, o których mowa w lit. a).

Pozycje ryzyka dotyczące dwóch opcji uwzględnionych w kombinacji strategii opcyjnej typu kołnierz, o której mowa w akapicie drugim, oblicza się osobno, zgodnie z art. 279.”;

150) art. 276 ust. 1 lit. d) otrzymuje brzmienie:

„d) skorygowaną o współczynnik zmienności wartość każdego rodzaju otrzymanego lub przekazanego zabezpieczenia oblicza się zgodnie z art. 223;”;

151) w art. 277a ust. 2 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Do celów akapitu pierwszego lit. a) niniejszego ustępu instytucje przypisują transakcje do oddzielnego pakietu zabezpieczającego odpowiedniej kategorii ryzyka zgodnie z taką samą konstrukcją pakietu zabezpieczającego określoną w ust. 1.”;

152) w art. 279a wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 lit. a) formuła wprowadzająca otrzymuje brzmienie:

„a) w przypadku opcji kupna i opcji sprzedaży, które uprawniają nabywcę opcji do nabycia lub sprzedaży instrumentu bazowego w cenie dodatniej w danym dniu lub w kilku terminach w przyszłości, z wyjątkiem sytuacji, gdy te opcje przyporządkowano do kategorii ryzyka stopy procentowej lub kategorii ryzyka cen towarów, instytucje stosują następujący wzór:”;

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

(i) akapit pierwszy lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) zgodnie z międzynarodowymi zmianami regulacyjnymi – wzorów, które instytucje stosują, aby obliczyć deltę nadzorczą opcji kupna i opcji sprzedaży przyporządkowanych do kategorii ryzyka stopy procentowej lub kategorii ryzyka cen towarów i uwzględniających warunki rynkowe, w których stopy procentowe lub ceny towarów mogą być ujemne, a także aby obliczyć nadzorczą wartość zmienności, która jest odpowiednia dla tych wzorów;

(ii) akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„EUNB przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia … [12 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego].”;

153) w art. 285 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 7 otrzymuje brzmienie:

„7. Jeżeli instytucja nie jest w stanie modelować zabezpieczenia łącznie z ekspozycją, w swoich obliczeniach wartości ekspozycji w odniesieniu do instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym nie uwzględnia ona skutków zabezpieczenia innego niż środki pieniężne w tej samej walucie co sama ekspozycja, chyba że instytucja stosuje korekty z tytułu zmienności na mocy standardowej metody nadzorczej obliczania korekt z tytułu zmienności zgodnie z rozdziałem 4.”;

b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„7a. Jeżeli instytucja nie jest w stanie modelować zabezpieczenia łącznie z ekspozycją, w swoich obliczeniach wartości ekspozycji w odniesieniu do transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych nie uwzględnia ona skutków zabezpieczenia innego niż środki pieniężne w tej samej walucie co sama ekspozycja.”;

154) w art. 291 ust. 5 lit. f) otrzymuje brzmienie:

„f) w zakresie, w jakim do obliczeń wykorzystywane są istniejące obliczenia dotyczące ryzyka rynkowego dla wymogów w zakresie funduszy własnych w odniesieniu do ryzyka niewykonania zobowiązania, jak określono w tytule IV rozdział 1a sekcje 4 lub 5, lub w odniesieniu do ryzyka niewykonania zobowiązania z wykorzystaniem wewnętrznego modelu pomiaru ryzyka niewykonania zobowiązania, jak określono w tytule IV rozdział 1b sekcja 3, w których założono już występowanie LGD, wartość LGD zastosowana we wzorze wynosi 100 %.”;

155) część trzecia tytuł III otrzymuje brzmienie:

„**TYTUŁ III**
WYMÓG W ZAKRESIE FUNDUSZY WŁASNYCH Z TYTUŁU RYZYKA OPERACYJNEGO

Rozdział 1
Obliczanie wymogu w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka operacyjnego

Artykuł 311a
Definicje

Do celów niniejszego tytułu stosuje się następujące definicje:

1) »zdarzenie ryzyka operacyjnego« oznacza każde zdarzenie związane z ryzykiem operacyjnym, które powoduje stratę lub wiele strat w ciągu jednego lub wielu lat obrachunkowych;

2) »zagregowana strata brutto« oznacza sumę wszystkich strat brutto związanych z tym samym zdarzeniem ryzyka operacyjnego w okresie jednego roku obrachunkowego lub wielu lat obrachunkowych;

3) »zagregowana strata netto« oznacza sumę wszystkich strat netto związanych z tym samym zdarzeniem ryzyka operacyjnego w okresie jednego roku obrachunkowego lub wielu lat obrachunkowych;

4) »straty pogrupowane« oznaczają wszystkie straty operacyjne spowodowane wspólnym czynnikiem bazowym lub wspólną pierwotną przyczyną, które to straty można zgrupować w jedno zdarzenie ryzyka operacyjnego.

Artykuł 312

Wymóg w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka operacyjnego

Wymogiem w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka operacyjnego jest element wskaźnika biznesowego obliczany zgodnie z art. 313.

Artykuł 313

Wskaźnik biznesowy skorygowany o współczynniki krańcowe

Instytucje obliczają swój wskaźnik biznesowy skorygowany o współczynniki krańcowe zgodnie z następującym wzorem:

$$BIC = \begin{cases} 0{,}12 \cdot BI, & gdy\ BI \leq 1 \\ 0{,}12 + 0{,}15 \cdot (BI - 1), & gdy\ 1 < BI \leq 30 \\ 4{,}47 + 0{,}18 \cdot (BI - 30), & gdy\ BI > 30 \end{cases}$$

gdzie:

BIC = wskaźnik biznesowy skorygowany o współczynniki krańcowe;

BI = wskaźnik biznesowy wyrażony w miliardach euro, obliczony zgodnie z art. 314.

Artykuł 314

Wskaźnik biznesowy

1. Instytucje obliczają swój wskaźnik biznesowy zgodnie z następującym wzorem:

$$BI = ILDC + SC + FC$$

gdzie:

BI = wskaźnik biznesowy, wyrażony w miliardach euro;

ILDC = składnik dotyczący odsetek, leasingu i dywidendy, wyrażony w miliardach euro i obliczony zgodnie z ust. 2;

SC = składnik dotyczący usług, wyrażony w miliardach euro i obliczony zgodnie z ust. 5;

FC = składnik finansowy, wyrażony w miliardach euro i obliczony zgodnie z ust. 6.

2. Do celów ust. 1 składnik dotyczący odsetek, leasingu i dywidendy oblicza się zgodnie z następującym wzorem:

$$ILDC = min(IC, 0{,}0225 \cdot AC) + DC$$

gdzie:

ILDC = składnik dotyczący odsetek, leasingu i dywidendy;

IC = składnik dotyczący odsetek, który odpowiada przychodom odsetkowym instytucji pochodzącym z wszystkich aktywów finansowych i pozostałym przychodom odsetkowym, w tym przychodom finansowym z leasingu finansowego i przychodom z leasingu operacyjnego oraz zyskom z aktywów będących przedmiotem leasingu, pomniejszonym o koszty odsetkowe instytucji z tytułu wszystkich zobowiązań finansowych i pozostałe koszty odsetkowe, w tym koszty odsetkowe związane z leasingiem finansowym i operacyjnym, amortyzację i utratę wartości aktywów będących przedmiotem leasingu operacyjnego oraz straty z tego tytułu, obliczonym jako roczna średnia wartości bezwzględnych różnicy z trzech ostatnich lat obrachunkowych;

AC = składnik dotyczący aktywów, który jest sumą brutto wszystkich niespłaconych kredytów, jej zaliczek, oprocentowanych papierów wartościowych, w tym obligacji skarbowych, oraz aktywów będących przedmiotem leasingu, obliczoną jako roczna średnia z trzech ostatnich lat obrachunkowych na podstawie kwot na koniec każdego z tych lat obrachunkowych;

DC = składnik dotyczący dywidendy, który odpowiada przychodom instytucji z tytułu dywidendy z inwestycji w akcje i fundusze nieobjęte konsolidacją w sprawozdaniach finansowych instytucji, w tym przychodom z tytułu dywidendy od jednostek zależnych, stowarzyszonych i spółek joint venture nieobjętych konsolidacją, obliczonym jako roczna średnia z trzech ostatnich lat obrachunkowych.

3. Na zasadzie odstępstwa od ust. 2 unijna instytucja dominująca może, do dnia 31 grudnia 2027 r., zwrócić się do organu sprawującego nadzór skonsolidowany o zezwolenie na obliczanie oddzielnego składnika dotyczącego odsetek, leasingu i dywidendy dla dowolnej z jej konkretnych instytucji zależnych oraz na dodanie wyniku tego obliczenia do składnika dotyczącego odsetek, leasingu i dywidendy obliczonego, na zasadzie skonsolidowanej, dla pozostałych podmiotów należących do grupy, jeżeli spełnione są wszystkie poniższe warunki:

a) działalność odnośnych jednostek zależnych w zakresie bankowości detalicznej lub bankowości komercyjnej stanowi większość ich działalności;

b) znacząca część działalności odnośnych jednostek zależnych w zakresie bankowości detalicznej lub bankowości komercyjnej dotyczy kredytów obciążonych dużym prawdopodobieństwem niewykonania zobowiązania;

c) zastosowanie odstępstwa stanowi odpowiednią podstawę do obliczania wymogu unijnej instytucji dominującej w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka operacyjnego.

Zezwolenie i jego warunki są po udzieleniu co dwa lata poddawane ponownej ocenie przez organ sprawujący nadzór.

Organ sprawujący nadzór skonsolidowany powiadamia EUNB niezwłocznie po udzieleniu, potwierdzeniu *lub* cofnięciu takiego zezwolenia.

Do dnia 31 grudnia 2031 r. EUNB przedstawi Komisji sprawozdanie na temat stosowania i zasadności odstępstwa, o którym mowa w akapicie pierwszym, uwzględniając w szczególności konkretne modele biznesowe oraz adekwatność powiązanego wymogu w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka operacyjnego. Na podstawie tego sprawozdania i z należytym uwzględnieniem odnośnych standardów uzgodnionych na szczeblu międzynarodowym opracowanych przez Bazylejski Komitet Nadzoru Bankowego Komisja w stosownych przypadkach przedłoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wniosek ustawodawczy do dnia 31 grudnia 2032 r.

4. Do dnia 31 grudnia 2027 r. lub do czasu wydania przez organ sprawujący nadzór skonsolidowany zezwolenia zgodnie z ust. 3, w zależności od tego, co nastąpi wcześniej, unijna instytucja dominująca, której udzielono zezwolenia na stosowanie alternatywnej metody standardowej do swoich linii biznesowych bankowości detalicznej i bankowości komercyjnej w celu obliczenia wymogu w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka operacyjnego, może – po poinformowaniu swojego organu sprawującego nadzór skonsolidowany – nadal stosować alternatywną metodę standardową określoną w niniejszym rozporządzeniu w jego brzmieniu obowiązującym w dniu … [jeden dzień przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego] do celów obliczania wymogu w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka operacyjnego związanego z tymi dwiema liniami biznesowymi i zgodnie z zakresem obowiązującego zezwolenia.

5. Do celów ust. 1 składnik dotyczący usług oblicza się zgodnie z następującym wzorem:

$$SC = max(OI, OE) + max(FI, FE)$$

gdzie:

SC = składnik dotyczący usług;

OI = pozostałe przychody operacyjne, które odpowiadają rocznej średniej przychodu instytucji z trzech ostatnich lat obrachunkowych pochodzącego ze zwykłych operacji bankowych nieuwzględnionych w innych pozycjach wskaźnika biznesowego, jednak o podobnym charakterze;

OE = pozostałe koszty operacyjne, które odpowiadają rocznej średniej kosztów i strat poniesionych przez instytucję w trzech ostatnich latach obrachunkowych w związku ze zwykłymi operacjami bankowymi nieuwzględnionymi w innych pozycjach wskaźnika biznesowego, jednak o podobnym charakterze, a także w związku ze zdarzeniami ryzyka operacyjnego;

FI = składnik dotyczący przychodów z tytułu opłat i prowizji, który odpowiada rocznej średniej przychodu instytucji z trzech ostatnich lat obrachunkowych uzyskanego z tytułu doradztwa i świadczenia usług, w tym przychodu uzyskanego przez instytucję jako podmiot świadczący usługi finansowe na zasadzie outsourcingu;

FE = składnik dotyczący kosztów z tytułu opłat i prowizji, który odpowiada rocznej średniej wydatków instytucji z trzech ostatnich lat obrachunkowych poniesionych z tytułu korzystania z doradztwa i usług, w tym opłat z tytułu outsourcingu poniesionych przez instytucję za świadczenie usług finansowych, jednak z wyłączeniem opłat z tytułu outsourcingu uiszczonych w związku ze świadczeniem usług innych niż finansowe.

Z zastrzeżeniem otrzymania uprzedniego zezwolenia właściwego organu i w zakresie, w jakim w ramach instytucjonalnego systemu ochrony istnieją właściwe i jednolicie określone systemy monitorowania i klasyfikowania ryzyk operacyjnych, instytucje, które są członkami instytucjonalnego systemu ochrony, spełniające wymogi art. 113 ust. 7, mogą obliczać składnik dotyczący usług po odliczeniu wszelkich przychodów uzyskanych od instytucji lub kosztów poniesionych na rzecz instytucji, które są członkami tego samego instytucjonalnego systemu ochrony. Członkowie instytucjonalnego systemu ochrony wspólnie ponoszą wszelkie straty wynikające z powiązanych ryzyk operacyjnych.

6. Do celów ust. 1 składnik finansowy oblicza się zgodnie z następującym wzorem:

$$FC = TC + BC$$

gdzie:

FC = składnik finansowy;

TC = składnik dotyczący portfela handlowego, który odpowiada rocznej średniej bezwzględnych wartości z trzech ostatnich lat obrachunkowych – stosownie do przypadku – zysku lub straty netto w portfelu handlowym instytucji, określonym – w zależności od przypadku – zgodnie ze standardami rachunkowości albo zgodnie z częścią trzecią tytuł I rozdział 3, w tym z tytułu aktywów i zobowiązań obrotowych, rachunkowości zabezpieczeń oraz różnic kursowych;

BC = składnik dotyczący portfela bankowego, który odpowiada rocznej średniej bezwzględnych wartości – stosownie do przypadku – zysku lub straty netto w portfelu bankowym instytucji z trzech ostatnich lat obrachunkowych, w tym z tytułu składników aktywów finansowych oraz zobowiązań finansowych wycenianych według wartości godziwej przez wynik finansowy, z tytułu rachunkowości zabezpieczeń, różnic kursowych, jak również zrealizowanych zysków i strat z tytułu aktywów i zobowiązań finansowych niewycenianych według wartości godziwej przez wynik finansowy.

7. Do obliczenia swojego wskaźnika biznesowego instytucje nie stosują żadnego z następujących elementów:

a) przychodów ani kosztów z działalności ubezpieczeniowej lub reasekuracyjnej;

b) składek zapłaconych ani płatności otrzymanych z tytułu zakupionych polis ubezpieczeniowych lub reasekuracyjnych;

c) kosztów administracyjnych, w tym kosztów personelu, opłat outsourcingowych za świadczenie usług innych niż finansowe oraz pozostałych kosztów administracyjnych;

d) odzyskanych kwot kosztów administracyjnych, w tym odzyskanych kwot płatności w imieniu klientów;

e) wydatków na lokale i środki trwałe, z wyjątkiem sytuacji, gdy wydatki te wynikają ze zdarzeń ryzyka operacyjnego;

f) amortyzacji aktywów rzeczowych oraz wartości niematerialnych i prawnych, z wyjątkiem amortyzacji związanej z aktywami będącymi przedmiotem leasingu operacyjnego, którą uwzględnia się w kosztach leasingu finansowego i operacyjnego;

g) rezerw ani odwrócenia rezerw, z wyjątkiem sytuacji, gdy rezerwy te dotyczą zdarzeń ryzyka operacyjnego;

h) kosztów z tytułu kapitału zakładowego płatnego na żądanie;

i) utraty wartości ani odwrócenia utraty wartości;

j) zmian wartości firmy ujmowanych w wyniku finansowym;

k) podatku dochodowego od osób prawnych.

8. Jeżeli instytucja prowadzi działalność krócej niż trzy lata, do obliczania odpowiednich składników swojego wskaźnika biznesowego wykorzystuje prognozowane dane szacunkowe, pod warunkiem że właściwy organ uzna to za zadowalające. Instytucja zaczyna stosować dane historyczne, gdy tylko będą one dostępne.

9. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia następujących elementów:

   a) składników wskaźnika biznesowego, i ich stosowania, w drodze opracowania wykazów typowych podpozycji, z uwzględnieniem międzynarodowych standardów regulacyjnych oraz, w stosownych przypadkach, granic ostrożnościowych określonych w części trzeciej tytuł I rozdział 3;

   b) elementów, o których mowa w ust. 7 niniejszego artykułu.

   EUNB przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia … [18 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego].

   Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

10. EUNB opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych w celu określenia pozycji wskaźnika biznesowego w drodze przyporządkowania, w stosownych przypadkach, tych pozycji do odpowiednich komórek sprawozdawczych określonych w rozporządzeniu wykonawczym Komisji (UE) 2021/451*.

    EUNB przedłoży Komisji te projekty wykonawczych standardów technicznych do dnia … [18 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego].

Komisji powierza się uprawnienia do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 315

Korekty wskaźnika biznesowego

1. W swoich obliczeniach wskaźnika biznesowego instytucje uwzględniają pozycje wskaźnika biznesowego dotyczące połączonych lub przejętych podmiotów lub rodzajów działalności od momentu, stosownie do przypadku, połączenia lub przejęcia oraz uwzględniają trzy ostatnie lata obrachunkowe.

2. Instytucje mogą wystąpić do właściwego organu o zezwolenie na wyłączenie ze wskaźnika biznesowego kwot dotyczących zbytych podmiotów lub rodzajów działalności.

3. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia następujących elementów:

   a) sposobu określania przez instytucje korekt wskaźnika biznesowego, o których mowa w ust. 1 i 2;

   b) warunków, na jakich właściwe organy mogą udzielić zezwolenia, o którym mowa w ust. 2;

   c) harmonogramu korekt, o których mowa w ust. 2.

EUNB przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia … [18 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego].

Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.217)

Rozdział 2

Gromadzenie danych i zarządzanie nimi

Artykuł 316

Obliczanie rocznych strat z tytułu ryzyka operacyjnego

1. Instytucje o wskaźniku biznesowym równym co najmniej 750 mln EUR obliczają swoją roczną stratę z tytułu ryzyka operacyjnego jako sumę wszystkich strat netto w danym roku obrachunkowym obliczoną zgodnie z art. 318 ust. 1, które to straty są co najmniej równe progom danych dotyczących strat określonym w art. 319 ust. 1 lub 2.

   Na zasadzie odstępstwa od akapitu pierwszego właściwe organy mogą zwolnić instytucje o wskaźniku biznesowym nieprzekraczającym 1 mld EUR z wymogu obliczania rocznej straty z tytułu ryzyka operacyjnego, pod warunkiem że instytucja wykazała w sposób zadowalający właściwy organ, że stosowanie przepisów akapitu pierwszego byłoby dla niej nadmiernie uciążliwe.

2. Do celów ust. 1 odpowiedni wskaźnik biznesowy jest równy najwyższej wartości wskaźnika biznesowego, którą instytucja zgłosiła w ośmiu ostatnich sprawozdawczych dniach odniesienia. Instytucja, która nie zgłaszała jeszcze swojego wskaźnika biznesowego, stosuje swój najbardziej aktualny wskaźnik biznesowy.

3. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia warunku „nadmiernej uciążliwości" na potrzeby ust. 1.

   EUNB przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia … [18 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego].

   Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 317
Zbiór danych dotyczących strat

1. Instytucje, które obliczają roczną stratę z tytułu ryzyka operacyjnego zgodnie z art. 316 ust. 1, wprowadzają rozwiązania, procesy i mechanizmy służące sporządzeniu i aktualizowaniu na bieżąco zbioru danych dotyczących strat, w którym dla każdego zarejestrowanego zdarzenia ryzyka operacyjnego gromadzone są informacje na temat kwot strat brutto, kwot odzyskanych z tytułu innego niż ubezpieczenie, kwot odzyskanych z ubezpieczenia, a także dat odniesienia i strat pogrupowanych, w tym strat wynikających z uchybień.

2. Sporządzony przez instytucję zbiór danych dotyczących strat musi uwzględniać wszystkie zdarzenia ryzyka operacyjnego związane ze wszystkimi podmiotami, które wchodzą w zakres konsolidacji, zgodnie z częścią pierwszą tytuł II rozdział 2.

3. Do celów ust. 1 instytucje:

   a) włączają do zbioru danych dotyczących strat każde zdarzenie ryzyka operacyjnego zarejestrowane w ciągu jednego roku obrachunkowego lub wielu lat obrachunkowych;

   b) stosują datę ujęcia straty do celów uwzględnienia strat związanych ze zdarzeniami ryzyka operacyjnego w zbiorze danych dotyczących strat;

   c) przypisują straty i odzyskane kwoty związane ze wspólnym zdarzeniem ryzyka operacyjnego lub z powiązanymi zdarzeniami ryzyka operacyjnego rozciągniętymi w czasie oraz przekazane na rachunki w ciągu kilku lat do odpowiednich lat obrachunkowych w zbiorze danych dotyczących strat, zgodnie ze swoim podejściem księgowym.

4. Instytucje gromadzą także:

   a) informacje o datach odniesienia dotyczących zdarzeń ryzyka operacyjnego, w tym:

      (i) dacie zaistnienia lub wystąpienia po raz pierwszy zdarzenia ryzyka operacyjnego (»data zdarzenia«), jeżeli jest znana;

      (ii) dacie, kiedy instytucja dowiedziała się o zdarzeniu ryzyka operacyjnego (»data wykrycia«);

(iii) dacie lub datach, kiedy zdarzenie ryzyka operacyjnego doprowadziło do straty lub utworzenia rezerwy na stratę ujętej w rachunku zysków i strat instytucji (»data ujęcia«);

b) informacje na temat ewentualnych kwot odzyskanych kwot straty brutto, a także informacje opisowe na temat czynników lub przyczyn zdarzenia powodującego straty.

Poziom szczegółowości wszelkich informacji opisowych musi być współmierny do wielkości kwoty straty brutto.

5. Instytucja nie uwzględnia w zbiorze danych dotyczących strat zdarzeń ryzyka operacyjnego związanych z ryzykiem kredytowym, które są uwzględnione w kwocie ekspozycji ważonych ryzykiem z tytułu ryzyka kredytowego. W zbiorze danych dotyczących strat uwzględnia się zdarzenia ryzyka operacyjnego związane z ryzykiem kredytowym, ale nieuwzględnione w kwocie ekspozycji ważonych ryzykiem z tytułu ryzyka kredytowego.

6. Zdarzenia ryzyka operacyjnego związane z ryzykiem rynkowym traktuje się jako ryzyko operacyjne i uwzględnia w zbiorze danych dotyczących strat.

7. Na wniosek właściwego organu instytucja musi być w stanie przyporządkować swoje historyczne dane dotyczące strat wewnętrznych do rodzaju zdarzenia.

8. Do celów niniejszego artykułu instytucje zapewniają solidność, niezawodność i wydajność swoich systemów informatycznych i infrastruktury informatycznej niezbędnych do utrzymania i aktualizacji zbioru danych dotyczących strat, potwierdzając wszystkie poniższe elementy:

   a) że ich systemy informatyczne i infrastruktura informatyczna są solidne i odporne, a tę solidność i odporność można utrzymać w sposób ciągły;

   b) że ich systemy informatyczne i infrastruktura informatyczna podlegają procesom zarządzania konfiguracją, zmianami i wersjami;

   c) w przypadku gdy instytucja zleca na zasadzie outsourcingu część czynności związanych z utrzymaniem swoich systemów informatycznych i infrastruktury informatycznej – że zapewnia się solidność, niezawodność i wydajność systemów informatycznych i infrastruktury informatycznej, potwierdzając co najmniej że:

      (i) jej systemy informatyczne i infrastruktura informatyczna są solidne i odporne, a tę solidność i odporność można utrzymać w sposób ciągły;

      (ii) proces planowania, tworzenia, testowania i wdrażania systemów informatycznych i infrastruktury informatycznej jest solidny i właściwy pod względem zarządzania projektem, zarządzania ryzykiem, ogólnego zarządzania instytucją, inżynierii, zapewniania jakości i planowania testów, modelowania i rozwoju systemów, zapewniania jakości we wszystkich działaniach, w tym przeglądów kodu i, w stosownych przypadkach, weryfikacji kodu, a także testowania, w tym akceptacji użytkowników;

(iii) jej systemy informatyczne i infrastruktura informatyczna podlegają procesom zarządzania konfiguracją, zmianami i wersjami;

(iv) proces planowania, tworzenia, testowania i wdrażania systemów informatycznych i infrastruktury informatycznej oraz plany awaryjne zostały zatwierdzone przez organ zarządzający lub kadrę kierowniczą wyższego szczebla oraz że organ zarządzający i kadrę kierowniczą wyższego szczebla okresowo informuje się o wydajności systemów informatycznych i infrastruktury informatycznej.

9. Na potrzeby ust. 7 EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych ustanawiających taksonomię ryzyka w zakresie ryzyka operacyjnego, która jest zgodna ze standardami międzynarodowymi, oraz metody klasyfikacji zdarzeń straty uwzględnianych w zbiorze danych dotyczących strat w oparciu o tę taksonomię ryzyka w zakresie ryzyka operacyjnego.

EUNB przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia … [18 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego].

Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

10. Do celów ust. 8 EUNB wydaje wytyczne zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010 wyjaśniające techniczne elementy niezbędne do zapewnienia solidności, niezawodności i wydajności rozwiązań w zakresie zarządzania służących utrzymywaniu zbioru danych dotyczących strat, ze szczególnym uwzględnieniem systemów i infrastruktur informatycznych.

Artykuł 318

Obliczanie straty netto i straty brutto

1. Do celów art. 316 ust. 1 instytucje obliczają stratę netto w odniesieniu do każdego zdarzenia ryzyka operacyjnego w następujący sposób:

strata netto = strata brutto – kwota odzyskana

gdzie:

strata brutto = strata związana ze zdarzeniem ryzyka operacyjnego przed odzyskaniem jakichkolwiek kwot;

kwota odzyskana = co najmniej jedno niezależne zdarzenie powiązane z pierwotnym zdarzeniem ryzyka operacyjnego, odrębne w czasie, w ramach którego od osoby trzeciej otrzymano środki lub wpływy korzyści ekonomicznych.

Instytucje na bieżąco aktualizują obliczenia straty netto dotyczące każdego konkretnego zdarzenia ryzyka operacyjnego. W tym celu instytucje aktualizują obliczenia straty netto na podstawie zaobserwowanych lub oszacowanych zmian straty brutto i kwoty odzyskanej za każdy rok z ostatnich 10 lat obrachunkowych. Jeżeli straty związane z tym samym zdarzeniem ryzyka operacyjnego odnotowuje się w ciągu wielu lat obrachunkowych w tym dziesięcioletnim przedziale czasowym, instytucja oblicza i aktualizuje:

a) stratę netto, stratę brutto i kwotę odzyskaną dla każdego roku obrachunkowego w dziesięcioletnim przedziale czasowym, w którym zarejestrowano tę stratę netto, stratę brutto i kwotę odzyskaną;

b) zagregowaną stratę netto, zagregowaną stratę brutto oraz zagregowaną kwotę odzyskaną dotyczące wszystkich odnośnych lat obrachunkowych w dziesięcioletnim przedziale czasowym.

2. Do celów ust. 1 przy obliczaniu straty brutto uwzględnia się następujące pozycje:

a) bezpośrednie obciążenia, takie jak utrata wartości, ugody, kwoty zapłacone w celu naprawienia szkody, kary oraz odsetki za zwłokę i opłaty z tytułu obsługi prawnej, ujmowane w rachunku zysków i strat instytucji oraz odpisy z tytułu zdarzenia ryzyka operacyjnego, w tym:

(i) w przypadku gdy zdarzenie ryzyka operacyjnego dotyczy ryzyka rynkowego – koszty likwidacji pozycji rynkowych w ramach zarejestrowanej kwoty straty z tytułu pozycji ryzyka operacyjnego;

(ii) w przypadku gdy płatności dotyczą zaniedbań lub nieodpowiednich procedur instytucji – kary, odsetki, opłaty za zwłokę, opłaty z tytułu obsługi prawnej oraz podatek, z wyłączeniem pierwotnie należnej kwoty podatku, chyba że kwota ta została już uwzględniona w lit. e);

b) koszty poniesione w wyniku zdarzenia ryzyka operacyjnego, w tym wydatki zewnętrzne bezpośrednio związane ze zdarzeniem ryzyka operacyjnego oraz koszty naprawy lub odtworzenia poniesione w celu przywrócenia pozycji do stanu sprzed wystąpienia zdarzenia ryzyka operacyjnego;

c) ujęte w rachunku zysków i strat rezerwy przeznaczone na pokrycie potencjalnych skutków strat operacyjnych, w tym wynikających z uchybień;

d) straty wynikające ze zdarzeń ryzyka operacyjnego o ostatecznych skutkach finansowych, które są tymczasowo księgowane na rachunkach przejściowych lub tymczasowych, ale nie wykazano ich jeszcze w rachunku zysków i strat (»straty oczekujące«);

e) negatywne skutki ekonomiczne zaksięgowane w danym roku obrachunkowym, które wynikają ze zdarzeń ryzyka operacyjnego mających wpływ na przepływy środków pieniężnych lub sprawozdania finansowe z poprzednich lat obrachunkowych (»straty czasowe«).

Do celów akapitu pierwszego lit. d) istotne straty oczekujące włącza się do zbioru danych dotyczących strat w okresie proporcjonalnym do wielkości i wieku oczekującej pozycji.

Do celów akapitu pierwszego lit. e) instytucja uwzględnia w zbiorze danych dotyczących strat istotne straty czasowe, jeżeli straty te wynikają ze zdarzeń ryzyka operacyjnego, które obejmują więcej niż jeden rok obrachunkowy.
W zarejestrowanej kwocie straty ujętej w pozycji ryzyka operacyjnego z danego roku obrachunkowego instytucje uwzględniają straty wynikające z korekty błędów księgowych, które wystąpiły w dowolnym poprzednim roku obrachunkowym, nawet jeżeli straty te nie dotyczą bezpośrednio osób trzecich. W przypadku gdy pojawiają się istotne straty czasowe, a zdarzenie ryzyka operacyjnego dotyczy bezpośrednio osób trzecich, w tym klientów, dostawców i pracowników instytucji, instytucja uwzględnia również oficjalną modyfikację uprzednio opublikowanych sprawozdań finansowych.

3. Do celów ust. 1 przy obliczaniu straty brutto nie uwzględnia się następujących pozycji:

a) kosztów ogólnego utrzymania umów dotyczących rzeczowych aktywów trwałych;

b) wydatków wewnętrznych lub zewnętrznych służących usprawnieniu działalności po wystąpieniu strat z tytułu ryzyka operacyjnego, w tym modernizacji, udoskonaleń oraz inicjatyw i usprawnień w zakresie oceny ryzyka;

c) składek ubezpieczeniowych.

4. Do celów ust. 1 kwoty odzyskane wykorzystuje się do zmniejszenia strat brutto jedynie w przypadku, gdy instytucja otrzymała płatność. Wierzytelności nie uznaje się za kwoty odzyskane.

   Na wniosek właściwego organu instytucja dostarcza wszelkie dokumenty niezbędne do weryfikacji płatności otrzymanych i uwzględnionych przy obliczaniu straty netto wynikającej ze zdarzenia ryzyka operacyjnego.

Artykuł 319

Progi danych dotyczących strat

1. W celu obliczenia rocznej straty wynikłej z ryzyka operacyjnego, o której mowa w art. 316 ust. 1, instytucje uwzględniają – ze zbioru danych dotyczących strat – te zdarzenia ryzyka operacyjnego, z którymi związana jest strata netto, obliczona zgodnie z art. 318, wynosząca co najmniej 20 000 EUR.

2. Bez uszczerbku dla przepisów ust. 1 niniejszego artykułu oraz do celów art. 446 instytucje obliczają również roczną stratę z tytułu ryzyka operacyjnego, o której mowa w art. 316 ust. 1, uwzględniając – ze zbioru danych dotyczących strat – te zdarzenia ryzyka operacyjnego, z którymi związana jest strata netto, obliczona zgodnie z art. 318, wynosząca co najmniej 100 000 EUR.

3. W przypadku zdarzenia ryzyka operacyjnego prowadzącego do strat w okresie przekraczającym jeden rok obrachunkowy, o czym mowa w art. 318 ust. 1 akapit drugi, stratą netto, którą należy uwzględnić na potrzeby progów, o których mowa w ust. 1 i 2 niniejszego artykułu, jest zagregowana strata netto.

Artykuł 320
Wyłączenie strat

1. Instytucja może wystąpić do właściwego organu o zezwolenie na wyłączenie z obliczeń swoich rocznej straty z tytułu ryzyka operacyjnego wyjątkowych zdarzeń ryzyka operacyjnego, które nie mają już znaczenia dla profilu ryzyka instytucji, jeżeli spełnione są wszystkie poniższe warunki:

   a) instytucja może wykazać w sposób zadowalający właściwy organ, że przyczyna zdarzenia ryzyka operacyjnego leżącego u podstaw strat wynikłych z ryzyka operacyjnego, już się nie powtórzy;

   b) zagregowana strata netto z tytułu odpowiedniego zdarzenia ryzyka operacyjnego spełnia jeden z poniższych warunków:

      (i) stanowi co najmniej 10 % średniej rocznej straty danej instytucji z tytułu ryzyka operacyjnego, obliczonej w ciągu ostatnich 10 lat obrachunkowych i na podstawie progu, o którym mowa w art. 319 ust. 1, w przypadku gdy zdarzenie straty z tytułu ryzyka operacyjnego dotyczy rodzajów działalności, które nadal stanowią część wskaźnika biznesowego;

(ii) jest związana ze zdarzeniem ryzyka operacyjnego, które odnosi się do zbywanych rodzajów działalności wyłączonych z obliczeń wskaźnika biznesowego zgodnie z art. 315 ust. 2;

c) strata z tytułu ryzyka operacyjnego figurowała w bazie danych dotyczących strat przez co najmniej jeden rok, chyba że strata z tytułu ryzyka operacyjnego dotyczy zbywanych rodzajów działalności, które wyłączono z obliczeń wskaźnika biznesowego zgodnie z art. 315 ust. 2.

Do celów akapitu pierwszego lit. c) niniejszego ustępu minimalny okres jednego roku liczy się od dnia, w którym dla zdarzenia ryzyka operacyjnego ujętego w zbiorze danych dotyczących strat po raz pierwszy przekroczony został próg istotności przewidziany w art. 319 ust. 1.

2. Instytucja występująca o zezwolenie, o którym mowa w ust. 1, przedstawia właściwemu organowi udokumentowane uzasadnienie wyłączenia wyjątkowego zdarzenia ryzyka operacyjnego, obejmujące:

a) opis zdarzenia ryzyka operacyjnego;

b) dowód, że strata wynikająca ze zdarzenia ryzyka operacyjnego jest wyższa od progu istotności do celów wyłączenia straty, o którym mowa w ust. 1 lit. b) ppkt (i), w tym datę, w której dla tego zdarzenia ryzyka operacyjnego próg istotności został przekroczony;

c) datę, w której dane zdarzenie ryzyka operacyjnego zostałoby wyłączone, biorąc pod uwagę minimalny okres figurowania w zbiorze danych określony w ust. 1 lit. c);

d) powód, dla którego danego zdarzenia ryzyka operacyjnego nie uważa się już za istotne dla profilu ryzyka instytucji;

e) wykazanie, że nie istnieją podobne lub rezydualne ekspozycje prawne oraz że zdarzenie ryzyka operacyjnego, które ma zostać wyłączone, nie ma znaczenia dla innych rodzajów działalności ani dla innych produktów;

f) sprawozdania z niezależnego przeglądu lub niezależnej walidacji instytucji, potwierdzające, że zdarzenie ryzyka operacyjnego nie ma już znaczenia i że nie istnieją podobne lub rezydualne ekspozycje prawne;

g) dowód, że właściwe organy w danej instytucji zatwierdziły – w ramach obowiązujących w instytucji procedur zatwierdzania – wniosek o wyłączenie zdarzenia ryzyka operacyjnego, oraz datę takiego zatwierdzenia;

h) wpływ wyłączenia zdarzenia ryzyka operacyjnego na roczną stratę z tytułu ryzyka operacyjnego.

3. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia warunków, które właściwy organ musi ocenić zgodnie z ust. 1, w tym sposobu obliczania średniej rocznej straty wynikłej z ryzyka operacyjnego oraz specyfikacji dotyczących informacji, które należy gromadzić zgodnie z ust. 2, lub wszelkich innych informacji uznanych za niezbędne do przeprowadzenia oceny.

   EUNB przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia … [30 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego].

   Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 321

Włączenie strat, których źródłem są podmioty lub rodzaje działalności będące przedmiotem połączenia lub przejęcia

1. Straty, których źródłem są podmioty lub rodzaje działalności będące przedmiotem połączenia lub przejęcia, uwzględnia się w zbiorze danych dotyczących strat z chwilą uwzględnienia pozycji wskaźnika biznesowego odnoszących się do tych podmiotów lub rodzajów działalności w obliczeniach wskaźnika biznesowego instytucji, zgodnie z art. 315 ust. 1. W tym celu instytucje uwzględniają straty odnotowane w okresie 10 lat przed przejęciem lub połączeniem.

2. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu sprecyzowania, w jaki sposób instytucje mają określać korekty swojego zbioru danych dotyczących strat w związku z włączeniem strat, których źródłem są podmioty lub rodzaje działalności będące przedmiotem połączenia lub przejęcia, o których to stratach mowa w ust. 1.

EUNB przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia … [30 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego].

Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 322
Kompleksowość, dokładność i jakość danych dotyczących strat

1. Instytucje dysponują strukturą i procedurami umożliwiającymi zapewnienie kompleksowości, dokładności i jakości danych dotyczących strat oraz poddanie tych danych niezależnemu przeglądowi.

2. Właściwe organy dokonują okresowo, a co najmniej raz na pięć lat, przeglądów jakości danych dotyczących strat instytucji, która oblicza roczną stratę z tytułu ryzyka operacyjnego zgodnie z art. 316 ust. 1. W przypadku instytucji o wskaźniku biznesowym przekraczającym 1 mld EUR właściwe organy przeprowadzają taki przegląd co najmniej raz na trzy lata.

Artykuł 323

Ramy zarządzania ryzykiem operacyjnym

1. Instytucje posiadają:

   a) dobrze udokumentowany system oceny ryzyka operacyjnego i zarządzania tym ryzykiem, który jest ściśle zintegrowany z procesami bieżącego zarządzania ryzykiem, stanowi integralną część procesu monitorowania i kontrolowania profilu ryzyka operacyjnego instytucji oraz w odniesieniu do którego dokonano jasnego podziału obowiązków; system oceny ryzyka operacyjnego i zarządzania nim służy określaniu ekspozycji instytucji na ryzyko operacyjne i monitorowaniu istotnych danych dotyczących ryzyka operacyjnego, w tym danych dotyczących istotnych strat;

   b) funkcję zarządzania ryzykiem operacyjnym, która jest niezależna od jednostek biznesowych i operacyjnych instytucji;

   c) system sprawozdawczości dla kadry kierowniczej wyższego szczebla, który udostępnia sprawozdania na temat ryzyka operacyjnego odpowiednim funkcjom w instytucji;

   d) system regularnego monitorowania i sprawozdawczości w zakresie ekspozycji na ryzyko operacyjne i ponoszonych strat oraz procedury podejmowania odpowiednich działań naprawczych;

   e) rutynowe procedury mające na celu zapewnienie zgodności z przepisami oraz zasady postępowania w przypadku braku zgodności;

f) regularne przeglądy procesów i systemów oceny ryzyka operacyjnego instytucji oraz zarządzania nim, przeprowadzane przez wewnętrznych lub zewnętrznych audytorów, którzy posiadają niezbędną wiedzę;

g) procesy walidacji wewnętrznej, które funkcjonują w sposób należyty i skuteczny;

h) przejrzyste i dostępne przepływy danych oraz procedury związane z systemem oceny ryzyka operacyjnego instytucji.

2. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia obowiązków wynikających z ust. 1 lit. a)–h), biorąc pod uwagę wielkość i złożoność instytucji.

EUNB przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia … [30 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego].

Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

---

* Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2021/451 z dnia 17 grudnia 2020 r. ustanawiające wykonawcze standardy techniczne do celów stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 w odniesieniu do sprawozdań nadzorczych instytucji oraz uchylające rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 680/2014 (Dz.U. L 97 z 19.3.2021, s. 1).”;

156) w art. 325 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1–5 otrzymują brzmienie:

„1. Instytucja oblicza wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego dla wszystkich swoich pozycji portfela handlowego oraz wszystkich swoich pozycji portfela bankowego obciążonych ryzykiem walutowym lub ryzykiem cen towarów, zgodnie z następującymi metodami:

a) alternatywną metodą standardową określoną w rozdziale 1a;

b) alternatywną metodą modeli wewnętrznych określoną w rozdziale 1b w odniesieniu do tych pozycji przypisanych do jednostki odpowiadającej za handel, dla których instytucja otrzymała zezwolenie swojego właściwego organu na stosowanie tej alternatywnej metody, jak określono w art. 325az ust. 1;

c) uproszczoną metodą standardową, o której mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, pod warunkiem że instytucja spełnia warunki określone w art. 325a ust. 1.

Na zasadzie odstępstwa od akapitu pierwszego instytucja nie oblicza wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka walutowego dla pozycji portfela handlowego oraz pozycji portfela bankowego obciążonych ryzykiem walutowym, w przypadku gdy pozycje te odlicza się od funduszy własnych instytucji. Instytucja dokumentuje stosowanie odstępstwa określonego w niniejszym akapicie, w tym jego wpływ i istotność, oraz – na wniosek – udostępnia właściwemu organowi stosowne informacje.

2. Wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego obliczone zgodnie z uproszczoną metodą standardową oznaczają – stosownie do przypadku – sumę następujących wymogów w zakresie funduszy własnych:

a) wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka pozycji, o którym mowa w rozdziale 2, pomnożonych przez:

(i) 1,3 w przypadku ryzyka ogólnego i szczególnego związanego z pozycjami w instrumentach dłużnych, z wyłączeniem instrumentów sekurytyzacyjnych, o których to wymogach mowa w art. 337;

(ii) 3,5 w przypadku ryzyka ogólnego i szczególnego związanego z pozycjami w instrumentach kapitałowych;

b) wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka walutowego, o których to wymogach mowa w rozdziale 3, pomnożonych przez 1,2;

c) wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka cen towarów, o których to wymogach mowa w rozdziale 4, pomnożonych przez 1,9;

d) wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu instrumentów sekurytyzacyjnych, o których to wymogach mowa w art. 337.

3. Instytucja stosująca alternatywną metodę modeli wewnętrznych, o której mowa w ust. 1 lit. b) niniejszego artykułu, do obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego pozycji portfela handlowego i pozycji portfela bankowego, które są obciążone ryzykiem walutowym lub ryzykiem cen towarów, przekazuje swojemu właściwemu organowi miesięczne obliczenia wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego dokonane przy użyciu alternatywnej metody standardowej, o której mowa w ust. 1 lit. a) niniejszego artykułu, w odniesieniu do każdej jednostki odpowiadającej za handel, do której przypisano te pozycje zgodnie z art. 104b.

4. Instytucja może stosować połączenie alternatywnej metody standardowej, o której mowa w ust. 1 lit. a) niniejszego artykułu, oraz alternatywnej metody modeli wewnętrznych, o której mowa w ust. 1 lit. b) niniejszego artykułu, na stałe, pod warunkiem że łączne wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego obliczone przy użyciu alternatywnej metody modeli wewnętrznych stanowią co najmniej 10 % łącznych wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego. Na zasadzie indywidualnej instytucja nie może stosować żadnej z tych metod w połączeniu z uproszczoną metodą standardową, o której mowa w ust. 1 lit. c) niniejszego artykułu. Na poziomie skonsolidowanym instytucja może stosować połączenie tych trzech metod do obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego zgodnie z art. 325b ust. 4 lit. b), o ile uproszczona metoda standardowa nie jest stosowana w połączeniu z dwiema pozostałymi metodami w ramach jednego podmiotu prawnego.

5. Instytucja nie może stosować alternatywnej metody modeli wewnętrznych, o której mowa w ust. 1 lit. b), w odniesieniu do instrumentów w swoim portfelu handlowym, które stanowią pozycje sekurytyzacyjne lub pozycje wchodzące w zakres alternatywnego korelacyjnego portfela handlowego (ACTP) określone w ust. 6, 7 i 8.”;

b) ust. 9 otrzymuje brzmienie:

„9. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych, aby określić, w jaki sposób instytucje mają obliczać wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego dotyczące pozycji portfela bankowego obciążonych ryzykiem walutowym lub ryzykiem cen towarów zgodnie z metodami określonymi w ust. 1 lit. a) i b) niniejszego artykułu przy jednoczesnym uwzględnieniu, w stosownych przypadkach, wymogów określonych w art. 104b ust. 5 i 6.

EUNB przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia … [12 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego].

Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.”;

157) w art. 325a wprowadza się następujące zmiany:

a) tytuł otrzymuje brzmienie:

„*Warunki stosowania uproszczonej metody standardowej*”;

b) w ust. 1 formuła wprowadzająca otrzymuje brzmienie:

„Instytucja może obliczać wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego, stosując uproszczoną metodę standardową, o której mowa w art. 325 ust. 1 lit. c), o ile wielkość jej działalności bilansowej i pozabilansowej, która jest obciążona ryzykiem rynkowym – ustalona na podstawie oceny przeprowadzanej w odstępach comiesięcznych z wykorzystaniem danych z ostatniego dnia miesiąca – jest nie większa niż każdy z następujących progów:”;

c) w ust. 2 wprowadza się następujące zmiany:

(i) lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) uwzględnia się wszystkie pozycje portfela bankowego obciążone ryzykiem walutowym lub ryzykiem cen towarów, z wyjątkiem pozycji, które są wyłączone z obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka walutowego zgodnie z art. 104c lub które odlicza się od funduszy własnych instytucji;”;

(ii) lit. f) otrzymuje brzmienie:

„f) wartość bezwzględną zagregowanej pozycji długiej sumuje się z wartością bezwzględną zagregowanej pozycji krótkiej.”;

(iii) dodaje się akapity w brzmieniu:

„Do celów akapitu pierwszego znaczenie terminów »pozycja długa« i »pozycja krótka« jest takie samo, jak znaczenie określone w art. 94 ust. 3.

Do celów akapitu pierwszego wartość zagregowanej pozycji długiej (krótkiej) jest równa sumie wartości poszczególnych pozycji długich (krótkich) uwzględnionych w obliczeniach zgodnie z lit. a) i b) tego akapitu.”;

d) w ust. 5 formuła wprowadzająca otrzymuje brzmienie:

„Instytucje zaprzestają obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego zgodnie z metodą, o której mowa w art. 325 ust. 1 lit. c), w ciągu trzech miesięcy od wystąpienia jednej z następujących sytuacji:”;

e) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Instytucja, która zaprzestała obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego przy użyciu metody, o której mowa w art. 325 ust. 1 lit. c), może rozpocząć obliczanie wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego przy użyciu tej metody tylko wówczas, gdy wykaże przed właściwym organem, że wszystkie warunki określone w ust. 1 niniejszego artykułu były spełnione nieprzerwanie przez jeden rok.”;

f) uchyla się ust. 8;

158) w art. 325b dodaje się ustęp w brzmieniu:

„4. W przypadku gdy właściwy organ nie udzielił instytucji zezwolenia, o którym mowa w ust. 2, w odniesieniu do co najmniej jednej instytucji lub jednostki należących do grupy, do obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego na zasadzie skonsolidowanej zgodnie z przepisami niniejszego tytułu stosuje się następujące wymogi:

a) instytucja oblicza pozycje netto i wymogi w zakresie funduszy własnych zgodnie z przepisami niniejszego tytułu dla wszystkich pozycji w instytucjach lub jednostkach należących do grupy, w odniesieniu do których instytucja uzyskała zezwolenie, o którym mowa w ust. 2, stosując sposób ujmowania określony w ust. 1;

b) instytucja oblicza pozycje netto i wymogi w zakresie funduszy własnych zgodnie z przepisami niniejszego tytułu indywidualnie dla wszystkich pozycji w każdej instytucji lub jednostce należących do grupy, w odniesieniu do których instytucja nie uzyskała zezwolenia, o którym mowa w ust. 2;

c) instytucja oblicza całkowite wymogi w zakresie funduszy własnych zgodnie z przepisami niniejszego tytułu na zasadzie skonsolidowanej, sumując kwoty obliczone w lit. a) i b) niniejszego ustępu.

Do celów obliczeń, o których mowa w akapicie pierwszym lit. a) i b), instytucje i jednostki, o których tam mowa, stosują tę samą walutę sprawozdawczą, co waluta sprawozdawcza stosowana do obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych grupy z tytułu ryzyka rynkowego na zasadzie skonsolidowanej zgodnie z niniejszym tytułem.”;

159) w art. 325c wprowadza się następujące zmiany:

a) tytuł otrzymuje brzmienie:

„*Zakres i struktura alternatywnej metody standardowej oraz dotyczące jej wymogi jakościowe*”;

b) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Instytucje posiadają i udostępniają właściwym organom udokumentowany zbiór wewnętrznych zasad, procedur i mechanizmów kontroli służących monitorowaniu i zapewnianiu zgodności z wymogami określonymi w niniejszym rozdziale. Wszelkie zmiany w tych zasadach, procedurach i mechanizmach kontroli zgłasza się właściwym organom w należytym czasie.”;

c) dodaje się ustępy w brzmieniu:

„3. Na zasadzie odstępstwa od ust. 2 instytucja oblicza wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego zgodnie z alternatywną metodą standardową w odniesieniu do posiadanych przez instytucję własnych instrumentów dłużnych jako sumę dwóch składników, o których mowa w ust. 2 lit. a) i c). Obliczając wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego w odniesieniu do własnych instrumentów dłużnych zgodnie z metodą opartą na wskaźnikach wrażliwości, o których mowa w ust. 2 lit. a), instytucja wyłącza z tego obliczenia ryzyka z własnego spreadu kredytowego instytucji.

4. W instytucjach musi istnieć jednostka do spraw kontroli ryzyka, która jest niezależna od jednostek handlowych i podlega bezpośrednio kadrze kierowniczej wyższego szczebla. Ta jednostka do spraw kontroli ryzyka jest odpowiedzialna za projektowanie i wdrażanie alternatywnej metody standardowej. Opracowuje ona i analizuje miesięczne sprawozdania na temat wyników alternatywnej metody standardowej, a także adekwatności limitów transakcyjnych instytucji.

5. Instytucje dokonują niezależnych przeglądów alternatywnej metody standardowej, z której korzystają do celów niniejszego rozdziału i w stopniu zadowalającym właściwe organy, albo w ramach regularnego procesu kontroli wewnętrznej, albo upoważniając przedsiębiorstwo będące osobą trzecią do przeprowadzenia takiego przeglądu. Wyniki takiego przeglądu zgłasza się odpowiednim organom zarządzającym.

Do celów akapitu pierwszego »przedsiębiorstwo będące osobą trzecią« oznacza przedsiębiorstwo, które świadczy usługi audytu lub konsultingowe na rzecz instytucji oraz które posiada personel mający wystarczające kwalifikacje w dziedzinie ryzyka rynkowego.

6. Przegląd alternatywnej metody standardowej, o którym mowa w ust. 5, obejmuje działalność zarówno jednostek handlowych, jak i niezależnej jednostki do spraw kontroli ryzyka; w ramach takiego przeglądu ocenia się co najmniej poniższe elementy:

   a) wewnętrzne zasady, procedury i mechanizmy kontroli służące monitorowaniu oraz zapewnianiu zgodności z wymogami, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu;

   b) adekwatność dokumentacji systemu i procesów zarządzania ryzykiem oraz organizację jednostki do spraw kontroli ryzyka, o której mowa w ust. 4 niniejszego artykułu;

   c) dokładność określonych w art. 325t obliczeń wskaźników wrażliwości i procesu stosowanego do wyprowadzania tych obliczeń z modeli wyceny stosowanych przez instytucję, które to wskaźniki służą jako podstawa sprawozdawczości w zakresie zysków i strat dla kadry kierowniczej wyższego szczebla;

d) proces weryfikacji, który instytucja stosuje do oceny spójności, terminowości i rzetelności źródeł danych wykorzystywanych do obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego przy użyciu alternatywnej metody standardowej, w tym niezależności tych źródeł danych.

Instytucja przeprowadza przegląd, o którym mowa w akapicie pierwszym, co najmniej raz do roku lub nie rzadziej niż raz na dwa lata, jeżeli instytucja może wykazać w sposób zadowalający właściwy organ, że wielkość, znaczenie systemowe, charakter, skala i złożoność jej działalności zaliczanej do portfela handlowego uzasadnia rzadsze przeprowadzanie przeglądu.

7. Właściwe organy weryfikują, czy obliczenie, o którym mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, w tym wdrożenie przez instytucję wymogów określonych w niniejszym rozdziale i w art. 325a, przeprowadzono w sposób kompletny.

8. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia metodyki oceny, zgodnie z którą właściwe organy przeprowadzają weryfikację określoną w ust. 7.

EUNB przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia … [48 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego].

Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.";

160) w art. 325j wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Instytucja oblicza wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego dla pozycji w przedsiębiorstwie zbiorowego inwestowania, stosując jedną z poniższych metod:

a) instytucja, która spełnia warunek określony w art. 104 ust. 8 lit. a), oblicza wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego dla tej pozycji, stosując co miesiąc w stosunku do pozycji bazowych przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania metodę pełnego przeglądu, tak jakby pozycje te były bezpośrednio w posiadaniu instytucji;

b) instytucja, która spełnia warunek określony w art. 104 ust. 8 lit. b), oblicza wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego dla tej pozycji, stosując jedną z następujących metod:

(i) instytucja uznaje pozycję w przedsiębiorstwie zbiorowego inwestowania za pojedynczą pozycję kapitałową przypisaną do koszyka „pozostałe sektory” w art. 325ap ust. 1 tabela 8;

(ii) instytucja uznaje limity określone w zakresie uprawnień przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania i w odpowiednich przepisach.

Do celów obliczeń, o których mowa w akapicie pierwszym lit. b) ppkt (ii) niniejszego ustępu, instytucja może obliczać wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka kredytowego kontrahenta oraz wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z korektą wyceny kredytowej pozycji przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania w instrumentach pochodnych przy użyciu metody uproszczonej określonej w art. 132a ust. 3.”;

b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„1a. Do celów metod, o których mowa w ust. 1 lit. b) niniejszego artykułu instytucja:

a) stosuje wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka niewykonania zobowiązania określone w sekcji 5 oraz narzut z tytułu ryzyka rezydualnego określony w sekcji 4 w odniesieniu do pozycji w przedsiębiorstwie zbiorowego inwestowania w przypadku, gdy zakres uprawnień tego przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania umożliwia mu inwestowanie w ekspozycje, które podlegają tym wymogom w zakresie funduszy własnych; stosując metodę, o której mowa w ust. 1 lit. b) ppkt (i) niniejszego artykułu, instytucja uznaje pozycję w przedsiębiorstwie zbiorowego inwestowania za pojedynczą pozycję kapitałową bez ratingu przypisaną do koszyka „bez ratingu” w art. 325y ust. 1 tabela 2; oraz

b) w odniesieniu do wszystkich pozycji w tym samym przedsiębiorstwie zbiorowego inwestowania stosuje tę samą metodę spośród metod określonych w ust. 1 lit. b) niniejszego artykułu do obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych niezależnie jako oddzielny portfel.”;

c) ust. 3, 4 i 5 zastępuje się ustępami w brzmieniu:

„3. Instytucja może zastosować połączenie metod, o których mowa w ust. 1 lit. a) i b), w odniesieniu do swoich pozycji w przedsiębiorstwach zbiorowego inwestowania. Instytucja stosuje jednak tylko jedną z tych metod w odniesieniu do wszystkich pozycji w tym samym przedsiębiorstwie zbiorowego inwestowania

4. Do celów ust. 1 lit. b) ppkt (ii) niniejszego artykułu instytucja oblicza wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego, określając hipotetyczny portfel w przedsiębiorstwie zbiorowego inwestowania, z którym wiązałyby się najwyższe wymogi w zakresie funduszy własnych obliczone zgodnie z art. 325c ust. 2 lit. a), na podstawie zakresu uprawnień przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania lub odpowiednich przepisów prawa, w stosownych przypadkach uwzględniając w jak największym stopniu dźwignię finansową.

   Instytucja wykorzystuje ten sam hipotetyczny portfel, o którym mowa w akapicie pierwszym, do obliczania, w stosownych przypadkach, wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka niewykonania zobowiązania określonych w sekcji 5 oraz narzutu z tytułu ryzyka rezydualnego określonego w sekcji 4 w odniesieniu do pozycji w przedsiębiorstwie zbiorowego inwestowania.

   Właściwy organ zatwierdza metodę opracowaną przez instytucję do celów określenia hipotetycznych portfeli wszystkich pozycji w przedsiębiorstwach zbiorowego inwestowania, do których stosuje się obliczenia, o których mowa w akapicie pierwszym.

5. Instytucja może stosować metody, o których mowa w ust. 1, tylko wówczas, gdy przedsiębiorstwo zbiorowego inwestowania spełnia wszystkie warunki określone w art. 132 ust. 2. Jeżeli przedsiębiorstwo zbiorowego inwestowania nie spełnia wszystkich warunków określonych w art. 132 ust. 2, instytucja przypisuje swoje pozycje w tym przedsiębiorstwie zbiorowego inwestowania do portfela bankowego.

6. W celu obliczenia wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego pozycji przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania zgodnie z metodą określoną w ust. 1 lit. a) instytucje mogą polegać na osobie trzeciej w celu dokonania takich obliczeń, o ile spełnione są wszystkie poniższe warunki:

a) osobą trzecią jest jeden z następujących podmiotów:

(i) instytucja przyjmująca depozyty lub przyjmująca depozyty instytucja finansowa przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania, pod warunkiem że przedsiębiorstwo zbiorowego inwestowania inwestuje wyłącznie w papiery wartościowe i deponuje wszystkie papiery wartościowe w tej instytucji przyjmującej depozyty lub instytucji finansowej przyjmującej depozyty;

(ii) w przypadku przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania nieobjętych ppkt (i) niniejszej litery – przedsiębiorstwo zarządzające przedsiębiorstwem zbiorowego inwestowania, o ile spełnia ono kryteria określone w art. 132 ust. 3 lit. a);

(iii) sprzedawca będący osobą trzecią, pod warunkiem że dane, informacje lub wskaźniki ryzyka są przekazywane lub obliczane przez osoby trzecie, o których mowa w ppkt (i) lub (ii) niniejszej litery, lub przez innego takiego sprzedawcę będącego osobą trzecią;

b) osoba trzecia przekazuje instytucji dane, informacje lub wskaźniki ryzyka w celu obliczenia wymogu w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego dla pozycji przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania zgodnie z metodą, o której mowa w ust. 1 lit. a) niniejszego artykułu;

c) audytor zewnętrzny instytucji potwierdził odpowiedniość przekazanych przez osobę trzecią danych, informacji lub wskaźników ryzyka, o których mowa w lit. b) niniejszego ustępu, a właściwy organ instytucji, na wniosek, otrzymuje nieograniczony dostęp do tych danych, informacji lub wskaźników ryzyka.

7. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu doprecyzowania technicznych elementów metodyki ustalania hipotetycznych portfeli do celów metody określonej w ust. 4, w tym sposobu, w jaki instytucje mają, w stosownych przypadkach, uwzględniać w tej metodyce dźwignię finansową w jak największym stopniu.

EUNB przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia … [30 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego].

Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.";

161) art. 325q ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Czynnikami ryzyka walutowego vega, które mają stosować instytucje do opcji o instrumentach bazowych wrażliwych na kurs walutowy, są zmienności implikowane kursów wymiany między parami walutowymi. Wspomniane zmienności implikowane przyporządkowuje się do następujących terminów zapadalności zgodnie z terminami zapadalności odpowiadających im opcji podlegających wymogom w zakresie funduszy własnych: 0,5 roku, 1 rok, 3 lata, 5 lat i 10 lat.”;

162) w art. 325s ust. 1 wzór na s_k otrzymuje brzmienie:

„

$$s_k = \frac{V_i(1{,}01 \cdot vol_k, x, y) - V_i(vol_k, x, y)}{0{,}01}$$

”;

163) w art. 325t wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Na zasadzie odstępstwa od akapitu pierwszego niniejszego ustępu właściwe organy mogą zażądać od instytucji, która otrzymała zezwolenie na stosowanie alternatywnej metody modeli wewnętrznych określonej w rozdziale 1b, by stosowała funkcje wyceny systemu pomiaru ryzyka w ramach swojej metody modeli wewnętrznych przy obliczaniu wskaźników wrażliwości na podstawie niniejszego rozdziału do celów obliczeń i wymogów sprawozdawczych określonych w art. 325 ust. 3.”;

b) ust. 5 lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) te alternatywne definicje są wykorzystywane do celów wewnętrznego zarządzania ryzykiem lub opracowywania przeznaczonych dla kadry kierowniczej wyższego szczebla sprawozdań na temat zysków i strat przez niezależną jednostkę do spraw kontroli ryzyka działającą w ramach instytucji;”;

c) w ust. 6 lit. a) i b) otrzymują brzmienie:

„a) te alternatywne definicje są wykorzystywane do celów wewnętrznego zarządzania ryzykiem lub opracowywania przeznaczonych dla kadry kierowniczej wyższego szczebla sprawozdań na temat zysków i strat przez niezależną jednostkę do spraw kontroli ryzyka działającą w ramach instytucji;

b) instytucja wykazuje, że te alternatywne definicje są bardziej odpowiednie do ujęcia wskaźników wrażliwości pozycji niż wzory określone w niniejszej podsekcji, że liniowe przekształcenie, o którym mowa w akapicie pierwszym, odzwierciedla wskaźnik wrażliwości na ryzyko vega oraz że wynikające stąd wskaźniki wrażliwości nie różnią się w istotnym stopniu od wskaźników uzyskanych w wyniku zastosowania tych wzorów.”;

164) w art. 325u wprowadza się następujące zmiany:

a) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„4a. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1, do dnia 31 grudnia 2032 r., instytucja nie stosuje wymogu w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rezydualnego do instrumentów, które mają wyłącznie na celu zabezpieczenie ryzyka rynkowego pozycji w portfelu handlowym, które generują wymóg w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rezydualnego i podlegają temu samemu rodzajowi ryzyka rezydualnego co zabezpieczane przez nie pozycje.

Właściwy organ udziela zezwolenia na stosowanie podejścia, o którym mowa w akapicie pierwszym, jeżeli instytucja może na bieżąco wykazać w sposób zadowalający właściwy organ, że dane instrumenty spełniają kryteria niezbędne, by traktować je jako pozycje zabezpieczające.

Instytucja zgłasza właściwemu organowi wynik obliczenia wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rezydualnego w odniesieniu do wszystkich instrumentów, do których stosuje się odstępstwo określone w akapicie pierwszym.”;

b) dodaje się ustępy w brzmieniu:

„6. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia kryteriów, które instytucje mają stosować w celu identyfikacji pozycji kwalifikujących się do odstępstwa określonego w ust. 4a. Kryteria te obejmują co najmniej charakter instrumentów, o których mowa w tym ustępie, zysk i stratę netto połączonych pozycji, wskaźniki wrażliwości połączonych pozycji oraz ryzyka, które pozostają niezabezpieczone w połączonych pozycjach, ze szczególnym uwzględnieniem możliwości, że pierwotna pozycja może zostać zabezpieczona kwotą częściową.

EUNB przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 30 czerwca 2024 r.

Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

7. Do dnia 31 grudnia 2029 r. EUNB przedstawi Komisji sprawozdanie na temat wpływu stosowania traktowania, o którym mowa w ust. 4a. Na podstawie ustaleń tego sprawozdania Komisja w stosownym przypadku przedłoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wniosek ustawodawczy w celu przedłużenia traktowania, o którym mowa w tym ustępie.”;

165) w art. 325v dodaje się ustęp w brzmieniu:

„3. W przypadku będących przedmiotem obrotu niesekurytyzacyjnych kredytowych instrumentów pochodnych i niesekurytyzacyjnych instrumentów pochodnych na akcje kwoty JTD dla poszczególnych elementów składowych ustala się, stosując metodę pełnego przeglądu.”;

166) w art. 325x dodaje się ustęp w brzmieniu:

„5. W przypadku gdy warunki umowne lub prawne dotyczące pozycji w instrumentach pochodnych, której instrumentem bazowym jest dłużny lub kapitałowy instrument pieniężny i który jest zabezpieczony tym dłużnym lub kapitałowym instrumentem pieniężnym, pozwalają instytucji na zamknięcie obu części tej pozycji w momencie, gdy wygasa ta część pozycji, której termin zapadalności przypada wcześniej, bez ekspozycji na ryzyko niewykonania zobowiązania instrumentu bazowego, kwotę netto z tytułu niespodziewanego niewykonania zobowiązania połączonej pozycji ustala się na poziomie zero.”;

167) w art. 325y dodaje się ustęp w brzmieniu:

„6. Do celów niniejszego artykułu ekspozycji przypisuje się kategorię jakości kredytowej odpowiadającą kategorii jakości kredytowej, która zostałaby jej przypisana zgodnie z metodą standardową dotyczącą ryzyka kredytowego określoną w tytule II rozdział 2.”;

168) w art. 325ab uchyla się ust. 2;

169) w art. 325ad wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Kwoty JTD netto mnoży się przez:

a) w przypadku produktów nietranszowanych – wagi ryzyka niewykonania zobowiązania odpowiadające ich jakości kredytowej, jak określono w art. 325y ust. 1 i 2;

b) w przypadku produktów transzowanych – wagi ryzyka niewykonania zobowiązania, o których mowa w art. 325aa ust. 1.”;

b) w ust. 3 wzór na DRC_b otrzymuje brzmienie:

„

$$DRC_b = \sum_{i \epsilon long} RW_i \cdot netJTD_i - WtS_{ACTP} \cdot \left(\sum_{i \epsilon short} RW_i \cdot |netJTD_i| \right)$$

”;

170) w art. 325ae ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Wagi ryzyka czynników ryzyka określone na podstawie walut uwzględnionych w podkategorii walut o największej płynności, o których mowa w art. 325bd ust. 7 lit. b), oraz waluty krajowej danej instytucji są następujące:

a) w przypadku czynników ryzyka stóp wolnych od ryzyka – wagi ryzyka, o których mowa w ust. 1 tabela 3 niniejszego artykułu, podzielone przez $\sqrt{2}$;

b) w przypadku czynnika ryzyka stopy inflacji oraz czynników ryzyka bazy walutowej – wagi ryzyka, o których mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, podzielone przez $\sqrt{2}$.”;

171) w art. 325ah wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

(i) w tabeli 4 sektor odpowiadający koszykowi 13 otrzymuje brzmienie:

„Podmioty sektora finansowego, w tym instytucje kredytowe zarejestrowane lub utworzone przez rząd centralny, samorząd regionalny lub władze lokalne, podmioty udzielające kredytów preferencyjnych i obligacje zabezpieczone”;

(ii) dodaje się akapit w brzmieniu:

„Do celów niniejszego artykułu ekspozycji przypisuje się kategorię jakości kredytowej odpowiadającą kategorii jakości kredytowej, która zostałaby jej przypisana zgodnie z metodą standardową dotyczącą ryzyka kredytowego określoną w tytule II rozdział 2.”;

b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„3. Na zasadzie odstępstwa od ust. 2 instytucje mogą przypisać ekspozycję na ryzyko z tytułu obligacji zabezpieczonej bez ratingu do koszyka 4, jeżeli instytucja, która wyemitowała obligację zabezpieczoną, posiada stopień jakości kredytowej 1–3.”;

172) w art. 325ai ust. 1 definicja $\rho_{kl}^{(name)}$ otrzymuje brzmienie:

„$\rho_{kl}^{(name)}$ wynosi 1, jeżeli obie nazwy wskaźników wrażliwości k i l są identyczne; wynosi 35 %, jeżeli obie nazwy wskaźników wrażliwości k i l należą do koszyków 1–18 określonych w art. 325ah ust. 1 tabela 4, a w przeciwnym wypadku – 80 %;”;

173) w art. 325aj definicja $\gamma_{bc}^{(rating)}$ otrzymuje brzmienie:

„$\gamma_{bc}^{(rating)}$ wynosi:

a) 1, jeżeli koszyki b oraz c należą do koszyków 1–17, a ponadto oba koszyki należą do tej samej kategorii jakości kredytowej (»stopień jakości kredytowej 1–3« albo »stopień jakości kredytowej 4–6«); w przeciwnym wypadku – 50 %; do celów tych obliczeń uznaje się, że koszyk 1 należy do tej samej kategorii jakości kredytowej co koszyki o stopniu jakości kredytowej 1–3;

b) 1, jeżeli koszyk b albo koszyk c to koszyk 18;

c) 1, jeżeli koszyk b albo koszyk c to koszyk 19, a drugi koszyk charakteryzuje się stopniem jakości kredytowej 1–3; w przeciwnym wypadku – 50 %;

d) 1, jeżeli koszyk b albo koszyk c to koszyk 20, a drugi koszyk charakteryzuje się stopniem jakości kredytowej 4–6; w przeciwnym wypadku – 50 %;”;

174) w art. 325ak wprowadza się następujące zmiany:

a) w tabeli 6 wprowadza się następujące zmiany:

(i) w kolumnie „Jakość kredytowa” wprowadza się następujące zmiany:

1) wiersz drugi otrzymuje brzmienie:

„Stopień jakości kredytowej 1–10”

2) wiersz trzeci otrzymuje brzmienie:

„Stopień jakości kredytowej 11–17”;

(ii) sektor odpowiadający koszykowi 13 otrzymuje brzmienie:

„Podmioty sektora finansowego, w tym instytucje kredytowe zarejestrowane lub utworzone przez rząd centralny, samorząd regionalny lub władze lokalne, podmioty udzielające kredytów preferencyjnych i obligacje zabezpieczone”;

b) dodaje się akapity w brzmieniu:

„Do celów niniejszego artykułu ekspozycji przypisuje się kategorię jakości kredytowej odpowiadającą kategorii jakości kredytowej, która zostałaby jej przypisana zgodnie z metodą standardową dotyczącą ryzyka kredytowego określoną w tytule II rozdział 2.

Na zasadzie odstępstwa od akapitu drugiego instytucje mogą przypisać ekspozycję na ryzyko z tytułu obligacji zabezpieczonej bez ratingu do koszyka 4, jeżeli instytucja, która emituje obligację zabezpieczoną, posiada stopień jakości kredytowej 1–3.”;

175) w art. 325am wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 tabela 7 w kolumnie „Jakość kredytowa” wprowadza się następujące zmiany:

(i) wiersz pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Pozycja uprzywilejowana i stopień jakości kredytowej 1–10”

(ii) wiersz drugi otrzymuje brzmienie:

„Pozycja inna niż uprzywilejowana i stopień jakości kredytowej 1–10”;

(iii) wiersz trzeci otrzymuje brzmienie:

„Stopień jakości kredytowej 11–17 i bez ratingu”;

b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„3. Do celów niniejszego artykułu ekspozycji przypisuje się kategorię jakości kredytowej odpowiadającą kategorii jakości kredytowej, która zostałaby jej przypisana zgodnie z metodą zewnętrznych ratingów określoną w tytule II rozdział 5.”;

176) w art. 325as w tabeli 9 wprowadza się następujące zmiany:

a) nazwa koszyka 3 otrzymuje brzmienie:

„Energia – energia elektryczna”;

b) dodaje się pola w brzmieniu:

”

3a	Energia – handel uprawnieniami do emisji w ramach EU ETS	40 %
3b	Energia – handel uprawnieniami do emisji poza EU ETS	60 %

”;

177) w art. 325ax wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Koszyki czynników ryzyka vega są podobne do koszyków określonych dla czynników ryzyka delta zgodnie z sekcją 3 podsekcja 1.

2. Wagi ryzyka w przypadku wskaźników wrażliwości czynników ryzyka vega przypisuje się zgodnie z klasą ryzyka czynników ryzyka w następujący sposób:

Tabela 1

Klasa ryzyka	Waga ryzyka
Ryzyko ogólne stopy procentowej	100 %
Pozycje niestanowiące sekurytyzacji ryzyka spreadu kredytowego	100 %
Sekurytyzacje ryzyka spreadu kredytowego (włączone do ACTP)	100 %
Sekurytyzacje ryzyka spreadu kredytowego (niewłączone do ACTP)	100 %
Akcje (spółki o dużej kapitalizacji i indeksy)	77,78 %
Akcje (spółki o małej kapitalizacji i pozostałe sektory)	100 %
Ceny towarów	100 %
Kurs walutowy	100 %

”;

b) uchyla się ust. 3.”;

c) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. W odniesieniu do czynników ryzyka zakrzywienia ryzyka ogólnego stopy procentowej, spreadu kredytowego i cen towarów waga ryzyka zakrzywienia to równoległe przesunięcie wszystkich wierzchołków w przypadku każdej krzywej na podstawie najwyższej wagi ryzyka delta, o której mowa w podsekcji 1 dla stosownego koszyka ryzyka.”;

178) w art. 325az wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Instytucja może wykorzystywać alternatywną metodę modeli wewnętrznych do obliczania swoich wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego, pod warunkiem że instytucja spełnia wszystkie wymogi określone w niniejszym rozdziale.”;

b) w ust. 2 akapit pierwszy wprowadza się następujące zmiany:

(i) lit. c) i d) otrzymują brzmienie:

„c) jednostki odpowiadające za handel spełniły wymogi dotyczące weryfikacji historycznej, o których mowa w art. 325bf ust. 3;

d) jednostki odpowiadające za handel spełniły wymogi dotyczące przypisania zysków i strat, o których mowa w art. 325bg;”;

(ii) dodaje się literę w brzmieniu:

„g) żadnych pozycji w przedsiębiorstwach zbiorowego inwestowania, które spełniają warunek określony w art. 104 ust. 8 lit. b), nie przypisano do jednostek odpowiadających za handel.”;

c) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Instytucje, którym udzielono zezwolenia na stosowanie alternatywnej metody modeli wewnętrznych, muszą także spełniać wymogi dotyczące sprawozdawczości określone w art. 325 ust. 3.”;

d) ust. 8 lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) metody oceny, według której właściwe organy sprawdzają przestrzeganie przez instytucje wymogów określonych w niniejszym rozdziale.”;

e) ust. 9 otrzymuje brzmienie:

„9. EUNB wydaje opinię w sprawie wystąpienia wyjątkowych okoliczności, o których mowa w ust. 5 niniejszego artykułu i w art. 325bf ust. 6 akapit drugi.

Do celów wydania tej opinii EUNB monitoruje warunki rynkowe, aby ocenić, czy wystąpiły wyjątkowe okoliczności, i – jeśli tak – niezwłocznie powiadamia Komisję.

10. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia warunków i wskaźników, które EUNB ma stosować w celu stwierdzenia, czy wystąpiły wyjątkowe okoliczności.

EUNB przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 30 czerwca 2024 r.

Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.";

179) w art. 325ba wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Obliczając wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego przy użyciu modelu wewnętrznego zgodnie z akapitem pierwszym, instytucja nie uwzględnia własnych spreadów kredytowych przy obliczaniu miar, o których mowa w lit. a) i b), w odniesieniu do pozycji we własnych instrumentach dłużnych instytucji.";

b) w ust. 2 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Na zasadzie odstępstwa od akapitu pierwszego instytucja nie podlega dodatkowemu wymogowi w zakresie funduszy własnych z tytułu posiadanych własnych instrumentów dłużnych.";

c) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„3. Instytucja stosująca alternatywny model wewnętrzny oblicza łączne wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego dla wszystkich pozycji portfela handlowego oraz wszystkich pozycji portfela bankowego generujących ryzyko walutowe lub ryzyko cen towarów zgodnie z następującym wzorem:

$$AIMA_{total} = \min(AIMA + PLA_{addon} + ASA_{non-aima}; ASA_{all\ portfolio}) + \max(AIMA - ASA_{aima}; 0)$$

gdzie:

AIMA = suma wymogów w zakresie funduszy własnych, o których mowa w ust. 1 i 2;

PLA_{addon} = dodatkowy wymóg w zakresie funduszy własnych, o którym mowa w art. 325bg ust. 2;

$ASA_{non-aima}$ = wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego obliczone zgodnie z alternatywną metodą standardową, o której mowa w art. 325 ust. 1 lit. a), dla portfela obejmującego pozycje portfela handlowego oraz pozycje portfela bankowego generujące ryzyko walutowe lub ryzyko cen towarów, w przypadku których do obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego instytucja stosuje alternatywną metodę standardową;

$ASA_{\text{all portfolio}}$ = wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego obliczone zgodnie z alternatywną metodą standardową, o której mowa w art. 325 ust. 1 lit. a), dla portfela obejmującego wszystkie pozycje portfela handlowego oraz wszystkie pozycje portfela bankowego generujące ryzyko walutowe lub ryzyko cen towarów;

ASA_{aima} = wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego obliczone zgodnie z alternatywną metodą standardową, o której mowa w art. 325 ust. 1 lit. a), dla portfela obejmującego pozycje portfela handlowego oraz pozycje portfela bankowego generujące ryzyko walutowe lub ryzyko cen towarów, w przypadku których do obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego instytucja stosuje metodę, o której mowa w art. 325 ust. 1 lit. b);";

180) w art. 325bc dodaje się ustęp w brzmieniu:

„6. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia kryteriów stosowania parametrów wejściowych w modelu pomiaru ryzyka, o którym mowa w niniejszym artykule, w tym kryteriów dokładności danych oraz kryteriów kalibracji parametrów wejściowych, w przypadku gdy dane rynkowe nie są wystarczające.

EUNB przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia … [18 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego].

Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.”;

181) w art. 325bd dodaje się ustęp w brzmieniu:

„5a. Waluty państw członkowskich uczestniczących w ERM II uwzględnia się w podkategorii walut o największej płynności i waluty krajowej w ramach szerokiej kategorii czynnika ryzyka stopy procentowej, ujętej w tabeli 2.”;

182) w art. 325be wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Do celów oceny, o której mowa w akapicie pierwszym, właściwe organy mogą zezwolić instytucjom na korzystanie z danych rynkowych przekazanych przez sprzedawców będących osobami trzecimi.”;

b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„1a. Właściwe organy mogą zobowiązać instytucję do uznania czynnika ryzyka – który instytucja oceniła jako możliwy do modelowania zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu – za niemożliwy do modelowania, jeżeli parametry wejściowe wykorzystane do określenia scenariuszy przyszłych wstrząsów zastosowanych do czynnika ryzyka nie spełniają – w sposób zadowalający właściwe organy – wymogów, o których mowa w art. 325bc ust. 6.”;

c) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„2a. W wyjątkowych okolicznościach występujących w okresach znacznego ograniczenia niektórych rodzajów działalności handlowej na rynkach finansowych właściwe organy mogą zezwolić instytucjom stosującym metodę określoną w niniejszym rozdziale na uznanie czynników ryzyka – które instytucje te oceniły jako niemożliwe do modelowania zgodnie z ust. 1 – za możliwe do modelowania, o ile spełnione są poniższe warunki:

a) czynniki ryzyka ujmowane w ten sposób odpowiadają rodzajom działalności handlowej, które uległy znacznemu ograniczeniu na rynkach finansowych;

b) sposób ujmowania jest tymczasowy i nie stosuje się go dłużej niż przez sześć miesięcy w ciągu jednego roku obrachunkowego;

c) sposób ujmowania nie zmniejsza znacząco łącznych wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego instytucji, które go stosują;

d) właściwe organy niezwłocznie powiadamiają EUNB o wszelkich decyzjach zezwalających instytucjom na stosowanie metody określonej w niniejszym rozdziale do celów uznania czynników ryzyka – które oceniono jako niemożliwe do modelowania – za możliwe do modelowania, a także o odnośnej działalności handlowej oraz uzasadniają taką decyzję.”;

d) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia kryteriów oceny możliwości modelowania czynników ryzyka zgodnie z ust. 1, także w przypadku wykorzystania danych rynkowych przekazanych przez sprzedawców będących osobami trzecimi, i w celu określenia częstotliwości tej oceny.

EUNB przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia … [12 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego].

Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.”;

183) w art. 325bf wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

(i) w akapicie pierwszym formuła wprowadzająca otrzymuje brzmienie:

„Mnożnik (m_c) jest równy co najmniej sumie wartości 1,5 i narzutu określonego zgodnie z tabelą 3. W odniesieniu do portfela, o którym mowa w ust. 5, narzut ten oblicza się na podstawie liczby przekroczeń, które wystąpiły w ciągu ostatnich 250 dni roboczych zgodnie z dokonaną przez instytucję weryfikacją historyczną wartości zagrożonej obliczonej zgodnie z lit. a) niniejszego akapitu. Obliczenie narzutu podlega następującym wymogom:”;

(ii) akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„W wyjątkowych okolicznościach właściwe organy mogą zezwolić instytucji na jedno z poniższych działań lub oba poniższe działania:

a) ograniczenie narzutu do narzutu wynikającego z przekroczeń w ramach weryfikacji historycznej hipotetycznych zmian, jeżeli liczba przekroczeń w ramach weryfikacji historycznej rzeczywistych zmian nie wynika z braków w alternatywnym modelu wewnętrznym instytucji;

b) wyłączenie przekroczeń potwierdzonych w ramach weryfikacji historycznej hipotetycznych lub rzeczywistych zmian z obliczania narzutu, w przypadku gdy przekroczenia te nie wynikają z braków w alternatywnym modelu wewnętrznym instytucji.”;

(iii) dodaje się akapit w brzmieniu:

„Do celów akapitu pierwszego właściwe organy mogą zwiększyć wartość m_c powyżej sumy, o której mowa w tym akapicie, jeżeli alternatywny model wewnętrzny instytucji wykazuje braki uniemożliwiające dokonanie właściwego pomiaru wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego.”;

b) ust. 8 otrzymuje brzmienie:

„8. Na zasadzie odstępstwa od ust. 2 i 6 właściwe organy mogą zezwolić instytucji na nieliczenie przekroczenia, gdy jednodniową zmianę wartości jej portfela przewyższającą odpowiadającą jej wartość zagrożoną obliczoną przy użyciu modelu wewnętrznego tej instytucji można przypisać niemożliwemu do modelowania czynnikowi ryzyka.”;

c) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„10. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia warunków oraz kryteriów, zgodnie z którymi instytucja może otrzymać zezwolenie na nieliczenie przekroczenia, gdy jednodniową zmianę wartości jej portfela przewyższającą odpowiadającą jej wartość zagrożoną obliczoną przy użyciu modelu wewnętrznego tej instytucji można przypisać niemożliwemu do modelowania czynnikowi ryzyka.

EUNB przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia … [24 miesiące od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego].

Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.”;

184) w art. 325bg wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1, 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„1. Jednostka danej instytucji odpowiadająca za handel spełnia wymogi dotyczące przypisania zysków i strat, jeżeli teoretyczne zmiany wartości portfela tej jednostki oparte na stosowanym przez instytucję modelu pomiaru ryzyka są zbliżone albo wystarczająco zbliżone do hipotetycznych zmian wartości portfela tej jednostki, opartych na stosowanym przez instytucję modelu wyceny.

2. Niezależnie od przepisów ust. 1 niniejszego artykułu, jeżeli teoretyczne zmiany wartości portfela jednostki odpowiadającej za handel, oparte na stosowanym przez instytucję modelu pomiaru ryzyka, są wystarczająco zbliżone do hipotetycznych zmian wartości portfela tej jednostki odpowiadającej za handel, opartych na stosowanym przez instytucję modelu wyceny, w odniesieniu do wszystkich pozycji przypisanych do tej jednostki odpowiadającej za handel instytucja oblicza dodatkowy wymóg w zakresie funduszy własnych obok wymogów w zakresie funduszy własnych, o których mowa w art. 325ba ust. 1 i 2.

3. Na podstawie wyników wymogu dotyczącego przypisania zysków i strat, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, instytucja określa i dokumentuje dokładny wykaz czynników ryzyka uwzględnionych w stosowanym przez nią modelu pomiaru ryzyka, które to czynniki uznaje się za właściwe do celów sprawdzenia, czy instytucja przestrzega wymogu przeprowadzania weryfikacji historycznej określonego w art. 325bf. Instytucja monitoruje wszelkie zmiany w wykazie tych czynników ryzyka.”;

b) w ust. 4 wprowadza się następujące zmiany:

(i) lit. a) i b) otrzymują brzmienie:

„a) kryteriów wskazujących, czy teoretyczne zmiany wartości portfela jednostki odpowiadającej za handel są zbliżone lub wystarczająco zbliżone do hipotetycznych zmian wartości portfela jednostki odpowiadającej za handel do celów ust. 1, z uwzględnieniem międzynarodowych zmian regulacyjnych;

b) dodatkowych wymogów w zakresie funduszy własnych, o których mowa w ust. 2;”;

(ii) uchyla się lit. e);

(iii) akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„EUNB przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia … [12 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego].”;

185) w art. 325bh wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

(i) lit. d) otrzymuje brzmienie:

„d) wewnętrzny model pomiaru ryzyka obejmuje czynniki ryzyka odpowiadające złotu i poszczególnym walutom obcym, w których denominowane są pozycje instytucji; w odniesieniu do przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania uwzględnia się ich rzeczywiste pozycje walutowe; instytucje mogą oprzeć się na sprawozdaniu osoby trzeciej na temat pozycji walutowej przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania, pod warunkiem że w odpowiedni sposób zapewniono poprawność tego sprawozdania;”;

(ii) dodaje się literę w brzmieniu:

„i) w przypadku pozycji w przedsiębiorstwach zbiorowego inwestowania do pozycji bazowych tych przedsiębiorstw instytucje stosują metodę pełnego przeglądu co najmniej raz w tygodniu w celu obliczenia swoich wymogów w zakresie funduszy własnych zgodnie z niniejszym rozdziałem; w przypadku gdy metoda pełnego przeglądu jest stosowana co tydzień, instytucje muszą być w stanie monitorować ryzyka wynikające ze znaczących zmian w składzie przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania; instytucje, które nie posiadają odpowiednich parametrów wejściowych lub informacji niezbędnych do obliczenia wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego dla pozycji przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania zgodnie z metodą pełnego przeglądu, mogą polegać na osobie trzeciej w celu uzyskania tych parametrów wejściowych lub informacji, o ile spełnione są wszystkie poniższe warunki:

(i) osobą trzecią jest jeden z następujących podmiotów:

1) instytucja przyjmująca depozyty lub przyjmująca depozyty instytucja finansowa przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania, pod warunkiem że przedsiębiorstwo zbiorowego inwestowania inwestuje wyłącznie w papiery wartościowe i deponuje wszystkie papiery wartościowe w tej instytucji przyjmującej depozyty lub instytucji finansowej przyjmującej depozyty;

2) przedsiębiorstwo zarządzające przedsiębiorstwem zbiorowego inwestowania, pod warunkiem że spełnia ono kryteria określone w art. 132 ust. 3 lit. a);

3) sprzedawca będący osobą trzecią, pod warunkiem że dane, informacje lub wskaźniki ryzyka są przekazywane lub obliczane przez osoby trzecie, o których mowa w pkt 1) lub 2) niniejszego punktu, lub przez innego takiego sprzedawcę będącego osobą trzecią;

(ii) osoba trzecia przekazuje instytucji dane, informacje lub wskaźniki ryzyka do celów obliczenia wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego dla pozycji przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania zgodnie z metodą pełnego przeglądu, o której mowa w akapicie pierwszym;

(iii) audytor zewnętrzny instytucji potwierdził odpowiedniość przekazanych przez osobę trzecią danych, informacji lub wskaźników ryzyka, o których mowa w pkt (ii), a właściwy organ, na wniosek, otrzymuje nieograniczony dostęp do tych danych, informacji lub wskaźników ryzyka.”;

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Instytucja może stosować korelacje empiryczne w ramach szerokich kategorii czynników ryzyka i, do celów obliczenia miary swobodnych oczekiwanych braków UES_t, o której mowa w art. 325bb ust. 1, pomiędzy szerokimi kategoriami czynników ryzyka wyłącznie wówczas, gdy stosowana przez instytucję metoda służąca do pomiaru tych korelacji jest oparta na solidnych założeniach, jest spójna albo z mającymi zastosowanie horyzontami płynnościowymi, albo – w stopniu zadowalającym właściwy organ – z podstawowym 10-dniowym horyzontem czasowym określonym w art. 325bc ust. 1 i została wdrożona w sposób rzetelny.”;

c) uchyla się ust. 3;

186) w art. 325bi ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

a) lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) instytucja posiada jednostkę do spraw kontroli ryzyka, która jest niezależna od jednostek handlowych i podlega bezpośrednio kadrze kierowniczej wyższego szczebla; jednostka ta:

(i) jest odpowiedzialna za projektowanie i wdrażanie każdego wewnętrznego modelu pomiaru ryzyka wykorzystywanego w ramach alternatywnej metody modeli wewnętrznych do celów niniejszego rozdziału;

(ii) odpowiada za ogólny system zarządzania ryzykiem;

(iii) przygotowuje i analizuje dzienne sprawozdania na temat wyników każdego modelu wewnętrznego stosowanego do obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego oraz na temat adekwatności środków, które należy podejmować, w postaci limitów transakcyjnych.”;

b) po akapicie pierwszym dodaje się akapit w brzmieniu:

„Jednostka do spraw walidacji, która jest odrębna od jednostki do spraw kontroli ryzyka, o której mowa w akapicie pierwszym lit. b), przeprowadza wstępną i bieżącą walidację każdego wewnętrznego modelu pomiaru ryzyka wykorzystywanego w ramach alternatywnej metody modeli wewnętrznych na potrzeby niniejszego rozdziału.”;

187) w art. 325bo ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. W swoich wewnętrznych modelach ryzyka niewykonania zobowiązania instytucje uwzględniają w strategiach zabezpieczających istotne ryzyka bazowe wynikające z różnic w rodzaju produktu, stopniu uprzywilejowania w strukturze kapitałowej, ratingach wewnętrznych lub zewnętrznych, dacie emisji i innych różnic.

Instytucje zapewniają, aby niedopasowania terminów zapadalności między instrumentem zabezpieczającym a instrumentem zabezpieczanym – które mogłyby wystąpić w jednorocznym horyzoncie czasowym, w przypadku gdy te niedopasowania nie zostały uwzględnione w stosowanym przez instytucje wewnętrznym modelu ryzyka niewykonania zobowiązania – nie prowadziły do istotnego niedoszacowania ryzyka.

Instytucje uznają instrument zabezpieczający tylko w takim zakresie, w jakim może być on utrzymany, nawet jeżeli dłużnik stoi przed zdarzeniem kredytowym lub innym zdarzeniem.”;

188) w art. 325bp wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 5 wprowadza się następujące zmiany:

(i) lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) dolny pułap wartości prawdopodobieństwa niewykonania zobowiązania wynosi 0,01 % w odniesieniu do ekspozycji, którym przypisuje się wagę ryzyka równą 0 % zgodnie z art. 114–118, oraz 0,01 % w odniesieniu do obligacji zabezpieczonych, którym przypisuje się wagę ryzyka równą 10 % zgodnie z art. 129; w pozostałych przypadkach dolny pułap wartości prawdopodobieństwa niewykonania zobowiązania wynosi 0,03 %;”;

(ii) lit. d) i e) otrzymują brzmienie:

„d) instytucja, która otrzymała zezwolenie na oszacowanie wartości prawdopodobieństwa niewykonania zobowiązania zgodnie z tytułem II rozdział 3 sekcja 1 w odniesieniu do kategorii ekspozycji i systemu ratingowego odpowiadających danemu emitentowi, do obliczania wartości prawdopodobieństwa niewykonania zobowiązania przez tego emitenta stosuje metodę tamże określoną, pod warunkiem że dostępne są dane na potrzeby dokonania takiego oszacowania;

e) instytucja, która nie otrzymała zezwolenia na oszacowanie wartości prawdopodobieństwa niewykonania zobowiązania, o którym mowa w lit. d), opracowuje wewnętrzną metodę lub wykorzystuje źródła zewnętrzne, aby oszacować te wartości prawdopodobieństwa niewykonania zobowiązania zgodnie z wymogami mającymi zastosowanie do szacunków wartości prawdopodobieństwa niewykonania zobowiązania wynikającymi z niniejszego artykułu.”;

(iii) dodaje się akapit w brzmieniu:

„Do celów akapitu pierwszego lit. d) dane do oszacowania wartości prawdopodobieństwa niewykonania zobowiązania przez danego emitenta pozycji portfela handlowego są dostępne, jeżeli na dzień przeprowadzania obliczeń instytucja posiada pozycję portfela bankowego dotyczącą tego samego dłużnika, w odniesieniu do którego dokonuje oszacowania wartości prawdopodobieństwa niewykonania zobowiązania zgodnie z tytułem II rozdział 3 sekcja 1 w celu obliczenia wymogów w zakresie funduszy własnych określonych w tym rozdziale.”;

b) w ust. 6 wprowadza się następujące zmiany:

(i) lit. c) i d) otrzymują brzmienie:

„c) instytucja, która otrzymała zezwolenie na oszacowanie LGD zgodnie z tytułem II rozdział 3 sekcja 1 w odniesieniu do kategorii ekspozycji i systemu ratingowego odpowiadających danej ekspozycji, do obliczania oszacowań LGD tego emitenta stosuje metodę tamże określoną, pod warunkiem że dostępne są dane na potrzeby dokonania takiego oszacowania;

d) instytucja, która nie otrzymała zezwolenia na oszacowanie LGD, o którym mowa w lit. c), opracowuje wewnętrzną metodę lub wykorzystuje źródła zewnętrzne, aby oszacować LGD zgodnie z wymogami mającymi zastosowanie do oszacowań LGD na mocy niniejszego artykułu.”;

(ii) dodaje się akapit w brzmieniu:

„Do celów akapitu pierwszego lit. c) dane do oszacowania LGD danego emitenta pozycji portfela handlowego są dostępne, jeżeli na dzień przeprowadzania obliczeń instytucja posiada pozycję portfela bankowego dotyczącą tej samej ekspozycji, w odniesieniu do której dokonuje oszacowania LGD zgodnie z tytułem II rozdział 3 sekcja 1 w celu obliczenia wymogów w zakresie funduszy własnych określonych w tym rozdziale.”;

189) art. 332 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Kredytowe instrumenty pochodne zgodnie z art. 325 ust. 6 lub 8 uwzględnia się jedynie przy określaniu wymogu w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka szczególnego zgodnie z art. 338 ust. 2.”;

190) w art. 337 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Określając wagi ryzyka do celów ust. 1, instytucje stosują wyłącznie metodę określoną w tytule II rozdział 5 sekcja 3.”;

b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Instytucja sumuje swoje pozycje ważone wynikające z zastosowania ust. 1, 2 i 3 niniejszego artykułu, niezależnie od tego, czy są to pozycje długie czy krótkie, aby obliczyć swój wymóg w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka szczególnego, z wyjątkiem pozycji sekurytyzacyjnych podlegających art. 338 ust. 2.”;

191) art. 338 otrzymuje brzmienie:

„Artkuł 338<
Wymóg w zakresie funduszy własnych dla korelacyjnego portfela handlowego

1. Do celów niniejszego artykułu instytucja określa swój korelacyjny portfel handlowy zgodnie z art. 325 ust. 6, 7 i 8.

2. Za wymóg w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka szczególnego dla korelacyjnego portfela handlowego instytucja przyjmuje wyższą z poniższych kwot:

a) całkowity wymóg w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka szczególnego, który miałby zastosowanie wyłącznie do pozycji długich netto korelacyjnego portfela handlowego;

b) całkowity wymóg w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka szczególnego, który miałby zastosowanie wyłącznie do pozycji krótkich netto korelacyjnego portfela handlowego.”;

192) art. 348 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Bez uszczerbku dla innych przepisów niniejszej sekcji pozycje w przedsiębiorstwach zbiorowego inwestowania podlegają wymogowi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka pozycji, obejmującego ryzyko ogólne i szczególne, w wysokości 32 %. Bez uszczerbku dla przepisów art. 353 w połączeniu ze zmodyfikowaną metodą ujmowania złota określoną w art. 352 ust. 4, pozycje w przedsiębiorstwach zbiorowego inwestowania podlegają wymogowi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka pozycji, obejmującego ryzyko ogólne i szczególne, i ryzyka walutowego w wysokości 40 %.”;

193) art. 351 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 351
Wymogi de minimis i ważenie ryzyka walutowego

Jeżeli suma całkowitej pozycji walutowej netto instytucji i jej pozycji netto w złocie obliczona zgodnie z procedurą określoną w art. 352 przekracza 2 % jej łącznych funduszy własnych, instytucja oblicza wymóg w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka walutowego. Wymóg w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka walutowego jest sumą całkowitej pozycji walutowej netto i pozycji netto w złocie wyrażoną w walucie sprawozdawczej, pomnożoną przez 8 %.”;

194) w art. 352 uchyla się ust. 2;

195) w art. 361 wprowadza się następujące zmiany:

a) uchyla się lit. c);

b) akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Instytucje powiadamiają właściwe organy o stosowaniu niniejszego artykułu.”;

196) w części trzeciej tytuł IV uchyla się rozdział 5;

197) w art. 381 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„Do celów niniejszego tytułu »ryzyko związane z CVA« oznacza ryzyko strat wynikających ze zmian wartości CVA obliczonej dla portfela transakcji z kontrahentem, jak określono w akapicie pierwszym, z powodu zmian czynników ryzyka spreadu kredytowego kontrahenta i innych czynników ryzyka uwzględnionych w portfelu transakcji.”;

198) w art. 382 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Przy obliczaniu funduszy własnych wymaganych na mocy przepisów ust. 1 instytucja bierze pod uwagę transakcje finansowane z użyciem papierów wartościowych wyceniane według wartości godziwej zgodnie ze standardami rachunkowości mającymi zastosowanie do instytucji, jeżeli ekspozycje instytucji na ryzyko związane z CVA wynikające z tych transakcji są istotne.”;

b) dodaje się ustępy w brzmieniu:

„4a. Na zasadzie odstępstwa od ust. 4 niniejszego artykułu instytucja może zdecydować się na obliczenie wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z CVA, stosując dowolną z metod, o których mowa w art. 382a ust. 1, w odniesieniu do transakcji, które są wyłączone zgodnie z ust. 4 niniejszego artykułu, jeżeli instytucja korzysta z uznanych zabezpieczeń określonych zgodnie z art. 386 w celu ograniczenia ryzyka związanego z CVA dotyczącego tych transakcji. Instytucje ustanawiają zasady służące określeniu stosowania i obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z CVA dotyczącego takich transakcji.

4b. Instytucje składają swoim właściwym organom sprawozdania na temat wyników obliczeń wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z CVA dla wszystkich transakcji, o których mowa w ust. 4 niniejszego artykułu. Do celów tego wymogu dotyczącego sprawozdawczości instytucje obliczają wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z CVA, stosując odpowiednie metody określone w art. 382a ust. 1, które wykorzystałyby do spełnienia wymogu w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z CVA, gdyby transakcje te nie zostały wyłączone z zakresu zgodnie z ust. 4 niniejszego artykułu.”;

c) dodaje się akapit w brzmieniu:

„6. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia warunków i kryteriów, które instytucje mają stosować do przeprowadzenia oceny, czy ekspozycje na ryzyko związane z CVA wynikające z transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych wycenianych według wartości godziwej są istotne, a także częstotliwości dokonywania takiej oceny.

EUNB przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia … [24 miesiące od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego].

Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.”;

199) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„*Artykuł 382a*

Metody obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z CVA

1. Instytucja oblicza wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z CVA dla wszystkich transakcji, o których mowa w art. 382, zgodnie z poniższymi metodami:

   a) metodą standardową określoną w art. 383, jeżeli instytucja otrzymała od właściwego organu zezwolenie na stosowanie tej metody;

   b) metodą podstawową określoną w art. 384;

   c) metodą uproszczoną określoną w art. 385, o ile instytucja spełnia warunki ustanowione w ust. 1 tego artykułu.

2. Instytucja nie może stosować metody, o której mowa w ust. 1 lit. c), w połączeniu z metodami, o których mowa w lit. a) lub b) tego ustępu.

3. Instytucja może stosować stałe połączenie metod, o których mowa w ust. 1 lit. a) i b), do obliczenia wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z CVA w odniesieniu do:

   a) różnych kontrahentów;

   b) różnych uznanych pakietów kompensowania z tym samym kontrahentem;

c) różnych transakcji w ramach tego samego uznanego pakietu kompensowania, o ile spełniony jest dowolny z warunków, o których mowa w ust. 5.

4. Do celów ust. 3 lit. c) instytucje dzielą uznany pakiet kompensowania na hipotetyczny pakiet kompensowania obejmujący transakcje podlegające metodzie, o której mowa w ust. 1 lit. a), oraz na hipotetyczny pakiet kompensowania obejmujący transakcje podlegające metodzie, o której mowa w ust. 1 lit. b).

5. Do celów ust. 3 lit. c) warunki, o których w nim mowa, są następujące:

a) podział jest zgodny z traktowaniem prawnego pakietu kompensowania przy obliczaniu CVA do celów rachunkowości;

b) zezwolenie udzielone przez właściwe organy na stosowanie metody, o której mowa w ust. 1 lit. a), ogranicza się do odpowiedniego hipotetycznego pakietu kompensowania i nie obejmuje wszystkich transakcji w ramach uznanego pakietu kompensowania.

Instytucje dokumentują sposób, w jaki stosują one na stałe połączenie metod, o których mowa w ust. 1 lit. a) i b), i zgodnie z niniejszym ustępem, do obliczenia wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z CVA.”;

200) art. 383 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 383
Metoda standardowa

1. Właściwy organ udziela instytucji zezwolenia na obliczenie wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z CVA w odniesieniu do portfela transakcji z co najmniej jednym kontrahentem przy użyciu metody standardowej zgodnie z ust. 3 niniejszego artykułu, po dokonaniu oceny, czy instytucja spełnia następujące wymogi:

   a) instytucja utworzyła odrębną jednostkę, która jest odpowiedzialna za ogólne zarządzanie ryzykiem w instytucji i zabezpieczanie ryzyka związanego z CVA;

   b) w odniesieniu do każdego określonego kontrahenta instytucja opracowała regulacyjny model CVA do obliczania CVA dla tego kontrahenta zgodnie z art. 383a;

   c) w odniesieniu do każdego danego kontrahenta instytucja jest w stanie co najmniej raz w miesiącu obliczyć wskaźniki wrażliwości jego CVA na odnośne czynniki ryzyka określone zgodnie z art. 383b;

d) w odniesieniu do wszystkich pozycji w uznanych zabezpieczeniach uwzględnionych zgodnie z art. 386 do celów obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z CVA przy zastosowaniu metody standardowej instytucja jest w stanie co najmniej raz w miesiącu obliczyć wskaźniki wrażliwości tych pozycji na odnośne czynniki ryzyka określone zgodnie z art. 383b;

e) instytucja ustanowiła jednostkę do spraw kontroli ryzyka, która jest niezależna od jednostek handlowych i od jednostki, o której mowa w lit. a), i podlega bezpośrednio organowi zarządzającemu; ta jednostka do spraw kontroli ryzyka jest odpowiedzialna za opracowanie i wdrożenie metody standardowej oraz sporządza i analizuje comiesięczne sprawozdania dotyczące wyników tej metody; ponadto jednostka do spraw kontroli ryzyka ocenia adekwatność przyjętych przez instytucję limitów dotyczących działalności handlowej i uwzględnia wyniki tej oceny w swoich comiesięcznych sprawozdaniach; jednostka do spraw kontroli ryzyka dysponuje wystarczającą liczbą pracowników wykwalifikowanych w stopniu odpowiednim do realizacji jej zadania.

Do celów akapitu pierwszego lit. c) niniejszego ustępu wskaźnik wrażliwości CVA kontrahenta na czynnik ryzyka oznacza względną zmianę wartości tej CVA będącą wynikiem zmiany wartości jednego z istotnych czynników ryzyka tej CVA obliczaną przy użyciu regulacyjnego modelu CVA instytucji zgodnie z art. 383i oraz 383j.

Do celów akapitu pierwszego lit. d) niniejszego ustępu wskaźnik wrażliwości pozycji w uznanym zabezpieczeniu na czynnik ryzyka oznacza względną zmianę wartości tej pozycji będącą wynikiem zmiany wartości jednego z istotnych czynników ryzyka tej pozycji obliczaną przy użyciu stosowanego przez instytucję modelu wyceny zgodnie z art. 383i oraz 383j.

2. Do celów obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z CVA stosuje się następujące definicje:

1) »klasa ryzyka« oznacza dowolną z następujących kategorii:

a) ryzyko stopy procentowej;

b) ryzyko spreadu kredytowego kontrahenta;

c) ryzyko referencyjnego spreadu kredytowego;

d) ryzyko cen akcji;

e) ryzyko cen towarów;

f) ryzyko walutowe;

2) »portfel CVA« oznacza portfel, na który składają się zagregowana CVA i uznane zabezpieczenia, o których mowa w ust. 1 lit. d);

3) »zagregowana CVA« oznacza sumę CVA obliczonych przy użyciu regulacyjnego modelu CVA w odniesieniu do kontrahentów, o których mowa w ust. 1 akapit pierwszy.

3. Instytucje określają wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z CVA przy zastosowaniu metody standardowej jako sumę poniższych wymogów w zakresie funduszy własnych obliczonych zgodnie z art. 383b:

a) wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka delta ujmujących ryzyko zmiany portfela CVA instytucji w wyniku zmian odnośnych czynników ryzyka niezwiązanych ze zmiennością;

b) wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka vega ujmujących ryzyko zmiany portfela CVA instytucji w wyniku zmian odnośnych czynników ryzyka związanych ze zmiennością.”;

201) dodaje się artykuły w brzmieniu:

„*Artykuł 383a*

Regulacyjny model CVA

1. Regulacyjny model CVA stosowany do obliczenia wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z CVA zgodnie z art. 383 musi być oparty na solidnych założeniach, wdrażany w sposób rzetelny oraz musi spełniać wszystkie poniższe wymogi:

   a) regulacyjny model CVA daje możliwość modelowania CVA danego kontrahenta z uwzględnieniem, w stosownych przypadkach, umowy o kompensowaniu i umowy o dostarczenie zabezpieczenia na poziomie pakietu kompensowania zgodnie z niniejszym artykułem;

   b) instytucja szacuje wartości prawdopodobieństwa niewykonania zobowiązania przez kontrahenta na podstawie spreadów kredytowych kontrahenta i oczekiwanej straty z tytułu niewykonania zobowiązania ustalonej dla tego kontrahenta zgodnie z konsensusem rynkowym;

   c) oczekiwana strata z tytułu niewykonania zobowiązania, o której mowa w lit. a), jest taka sama jak oczekiwana strata z tytułu niewykonania zobowiązania ustalona zgodnie z konsensusem rynkowym, o której mowa w lit. b), chyba że instytucja może wykazać, że stopień uprzywilejowania portfela transakcji z tym kontrahentem różni się od stopnia uprzywilejowania uprzywilejowanych niezabezpieczonych obligacji wyemitowanych przez tego kontrahenta;

d) w dowolnej chwili w przyszłości symulowana zdyskontowana przyszła ekspozycja z tytułu portfela transakcji z kontrahentem będzie obliczana za pomocą modelu ekspozycji poprzez przeszacowanie wszystkich transakcji w tym portfelu na podstawie symulowanych łącznych zmian czynników ryzyka rynkowego, które są istotne dla tych transakcji, z wykorzystaniem odpowiedniej liczby scenariuszy oraz poprzez dyskontowanie cen do dnia obliczeń przy użyciu stóp procentowych wolnych od ryzyka;

e) regulacyjny model CVA zapewnia możliwość modelowania znaczącej zależności między symulowaną zdyskontowaną przyszłą ekspozycją portfela transakcji a spreadami kredytowymi kontrahenta;

f) w przypadku gdy transakcje zaliczane do portfela są objęte pakietem kompensowania podlegającym umowie o dostarczenie zabezpieczenia i bieżącej wycenie rynkowej, zabezpieczenie przekazane i otrzymane w ramach tej umowy uznaje się za czynnik ograniczający ryzyko w symulowanej zdyskontowanej przyszłej ekspozycji, jeżeli spełnione są wszystkie poniższe warunki:

   (i) instytucja określa okres ryzyka w związku z uzupełnieniem zabezpieczenia istotny dla tego pakietu kompensowania zgodnie z wymogami ustanowionymi w art. 285 ust. 2 i 5 oraz odzwierciedla ten okres ryzyka przy obliczaniu symulowanej zdyskontowanej przyszłej ekspozycji;

(ii) wszystkie mające zastosowanie elementy umowy o dostarczenie zabezpieczenia, w tym częstotliwość wezwań do uzupełnienia depozytu zabezpieczającego, rodzaj zabezpieczenia uznanego na podstawie umowy, kwoty progowe, minimalne kwoty transferu, kwoty niezależne i początkowe depozyty zabezpieczające zarówno w przypadku instytucji, jak i kontrahenta, są odpowiednio odzwierciedlone przy obliczaniu symulowanej zdyskontowanej przyszłej ekspozycji;

(iii) instytucja ustanowiła jednostkę do spraw zarządzania zabezpieczeniami, która spełnia wymogi art. 287, w odniesieniu do wszystkich zabezpieczeń uznanych do celów obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z CVA przy zastosowaniu metody standardowej.

Do celów akapitu pierwszego lit. a) CVA ma znak dodatni i oblicza się ją jako funkcję właściwej dla kontrahenta oczekiwanej straty z tytułu niewykonania zobowiązania, odpowiedniego zbioru wartości prawdopodobieństwa niewykonania zobowiązania przez kontrahenta w momentach w przyszłości oraz odpowiedniego zbioru symulowanych zdyskontowanych przyszłych ekspozycji portfela transakcji z tym kontrahentem istniejących w momentach w przyszłości w okresie do upływu terminu zapadalności najdłuższej transakcji w tym portfelu.

Do celów wykazania, o którym mowa w akapicie pierwszym lit. c), zabezpieczenie otrzymane od kontrahenta nie zmienia stopnia uprzywilejowania ekspozycji.

Do celów akapitu pierwszego lit. f) ppkt (iii) niniejszego ustępu, jeżeli instytucja ustanowiła już jednostkę do spraw zarządzania zabezpieczeniami na potrzeby stosowania metody modeli wewnętrznych, o której mowa w art. 283, instytucja nie jest zobowiązana do ustanowienia dodatkowej jednostki do spraw zarządzania zabezpieczeniami, o ile instytucja ta wykaże przed swoim właściwym organem, że jednostka taka spełnia wymogi określone w art. 287 w odniesieniu do zabezpieczeń uznanych do celów obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z CVA przy zastosowaniu metody standardowej.

2. Do celów ust. 1 lit. b), jeżeli spready swapu ryzyka kredytowego kontrahenta można zaobserwować na rynku, instytucja stosuje te spready. Jeżeli takie spready swapu ryzyka kredytowego nie są dostępne, instytucja stosuje jedno z następujących:

   a) spready kredytowe z innych instrumentów wyemitowanych przez danego kontrahenta, odzwierciedlające obecne warunki rynkowe;

   b) wskaźniki zastępcze spreadów, które są odpowiednie z punktu widzenia ratingu, branży i regionu działalności kontrahenta.

3. Instytucja korzystająca z regulacyjnego modelu CVA musi spełniać wszystkie poniższe wymogi jakościowe:

a) model ekspozycji, o którym mowa w ust. 1, jest częścią wewnętrznego systemu zarządzania ryzykiem związanym z CVA stosowanego przez instytucję, który obejmuje rozpoznawanie, pomiar, zarządzanie, zatwierdzanie i sprawozdawczość wewnętrzną w zakresie CVA i ryzyka związanego z CVA do celów rachunkowości;

b) w instytucji istnieje proces mający na celu zapewnienie zgodności z udokumentowanym zbiorem wewnętrznych zasad, mechanizmów kontroli, oceny wyników modeli i procedur dotyczących modelu ekspozycji, o którym mowa w ust. 1;

c) instytucja posiada niezależną jednostkę do spraw walidacji, która odpowiada za skuteczną wstępną i bieżącą walidację modelu ekspozycji, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu; jednostka ta jest niezależna od jednostek ds. kredytów gospodarczych i od jednostek handlowych, w tym od jednostki, o której mowa w art. 383 ust. 1 lit. a), i podlega bezpośrednio kadrze kierowniczej wyższego szczebla; dysponuje ona wystarczającą liczbą pracowników wykwalifikowanych w stopniu odpowiednim do realizacji tego celu;

d) kadra kierownicza wyższego szczebla jest aktywnie zaangażowana w proces kontroli ryzyka i uznaje kontrolę ryzyka związanego z CVA za istotny aspekt działalności, na który należy przeznaczyć odpowiednie zasoby;

e) instytucja dokumentuje proces wstępnej i bieżącej walidacji modelu ekspozycji, o którym mowa w ust. 1, na poziomie szczegółowości, który umożliwiłby osobie trzeciej zrozumienie sposobu działania modeli, ich ograniczeń i głównych założeń oraz odtworzenie analizy; w dokumentacji tej określa się minimalną częstotliwość, z jaką będzie przeprowadzana bieżąca walidacja, a także inne okoliczności – takie jak nagła zmiana zachowań rynkowych – w których musi być przeprowadzona dodatkowa walidacja; opisuje się w niej sposób przeprowadzania walidacji w odniesieniu do przepływów danych i portfeli, stosowane analizy oraz sposób konstruowania reprezentatywnych portfeli kontrahentów;

f) modele wyceny wykorzystywane w modelu ekspozycji, o którym mowa w ust. 1, w odniesieniu do danego scenariusza symulowanych czynników ryzyka rynkowego testuje się w ramach procesu wstępnej i bieżącej walidacji modelu względem odpowiednich, niezależnych poziomów odniesienia dotyczących szerokiego zakresu sytuacji rynkowych; modele wyceny opcji uwzględniają nieliniowy charakter wartości opcji w odniesieniu do czynników ryzyka rynkowego;

g) instytucja regularnie przeprowadza niezależny przegląd swojego wewnętrznego systemu zarządzania ryzykiem związanym z CVA, o którym mowa w lit. a) niniejszego ustępu, w ramach własnego procesu kontroli wewnętrznej; przegląd ten obejmuje działania zarówno jednostki, o której mowa w art. 383 ust. 1 lit. a), jak i niezależnej jednostki do spraw walidacji, o której mowa w lit. c) niniejszego ustępu;

h) regulacyjny model CVA stosowany przez instytucję do obliczania symulowanej zdyskontowanej przyszłej ekspozycji, o której mowa w ust. 1, uwzględnia warunki i specyfikacje transakcji oraz umowy o dostarczenie zabezpieczenia w sposób terminowy, kompletny i ostrożny; warunki i specyfikacje przechowywane są w bezpiecznej bazie danych, która podlega formalnej i okresowej kontroli; przekazywanie danych o warunkach i specyfikacjach transakcji oraz umowach o dostarczenie zabezpieczenia w odniesieniu do modelu ekspozycji również podlega kontroli wewnętrznej oraz istnieją formalne procesy dokonywania uzgodnień między modelem wewnętrznym a systemami danych źródłowych w celu sprawdzania na bieżąco, czy warunki i specyfikacje transakcji oraz umowy o dostarczenie zabezpieczenia są uwzględniane w systemie ekspozycji w sposób prawidłowy lub przynajmniej ostrożny;

i) bieżące i historyczne rynkowe parametry wejściowe wykorzystywane w modelu stosowanym przez instytucję do obliczania symulowanej zdyskontowanej przyszłej ekspozycji, o której mowa w ust. 1, są pozyskiwane niezależnie od linii biznesowych, a także wprowadzane do tego modelu w sposób terminowy i kompletny oraz przechowywane w bezpiecznej bazie danych, która podlega formalnej i okresowej kontroli; instytucja posiada odpowiednio opracowany proces zapewniania rzetelności danych na potrzeby postępowania z niewłaściwymi obserwacjami danych; jeżeli model opiera się na zastępczych danych rynkowych, instytucja opracowuje wewnętrzne zasady określania odpowiednich danych zastępczych i na bieżąco wykazuje w sposób empiryczny, że dane zastępcze w sposób ostrożny odzwierciedlają ryzyko bazowe;

j) model ekspozycji, o którym mowa w ust. 1, uwzględnia informacje specyficzne dla danej transakcji oraz informacje umowne niezbędne, by zagregować ekspozycje na poziomie pakietu kompensowania; instytucja sprawdza, czy w ramach modelu transakcje są przypisane właściwemu pakietowi kompensowania.

Do celów obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z CVA, model ekspozycji, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, może mieć różne specyfikacje i założenia umożliwiające spełnienie wszystkich wymogów określonych w art. 383a, z tym że rynkowe parametry wejściowe i uznawanie kompensowania muszą pozostać takie same jak te wykorzystywane do celów rachunkowości.

4. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia:

a) sposobu, w jaki wskaźniki zastępcze spreadów, o których mowa w ust. 2 lit. b), mają być ustalane przez instytucję do celów obliczania wartości prawdopodobieństwa niewykonania zobowiązania;

b) dalszych elementów technicznych, które instytucje mają brać pod uwagę przy obliczaniu właściwej dla kontrahenta oczekiwanej straty z tytułu niewykonania zobowiązania, wartości prawdopodobieństwa niewykonania zobowiązania przez kontrahenta oraz symulowanej zdyskontowanej przyszłej ekspozycji portfela transakcji z tym kontrahentem oraz CVA, o których mowa w ust. 1;

c) jakie inne instrumenty, o których mowa w ust. 2 lit. a), są właściwe do celów oszacowania wartości prawdopodobieństwa niewykonania zobowiązania przez kontrahenta oraz sposobu, w jaki instytucje mają dokonywać takiego oszacowania.

EUNB przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia … [36 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego].

Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

5. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia:

a) warunków oceny istotności rozszerzeń i zmian stosowania metody standardowej, o której mowa w art. 383 ust. 3;

b) metody oceny, według której właściwe organy mają sprawdzać przestrzeganie przez instytucje wymogów określonych w art. 383 i 383a.

EUNB przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia … [48 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego].

Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 383b

Wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka delta i ryzyka vega

1. Instytucje stosują czynniki ryzyka delta i czynniki ryzyka vega opisane w art. 383c–383h oraz proces przewidziany w ust. 2–8 niniejszego artykułu do obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka delta i ryzyka vega.

2. Dla każdej klasy ryzyka, o której mowa w art. 383 ust. 2, wskaźnik wrażliwości zagregowanych CVA i wskaźnik wrażliwości wszystkich pozycji w uznanych zabezpieczeniach objętych wymogami w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka delta lub ryzyka vega dla wszystkich mających zastosowanie czynników ryzyka delta lub czynników ryzyka vega wchodzących w zakres tej klasy ryzyka oblicza się, stosując odpowiednie wzory określone w art. 383i i art. 383j. Jeżeli wartość danego instrumentu zależy od kilku czynników ryzyka, wskaźnik wrażliwości ustala się odrębnie dla każdego czynnika ryzyka.

   W celu obliczenia wskaźnika wrażliwości na ryzyko vega zagregowanych CVA uwzględnia się wskaźniki wrażliwości zarówno na zmienności stosowane w modelu ekspozycji do symulacji czynników ryzyka, jak i na zmienności wykorzystywane do przeszacowania ujętych w portfelu transakcji związanych z opcjami przeprowadzanych z kontrahentem.

Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 niniejszego artykułu i pod warunkiem uzyskania zezwolenia właściwego organu instytucja może korzystać z alternatywnych definicji wskaźników wrażliwości na ryzyko delta i ryzyko vega przy obliczaniu wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu pozycji portfela handlowego zgodnie z niniejszym rozdziałem, o ile instytucja ta spełnia wszystkie poniższe warunki:

a) te alternatywne definicje są wykorzystywane do celów wewnętrznego zarządzania ryzykiem lub opracowywania przeznaczonych dla kadry kierowniczej wyższego szczebla sprawozdań na temat zysków i strat przez niezależną jednostkę do spraw kontroli ryzyka działającą w ramach instytucji;

b) instytucja wykazuje, że te alternatywne definicje są bardziej odpowiednie do ujęcia wskaźników wrażliwości pozycji niż wzory określone w art. 383i i 383j oraz że wynikające stąd wskaźniki wrażliwości na ryzyko delta i ryzyko vega nie różnią się w istotnym stopniu od wskaźników uzyskanych w wyniku zastosowania wzorów określonych, odpowiednio, w art. 383i oraz 383j.

3. Jeżeli uznane zabezpieczenie jest instrumentem indeksowym, instytucje obliczają wskaźniki wrażliwości tego uznanego zabezpieczenia na wszystkie istotne czynniki ryzyka, stosując przesunięcie jednego z istotnych czynników ryzyka do każdego składnika indeksu.

4. Instytucja może wprowadzić dodatkowe czynniki ryzyka odpowiadające kwalifikowanym instrumentom indeksowym w odniesieniu do następujących klas ryzyka:

a) ryzyko spreadu kredytowego kontrahenta;

b) ryzyko referencyjnego spreadu kredytowego; oraz

c) ryzyko cen akcji.

Do celów ryzyka delta instrument indeksowy uznaje się za kwalifikowany, jeżeli spełnia on warunki określone w art. 325i. Na potrzeby ryzyka vega wszystkie instrumenty indeksowe uznaje się za kwalifikowane.

Instytucja oblicza wskaźniki wrażliwości CVA i uznanych zabezpieczeń na czynniki ryzyka związanego z indeksem kwalifikowanym obok wskaźników wrażliwości na czynniki ryzyka niezwiązanego z indeksem.

Instytucja oblicza wskaźniki wrażliwości na ryzyko delta i ryzyko vega w odniesieniu do czynnika ryzyka związanego z indeksem kwalifikowanym jako pojedynczy wskaźnik wrażliwości na bazowy indeks kwalifikowany. Jeżeli 75 % składników indeksu kwalifikowanego przyporządkowano do tego samego sektora, jak określono w art. 383p, 383s i 383v, instytucja przyporządkowuje indeks kwalifikowany do tego samego sektora. W przeciwnym przypadku instytucja przyporządkowuje wskaźnik wrażliwości do mającego zastosowanie koszyka indeksów kwalifikowanych.

5. Ważone wskaźniki wrażliwości zagregowanej CVA i wartości rynkowej wszystkich uznanych zabezpieczeń na każdy czynnik ryzyka oblicza się, mnożąc odpowiednie wskaźniki wrażliwości netto przez odpowiadającą im wagę ryzyka, zgodnie z następującymi wzorami:

$$WS_k^{CVA} = RW_k \cdot S_k^{CVA}$$

$$WS_k^{hedges} = RW_k \cdot S_k^{hedges}$$

gdzie:

k = indeks oznaczający czynnik ryzyka k;

WS_k^{CVA} = ważony wskaźnik wrażliwości zagregowanej CVA na czynnik ryzyka k;

RW_k = waga ryzyka mająca zastosowanie do czynnika ryzyka k;

S_k^{CVA} = wskaźnik wrażliwości netto zagregowanej CVA na czynnik ryzyka k;

WS_k^{hedges} = ważony wskaźnik wrażliwości wartości rynkowej wszystkich uznanych zabezpieczeń w portfelu CVA na czynnik ryzyka k;

S_k^{hedges} = wskaźnik wrażliwości netto wartości rynkowej wszystkich uznanych zabezpieczeń w portfelu CVA na czynnik ryzyka k.

6. Instytucje obliczają ważony wskaźnik wrażliwości netto WS_k portfela CVA na czynnik ryzyka k według następującego wzoru:

$$WS_k = WS_k^{CVA} - WS_k^{hedges}$$

7. Ważone wskaźniki wrażliwości netto w ramach tego samego koszyka sumuje się zgodnie z następującym wzorem, korzystając z odpowiednich korelacji ρ_{kl} dla ważonych wskaźników wrażliwości w ramach tego samego koszyka przewidzianych w art. 383l, 383t i 383q, w wyniku czego uzyskuje się wskaźnik wrażliwości określonego koszyka K_b:

$$K_b = \sqrt{\sum_{k \epsilon b} WS_k^2 + \sum_{k \epsilon b} \sum_{l \epsilon b, k \neq l} \rho_{kl} WS_k WS_l + R \cdot \sum_{k \epsilon b} \left(\left(WS_k^{hedges} \right)^2 \right)}$$

gdzie:

K_b = wskaźnik wrażliwości określonego koszyka w przypadku koszyka b;

WS_k = ważone wskaźniki wrażliwości netto;

ρ_{kl} = odpowiednie parametry korelacji zachodzącej wewnątrz koszyka;

R = parametr ograniczający skuteczność zabezpieczenia wynoszący 0,01.

8. Wskaźnik wrażliwości określonego koszyka oblicza się zgodnie z ust. 5, 6 i 7 niniejszego artykułu dla każdego koszyka w ramach danej klasy ryzyka. Po obliczeniu wskaźnika wrażliwości określonego koszyka dla wszystkich koszyków sumuje się ważone wskaźniki wrażliwości dla wszystkich czynników ryzyka we wszystkich koszykach zgodnie z poniższym wzorem, stosując odpowiednie korelacje γ_{bc} dla ważonych wskaźników wrażliwości w poszczególnych koszykach określone w art. 383l, 383o, 383r, 383u, 383w oraz 383z, w wyniku czego uzyskuje się wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka delta lub ryzyka vega dla określonej klasy ryzyka:

$$\text{Wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka delta lub ryzyka vega } dla\ określonej\ klasy\ ryzyka = m_{CVA}\sqrt{\sum_b K_b^2 + \sum_b \sum_{b\neq c} \gamma_{bc} S_b S_c}$$

gdzie:

m_{CVA} = mnożnik równy 1; właściwy organ może zwiększyć wartość m_{CVA}, jeśli regulacyjny model CVA instytucji wykazuje braki uniemożliwiające dokonanie właściwego pomiaru wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z CVA;

K_b = wskaźnik wrażliwości określonego koszyka w przypadku koszyka b;

γ_{bc} = parametr korelacji między koszykami b i c;

$S_b = max\{-K_b; min(\sum_{k\in b} WS_k\ ; K_b)\}$ dla wszystkich czynników ryzyka w koszyku b;

$S_c = max\{-K_c; min(\sum_{k\in c} WS_k\ ; K_c)\}$ dla wszystkich czynników ryzyka w koszyku c.

Artykuł 383c

Czynniki ryzyka stopy procentowej

1. W odniesieniu do wszystkich czynników ryzyka delta stopy procentowej, z uwzględnieniem ryzyka stopy inflacji, dla każdej waluty stosuje się jeden koszyk, w którym uwzględnia się różne rodzaje czynników ryzyka.

   Czynniki ryzyka delta stopy procentowej mające zastosowanie do instrumentów w portfelu CVA wrażliwych na stopę procentową odpowiadają stopom wolnym od ryzyka wyznaczonym w odniesieniu do danej waluty dla każdego z następujących terminów zapadalności: 1 rok, 2 lata, 5 lat, 10 lat i 30 lat.

   Czynniki ryzyka delta stopy procentowej mające zastosowanie do instrumentów w portfelu CVA wrażliwych na stopę inflacji odpowiadają stopom inflacji wyznaczonym w odniesieniu do danej waluty dla każdego z następujących terminów zapadalności: 1 rok, 2 lata, 5 lat, 10 lat i 30 lat.

2. Walutami, w odniesieniu do których instytucja stosuje czynniki ryzyka delta stopy procentowej zgodnie z ust. 1, są: euro, korona szwedzka, dolar australijski, dolar kanadyjski, funt brytyjski, jen japoński i dolar amerykański, waluta sprawozdawcza instytucji oraz waluta państwa członkowskiego uczestniczącego w ERM II.

3. W przypadku walut niewymienionych w ust. 2 czynnikami ryzyka delta stopy procentowej są: bezwzględna zmiana stopy inflacji oraz równoległe przesunięcie całej krzywej wolnej od ryzyka dla danej waluty.

4. Instytucje otrzymują stopy wolne od ryzyka dla poszczególnych walut z instrumentów rynku pieniężnego ujętych w ich portfelu handlowym posiadających najmniejsze ryzyko kredytowe, w tym jednodniowych transakcji swap na rynku międzybankowym.

5. Jeżeli instytucje nie mogą zastosować metody, o której mowa w ust. 4, stopy wolne od ryzyka opierają się na co najmniej jednej krzywej swapu bazującej na danych rynkowych, którą instytucje wykorzystują do wyceny pozycji według wartości rynkowej, takich jak krzywe swapu międzybankowej stopy procentowej.

   Jeżeli dane na krzywych swapu bazujących na danych rynkowych, o których to krzywych mowa w akapicie pierwszym, są niewystarczające, stopy wolne od ryzyka można wyprowadzić z najwłaściwszej krzywej rentowności obligacji skarbowej dla danej waluty.

6. Czynnikiem ryzyka vega stopy procentowej mającym zastosowanie do instrumentów w portfelu CVA wrażliwych na zmienność stóp procentowych są wszystkie zmienności stóp procentowych wszystkich okresów dla danej waluty. Czynnikiem ryzyka vega stopy inflacji mającym zastosowanie do instrumentów w portfelu CVA wrażliwych na zmienność stopy inflacji są wszystkie zmienności stopy inflacji wszystkich okresów dla danej waluty. Dla każdej waluty obliczana jest jedna wrażliwość netto na stopę procentową i jedna wrażliwość netto na stopę inflacji.

Artykuł 383d

Czynniki ryzyka walutowego

1. Czynnikami ryzyka walutowego delta, które mają stosować instytucje w odniesieniu do instrumentów w portfelu CVA wrażliwych na natychmiastowe kursy wymiany, są natychmiastowe kursy wymiany między walutą, w której instrument jest denominowany, a walutą sprawozdawczą instytucji lub walutą bazową instytucji, w przypadku gdy instytucja stosuje walutę bazową zgodnie z art. 325q ust. 7. Dla każdej pary walutowej istnieje jeden koszyk zawierający pojedynczy czynnik ryzyka i pojedynczy wskaźnik wrażliwości netto.

2. Czynnikami ryzyka walutowego vega, które mają stosować instytucje w odniesieniu do instrumentów w portfelu CVA wrażliwych na zmienność kursu wymiany, są zmienności implikowane kursów wymiany między parami walutowymi, o których mowa w ust. 1. Dla wszystkich walut i terminów zapadalności istnieje jeden koszyk zawierający wszystkie czynniki ryzyka walutowego vega i pojedynczy wskaźnik wrażliwości netto.

3. Od instytucji nie wymaga się dokonywania rozróżnienia wariantów waluty funkcjonujących na rynku wewnętrznym (ang. onshore) i zewnętrznym (ang. offshore) w odniesieniu do czynników ryzyka walutowego delta i vega.

Artykuł 383e

Czynniki ryzyka spreadu kredytowego kontrahenta

1. Czynnikami ryzyka delta spreadu kredytowego kontrahenta mającymi zastosowanie do instrumentów w portfelu CVA wrażliwych na spread kredytowy kontrahenta są spready kredytowe poszczególnych kontrahentów oraz nazwy referencyjne i indeksy kwalifikowane dla następujących terminów zapadalności: 0,5 roku, 1 rok, 3 lata, 5 lat i 10 lat.

2. Klasa ryzyka spreadu kredytowego kontrahenta nie podlega wymogom w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka vega.

Artykuł 383f

Czynniki ryzyka referencyjnego spreadu kredytowego

1. Czynnikami ryzyka delta referencyjnego spreadu kredytowego mającymi zastosowanie do instrumentów w portfelu CVA wrażliwych na referencyjny spread kredytowy są spready kredytowe wszystkich terminów zapadalności dla wszystkich nazw referencyjnych w danym koszyku. Dla każdego koszyka oblicza się jeden wskaźnik wrażliwości netto.

2. Czynnikami ryzyka vega referencyjnego spreadu kredytowego mającymi zastosowanie do instrumentów w portfelu CVA wrażliwych na zmienność referencyjnego spreadu kredytowego są zmienności spreadów kredytowych wszystkich okresów zapadalności dla wszystkich nazw referencyjnych w danym koszyku. Dla każdego koszyka oblicza się jeden wskaźnik wrażliwości netto.

Artykuł 383g

Czynniki ryzyka cen akcji

1. Koszykami dla wszystkich czynników ryzyka cen akcji są koszyki, o których mowa w art. 383t.

2. Czynnikami ryzyka delta cen akcji, które instytucje mają stosować do instrumentów w portfelu CVA wrażliwych na ceny kasowe akcji, są ceny kasowe wszystkich akcji przyporządkowanych do tego samego koszyka, o którym mowa w ust. 1. Dla każdego koszyka oblicza się jeden wskaźnik wrażliwości netto.

3. Czynnikami ryzyka vega cen akcji, które instytucje mają stosować do instrumentów w portfelu CVA wrażliwych na zmienność cen akcji, są implikowane zmienności wszystkich akcji przyporządkowanych do tego samego koszyka, o którym mowa w ust. 1. Dla każdego koszyka oblicza się jeden wskaźnik wrażliwości netto.

Artykuł 383h

Czynniki ryzyka cen towarów

1. Koszykami dla wszystkich czynników ryzyka cen towarów są koszyki sektorowe, o których mowa w art. 383x.

2. Czynnikami ryzyka delta cen towarów, które instytucje mają stosować do instrumentów w portfelu CVA wrażliwych na ceny kasowe towarów, są ceny kasowe wszystkich towarów przyporządkowanych do tego samego koszyka sektorowego, o którym mowa w ust. 1. Dla każdego koszyka sektorowego oblicza się jeden wskaźnik wrażliwości netto.

3. Czynnikami ryzyka vega cen towarów, które instytucje mają stosować do instrumentów w portfelu CVA wrażliwych na zmienność cen towarów, są implikowane zmienności wszystkich towarów przyporządkowanych do tego samego koszyka sektorowego, o którym mowa w ust. 1. Dla każdego koszyka sektorowego oblicza się jeden wskaźnik wrażliwości netto.

Artykuł 383i

Wskaźniki wrażliwości na ryzyko delta

1. Instytucje obliczają wskaźniki wrażliwości delta obejmujące czynniki ryzyka stopy procentowej w następujący sposób:

   a) wskaźniki wrażliwości delta zagregowanej CVA na czynniki ryzyka obejmujące stopy wolne od ryzyka, jak również uznanego zabezpieczenia na te czynniki ryzyka oblicza się w następujący sposób:

$$S_{r_{kt}}^{CVA} = \frac{V_{CVA}(r_{kt} + 0{,}0001, x, y \ldots) - V_{CVA}(r_{kt}, x, y \ldots)}{0{,}0001}$$

$$S_{r_{kt}}^{hedge_i} = \frac{V_i(r_{kt} + 0{,}0001, w, z \ldots) - V_i(r_{kt}, w, z \ldots)}{0{,}0001}$$

   gdzie:

   $S_{r_{kt}}^{CVA}$ = wskaźniki wrażliwości zagregowanej CVA na czynnik ryzyka stopy wolnej od ryzyka;

   r_{kt} = wartość czynnika ryzyka stopy wolnej od ryzyka k o terminie zapadalności t;

V_{CVA} = zagregowana CVA obliczona za pomocą regulacyjnego modelu CVA;

x, y = czynniki ryzyka inne niż r_{kt} w V_{CVA};

$S_{r_{kt}}^{hedge_i}$ = wskaźniki wrażliwości uznanego zabezpieczenia i na czynnik ryzyka stopy wolnej od ryzyka;

V_i = funkcja wyceny uznanego zabezpieczenia i;

w, z = czynniki ryzyka inne niż r_{kt} w funkcji wyceny V_i.

b) wskaźniki wrażliwości delta na czynniki ryzyka obejmujące stopy inflacji, jak również uznanego zabezpieczenia na te czynniki ryzyka oblicza się w następujący sposób:

$$S_{infl_{kt}}^{CVA} = \frac{V_{CVA}(infl_{kt} + 0{,}0001, x, y \ldots) - V_{CVA}(infl_{kt}, x, y \ldots)}{0{,}0001}$$

$$S_{infl_{kt}}^{hedge_i} = \frac{V_i(infl_{kt} + 0{,}0001, w, z \ldots) - V_i(infl_{kt}, w, z \ldots)}{0{,}0001}$$

gdzie:

$S_{infl_{kt}}^{CVA}$ = wskaźniki wrażliwości zagregowanej CVA na czynnik ryzyka stopy inflacji;

$infl_{kt}$ = wartość czynnika ryzyka stopy inflacji k o terminie zapadalności t;

V_{CVA} = zagregowana CVA obliczona za pomocą regulacyjnego modelu CVA;

x, y = czynniki ryzyka inne niż infl_{kt} w V_{CVA};

$S_{infl_{kt}}^{hedge_i}$ = wskaźniki wrażliwości uznanego zabezpieczenia i na czynnik ryzyka stopy inflacji;

V_i = funkcja wyceny uznanego zabezpieczenia i;

w, z = czynniki ryzyka inne niż infl_{kt} w funkcji wyceny V_i.

2. Instytucje obliczają wskaźniki wrażliwości delta zagregowanej CVA na czynniki ryzyka obejmujące natychmiastowe kursy wymiany, jak również wskaźniki wrażliwości delta uznanego instrumentu zabezpieczającego na te czynniki ryzyka w następujący sposób:

$$S_{FX_k}^{CVA} = \frac{V_{CVA}(FX_k \cdot 1{,}01, x, y \ldots) - V_{CVA}(FX_k, x, y \ldots)}{0{,}01}$$

$$S_{FX_k}^{hedge_i} = \frac{V_i(FX_k \cdot 1{,}01, w, z \ldots) - V_i(FX_k, w, z \ldots)}{0{,}01}$$

gdzie:

$S_{FX_k}^{CVA}$ = wskaźniki wrażliwości zagregowanej CVA na czynnik ryzyka natychmiastowego kursu wymiany;

FX_k = wartość czynnika ryzyka natychmiastowego kursu wymiany k;

V_{CVA} = zagregowana CVA obliczona za pomocą regulacyjnego modelu CVA;

x, y = czynniki ryzyka inne niż FX_k w V_{CVA};

$S_{FX_k}^{hedge_i}$ = wskaźniki wrażliwości uznanego zabezpieczenia i na czynnik ryzyka natychmiastowego kursu wymiany;

V_i = funkcja wyceny uznanego zabezpieczenia i;

w, z = czynniki ryzyka inne niż FX_k w funkcji wyceny V_i.

3. Instytucje obliczają wskaźniki wrażliwości delta zagregowanej CVA na czynniki ryzyka obejmujące stopy spreadu kredytowego kontrahenta, jak również wskaźniki wrażliwości delta uznanego instrumentu zabezpieczającego na te czynniki ryzyka w następujący sposób:

$$S_{ccs_{kt}}^{CVA} = \frac{V_{CVA}(ccs_{kt} + 0{,}0001, x, y \ldots) - V_{CVA}(ccs_{kt}, x, y \ldots)}{0{,}0001}$$

$$S_{ccs_{kt}}^{hedge_i} = \frac{V_i(ccs_{kt} + 0{,}0001, w, z \ldots) - V_i(ccs_{kt}, w, z \ldots)}{0{,}0001}$$

gdzie:

$S_{ccs_{kt}}^{CVA}$ = wskaźniki wrażliwości zagregowanej CVA na czynnik ryzyka stopy spreadu kredytowego kontrahenta;

ccs_{kt} = wartość czynnika ryzyka stopy spreadu kredytowego kontrahenta k w terminie zapadalności t;

V_{CVA} = zagregowana CVA obliczona za pomocą regulacyjnego modelu CVA;

x, y = czynniki ryzyka inne niż $\mathrm{ccs_{kt}}$ w $\mathrm{V_{CVA}}$;

$S_{ccs_{kt}}^{hedge_i}$ = wskaźniki wrażliwości uznanego zabezpieczenia i na czynnik ryzyka stopy spreadu kredytowego kontrahenta;

V_i = funkcja wyceny uznanego zabezpieczenia i;

w, z = czynniki ryzyka inne niż $\mathrm{ccs_{kt}}$ w funkcji wyceny $\mathrm{V_i}$.

4. Instytucje obliczają wskaźniki wrażliwości delta zagregowanej CVA na czynniki ryzyka obejmujące stopy referencyjnego spreadu kredytowego, jak również wskaźniki wrażliwości delta uznanego instrumentu zabezpieczającego na te czynniki ryzyka w następujący sposób:

$$S_{rcs_{kt}}^{CVA} = \frac{V_{CVA}(rcs_{kt} + 0{,}0001, x, y \ldots) - V_{CVA}(rcs_{kt}, x, y \ldots)}{0{,}0001}$$

$$S_{rcs_{kt}}^{hedge_i} = \frac{V_i(rcs_{kt} + 0{,}0001, w, z \ldots) - V_i(rcs_{kt}, w, z \ldots)}{0{,}0001}$$

gdzie:

$S_{rcs_{kt}}^{CVA}$ = wskaźniki wrażliwości zagregowanej CVA na czynnik ryzyka stopy referencyjnego spreadu kredytowego;

rcs_{kt} = wartość czynnika ryzyka stopy referencyjnego spreadu kredytowego k w terminie zapadalności t;

V_{CVA}= zagregowana CVA obliczona za pomocą regulacyjnego modelu CVA;

x, y = czynniki ryzyka inne niż ccs_{kt} w V_{CVA};

$S_{rcs_{kt}}^{hedge_i}$ = wskaźniki wrażliwości uznanego zabezpieczenia i na czynnik ryzyka stopy referencyjnego spreadu kredytowego;

V_i = funkcja wyceny uznanego zabezpieczenia i;

w, z = czynniki ryzyka inne niż $\mathrm{ccs_{kt}}$ w funkcji wyceny $\mathrm{V_i}$.

5. Instytucje obliczają wskaźniki wrażliwości delta zagregowanej CVA na czynniki ryzyka obejmujące ceny kasowe akcji, jak również wskaźniki wrażliwości delta uznanego instrumentu zabezpieczającego na te czynniki ryzyka w następujący sposób:

$$S_{EQ}^{CVA} = \frac{V_{CVA}(EQ \cdot 1{,}01, x, y \ldots) - V_{CVA}(EQ, x, y \ldots)}{0{,}01}$$

$$S_{EQ}^{hedge_i} = \frac{V_i(EQ \cdot 1{,}01, w, z \ldots) - V_i(EQ, w, z \ldots)}{0{,}01}$$

gdzie:

S_{EQ}^{CVA} = wskaźniki wrażliwości zagregowanej CVA na czynnik ryzyka ceny kasowej akcji;

EQ = wartość ceny kasowej akcji;

V_{CVA} = zagregowana CVA obliczona za pomocą regulacyjnego modelu CVA;

x, y = czynniki ryzyka inne niż EQ w V_{CVA};

$S_{EQ}^{hedge_i}$ = wskaźniki wrażliwości uznanego zabezpieczenia i na czynnik ryzyka ceny kasowej akcji;

V_i = funkcja wyceny uznanego zabezpieczenia i;

w, z = czynniki ryzyka inne niż EQ w funkcji wyceny V_{i}.

6. Instytucje obliczają wskaźniki wrażliwości delta zagregowanej CVA na czynniki ryzyka obejmujące ceny kasowe towarów, jak również wskaźniki wrażliwości delta uznanego instrumentu zabezpieczającego na te czynniki ryzyka w następujący sposób:

$$S_{CTY}^{CVA} = \frac{V_{CVA}(1{,}01 \cdot CTY, x, y \ldots) - V_{CVA}(CTY, x, y \ldots)}{0{,}01}$$

$$S_{CTY}^{hedge_i} = \frac{V_i(1{,}01 \cdot CTY, w, z \ldots) - V_i(CTY, w, z \ldots)}{0{,}01}$$

gdzie:

S_{CTY}^{CVA} = wskaźniki wrażliwości zagregowanej CVA na czynnik ryzyka ceny kasowej towaru;

CTY = wartość ceny kasowej towaru;

V_{CVA} = zagregowana CVA obliczona za pomocą regulacyjnego modelu CVA;

x, y = czynniki ryzyka inne niż CTY w $\mathrm{V_{CVA}}$;

$S_{CTY}^{hedge_i}$ = wskaźniki wrażliwości uznanego zabezpieczenia i na czynnik ryzyka ceny kasowej towaru;

V_i = funkcja wyceny uznanego zabezpieczenia i;

w, z = czynniki ryzyka inne niż CTY w funkcji wyceny V_i.

Artykuł 383j

Wskaźniki wrażliwości na ryzyko vega

Instytucje obliczają wskaźniki wrażliwości vega zagregowanej CVA na czynniki ryzyka obejmujące zmienność implikowaną, jak również wskaźniki wrażliwości vega uznanego instrumentu zabezpieczającego na te czynniki ryzyka w następujący sposób:

$$S_{vol_k}^{CVA} = \frac{V_{CVA}(vol_k \cdot 1{,}01, x, y \ldots) - V_{CVA}(vol_k, x, y \ldots)}{0{,}01}$$

$$S_{vol_k}^{hedge_i} = \frac{V_i(vol_k \cdot 1{,}01, w, z \ldots) - V_i(vol_k, w, z \ldots)}{0{,}01}$$

gdzie:

$S_{vol_k}^{CVA}$ = wskaźniki wrażliwości zagregowanej CVA na czynnik ryzyka zmienności implikowanej;

vol_k = wartość czynnika ryzyka zmienności implikowanej;

V_{CVA} = zagregowana CVA obliczona za pomocą regulacyjnego modelu CVA;

x, y = czynniki ryzyka inne niż vol_k w funkcji wyceny V_{CVA};

$S_{vol_k}^{hedge_i}$ = wskaźniki wrażliwości uznanego instrumentu zabezpieczającego i na czynnik ryzyka zmienności implikowanej;

V_i = funkcja wyceny uznanego zabezpieczenia i;

w, z = czynniki ryzyka inne niż vol_k w funkcji wyceny V_i.

Artykuł 383k

Wagi ryzyka w odniesieniu do ryzyka stopy procentowej

1. W przypadku walut, o których mowa w art. 383c ust. 2, wagi ryzyka wskaźników wrażliwości delta stopy wolnej od ryzyka dla każdego koszyka w tabeli 1 są następujące:

   Tabela 1

Koszyk	Termin zapadalności	Waga ryzyka
1	1 rok	1,11 %
2	2 lata	0,93 %
3	5 lat	0,74 %
4	10 lat	0,74 %
5	30 lat	0,74 %

2. W przypadku walut innych niż waluty, o których mowa w art. 383c ust. 2, waga ryzyka wskaźników wrażliwości delta stopy wolnej od ryzyka wynosi 1,58 %.

3. W przypadku ryzyka stopy inflacji denominowanego w jednej z walut, o których mowa w art. 383c ust. 2, waga ryzyka wskaźnika wrażliwości delta na ryzyko stopy inflacji wynosi 1,11 %.

4. W przypadku ryzyka stopy inflacji denominowanego w walucie innej niż waluty, o których mowa w art. 383c ust. 2, waga ryzyka wskaźnika wrażliwości delta na ryzyko stopy inflacji wynosi 1,58 %.

5. Wagi ryzyka stosowane do wskaźników wrażliwości na czynniki ryzyka vega stóp procentowych i czynniki ryzyka vega stóp inflacji dla wszystkich walut wynoszą 100 %.

Artykuł 383l

Korelacje zachodzące w obrębie koszyka w odniesieniu do ryzyka stopy procentowej

1. W przypadku walut, o których mowa w art. 383c ust. 2, parametry korelacji, które instytucje stosują do agregacji wskaźników wrażliwości delta stopy wolnej od ryzyka między poszczególnymi koszykami określonymi w art. 383k tabela 1, są następujące:

Tabela 1

Koszyk	1	2	3	4	5
1	100 %	91 %	72 %	55 %	31 %
2		100 %	87 %	72 %	45 %
3			100 %	91 %	68 %
4				100 %	83 %
5					100 %

2. Instytucje stosują parametr korelacji wynoszący 40 % w odniesieniu do agregacji wskaźnika wrażliwości na ryzyko delta stopy inflacji oraz wskaźnika wrażliwości delta stopy wolnej od ryzyka denominowanej w tej samej walucie.

3. Instytucje stosują parametr korelacji wynoszący 40 % w odniesieniu do agregacji wskaźnika wrażliwości na czynnik ryzyka vega stopy inflacji oraz wskaźnika wrażliwości na czynnik ryzyka vega stopy procentowej denominowanej w tej samej walucie.

Artykuł 383m

Korelacje zachodzące pomiędzy koszykami w odniesieniu do ryzyka stopy procentowej

Parametr korelacji zachodzących pomiędzy koszykami w odniesieniu do ryzyka delta i ryzyka vega stopy procentowej ustala się w wysokości 0,5 dla wszystkich par walutowych.

Artykuł 383n

Wagi ryzyka dla ryzyka walutowego

1. Wagi ryzyka dla wszystkich wskaźników wrażliwości delta na czynnik ryzyka walutowego między walutą sprawozdawczą instytucji a inną walutą wynoszą 11 %.

2. Waga ryzyka w przypadku czynników ryzyka walutowego dotyczących par walutowych, w których jedną walutą jest euro, a drugą walutą jest waluta państwa członkowskiego uczestniczącego w ERM II, jest równa jednej z poniższych wartości:

   a) wadze ryzyka, o której mowa w ust. 1, podzielonej przez 3;

b) maksymalnym wahaniom w zakresie marginesu wahań formalnie uzgodnionego przez dane państwo członkowskie i EBC, jeśli ten margines wahań jest węższy niż margines wahań określony w ramach ERM II.

3. Niezależnie od ust. 2 waga ryzyka w przypadku czynników ryzyka walutowego dotyczących walut określonych w tym ustępie, które to waluty uczestniczą w ERM II i cechują się formalnie uzgodnionym marginesem wahań węższym niż standardowy margines wynoszący plus lub minus 15 %, równa się maksymalnym procentowym wahaniom w zakresie tego węższego marginesu.

4. Wagi ryzyka dla wszystkich wskaźników wrażliwości vega na czynnik ryzyka walutowego wynoszą 100 %.

Artykuł 383o

Korelacje ryzyka walutowego

1. Jednolity parametr korelacji wynoszący 60 % stosuje się do agregacji wskaźników wrażliwości na czynnik ryzyka walutowego delta pomiędzy koszykami.

2. Jednolity parametr korelacji wynoszący 60 % stosuje się do agregacji wskaźników wrażliwości na czynnik ryzyka walutowego vega pomiędzy koszykami.

Artykuł 383p

Wagi ryzyka dla ryzyka spreadu kredytowego kontrahenta

1. Wagi ryzyka dla wskaźników wrażliwości delta na czynniki ryzyka spreadu kredytowego kontrahenta są takie same dla wszystkich terminów zapadalności (0,5 roku, 1 rok, 3 lata, 5 lat, 10 lat) w ramach każdego koszyka w tabeli 1 i są następujące:

Tabela 1

Numer koszyka	Jakość kredytowa	Sektor	Waga ryzyka
1	Wszystkie	Rząd centralny, w tym banki centralne, państw członkowskich	0,5 %
2	Stopień jakości kredytowej 1–3	Rząd centralny, w tym banki centralne, państw trzecich, wielostronne banki rozwoju i organizacje międzynarodowe, o których mowa w art. 117 ust. 2 i art. 118	0,5 %
3		Samorząd regionalny lub władze lokalne oraz podmioty sektora publicznego	1,0 %
4		Podmioty sektora finansowego, w tym instytucje kredytowe zarejestrowane lub utworzone przez rząd centralny, samorząd regionalny lub władze lokalne, i podmioty udzielające kredytów preferencyjnych	5,0 %
5		Materiały podstawowe, energia, przemysł, rolnictwo, wytwórstwo, górnictwo i wydobywanie	3,0 %

Numer koszyka	Jakość kredytowa	Sektor	Waga ryzyka
6		Towary i usługi konsumpcyjne, transport i gospodarka magazynowa, działalność w zakresie usług administrowania i działalność wspierająca	3,0 %
7		Technologia, telekomunikacja	2,0 %
8		Ochrona zdrowia, infrastruktura publiczna, działalność profesjonalna i techniczna	1,5 %
9		Obligacje zabezpieczone emitowane przez instytucje kredytowe mające siedzibę w państwach członkowskich	1,0 %
10	Stopień jakości kredytowej 1	Obligacje zabezpieczone emitowane przez instytucje kredytowe w państwach trzecich	1,5 %
	Stopień jakości kredytowej 2–3		2,5 %
11	Stopień jakości kredytowej 1–3	Inne sektory	5,0 %
12		Indeksy kwalifikowane	1,5 %

Numer koszyka	Jakość kredytowa	Sektor	Waga ryzyka
13	Stopień jakości kredytowej 4–6 i bez ratingu	Rząd centralny, w tym banki centralne, państw trzecich, wielostronne banki rozwoju i organizacje międzynarodowe, o których mowa w art. 117 ust. 2 i art. 118	2,0 %
14		Samorząd regionalny lub władze lokalne oraz podmioty sektora publicznego	4,0 %
15		Podmioty sektora finansowego, w tym instytucje kredytowe zarejestrowane lub utworzone przez rząd centralny, samorząd regionalny lub władze lokalne, i podmioty udzielające kredytów preferencyjnych	12,0 %
16		Materiały podstawowe, energia, przemysł, rolnictwo, wytwórstwo, górnictwo i wydobywanie	7,0 %
17		Towary i usługi konsumpcyjne, transport i gospodarka magazynowa, działalność w zakresie usług administrowania i działalność wspierająca	8,5 %
18		Technologia, telekomunikacja	5,5 %
19		Ochrona zdrowia, infrastruktura publiczna, działalność profesjonalna i techniczna	5,0 %
20		Inne sektory	12,0 %
21		Indeksy kwalifikowane	5,0 %

Jeżeli dany kontrahent nie posiada ratingu zewnętrznego, instytucje mogą, pod warunkiem uzyskania zgody właściwych organów, przyporządkować rating wewnętrzny do odpowiedniego ratingu zewnętrznego i przypisać wagę ryzyka odpowiadającą *stopniowi* jakości kredytowej 1–3 albo stopniowi jakości kredytowej 4–6. W przeciwnym wypadku stosuje się wagi ryzyka dla ekspozycji bez ratingu.

2. Aby przypisać ekspozycję na ryzyko do danego sektora, instytucje opierają się na klasyfikacji powszechnie stosowanej na rynku w celu grupowania emitentów według sektora. Instytucje przypisują każdego emitenta wyłącznie do jednego koszyka sektorowego określonego w tabeli 1. Ekspozycje na ryzyko związane z dowolnym emitentem, którego instytucja nie może przypisać w taki sposób do żadnego sektora, przypisuje się do koszyka 11 lub koszyka 20 w tabeli 1, w zależności od jakości kredytowej emitenta.

3. Instytucje przypisują do koszyków 12 i 21 w tabeli 1 jedynie ekspozycje, które odnoszą się do indeksów kwalifikowanych, o których mowa w art. 383b ust. 4.

4. Instytucje stosują metodę pełnego przeglądu w celu określenia wskaźników wrażliwości ekspozycji odnoszącej się do indeksu niekwalifikowanego.

Artykuł 383q

Korelacje zachodzące w obrębie koszyka w odniesieniu do ryzyka spreadu kredytowego kontrahenta

1. Pomiędzy dwoma wskaźnikami wrażliwości WS_k i WS_l, wynikającymi z ekspozycji na ryzyko przypisanych do koszyków sektorowych 1–11 i 13–20, określonych w art. 383p ust. 1 tabela 1, parametr korelacji ρ_{kl} ustala się w następujący sposób:

$$\rho_{kl} = \rho_{kl}^{(tenor)} \cdot \rho_{kl}^{(name)} \cdot \rho_{kl}^{(quality)}$$

gdzie:

$\rho_{kl}^{(tenor)}$ wynosi 1, jeżeli oba wierzchołki wskaźników wrażliwości k i l są identyczne, a w przeciwnym wypadku wynosi 90 %;

$\rho_{kl}^{(name)}$ wynosi 1, jeżeli obie nazwy wskaźników wrażliwości k i l są identyczne, 90 %, jeżeli obie nazwy są różne, ale prawnie powiązane, w przeciwnym wypadku wynosi 50 %;

$\rho_{kl}^{(quality)}$ wynosi 1, jeżeli obie nazwy znajdują się w koszykach 1–11 lub w koszykach 13–20, a w przeciwnym wypadku wynosi 80 %.

2. Pomiędzy dwoma wskaźnikami wrażliwości WS_k i WS_l, wynikającymi z ekspozycji na ryzyko przypisanych do koszyków sektorowych 12 i 21, parametr korelacji ρ_{kl} ustala się w następujący sposób:

$$\rho_{kl} = \rho_{kl}^{(tenor)} \cdot \rho_{kl}^{(name)} \cdot \rho_{kl}^{(quality)}$$

gdzie:

$\rho_{kl}^{(tenor)}$ wynosi 1, jeżeli oba wierzchołki wskaźników wrażliwości k i l są identyczne, a w przeciwnym wypadku wynosi 90 %;

$\rho_{kl}^{(name)}$ wynosi 1, jeżeli obie nazwy wskaźników wrażliwości k i l są identyczne i oba indeksy należą do tego samego szeregu, a 90 %, jeżeli oba indeksy są takie same, ale należą do innych szeregów, w przeciwnym wypadku wynosi 80 %;

$\rho_{kl}^{(quality)}$ wynosi 1, jeżeli obie nazwy znajdują się w koszyku 12 lub w koszyku 21, a w przeciwnym wypadku wynosi 80 %.

Artykuł 383r

Korelacje zachodzące pomiędzy koszykami w odniesieniu do ryzyka spreadu kredytowego kontrahenta

Korelacje zachodzące pomiędzy koszykami w odniesieniu do ryzyka delta spreadu kredytowego kontrahenta są następujące:

Tabela 1

Koszyk	1, 2, 3, 13 i 14	4 i 15	5 i 16	6 i 17	7 i 18	8 i 19	9 i 10	11 i 20	12 i 21
1, 2, 3, 13 i 14	100 %	10 %	20 %	25 %	20 %	15 %	10 %	0 %	45 %
4 i 15		100 %	5 %	15 %	20 %	5 %	20 %	0 %	45 %
5 i 16			100 %	20 %	25 %	5 %	5 %	0 %	45 %
6 i 17				100 %	25 %	5 %	15 %	0 %	45 %
7 i 18					100 %	5 %	20 %	0 %	45 %
8 i 19						100 %	5 %	0 %	45 %
9 i 10							100 %	0 %	45 %
11 i 20								100 %	0 %
12 i 21									100 %

Artykuł 383s

Wagi ryzyka dla ryzyka referencyjnego spreadu kredytowego

1. Wagi ryzyka dla wskaźników wrażliwości delta na czynniki ryzyka referencyjnego spreadu kredytowego są takie same dla wszystkich terminów zapadalności (0,5 roku, 1 rok, 3 lata, 5 lat, 10 lat) oraz wszystkich ekspozycji na referencyjny spread kredytowy w ramach każdego koszyka w tabeli 1 i są następujące:

Tabela 1

Numer koszyka	Jakość kredytowa	Sektor	Waga ryzyka
1	Wszystkie	Rząd centralny, w tym banki centralne, państw członkowskich	0,5 %
2	Stopień jakości kredytowej 1–3	Rząd centralny, w tym banki centralne, państw trzecich, wielostronne banki rozwoju i organizacje międzynarodowe, o których mowa w art. 117 ust. 2 i art. 118	0,5 %
3		Samorząd regionalny lub władze lokalne oraz podmioty sektora publicznego	1,0 %
4		Podmioty sektora finansowego, w tym instytucje kredytowe zarejestrowane lub utworzone przez rząd centralny, samorząd regionalny lub władze lokalne, i podmioty udzielające kredytów preferencyjnych	5,0 %
5		Materiały podstawowe, energia, przemysł, rolnictwo, wytwórstwo, górnictwo i wydobywanie	3,0 %
6		Towary i usługi konsumpcyjne, transport i gospodarka magazynowa, działalność w zakresie usług administrowania i działalność wspierająca	3,0 %
7		Technologia, telekomunikacja	2,0 %
8		Ochrona zdrowia, infrastruktura publiczna, działalność profesjonalna i techniczna	1,5 %
9		Obligacje zabezpieczone emitowane przez instytucje kredytowe mające siedzibę w państwach członkowskich	1,0 %

Numer koszyka	Jakość kredytowa	Sektor	Waga ryzyka
10	Stopień jakości kredytowej 1	Obligacje zabezpieczone emitowane przez instytucje kredytowe w państwach trzecich	1,5 %
	Stopień jakości kredytowej 2–3		2,5 %
11	Stopień jakości kredytowej 1–3	Indeksy kwalifikowane	1,5 %
12	Stopień jakości kredytowej 4–6 i bez ratingu	Rząd centralny, w tym banki centralne, państw trzecich, wielostronne banki rozwoju i organizacje międzynarodowe, o których mowa w art. 117 ust. 2 i art. 118	2,0 %
13		Samorząd regionalny lub władze lokalne oraz podmioty sektora publicznego	4,0 %
14		Podmioty sektora finansowego, w tym instytucje kredytowe zarejestrowane lub utworzone przez rząd centralny, samorząd regionalny lub władze lokalne, i podmioty udzielające kredytów preferencyjnych	12,0 %
15		Materiały podstawowe, energia, przemysł, rolnictwo, wytwórstwo, górnictwo i wydobywanie	7,0 %
16		Towary i usługi konsumpcyjne, transport i gospodarka magazynowa, działalność w zakresie usług administrowania i działalność wspierająca	8,5 %
17		Technologia, telekomunikacja	5,5 %
18		Ochrona zdrowia, infrastruktura publiczna, działalność profesjonalna i techniczna	5,0 %
19		Indeksy kwalifikowane	5,0 %
20	Inne sektory		12,0 %

Jeżeli dany kontrahent nie posiada ratingu zewnętrznego, instytucje mogą, pod warunkiem uzyskania zgody właściwych organów, przyporządkować rating wewnętrzny do odpowiedniego ratingu zewnętrznego i przypisać wagę ryzyka odpowiadającą stopniowi jakości kredytowej 1–3 albo stopniowi jakości kredytowej 4–6. W przeciwnym wypadku stosuje się wagi ryzyka dla ekspozycji bez ratingu.

2. Wagi ryzyka dla zmienności referencyjnego spreadu kredytowego ustala się na 100 %.

3. Aby przypisać ekspozycję na ryzyko do danego sektora, instytucje opierają się na klasyfikacji powszechnie stosowanej na rynku w celu grupowania emitentów według sektora. Instytucje przypisują każdego emitenta wyłącznie do jednego koszyka sektorowego w tabeli 1. Ekspozycje na ryzyko związane z dowolnym emitentem, którego instytucja nie może przypisać w taki sposób do żadnego sektora, przypisuje się do koszyka 20 w tabeli 1.

4. Instytucje przypisują do koszyków 11 i 19 jedynie ekspozycje, które odnoszą się do indeksów kwalifikowanych, o których mowa w art. 383b ust. 4.

5. Instytucje stosują metodę pełnego przeglądu w celu określenia wskaźników wrażliwości ekspozycji odnoszącej się do indeksu niekwalifikowanego.

Artykuł 383t

Korelacje zachodzące w obrębie koszyka w odniesieniu do ryzyka referencyjnego spreadu kredytowego

1. Pomiędzy dwoma wskaźnikami wrażliwości WS_k i WS_l, wynikającymi z ekspozycji na ryzyko przypisanych do koszyków sektorowych 1–10, 12–18 i 20, zgodnie z art. 383s ust. 1 tabela 1, parametr korelacji ρ_{kl} ustala się w poniższy sposób:

$$\rho_{kl} = \rho_{kl}^{(tenor)} \cdot \rho_{kl}^{(name)} \cdot \rho_{kl}^{(quality)}$$

gdzie:

$\rho kl^{(tenor)}$ wynosi 1, jeżeli oba wierzchołki wskaźników wrażliwości k i l są identyczne, a w przeciwnym wypadku wynosi 90 %;

$\rho kl^{(name)}$ wynosi 1, jeżeli obie nazwy wskaźników wrażliwości k i l są identyczne, 90 %, jeżeli obie nazwy są różne, ale prawnie powiązane, a w przeciwnym wypadku wynosi 50 %;

$\rho kl^{(quality)}$ wynosi 1, jeżeli obie nazwy znajdują się w koszykach 1 do 10, w koszykach 12 do 18 lub w koszyku 20, w przeciwnym wypadku wynosi 80 %.

2. Pomiędzy dwoma wskaźnikami wrażliwości WS_k i WS_l, wynikającymi z ekspozycji na ryzyko przypisanych do koszyków sektorowych 11 i 19, parametr korelacji ρ_{kl} ustala się w poniższy sposób:

$$\rho_{kl} = \rho_{kl}^{(tenor)} \cdot \rho_{kl}^{(name)} \cdot \rho_{kl}^{(quality)}$$

gdzie:

$\rho kl^{(tenor)}$ wynosi 1, jeżeli oba wierzchołki wskaźników wrażliwości k i l są identyczne, a w przeciwnym wypadku wynosi 90 %;

$\rho kl^{(name)}$ wynosi 1, jeżeli obie nazwy wskaźników wrażliwości k i l są identyczne i oba indeksy należą do tego samego szeregu, a 90 %, jeżeli oba indeksy są takie same, ale należą do innych szeregów; w przeciwnym wypadku wynosi 80 %;

$\rho kl^{(quality)}$ wynosi 1, jeżeli obie nazwy znajdują się w koszyku 11 lub w koszyku 19, w przeciwnym wypadku wynosi 80 %.

Artykuł 383u

Korelacje zachodzące pomiędzy koszykami w odniesieniu do ryzyka referencyjnego spreadu kredytowego

1. Korelacje zachodzące pomiędzy koszykami w odniesieniu do ryzyka referencyjnego spreadu kredytowego delta i ryzyka referencyjnego spreadu kredytowego vega są następujące:

Tabela 1

Koszyk	1, 2 i 12	3 i 14	4 i 15	5 i 16	6 i 17	7 i 18	8 i 19	9 i 10	20	11	19
1, 2 i 12	100 %	75 %	10 %	20 %	25 %	20 %	15 %	10 %	0 %	45 %	45 %
3 i 14		100 %	5 %	15 %	20 %	15 %	10 %	10 %	0 %	45 %	45 %
4 i 15			100 %	5 %	15 %	20 %	5 %	20 %	0 %	45 %	45 %
5 i 16				100 %	20 %	25 %	5 %	5 %	0 %	45 %	45 %
6 i 17					100 %	25 %	5 %	15 %	0 %	45 %	45 %
7 i 18						100 %	5 %	20 %	0 %	45 %	45 %
8 i 19							100 %	5 %	0 %	45 %	45 %
9 i 10								100 %	0 %	45 %	45 %
20									100 %	0 %	0 %
11										100 %	75 %
19											100 %

2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 wartości korelacji zachodzące pomiędzy koszykami obliczone w tym ustępie dzieli się przez 2 w przypadku korelacji między koszykiem z grupy koszyków 1–10 a koszykiem z grupy koszyków 12–18.

Artykuł 383v

Koszyki wagi ryzyka dla ryzyka cen akcji

1. Wagi ryzyka dla wskaźników wrażliwości delta na czynniki ryzyka cen kasowych akcji są takie same dla wszystkich ekspozycji na ryzyko cen akcji w ramach każdego koszyka w tabeli 1 i są następujące:

Tabela 1

Numer koszyka	Kapitalizacja rynkowa	Gospodarka	Sektor	Waga ryzyka dla ceny kasowej akcji
1	Duża	Wschodząca gospodarka rynkowa	Towary i usługi konsumpcyjne, transport i gospodarka magazynowa, działalność w zakresie usług administrowania i działalność wspierająca, ochrona zdrowia, infrastruktura publiczna	55 %
2			Telekomunikacja, przemysł	60 %
3			Materiały podstawowe, energia, rolnictwo, wytwórstwo, górnictwo i wydobywanie	45 %
4			Instytucje finansowe, w tym instytucje finansowe wspierane przez rząd, działalność związana z nieruchomościami, technologia	55 %
5		Gospodarka zaawansowana	Towary i usługi konsumpcyjne, transport i gospodarka magazynowa, działalność w zakresie usług administrowania i działalność wspierająca, ochrona zdrowia, infrastruktura publiczna	30 %
6			Telekomunikacja, przemysł	35 %
7			Materiały podstawowe, energia, rolnictwo, wytwórstwo, górnictwo i wydobywanie	40 %
8			Instytucje finansowe, w tym instytucje finansowe wspierane przez rząd, działalność związana z nieruchomościami, technologia	50 %

Numer koszyka	Kapitalizacja rynkowa	Gospodarka	Sektor	Waga ryzyka dla ceny kasowej akcji
9	Mała	Wschodząca gospodarka rynkowa	Wszystkie sektory opisane w koszykach 1, 2, 3 i 4	70 %
10		Gospodarka zaawansowana	Wszystkie sektory opisane w koszykach 5, 6, 7 i 8	50 %
11	Inne sektory			70 %
12	Duża	Gospodarka zaawansowana	Indeksy kwalifikowane	15 %
13	Inne		Indeksy kwalifikowane	25 %

2. Do celów ust. 1 niniejszego artykułu określenia tego, jaką kapitalizację uznaje się za małą i dużą kapitalizację, dokonuje się w regulacyjnych standardach technicznych, o których mowa w art. 325bd ust. 7.

3. Do celów ust. 1 niniejszego artykułu określenia tego, co uznaje się za rynek wschodzący i gospodarkę zaawansowaną, dokonuje się w regulacyjnych standardach technicznych, o których mowa w art. 325ap ust. 3.

4. Przypisując ekspozycję na ryzyko do danego sektora, instytucje opierają się na klasyfikacji powszechnie stosowanej na rynku w celu grupowania emitentów według branży. Instytucje przypisują każdego emitenta do jednego z koszyków sektorowych wymienionych w ust. 1 tabela 1 oraz przypisują wszystkich emitentów z tej samej branży do tego samego sektora. Ekspozycje na ryzyko związane z dowolnym emitentem, którego instytucja nie może przypisać w taki sposób do żadnego sektora, przypisuje się do koszyka 11. Wielonarodowych lub wielosektorowych emitentów akcji przypisuje się do określonego koszyka na podstawie regionu i sektora, które są najistotniejsze z punktu widzenia działalności prowadzonej przez danego emitenta akcji.

5. Wagi ryzyka dla ryzyka vega cen akcji ustala się w wysokości 78 % dla koszyków 1–8 i koszyka 12 oraz w wysokości 100 % dla wszystkich pozostałych koszyków.

Artykuł 383w

Korelacje zachodzące pomiędzy koszykami w odniesieniu do ryzyka cen akcji

Parametr korelacji zachodzących pomiędzy koszykami w odniesieniu do ryzyka delta i ryzyka vega cen akcji ustala się w wysokości:

a) 15 %, jeżeli oba koszyki należą do koszyków 1–10 określonych w art. 383v ust. 1 tabela 1;

b) 75 %, jeżeli dane dwa koszyki to koszyki 12 i 13 określone w art. 383v ust. 1 tabela 1;

c) 45 %, jeżeli jeden z koszyków to koszyk 12 lub 13 określony w art. 383v ust. 1 tabela 1, a drugi koszyk należy do koszyków 1–10 określonych w art. 383v ust. 1 tabela 6;

d) 0 %, jeżeli jeden z dwóch koszyków jest koszykiem 11 określonym w art. 383v ust. 1 tabela 1.

Artykuł 383x

Koszyki wagi ryzyka dla ryzyka cen towarów

1. Wagi ryzyka dla wskaźników wrażliwości delta na czynniki ryzyka cen kasowych towarów są takie same dla wszystkich ekspozycji na ryzyko cen towarów w ramach każdego koszyka w tabeli 1 i są następujące:

Tabela 1

Numer koszyka	Nazwa koszyka	Waga ryzyka dla ceny kasowej towaru
1	Energia – stałe substancje palne	30 %
2	Energia – płynne substancje palne	35 %
3	Energia – energia elektryczna	60 %
4	Energia – handel uprawnieniami do emisji w ramach EU ETS	40 %
5	Energia – handel uprawnieniami do emisji poza EU ETS	60 %
6	Fracht	80 %
7	Metale – nieszlachetne	40 %
8	Lotne substancje palne	45 %
9	Metale szlachetne, w tym złoto	20 %
10	Zboża i nasiona oleiste	35 %
11	Produkty zwierzęce i mleczne	25 %
12	Produkty nietrwałe i inne produkty rolne	35 %
13	Inne towary	50 %

2. Wagi ryzyka dla ryzyka vega cen towarów ustala się w wysokości 100 %.

Artykuł 383z

Korelacje zachodzące pomiędzy koszykami w odniesieniu do ryzyka cen towarów

1. Parametr korelacji zachodzących pomiędzy koszykami w odniesieniu do ryzyka delta cen towarów ustala się w wysokości:

   a) 20 %, jeżeli oba koszyki należą do koszyków 1–12 określonych w art. 383x ust. 1 tabela 1;

   b) 0 %, jeżeli jeden z dwóch koszyków jest koszykiem 13 określonym w art. 383x ust. 1 tabela 1.

2. Parametr korelacji zachodzących pomiędzy koszykami w odniesieniu do ryzyka vega cen towarów ustala się w wysokości:

   a) 20 %, jeżeli oba koszyki należą do koszyków 1–12 określonych w art. 383x ust. 1 tabela 1;

   b) 0 %, jeżeli jeden z dwóch koszyków jest koszykiem 13 określonym w art. 383x ust. 1 tabela 1.”;

202) Art. 384, 385 i 386 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 384
Metoda podstawowa

1. Instytucja oblicza wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z CVA zgodnie z, stosownie do przypadku, ust. 2 lub 3 niniejszego artykułu dla portfela transakcji z co najmniej jednym kontrahentem, stosując odpowiednio jeden z następujących wzorów:

a) wzór określony w ust. 2 niniejszego artykułu, jeżeli instytucja uwzględnia w obliczeniach co najmniej jedno uznane zabezpieczenie uwzględniane zgodnie z art. 386;

b) wzór określony w ust. 3 niniejszego artykułu, jeżeli instytucja nie uwzględnia w obliczeniach żadnych uznanych zabezpieczeń uwzględnianych zgodnie z art. 386.

Metod określonych w akapicie pierwszym lit. a) i b) nie można stosować w połączeniu.

2. Instytucja spełniająca warunek, o którym mowa w ust. 1 lit. a), oblicza wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z CVA w następujący sposób:

$$BACVA^{total} = \beta \cdot BACVA^{csr-unhedged} + DS_{CVA} \cdot (1 - \beta) \cdot BACVA^{csr-hedged}$$

gdzie:

$BACVA^{total}$ = wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z CVA w ramach metody podstawowej;

$BACVA^{csr}$–unhedged = wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z CVA w ramach metody podstawowej obliczone zgodnie z ust. 3 dla instytucji spełniającej warunek określony w ust. 1 lit. b);

DS_{CVA}= 0,65;

β= 0,25;

$BACVA^{csr_hedged}$

$$= \sqrt{(\rho \cdot \sum_c (SCVA_c - SNH_c) - IH)^2 + (1 - \rho^2) \cdot \sum_c (SCVA_c - SNH_C)^2 + \sum_c HMA_c}$$

gdzie:

$$SCVA_c = \frac{1}{a} \cdot RW_c \cdot \sum_{NS \in c} M_{NS}^c \cdot EAD_{NS}^c \cdot DF_{NS}^c$$

$$SNH_c = \sum_{h \in c} r_{hc} \cdot RW_h^{SN} \cdot M_h^{SN} \cdot B_h^{SN} \cdot DF_h^{SN}$$

$$IH = \sum_i RW_i^{ind} \cdot M_i^{ind} \cdot B_i^{ind} \cdot DF_i^{ind}$$

$$HMA_c = \sum_h (1 - r_{hc}^2) \cdot (RW_h \cdot M_h^{SN} \cdot B_h^{SN} \cdot DF_h^{SN})^2$$

a= 1,4;

ρ= 0,5;

c = indeks oznaczający wszystkich kontrahentów, w odniesieniu do których instytucja oblicza wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z CVA, stosując metodę określoną w niniejszym artykule;

NS = indeks oznaczający wszystkie pakiety kompensowania z danym kontrahentem, w odniesieniu do którego instytucja oblicza wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z CVA, stosując metodę określoną w niniejszym artykule;

h = indeks oznaczający wszystkie instrumenty jednopodmiotowe uwzględniane jako uznane zabezpieczenia zgodnie z art. 386 dla danego kontrahenta, w odniesieniu do którego instytucja oblicza wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z CVA, stosując metodę określoną w niniejszym artykule;

I = indeks oznaczający wszystkie instrumenty indeksowe uwzględniane jako uznane zabezpieczenia zgodnie z art. 386 dla wszystkich kontrahentów, w odniesieniu do których instytucja oblicza wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z CVA, stosując metodę określoną w niniejszym artykule;

RW_c = waga ryzyka mająca zastosowanie do kontrahenta c. Kontrahenta c przyporządkowuje się do jednej z wag ryzyka na podstawie połączenia sektora i jakości kredytowej, zgodnie z tabelą 1.

Jeżeli dany kontrahent nie posiada ratingu zewnętrznego, instytucje mogą, pod warunkiem uzyskania zgody właściwych organów, przyporządkować rating wewnętrzny do odpowiedniego ratingu zewnętrznego i przypisać wagę ryzyka odpowiadającą stopniowi jakości kredytowej 1–3 albo stopniowi jakości kredytowej 4–6. W przeciwnym wypadku stosuje się wagi ryzyka dla ekspozycji bez ratingu.

M_{NS}^{c} = efektywny termin zapadalności dla pakietu kompensowania NS z kontrahentem c;

M_{NS}^{c} oblicza się zgodnie z art. 162; do celów powyższego obliczenia M_{NS}^{c} nie ogranicza się jednak do pięciu lat, ale do najdłuższego umownego rezydualnego terminu zapadalności w pakiecie kompensowania.

EAD_{NS}^{c} = wartość ekspozycji na ryzyko kredytowe kontrahenta w ramach pakietu kompensowania NS z kontrahentem c, z uwzględnieniem skutku zabezpieczenia zgodnie z metodami określonymi w tytule II rozdział 6 sekcje 3–6, stosowanymi do obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka kredytowego kontrahenta, o których mowa w art. 92 ust. 4 lit. a) i g);

DF_{NS}^{c} = nadzorczy czynnik dyskontujący dla pakietu kompensowania NS z kontrahentem c.

W przypadku instytucji stosującej metody określone w tytule II rozdział 6 sekcja 6 ustala się nadzorczy czynnik dyskontujący równy 1. We wszystkich innych przypadkach nadzorczy czynnik dyskontujący oblicza się w następujący sposób:

$$\frac{1 - e^{-0{,}05 \cdot M_{NS}^{c}}}{0{,}05 \cdot M_{NS}^{c}}$$

r_{hc} = nadzorczy współczynnik korelacji między ryzykiem spreadu kredytowego kontrahenta c a ryzykiem spreadu kredytowego instrumentu jednopodmiotowego uwzględnianego jako uznane zabezpieczenie h dla kontrahenta c, określony zgodnie z tabelą 2;

M_{h}^{SN} = rezydualny termin zapadalności instrumentu jednopodmiotowego uwzględnianego jako uznane zabezpieczenie;

B_{h}^{SN} = wartość referencyjna instrumentu jednopodmiotowego uwzględnianego jako uznane zabezpieczenie;

DF_h^{SN} = nadzorczy czynnik dyskontujący dla instrumentu jednopodmiotowego uwzględnianego jako uznane zabezpieczenie, obliczony w następujący sposób:

$$\frac{1 - e^{-0,05 \cdot M_h^{SN}}}{0,05 \cdot M_h^{SN}}$$

RW_h^{SN} = nadzorcza waga ryzyka dla instrumentu jednopodmiotowego uwzględnianego jako uznane zabezpieczenie. Te wagi ryzyka opierają się na połączeniu sektora i jakości kredytowej referencyjnego spreadu kredytowego instrumentu zabezpieczającego i są określane zgodnie z tabelą 1;

M_i^{ind} = rezydualny termin zapadalności co najmniej jednej pozycji w tym samym instrumencie indeksowym uwzględnianym jako uznane zabezpieczenie. W przypadku więcej niż jednej pozycji w tym samym instrumencie indeksowym M_i^{ind} stanowi ważony kwotą referencyjną termin zapadalności wszystkich tych pozycji;

B_i^{ind} = pełna kwota referencyjna co najmniej jednej pozycji w tym samym instrumencie indeksowym uwzględnianym jako uznane zabezpieczenie;

DF_i^{ind} = nadzorczy czynnik dyskontujący co najmniej jednej pozycji w tym samym instrumencie indeksowym uwzględnianym jako uznane zabezpieczenie, obliczany w następujący sposób:

$$\frac{1 - e^{-0,05 \cdot M_i^{ind}}}{0,05 \cdot M_i^{ind}}$$

RW_i^{ind}= nadzorcza waga ryzyka dla instrumentu indeksowego uwzględnianego jako uznane zabezpieczenie; RW_i^{ind} opiera się na połączeniu sektora i jakości kredytowej wszystkich składników indeksu, obliczanym w następujący sposób:

a) w przypadku gdy wszystkie składniki indeksu należą do tego samego sektora i mają taką samą jakość kredytową, określoną zgodnie z tabelą 1, RW_i^{ind} oblicza się jako odpowiednią wagę ryzyka z tabeli 1 dla tego sektora i jakości kredytowej pomnożoną przez 0,7;

b) w przypadku gdy wszystkie składniki indeksu nie należą do tego samego sektora lub nie mają takiej samej jakości kredytowej, RW_i^{ind} oblicza się jako średnią ważoną wag ryzyka dla wszystkich składników indeksu, określonych zgodnie z tabelą 1, pomnożoną przez 0,7;

Tabela 1

Sektor kontrahenta	Jakość kredytowa	
	Stopień jakości kredytowej 1–3	Stopień jakości kredytowej 4–6 i bez ratingu
Rząd centralny, w tym banki centralne, wielostronne banki rozwoju i organizacje międzynarodowe, o których mowa w art. 117 ust. 2 lub art. 118	0,5 %	2,0 %
Samorząd regionalny lub władze lokalne oraz podmioty sektora publicznego	1,0 %	4,0 %
Podmioty sektora finansowego, w tym instytucje kredytowe zarejestrowane lub utworzone przez rząd centralny, samorząd regionalny lub władze lokalne, i podmioty udzielające kredytów preferencyjnych	5,0 %	12,0 %

Sektor kontrahenta	Jakość kredytowa	
	Stopień jakości kredytowej 1–3	Stopień jakości kredytowej 4–6 i bez ratingu
Materiały podstawowe, energia, przemysł, rolnictwo, wytwórstwo, górnictwo i wydobywanie	3,0 %	7,0 %
Towary i usługi konsumpcyjne, transport i gospodarka magazynowa, działalność w zakresie usług administrowania i działalność wspierająca	3,0 %	8,5 %
Technologia, telekomunikacja	2,0 %	5,5 %
Ochrona zdrowia, infrastruktura publiczna, działalność profesjonalna i techniczna	1,5 %	5,0 %
Inne sektory	5,0 %	12,0 %

Tabela 2

Korelacje pomiędzy spreadem kredytowym kontrahenta a zabezpieczeniem w postaci instrumentu jednopodmiotowego	
Zabezpieczenie w postaci instrumentu jednopodmiotowego h dla kontrahenta i	Wartość r_{hc}
Kontrahenci, o których mowa w art. 386 ust. 3 lit. a) ppkt (i)	100 %
Kontrahenci, o których mowa w art. 386 ust. 3 lit. a) ppkt (ii)	80 %
Kontrahenci, o których mowa w art. 386 ust. 3 lit. a) ppkt (iii)	50 %

3. Instytucja spełniająca warunek, o którym mowa w ust. 1 lit. b), oblicza wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z CVA w następujący sposób:

$$BACVA^{csr-unhedged} = DS_{CVA} \cdot \sqrt{\left(\rho \cdot \sum_{c} SCVA_c\right)^2 + (1-\rho^2) \cdot \sum_{c} SCVA_c^2}$$

gdzie wszystkie elementy wzoru odpowiadają elementom określonym w ust. 2.

Artykuł 385

Metoda uproszczona

1. Instytucja, która spełnia wszystkie warunki określone w art. 273a ust. 2 lub zgodnie z art. 273a ust. 4 uzyskała od swojego właściwego organu zezwolenie na stosowanie metody określonej w art. 282, może obliczać wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z CVA jako kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem z tytułu ryzyka kontrahenta, odpowiednio, w odniesieniu do pozycji portfela bankowego i portfela handlowego, o których to kwotach mowa w art. 92 ust. 4 lit. a) i g), podzielone przez 12,5.

2. Do celów obliczeń, o których mowa w ust. 1, stosuje się następujące wymogi:

   a) obliczenia stosuje się wyłącznie w odniesieniu do transakcji podlegających wymogom w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z CVA określonym w art. 382;

   b) w obliczeniach nie uwzględnia się kredytowych instrumentów pochodnych, które uwzględnia się jako wewnętrzne instrumenty zabezpieczające przed ekspozycjami z tytułu ryzyka kontrahenta.

3. Instytucja, która przestaje spełniać co najmniej jeden z warunków określonych w art. 273a ust. 2 lub 4, stosownie do przypadku, stosuje się do wymogów określonych w art. 273b.

Artykuł 386

Uznane zabezpieczenia

1. Pozycje w instrumentach zabezpieczających uwzględnia się jako »uznane zabezpieczenia« do celów obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z CVA zgodnie z art. 383 i 384, jeżeli pozycje te spełniają wszystkie poniższe wymogi:

   a) wykorzystuje się je w celu ograniczania ryzyka związanego z CVA i zarządza się nimi w tym charakterze;

   b) mogą zostać otwarte z osobami trzecimi lub z portfelem handlowym instytucji jako wewnętrzny instrument zabezpieczający, w którym to przypadku muszą one spełniać wymóg określony w art. 106 ust. 7;

   c) jedynie pozycje w instrumentach zabezpieczających, o których mowa w ust. 2 i 3 niniejszego artykułu, można uwzględnić jako uznane zabezpieczenia do celów obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z CVA zgodnie z, odpowiednio, art. 383 i 384.

   Do celów obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z CVA zgodnie z art. 383 pozycje w instrumentach zabezpieczających uwzględnia się jako uznane zabezpieczenia w przypadku gdy – poza spełnieniem warunków określonych w lit. a)–c) niniejszego ustępu – takie instrumenty zabezpieczające stanowią pojedynczą pozycję w uznanym zabezpieczeniu i nie są podzielone na więcej niż jedną pozycję w więcej niż jednym uznanym zabezpieczeniu.

2. Do celów obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z CVA zgodnie z art. 383 jako uznane zabezpieczenia uwzględnia się wyłącznie pozycje w następujących instrumentach zabezpieczających:

   a) instrumentach zabezpieczających zmienność spreadu kredytowego kontrahenta, z wyjątkiem instrumentów, o których mowa w art. 325 ust. 5;

   b) instrumentach zabezpieczających zmienność komponentu ryzyka związanego z CVA odzwierciedlającego ekspozycje, z wyjątkiem instrumentów, o których mowa w art. 325 ust. 5.

3. Do celów obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z CVA zgodnie z art. 384 jako uznane zabezpieczenia uwzględnia się wyłącznie pozycje w następujących instrumentach zabezpieczających:

   a) jednopodmiotowych swapach ryzyka kredytowego i jednopodmiotowych warunkowych swapach ryzyka kredytowego dotyczących:

      (i) bezpośrednio kontrahenta;

      (ii) podmiotu prawnie powiązanego z kontrahentem, przy czym pojęcie »prawnie powiązany« odnosi się do przypadków, w których podmiot, do którego odnosi się nazwa referencyjna, i kontrahent są albo jednostką dominującą i jej jednostką zależną, albo dwiema jednostkami zależnymi wspólnej jednostki dominującej;

(iii) podmiotu należącego do tego samego sektora i regionu co kontrahent;

b) indeksowanych swapach ryzyka kredytowego.

4. Pozycje w instrumentach zabezpieczających otwarte z osobami trzecimi, które to pozycje uwzględnia się jako uznane zabezpieczenia zgodnie z ust. 1, 2 i 3 i bierze pod uwagę przy obliczaniu wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z CVA, nie podlegają wymogom w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego określonym w tytule IV.

5. Pozycje w instrumentach zabezpieczających, których nie uwzględnia się jako uznanych zabezpieczeń zgodnie z niniejszym artykułem, podlegają wymogom w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego określonym w tytule IV.”;

203) w art. 394 ust. 2 wprowadza się następujące zmiany:

a) w akapicie pierwszym formuła wprowadzająca otrzymuje brzmienie:

„Oprócz informacji, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, instytucje przekazują swoim właściwym organom następujące informacje dotyczące swoich 10 największych ekspozycji wobec instytucji na zasadzie skonsolidowanej, a także swoich 10 największych ekspozycji na zasadzie skonsolidowanej wobec podmiotów z równoległego systemu bankowego, w tym dużych ekspozycji wyłączonych z zakresu stosowania art. 395 ust. 1:”;

b) dodaje się akapit w brzmieniu:

„Oprócz informacji, o których mowa w akapicie pierwszym, instytucje zgłaszają swoim właściwym organom swoją łączną ekspozycję wobec podmiotów z równoległego systemu bankowego.”;

204) w art. 395 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„2a. Do dnia ... [30 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego] EUNB, po konsultacji z EUNGiPW, wyda wytyczne, zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, w celu aktualizacji wytycznych, o których mowa w ust. 2 niniejszego artykułu.

Aktualizując te wytyczne, EUNB należycie uwzględnia, między innymi, wkład podmiotów z równoległego systemu bankowego w unię rynków kapitałowych, potencjalny niekorzystny wpływ, jaki wszelkie zmiany tych wytycznych, w tym dodatkowych limitów, mogłyby wywrzeć na model biznesowy i profil ryzyka instytucji oraz na stabilność i właściwe funkcjonowanie rynków finansowych.

Ponadto do dnia 31 grudnia 2027 r. EUNB, po konsultacji z EUNGiPW, przedłoży Komisji sprawozdanie na temat wkładu podmiotów z równoległego systemu bankowego w unię rynków kapitałowych oraz na temat ekspozycji instytucji wobec takich podmiotów, w tym na temat adekwatności zagregowanych limitów lub bardziej rygorystycznych limitów indywidualnych dla tych ekspozycji, przy należytym uwzględnieniu ram regulacyjnych i modeli biznesowych takich podmiotów.

Do dnia 31 grudnia 2028 r. Komisja, w stosownych przypadkach, na podstawie tego sprawozdania, przedłoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wniosek ustawodawczy w sprawie limitów ekspozycji wobec podmiotów z równoległego systemu bankowego.”;

205) w art. 400 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 lit. i) otrzymuje brzmienie:

„i) ekspozycje wynikające z niewykorzystanych zobowiązań kredytowych, które zostały sklasyfikowane jako pozabilansowe pozycje z koszyka 5 w załączniku I, lub ustalenia umowne, które spełniają warunki nieuznawania ich za zobowiązania, pod warunkiem że z klientem lub z grupą powiązanych klientów zawarto umowę, na mocy której zobowiązanie może być wykorzystane wyłącznie wtedy, gdy zagwarantowano, że nie spowoduje to przekroczenia limitu mającego zastosowanie na mocy art. 395 ust. 1;”;

b) w ust. 2 wprowadza się następujące zmiany:

(i) lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) obligacje zabezpieczone, o których mowa w art. 129;”;

(ii) lit. i) otrzymuje brzmienie:

„i) 50 % pozabilansowych akredytyw dokumentowych z koszyka 4 i pozabilansowych niewykorzystanych instrumentów kredytowych z koszyka 3, o których mowa w załączniku I, z pierwotnym terminem zapadalności wynoszącym maksymalnie 1 rok i pod warunkiem uzyskania zgody właściwych organów, 80 % gwarancji innych niż gwarancje kredytowe, które wynikają z przepisów ustawowych lub wykonawczych i które są udzielane ich członkom przez fundusze gwarancji wzajemnych posiadające status instytucji kredytowej;”;

206) w art. 402 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

(i) formuła wprowadzająca otrzymuje brzmienie:

„Aby obliczyć wartości ekspozycji do celów art. 395, instytucje mogą – z wyjątkiem przypadków, gdy jest to zakazane na mocy mających zastosowanie przepisów prawa krajowego – zmniejszyć wartość ekspozycji lub dowolnej części ekspozycji, która jest zabezpieczona nieruchomością mieszkalną zgodnie z art. 125 ust. 1, o kwotę wartości nieruchomości stanowiącą zabezpieczenie, lecz nie więcej niż o 55 % wartości nieruchomości, o ile spełnione są wszystkie poniższe warunki:”;

(ii) lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) właściwe organy nie ustaliły wagi ryzyka wyższej niż 20 % dla ekspozycji lub części ekspozycji zabezpieczonych nieruchomością mieszkalną, zgodnie z art. 124 ust. 9; ”;

b) w ust. 2 wprowadza się następujące zmiany:

(i) formuła wprowadzająca otrzymuje brzmienie:

„Aby obliczyć wartości ekspozycji do celów art. 395, instytucje mogą – z wyjątkiem przypadków, gdy jest to zakazane na mocy mających zastosowanie przepisów prawa krajowego – zmniejszyć wartość ekspozycji lub dowolnej części ekspozycji, która jest zabezpieczona nieruchomością komercyjną zgodnie z art. 126 ust. 1, o kwotę wartości nieruchomości stanowiącą zabezpieczenie, lecz nie więcej niż o 55 % wartości nieruchomości, o ile spełnione są wszystkie poniższe warunki:”;

(ii) lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) właściwe organy nie ustaliły wagi ryzyka wyższej niż 60 % dla ekspozycji lub części ekspozycji zabezpieczonych nieruchomością komercyjną, zgodnie z art. 124 ust. 9;”;

(iii) lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) spełnione są wymogi określone w art. 124 ust. 3 oraz w art. 208 i art. 229 ust. 1;”;

207) art. 425 ust. 4 lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) kontrahent jest instytucją dominującą lub zależną instytucji lub inną jednostką zależną tej samej instytucji dominującej lub jest powiązany z instytucją stosunkiem w rozumieniu art. 22 ust. 7 dyrektywy 2013/34/UE lub jest członkiem tego samego instytucjonalnego systemu ochrony, o którym mowa w art. 113 ust. 7 niniejszego rozporządzenia, lub instytucją centralną lub członkiem sieci objętymi odstępstwem, o którym mowa w art. 10 niniejszego rozporządzenia;”;

208) art. 428 ust. 1 lit. k) otrzymuje brzmienie:

„k) niewykorzystane instrumenty kredytowe kwalifikujące się jako pozycje koszyka 4, koszyka 3 lub koszyka 2 zgodnie z załącznikiem I.”;

209) w art. 429 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 5 akapit trzeci otrzymuje brzmienie:

„Do celów akapitu pierwszego lit. b) oraz akapitu drugiego niniejszego ustępu instytucje mogą uznać podmiot powiązany za klienta, wyłącznie jeżeli podmiot ten nie jest objęty zakresem regulacyjnym konsolidacji na poziomie, na którym ma zastosowanie wymóg ustanowiony w art. 92 ust. 4 lit. e).”;

b) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Do celów ust. 4 lit. e) niniejszego artykułu oraz art. 429g »standaryzowana transakcja kupna lub sprzedaży« oznacza kupno lub sprzedaż składnika aktywów finansowych na podstawie umów, których postanowienia przewidują wymóg dostarczenia składnika aktywów finansowych w okresie ustanowionym zasadniczo przez prawo lub zwyczaj na odnośnym rynku.”;

210) w art. 429a ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

a) dodaje się literę w brzmieniu:

„ca) w przypadku gdy instytucja jest członkiem sieci, o której mowa w art. 113 ust. 7 – ekspozycje, którym przypisuje się wagę ryzyka wynoszącą 0 % zgodnie z art. 114 i które wynikają z aktywów równoważnych depozytom w tej samej walucie złożonym przez innych członków tej sieci, wynikającym z prawnego lub ustawowego minimalnego depozytu zgodnie z art. 422 ust. 3 lit. b). W takim przypadku ekspozycje innych członków tej sieci będące prawnym lub ustawowym minimalnym depozytem nie podlegają lit. c) niniejszego ustępu;”;

b) dodaje się literę w brzmieniu:

„da) ekspozycje instytucji wobec jej udziałowców, pod warunkiem że takie ekspozycje są zabezpieczone do poziomu co najmniej 125 % aktywami, o których mowa w art. 129 ust. 1 lit. d) i e), a aktywa te są ujmowane w wymogu dotyczącym wskaźnika dźwigni udziałowców, w przypadku gdy instytucja nie jest publiczną kredytową instytucją wspierającą rozwój, ale spełnia następujące warunki:

(i) jej udziałowcy są instytucjami kredytowymi i nie sprawują nad nią kontroli;

(ii) spełnia warunki określone w ust. 2 lit. a), b), c) i e) niniejszego artykułu;

(iii) jej ekspozycje zlokalizowane są w tym samym państwie członkowskim;

(iv) podlega pewnej formie stałego nadzoru ze strony rządu centralnego państwa członkowskiego;

(v) jej model biznesowy ogranicza się do przenoszenia (ang. pass-through) kwoty odpowiadającej wpływom uzyskanym w wyniku emisji obligacji zabezpieczonych na rzecz jej udziałowców w formie instrumentów dłużnych;”;

211) w art. 429c wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 3 lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) w przypadku transakcji, których nie rozlicza się za pośrednictwem kwalifikującego się kontrahenta centralnego, środków pieniężnych otrzymanych przez kontrahenta będącego odbiorcą nie wyodrębnia się z aktywów instytucji;”;

b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Do celów ust. 1 niniejszego artykułu instytucje nie uwzględniają otrzymanego zabezpieczenia w obliczeniach wartości niezależnego zabezpieczenia netto zdefiniowanej w art. 272 pkt 12a.”;

c) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„4a. Na zasadzie odstępstwa od ust. 3 i 4 instytucja może uznać każde zabezpieczenie otrzymane zgodnie z częścią trzecią tytuł II rozdział 6 sekcja 3, jeśli spełnione są wszystkie poniższe warunki:

a) zabezpieczenie otrzymano od klienta z tytułu instrumentu pochodnego rozliczanego przez instytucję w imieniu tego klienta;

b) instrument, o którym mowa w lit. a), jest rozliczany za pośrednictwem kwalifikującego się kontrahenta centralnego;

c) w przypadku gdy zabezpieczenie otrzymano w formie początkowego depozytu zabezpieczającego, zabezpieczenie to jest wyodrębnione z aktywów instytucji.”;

d) w ust. 6 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 niniejszego artykułu instytucje mogą stosować metodę określoną w części trzeciej tytuł II rozdział 6 sekcje 4 lub 5, aby określić wartość ekspozycji z tytułu:

a) instrumentów pochodnych wymienionych w załączniku II i kredytowych instrumentów pochodnych, jeżeli korzystają z tej metody również w celu określenia wartości ekspozycji z tytułu tych instrumentów do celów spełnienia wymogów w zakresie funduszy własnych określonych w art. 92 ust. 1 lit. a), b) i c);

b) kredytowych instrumentów pochodnych, do których stosują sposób ujmowania określony w art. 273 ust. 3 lub 5, w przypadku gdy spełnione są warunki stosowania tej metody.”;

212) w art. 429f wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Instytucje obliczają, zgodnie z art. 111 ust. 2, wartość ekspozycji z tytułu pozycji pozabilansowych, z wyłączeniem instrumentów pochodnych wyszczególnionych w załączniku II, kredytowych instrumentów pochodnych, transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych i pozycji, o których mowa w art. 429d.

Jeżeli dane zobowiązanie odnosi się do przedłużenia innej pozycji pozabilansowej, zastosowanie ma art. 111 ust. 3.”;

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Na zasadzie odstępstwa od art. 495d instytucje stosują współczynnik konwersji wynoszący 10 % w odniesieniu do pozycji pozabilansowych w formie zobowiązań bezwarunkowo odwoływalnych.”;

213) art. 429g ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Instytucje traktują środki pieniężne powiązane ze standaryzowanymi transakcjami kupna i aktywa finansowe powiązane ze standaryzowanymi transakcjami sprzedaży, które pozostają ujęte w bilansie aż do daty rozliczenia, jako aktywa zgodnie z art. 429 ust. 4 lit. a).”;

214) w art. 430 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 dodaje się litery w brzmieniu:

„h) swoich ekspozycji na ryzyka ESG, w tym:

(i) swoich istniejących i nowych ekspozycji wobec podmiotów sektora paliw kopalnych;

(ii) swoich ekspozycji na ryzyka fizyczne i ryzyka przejścia;

i) swoich ekspozycji na kryptoaktywa;”;

b) dodaje się ustępy w brzmieniu:

„2a. Gdy instytucje zgłaszają swoje wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego, o których mowa w ust. 1 lit. a) niniejszego artykułu, przedstawiają one oddzielnie informacje na temat obliczeń określonych w art. 325c ust. 2 lit. a), b) i c) dla portfela obejmującego wszystkie pozycje portfela handlowego lub wszystkie pozycje portfela bankowego obciążone ryzykiem walutowym i ryzykiem cen towarów.

2b. Gdy instytucje zgłaszają swoje wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego, o których mowa w ust. 1 lit. a) niniejszego artykułu, przedstawiają one oddzielnie informacje na temat obliczeń określonych w art. 325ba ust. 1 lit. a) ppkt (i) oraz (ii) i art. 325ba ust. 1 lit. b) ppkt (i) oraz (ii), jak również dla portfela obejmującego wszystkie pozycje portfela handlowego lub wszystkie pozycje portfela bankowego obciążone ryzykiem walutowym i ryzykiem cen towarów, które zostały przypisane jednostkom odpowiadającym za handel, dla których instytucje otrzymały zezwolenie właściwych organów na stosowanie alternatywnej metody modeli wewnętrznych zgodnie z art. 325az ust. 2.”;

c) w ust. 7 wprowadza się następujące zmiany:

(i) akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„EUNB opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych w celu określenia jednolitych formatów sprawozdawczych, częstotliwości i terminów składania sprawozdań, a także definicji, oraz opracowuje rozwiązania informatyczne, w tym wzory i instrukcje sprawozdawcze, dotyczące sprawozdawczości, o której mowa w ust. 1–4.”;

(ii) w akapicie czwartym dodaje się literę w brzmieniu:

„c) ekspozycji na ryzyka ESG, które to projekty zostaną przedłożone do dnia … [12 miesięcy po dacie wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego].”;

215) w art. 430a wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Instytucje raz w roku przedstawiają swoim właściwym organom następujące zagregowane dane dotyczące każdego krajowego rynku nieruchomości, wobec którego posiadają ekspozycję:

a) straty z tytułu ekspozycji, w odniesieniu do których instytucja uznała nieruchomość mieszkalną jako zabezpieczenie, w każdym przypadku maksymalnie do niższej z następujących wartości: kwoty stanowiącej zabezpieczenie i 55 % wartości nieruchomości mieszkalnej, chyba że zostanie postanowione inaczej na mocy art. 124 ust. 9, w stosownych przypadkach;

b) całkowite straty z tytułu ekspozycji, w odniesieniu do których instytucja uznała nieruchomość mieszkalną jako zabezpieczenie, w każdym przypadku maksymalnie do niższej z następujących wartości: kwoty stanowiącej zabezpieczenie i 100 % wartości nieruchomości mieszkalnej;

c) wartość ekspozycji wszystkich należności z tytułu ekspozycji, w odniesieniu do których instytucja uznała nieruchomość mieszkalną jako zabezpieczenie, w każdym przypadku maksymalnie do niższej z następujących wartości: kwoty stanowiącej zabezpieczenie i 100 % wartości nieruchomości mieszkalnej;

d) straty z tytułu ekspozycji, w odniesieniu do których instytucja uznała nieruchomość komercyjną jako zabezpieczenie, w każdym przypadku maksymalnie do niższej z następujących wartości: kwoty stanowiącej zabezpieczenie i 55 % wartości nieruchomości komercyjnej, chyba że zostanie postanowione inaczej na mocy art. 124 ust. 9, w stosownych przypadkach;

e) całkowite straty z tytułu ekspozycji, w odniesieniu do których instytucja uznała nieruchomość komercyjną jako zabezpieczenie, w każdym przypadku maksymalnie do niższej z następujących wartości: kwoty stanowiącej zabezpieczenie i 100 % wartości nieruchomości komercyjnej;

f) wartość ekspozycji wszystkich należności z tytułu ekspozycji, w odniesieniu do których instytucja uznała nieruchomość komercyjną jako zabezpieczenie, w każdym przypadku maksymalnie do niższej z następujących wartości: kwoty stanowiącej zabezpieczenie i 100 % wartości nieruchomości komercyjnej.”;

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Właściwe organy corocznie publikują zagregowane dane określone w ust. 1 lit. a)–f) wraz z danymi historycznymi, jeżeli są one dostępne, dla każdego krajowego rynku nieruchomości, w przypadku którego zgromadzono takie dane. Właściwy organ na wniosek innego właściwego organu z państwa członkowskiego lub na wniosek EUNB dostarcza temu właściwemu organowi lub EUNB bardziej szczegółowe informacje dotyczące sytuacji na rynkach nieruchomości mieszkalnych lub komercyjnych w danym państwie członkowskim.”;

216) uchyla się art. 430b;

217) art. 433 otrzymuje brzmienie:

„*Artykuł 433*
Częstotliwość i zakres ujawniania informacji

Instytucje ujawniają informacje, których ujawnienie jest wymagane na mocy tytułów II i III w sposób określony w niniejszym artykule oraz w art. 433a, 433b, 433c i 434.

EUNB publikuje na swojej stronie internetowej coroczne ujawniane informacje w tym samym dniu, w którym instytucje publikują swoje sprawozdania finansowe, lub jak najszybciej po upływie tego terminu.

EUNB publikuje informacje ujawniane raz na pół roku i raz na kwartał na swojej stronie internetowej w tym samym dniu, w którym instytucje publikują swoje sprawozdania finansowe za odnośny okres, w stosownych przypadkach, lub jak najszybciej po upływie tego terminu.

Każde opóźnienie między datą publikacji informacji, których ujawnienie jest wymagane na podstawie niniejszej części, a datą publikacji odnośnych sprawozdań finansowych musi być uzasadnione i w żadnym razie nie może przekraczać ram czasowych określonych przez właściwe organy zgodnie z art. 106 dyrektywy 2013/36/UE.”;

218) w art. 433a ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

a) w lit. b) wprowadza się następujące zmiany:

(i) ppkt (xiv) otrzymuje brzmienie:

„(xiv) art. 455 ust. 2 lit. a), b) i c);”;

(ii) dodaje się podpunkty w brzmieniu:

„(xv) art. 449a;

(xvi) art. 449b;”;

b) lit. c) ppkt (i) otrzymuje brzmienie:

„(i) art. 438 lit. d), da) i h);”;

219) art. 433b otrzymuje brzmienie:

„*Artykuł 433b*

Ujawnianie informacji przez małe i niezłożone instytucje

1. Małe i niezłożone instytucje raz w roku ujawniają informacje, o których mowa w następujących przepisach:

   a) art. 435 ust. 1 lit. a), e) i f);

   b) art. 438 lit. c), d) i da);

   c) art. 442 lit. c) i d);

   d) najważniejsze wskaźniki, o których mowa w art. 447;

   e) art. 449a;

   f) art. 449b;

   g) art. 450 ust. 1 lit. a)–d), h), i) oraz j).

2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 niniejszego artykułu małe i niezłożone instytucje, które są instytucjami nienotowanymi, raz w roku ujawniają najważniejsze wskaźniki, o których mowa w art. 447, oraz informacje na temat ryzyk ESG, o których mowa w art. 449a.”;

220) w art. 433c ust. 2 wprowadza się następujące zmiany:

a) lit. d) otrzymuje brzmienie:

„d) art. 438 lit. c), d) i da); ”;

b) dodaje się literę w brzmieniu:

„da) art. 442 lit. c) i d);”;

c) dodaje się litery w brzmieniu:

„ea) informacje, o których mowa w art. 449a;

eb) informacje, o których mowa w art. 449b;”;

221) art. 434 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 434
Metody ujawniania informacji

1. Instytucje inne niż małe i niezłożone instytucje przedkładają EUNB wszystkie informacje wymagane na mocy tytułów II i III w formacie elektronicznym nie później niż w dniu, w którym publikują swoje sprawozdania finansowe za odnośny okres, w stosownych przypadkach, lub jak najszybciej po upływie tego terminu. EUNB publikuje te informacje, wraz z datą ich przekazania, na swojej stronie internetowej.

EUNB zapewnia, aby informacje ujawniane na jego stronie internetowej zawierały informacje identyczne z tymi, które instytucje przedłożyły EUNB. Instytucjom przysługuje prawo do ponownego przedłożenia EUNB informacji zgodnie ze standardami technicznymi, o których mowa w art. 434a. EUNB udostępnia na swojej stronie internetowej datę, w której nastąpiło ponowne przekazanie informacji.

EUNB przygotowuje i aktualizuje narzędzie określające przyporządkowanie szablonów i tabel stosowanych na potrzeby ujawniania informacji do szablonów i tabel stosowanych na potrzeby sprawozdawczości nadzorczej. Narzędzie służące do wspomnianego przyporządkowania jest publicznie dostępne na stronie internetowej EUNB.

Instytucje mogą nadal publikować samodzielny dokument, który stanowi łatwo dostępne źródło informacji ostrożnościowych dla użytkowników tych informacji, lub odrębną sekcję zawartą w sprawozdaniach finansowych instytucji lub do nich dołączoną, która zawiera wymagane ujawnione informacje i która jest łatwa do zidentyfikowania przez tych użytkowników. Instytucje mogą zamieścić na swojej stronie internetowej link do strony internetowej EUNB, na której informacje ostrożnościowe są publikowane w sposób scentralizowany.

2. Instytucje inne niż małe i niezłożone instytucje przedkładają EUNB ujawniane informacje wymagane na mocy art. 433a i 433c w formacie elektronicznym nie później niż w dniu, w którym publikują swoje sprawozdania finansowe za odnośny okres, lub jak najszybciej po upływie tego terminu. Jeżeli sprawozdania finansowe są publikowane przed przedłożeniem informacji za ten sam okres zgodnie z art. 430, ujawniane informacje można przedłożyć w tym samym dniu co sprawozdania nadzorcze lub jak najszybciej po upływie tego terminu. Jeżeli wymagane jest ujawnianie informacji za okres, w którym instytucja nie sporządza żadnych sprawozdań finansowych, instytucja przedkłada EUNB informacje podlegające ujawnieniu jak najszybciej po zakończeniu tego okresu.

3. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 i 2 niniejszego artykułu, instytucje mogą przedkładać EUNB informacje wymagane na mocy z art. 450 odrębnie od innych informacji wymaganych na mocy tytułów II i III, nie później niż dwa miesiące po dniu, w którym opublikowały swoje sprawozdania finansowe za odnośny rok.

4. EUNB publikuje na swojej stronie internetowej ujawniane informacje małych i niezłożonych instytucji na podstawie informacji przekazanych przez te instytucje właściwym organom zgodnie z art. 430.

5. Właścicielem danych oraz podmiotem odpowiedzialnym za ich dokładność pozostają instytucje, które je opracowały. EUNB zapewnia pojedynczy punkt dostępu do ujawnianych przez instytucje informacji i udostępnia na swojej stronie internetowej archiwum informacji, których ujawnienie jest wymagane zgodnie z niniejszą częścią. Dostęp do archiwum jest zapewniany przez okres nie krótszy niż okres przechowywania danych określony w przepisach krajowych w odniesieniu do informacji zamieszczanych w sprawozdaniach finansowych instytucji.

6. EUNB monitoruje liczbę wizyt w swoim pojedynczym punkcie dostępu do ujawnianych przez instytucje informacji i zamieszcza odnośne statystyki w swoich sprawozdaniach rocznych.”;

222) w art. 434a wprowadza się następujące zmiany:

a) akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„EUNB opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych w celu określenia jednolitych formatów ujawniania informacji i informacji na temat zasad ponownego przekazywania informacji oraz opracowuje rozwiązania informatyczne, w tym instrukcje, na potrzeby ujawniania informacji wymaganych na mocy tytułów II i III.”;

b) akapit czwarty otrzymuje brzmienie:

„EUNB przedłoży Komisji te projekty wykonawczych standardów technicznych do dnia ... [12 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego].”;

223) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 434c

Sprawozdanie dotyczące możliwości wykorzystania informacji zgłoszonych przez instytucje inne niż małe i niezłożone instytucje w celu opublikowania rozszerzonego zbioru ujawnionych informacji na stronie internetowej EUNB

EUNB opracowuje sprawozdanie dotyczące możliwości wykorzystania informacji zgłoszonych właściwym organom zgodnie z art. 430 przez instytucje inne niż małe i niezłożone instytucje w celu opublikowania tych informacji na jego stronie internetowej, co prowadzi do zmniejszenia obciążenia dla takich instytucji w zakresie ujawniania informacji.

Sprawozdanie to uwzględnia wcześniejsze prace EUNB dotyczące zintegrowanych zbiorów danych, jest oparte na ogólnej analizie kosztów i korzyści, obejmującej koszty ponoszone przez właściwe organy, instytucje i EUNB, oraz bierze pod uwagę wszelkie ewentualne wyzwania techniczne, operacyjne i prawne.

EUNB przedłoży to sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Komisji do dnia... [36 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego].

Na podstawie tego sprawozdania Komisja w stosownym przypadku przedłoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie do dnia 31 grudnia 2031 r. wniosek ustawodawczy.”;

224) w art. 438 wprowadza się następujące zmiany:

a) lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) kwotę dodatkowych wymogów w zakresie funduszy własnych w oparciu o proces przeglądu nadzorczego, o czym mowa w art. 104 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2013/36/UE, służących uwzględnieniu ryzyka innego niż ryzyko nadmiernej dźwigni, a także jego strukturę;”;

b) lit. d) otrzymuje brzmienie:

„d) łączna kwota ekspozycji na ryzyko obliczona zgodnie z art. 92 ust. 3 i odnośne wymogi w zakresie funduszy własnych określone zgodnie z art. 92 ust. 2, w podziale na, stosownie do przypadku, poszczególne kategorie ryzyka lub klasy ekspozycji na ryzyko określone w części trzeciej, oraz, w stosownych przypadkach, wyjaśnienie skutku, jaki dla obliczenia kwoty funduszy własnych i kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem ma zastosowanie minimalnych wartości wymogów kapitałowych i nieodliczanie pozycji od funduszy własnych;”;

c) dodaje się literę w brzmieniu:

„da) w przypadku gdy wymagane jest obliczanie poniższych kwot – łączną kwotę ekspozycji na ryzyko bez zastosowania minimalnego progu kapitałowego obliczoną zgodnie z art. 92 ust. 4 oraz standardową łączną kwotę ekspozycji na ryzyko obliczoną zgodnie z art. 92 ust. 5, w podziale na, stosownie do przypadku, poszczególne kategorie ryzyka lub klasy ekspozycji na ryzyko określone w części trzeciej, oraz, w stosownych przypadkach, wyjaśnienie skutku, jaki dla obliczenia kwoty funduszy własnych i kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem ma zastosowanie minimalnych wartości wymogów kapitałowych i nieodliczanie pozycji od funduszy własnych;”;

d) lit. e) otrzymuje brzmienie:

„e) ekspozycje bilansowe i pozabilansowe, kwoty ekspozycji ważonej ryzykiem oraz związane z tym oczekiwane straty dla każdej kategorii kredytowania specjalistycznego, o którym mowa w art. 153 ust. 5 tabela 1, oraz ekspozycje bilansowe i pozabilansowe i kwoty ekspozycji ważonej ryzykiem dla kategorii ekspozycji kapitałowych określonych w art. 133 ust. 3–6 i art. 495a ust. 3.”;

225) art. 445 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 445
Ujawnianie informacji na temat ekspozycji na ryzyko rynkowe w ramach metody standardowej

1. Instytucje, które nie otrzymały od właściwych organów zezwolenia na stosowanie alternatywnej metody modeli wewnętrznych określonej w art. 325az i które stosują uproszczoną metodę standardową zgodnie z art. 325a lub alternatywną metodę standardową zgodnie z częścią trzecią tytuł IV rozdział 1a, ujawniają ogólny przegląd swoich pozycji portfela handlowego.

2. Instytucje obliczające swoje wymogi w zakresie funduszy własnych zgodnie z częścią trzecią tytuł IV rozdział 1a ujawniają swoje łączne wymogi w zakresie funduszy własnych, wymogi w zakresie funduszy własnych w odniesieniu do metody opartej na wskaźnikach wrażliwości, narzut z tytułu ryzyka niewykonania zobowiązania oraz wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rezydualnego. Wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu środków przewidzianych w metodzie opartej na wskaźnikach wrażliwości oraz z tytułu ryzyka niewykonania zobowiązania ujawnia się w podziale na poniższe instrumenty:

   a) instrumenty finansowe inne niż instrumenty sekurytyzacyjne ujęte w portfelu handlowym, w podziale na klasy ryzyka, wraz z oddzielnym wskazaniem wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka niewykonania zobowiązania;

   b) instrumenty sekurytyzacyjne nieuwzględnione w ACTP, wraz z oddzielnym wskazaniem wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka spreadu kredytowego oraz wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka niewykonania zobowiązania;

c) instrumenty sekurytyzacyjne ujęte w ACTP, wraz z oddzielnym wskazaniem wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka spreadu kredytowego oraz wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka niewykonania zobowiązania.”;

226) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 445a
Ujawnianie informacji na temat ryzyka związanego z CVA

1. Instytucje podlegające wymogom w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z CVA ujawniają następujące informacje:

a) przegląd swoich procesów identyfikacji, pomiaru, zabezpieczania i monitorowania ryzyka związanego z CVA;

b) wskazanie, czy instytucje spełniają wszystkie warunki określone w art. 273a ust. 2; w przypadku gdy warunki te są spełnione – wskazanie, czy instytucje zdecydowały się na obliczanie wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z CVA przy użyciu metody uproszczonej określonej w art. 385; jeżeli instytucje zdecydowały się na obliczanie wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z CVA przy użyciu metody uproszczonej – wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z CVA zgodnie z tą metodą;

c) całkowitą liczbę kontrahentów, w przypadku których stosuje się metodę standardową, w podziale na rodzaje kontrahentów.

2. Instytucje stosujące metodę standardową określoną w art. 383 do obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z CVA ujawniają, oprócz informacji, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, następujące informacje:

   a) strukturę i organizację ich wewnętrznej funkcji zarządzania ryzykiem związanym z CVA oraz procesu zarządzania tym ryzykiem;

   b) swoje całkowite wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z CVA w ramach metody standardowej, w podziale na klasy ryzyka;

   c) przegląd uznanych zabezpieczeń stosowanych w tych obliczeniach, w podziale na rodzaje instrumentów określone w art. 386 ust. 2.

3. Instytucje stosujące metodę standardową określoną w art. 384 do obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z CVA ujawniają, oprócz informacji, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, następujące informacje:

   a) swoje całkowite wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z CVA w ramach metody podstawowej oraz składniki $BACVA^{total}$ i $BACVA^{csr-hedged}$;

   b) przegląd uznanych zabezpieczeń stosowanych w tych obliczeniach, w podziale na rodzaje instrumentów określone w art. 386 ust. 3.”;

227) art. 446 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 446

Ujawnianie informacji na temat ryzyka operacyjnego

1. Instytucje ujawniają następujące informacje:

   a) główne cechy i elementy swoich ram zarządzania ryzykiem operacyjnym;

   b) swój wymóg w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka operacyjnego równy wskaźnikowi biznesowemu obliczanemu zgodnie z art. 313;

   c) wskaźnik biznesowy obliczany zgodnie z art. 314 ust. 1 oraz kwoty każdego ze składników wskaźnika biznesowego i ich elementy składowe w odniesieniu do każdego z trzech lat istotnych dla obliczenia wskaźnika biznesowego;

   d) kwotę, o jaką zmniejszył się wskaźnik biznesowy, dla każdego elementu, który został wyłączony z obliczania wskaźnika biznesowego zgodnie z art. 315 ust. 2, jak również odpowiednie uzasadnienia takiego wyłączenia.

2. Instytucje, które obliczają swoje roczne straty wynikłe z ryzyka operacyjnego zgodnie z art. 316 ust. 1, oprócz informacji, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, ujawniają następujące informacje:

a) swoje roczne straty wynikłe z ryzyka operacyjnego za każdy rok z ostatnich 10 lat obrachunkowych, obliczone zgodnie z art. 316 ust. 1;

b) liczbę wyjątkowych zdarzeń ryzyka operacyjnego i kwoty odnośnych zagregowanych strat netto z tytułu ryzyka operacyjnego, które wyłączono z obliczania rocznej straty wynikłej z ryzyka operacyjnego zgodnie z art. 320 ust. 1, dla każdego roku z ostatnich 10 lat obrachunkowych, jak również odpowiednie uzasadnienia tych wyłączeń.”;

228) w art. 447 wprowadza się następujące zmiany:

a) lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) strukturę ich funduszy własnych i współczynników kapitałowych opartych na analizie ryzyka obliczonych zgodnie z art. 92 ust. 2;”;

b) dodaje się literę w brzmieniu:

„aa) w stosownych przypadkach, współczynniki kapitałowe oparte na analizie ryzyka obliczone zgodnie z art. 92 ust. 2, przy użyciu – zamiast łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko – łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko bez zastosowania minimalnego progu kapitałowego;”;

c) lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) łączna kwota ekspozycji na ryzyko obliczona zgodnie z art. 92 ust. 3 oraz, w stosownych przypadkach, łączna kwota ekspozycji na ryzyko bez zastosowania minimalnego progu kapitałowego obliczona zgodnie z art. 92 ust. 4;”;

d) lit. d) otrzymuje brzmienie:

„d) wymóg połączonego bufora, który instytucje zobowiązane są posiadać zgodnie z tytułem VII rozdział 4 dyrektywy 2013/36/UE;”;

229) art. 449a otrzymuje brzmienie:

„*Artykuł 449a*
Ujawnianie informacji na temat ryzyk środowiskowych, społecznych i z zakresu ładu korporacyjnego (ryzyk ESG)

1. Instytucje ujawniają informacje na temat ryzyk ESG, w podziale na ryzyka środowiskowe, społeczne i z zakresu ładu korporacyjnego, a w odniesieniu do ryzyk środowiskowych również w podziale na ryzyka fizyczne i ryzyka przejścia.

2. Do celów ust. 1 instytucje ujawniają informacje na temat ryzyk ESG, w tym:

a) łącznej kwoty ekspozycji wobec podmiotów sektora paliw kopalnych;

b) sposobu, w jaki instytucje uwzględniają zidentyfikowane ryzyka ESG w swojej strategii biznesowej i procesach oraz w zarządzaniu i zarządzaniu ryzykiem.

3. EUNB opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych określających jednolite formaty ujawniania informacji, jak określono w art. 434a, w odniesieniu do ryzyk ESG, zapewniając, aby standardy te były spójne z zasadą proporcjonalności oraz ją respektowały, a także unikając powielania wymogów dotyczących ujawniania informacji ustanowionych już w innych mających zastosowanie przepisach unijnych. W formatach tych nie wymaga się ujawniania informacji wykraczających poza informacje, które podlegają zgłoszeniu właściwym organom zgodnie z art. 430 ust. 1 lit. h), oraz uwzględnia się zwłaszcza wielkość i złożoność danej instytucji i relatywną ekspozycję na ryzyka ESG małych i niezłożonych instytucji objętych art. 433b.

Komisji powierza się uprawnienia do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.";

230) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„*Artykuł 449b*
Ujawnianie informacji na temat łącznej ekspozycji wobec podmiotów z równoległego systemu bankowego

Instytucje ujawniają informacje na temat ich łącznej ekspozycji wobec podmiotów z równoległego systemu bankowego, o których mowa w art. 394 ust. 2 akapit drugi.";

231) w art. 451 ust. 1 dodaje się literę w brzmieniu:

„f) kwotę dodatkowych wymogów w zakresie funduszy własnych określonych w wyniku procesu przeglądu nadzorczego, o których mowa w art. 104 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2013/36/UE, służących uwzględnieniu ryzyka nadmiernej dźwigni, a także ich strukturę.”;

232) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 451b
Ujawnianie informacji na temat ekspozycji na kryptoaktywa i związanych z nimi działań

1. Instytucje ujawniają następujące informacje na temat kryptoaktywów i usług w zakresie kryptoaktywów, a także wszelkich innych działań związanych z kryptoaktywami:

a) kwoty ekspozycji bezpośrednich i pośrednich w związku z kryptoaktywami, w tym składniki długie i krótkie brutto ekspozycji netto;

b) łączną kwotę ekspozycji na ryzyko z tytułu ryzyka operacyjnego;

c) klasyfikację księgową ekspozycji na kryptoaktywa;

d) opis rodzajów działalności związanych z kryptoaktywami oraz ich wpływu na profil ryzyka instytucji;

e) szczegółowy opis ich polityki zarządzania ryzykiem w odniesieniu do ekspozycji na kryptoaktywa i usług związanych z kryptoaktywami.

Do celów akapitu pierwszego lit. d) niniejszego ustępu instytucje przekazują bardziej szczegółowe informacje na temat istotnych rodzajów działalności, w tym na temat emisji znaczących tokenów powiązanych z aktywami oraz emisji znaczących tokenów będących e-pieniądzem, a także na temat świadczenia usług w zakresie kryptoaktywów na podstawie art. 60 i 61 rozporządzenia (UE) 2023/1114.

2. Instytucje nie stosują wyjątku określonego w art. 432 do celów wymogów dotyczących ujawniania informacji ustanowionych w ust. 1 niniejszego artykułu.”;

233) art. 455 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 455
Stosowanie wewnętrznych modeli pomiaru ryzyka rynkowego

1. Instytucja stosująca modele wewnętrzne, o których mowa w art. 325az, do obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego ujawnia następujące informacje:

   a) wskazanie, w jakich celach podejmuje działalność handlową, oraz procesy stosowane do identyfikowania, pomiaru, monitorowania i kontrolowania ryzyka rynkowego;

   b) zasady, o których mowa w art. 104 ust. 1, dotyczące określania, które pozycje należy uwzględnić w portfelu handlowym;

c) ogólny opis struktury jednostek odpowiadających za handel objętych modelami wewnętrznymi, w tym w przypadku każdej jednostki ogólny opis strategii biznesowej jednostki, dozwolonych w niej instrumentów oraz głównych rodzajów ryzyka związanych z tą jednostką;

d) przegląd pozycji portfela handlowego nieobjętych modelami wewnętrznymi, w tym ogólny opis struktury jednostki oraz rodzajów instrumentów wchodzących w skład jednostek lub kategorii jednostek zgodnie z art. 104b;

e) strukturę i organizację funkcji zarządzania ryzykiem rynkowym oraz procesu zarządzania tym ryzykiem;

f) zakres, główne cechy i wybór kluczowych elementów modelowania w poszczególnych modelach wewnętrznych, które wykorzystuje się do obliczania wartości ekspozycji na ryzyko, w odniesieniu do głównych modeli stosowanych na zasadzie skonsolidowanej i opis tego, w jakim zakresie wspomniane modele wewnętrzne odzwierciedlają modele stosowane na zasadzie skonsolidowanej, w tym w stosownych przypadkach, ogólny opis następujących elementów:

   (i) metody modelowania stosowanej do obliczania oczekiwanych braków, o których mowa w art. 325ba ust. 1 lit. a), w tym częstotliwości aktualizacji danych;

   (ii) metody stosowanej do obliczania miary ryzyka scenariusza warunków skrajnych, o której mowa w art. 325ba ust. 1 lit. b), innej niż specyfikacje przewidziane w art. 325bk ust. 3;

(iii) metody modelowania stosowanej do obliczania narzutu kapitałowego z tytułu ryzyka niewykonania zobowiązania, o którym mowa w art. 325ba ust. 2, w tym częstotliwości aktualizacji danych;

2. W stosownych przypadkach instytucje ujawniają na zasadzie zagregowanej w odniesieniu do wszystkich jednostek odpowiadających za handel objętych modelami wewnętrznymi, o których mowa w art. 325az, następujące elementy:

a) najnowszą wartość, jak również najwyższą, najniższą i średnią wartość dla poprzednich 60 dni roboczych:

(i) miary swobodnych oczekiwanych braków, o której mowa w art. 325bb ust. 1;

(ii) miary swobodnych oczekiwanych braków, o której mowa w art. 325bb ust. 1, dla każdej regulacyjnej szerokiej kategorii czynnika ryzyka;

b) najnowszą wartość, jak również średnią wartość dla poprzednich 60 dni roboczych:

(i) miary ryzyka oczekiwanych braków, o której mowa w art. 325bb ust. 1;

(ii) miary ryzyka scenariusza warunków skrajnych, o której mowa w art. 325ba ust. 1 lit. b);

(iii) wymogu w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka niewykonania zobowiązania, o którym mowa w art. 325ba ust. 2;

(iv) sumy wymogów w zakresie funduszy własnych, o których mowa w art. 325ba ust. 3, w tym wszystkich elementów wzoru i mającego zastosowanie mnożnika;

c) liczbę przekroczeń stwierdzonych w wyniku weryfikacji historycznej w okresie ostatnich 250 dni roboczych w oparciu o 99. percentyl, o której mowa w art. 325bf ust. 6.

3. Instytucje ujawniają na zasadzie zagregowanej w odniesieniu do wszystkich jednostek odpowiadających za handel informacje na temat wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego, które byłyby obliczone zgodnie z częścią trzecią tytuł IV rozdział 1a, gdyby instytucje nie uzyskały zezwolenia na stosowanie własnych modeli wewnętrznych w odniesieniu do tych jednostek odpowiadających za handel. ”;

234) art. 456 ust. 1 lit. d) otrzymuje brzmienie:

„d) kwoty określonej w art. 123 ust. 1 lit. b), art. 147 ust. 5 lit. a), art. 153 ust. 4 i art. 162 ust. 4 w celu uwzględnienia skutków inflacji;”;

235) w art. 458 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Jeżeli państwa członkowskie uznają środki określone zgodnie z niniejszym artykułem, powiadamiają o tym ERRS. ERRS niezwłocznie przekazuje takie powiadomienia Radzie, Komisji, EUNB i państwu członkowskiemu upoważnionemu do stosowania tych środków.”;

b) ust. 9 otrzymuje brzmienie:

„9. Przed wygaśnięciem upoważnienia wydanego zgodnie z ust. 2 i 4 dane państwo członkowskie – w porozumieniu z ERRS, EUNB i Komisją – dokonuje przeglądu sytuacji i może przyjąć, zgodnie z procedurą, o której mowa w ust. 2 i 4, nową decyzję w sprawie przedłużenia okresu stosowania środków krajowych każdorazowo o maksymalnie kolejne dwa lata.”;

236) art. 461a otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 461a
Wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego

1. Komisja monitoruje różnice między wdrożeniem międzynarodowych standardów dotyczących wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego w Unii a wdrożeniem ich w państwach trzecich, w tym w odniesieniu do wpływu przepisów na wymogi w zakresie funduszy własnych oraz w odniesieniu do daty rozpoczęcia ich stosowania.

2. W przypadku stwierdzenia istotnych różnic we wdrożeniu takich standardów Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktu delegowanego zgodnie z art. 462 w celu zmiany niniejszego rozporządzenia w drodze:

a) zastosowania – do daty rozpoczęcia stosowania aktu ustawodawczego, o którym mowa w ust. 3 niniejszego artykułu, lub, w przypadku braku takiego aktu, przez maksymalnie trzy lata – oraz, w razie potrzeby w celu utrzymania równych warunków działania i zneutralizowania tych stwierdzonych różnic – ukierunkowanych środków dotyczących ulg operacyjnych lub ukierunkowanych mnożników równych lub większych od 0 i mniejszych od 1 przy obliczaniu wymogów w zakresie funduszy własnych instytucji z tytułu ryzyka rynkowego, w odniesieniu do klas ryzyka szczególnego i czynników ryzyka szczególnego, za pomocą jednej z metod, o których mowa w art. 325 ust. 1, i określonych w:

(i) art. 325c–325ay określających alternatywną metodę standardową;

(ii) art. 325az–325bp określających alternatywną metodę modeli wewnętrznych;

(iii) art. 326–361 określających uproszczoną metodę standardową;

b) przesunięcia o maksymalnie dwa lata terminu, od którego instytucje stosują wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego określone w części trzeciej tytuł IV lub którąkolwiek z metod obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego, o których mowa w art. 325 ust. 1.

W przypadku gdy Komisja przyjmuje akt delegowany, o którym mowa w akapicie pierwszym, w stosownych przypadkach przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wniosek ustawodawczy w celu dostosowania wdrażania w Unii międzynarodowych standardów dotyczących wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego, aby utrzymać w trwalszy sposób równe warunki działania wobec państw trzecich pod względem wymogów w zakresie funduszy własnych i wpływu tych wymogów.

3. Do dnia ... [24 miesiące od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego] EUNB przedłoży Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Komisji sprawozdanie na temat wdrożenia w państwach trzecich międzynarodowych standardów dotyczących wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego.

Na podstawie tego sprawozdania Komisja w stosownym przypadku przedłoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wniosek ustawodawczy w celu zapewnienia równych warunków działania w skali światowej.”;

237) art. 465 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 465
Rozwiązania przejściowe dotyczące minimalnego progu kapitałowego

1. Na zasadzie odstępstwa od art. 92 ust. 3 akapit pierwszy i bez uszczerbku dla odstępstwa określonego w art. 92 ust. 3 akapit drugi, przy obliczaniu łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko instytucje mogą stosować następujący współczynnik x:

a) 50 % w okresie od dnia 1 stycznia 2025 r. do dnia 31 grudnia 2025 r.;

b) 55 % w okresie od dnia 1 stycznia 2026 r. do dnia 31 grudnia 2026 r.;

c) 60 % w okresie od dnia 1 stycznia 2027 r. do dnia 31 grudnia 2027 r.;

d) 65 % w okresie od dnia 1 stycznia 2028 r. do dnia 31 grudnia 2028 r.;

e) 70 % w okresie od dnia 1 stycznia 2029 r. do dnia 31 grudnia 2029 r.

2. Na zasadzie odstępstwa od art. 92 ust. 3 akapit pierwszy i bez uszczerbku dla odstępstwa określonego w art. 92 ust. 3 akapit drugi, przy obliczaniu łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko instytucje mogą do dnia 31 grudnia 2029 r. stosować następujący wzór:

$$TREA = min\{max\ \{U\text{-}TREA; x \cdot S\text{-}TREA\}; 125\ \% \cdot U\text{-}TREA\}$$

Do celów tego obliczenia instytucje uwzględniają mający zastosowanie współczynnik x, o którym mowa w ust. 1.

3. Na zasadzie odstępstwa od art. 92 ust. 5 lit. a) ppkt (ii) i bez uszczerbku dla odstępstwa określonego w art. 92 ust. 3 akapit drugi, instytucje mogą do dnia 31 grudnia 2032 r. przypisywać wagę ryzyka równą 65 % ekspozycjom wobec przedsiębiorstw, które nie mają oceny kredytowej sporządzonej przez wyznaczoną ECAI, oraz pod warunkiem że według szacunków tych instytucji PD tych dłużników, obliczone zgodnie z częścią trzecią tytuł II rozdział 3, nie jest wyższe niż 0,5 %.

EUNB i EUNGiPW, we współpracy z EUNUiPPE, monitorują stosowanie przejściowego sposobu ujmowania określonego w akapicie pierwszym i oceniają w szczególności:

a) dostępność ocen kredytowych sporządzanych przez wyznaczone ECAI dla przedsiębiorstw oraz stopień, w jakim wpływa to na udzielanie przez instytucje kredytów przedsiębiorstwom;

b) rozwój agencji ratingowych, bariery wejścia na rynek dla nowych agencji ratingowych, odsetek przedsiębiorstw decydujących się na poddanie się ocenie przez co najmniej jedną z tych agencji oraz utrudnienia w dostępności ocen kredytowych sporządzanych przez ECAI dla przedsiębiorstw;

c) możliwe środki służące wyeliminowaniu utrudnień, z uwzględnieniem różnic między sektorami gospodarki i obszarami geograficznymi oraz opracowania rozwiązań opartych na inicjatywie prywatnej lub publicznej, takich jak punktowa ocena kredytowa, prywatne ratingi zlecane przez instytucje, a także ratingi banków centralnych;

d) adekwatność kwot ekspozycji ważonych ryzykiem w odniesieniu do ekspozycji wobec przedsiębiorstw bez ratingu oraz ich wpływ na stabilność finansową;

e) metody przyjęte w państwach trzecich wobec stosowania minimalnego progu kapitałowego do ekspozycji wobec przedsiębiorstw oraz potencjalne długoterminowe skutki tych podejść dla równych warunków działania;

f) przestrzeganie odnośnych standardów uzgodnionych na szczeblu międzynarodowym opracowanych przez Bazylejski Komitet Nadzoru Bankowego.

EUNB i EUNGiPW, we współpracy z EUNUiPPE, przedstawią Komisji sprawozdanie ze swoich ustaleń do dnia … [60 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego].

Na podstawie tego sprawozdania i z należytym uwzględnieniem odnośnych standardów uzgodnionych na szczeblu międzynarodowym opracowanych przez Bazylejski Komitet Nadzoru Bankowego Komisja w stosownych przypadkach przedłoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wniosek ustawodawczy do dnia 31 grudnia 2031 r.

4. Na zasadzie odstępstwa od art. 92 ust. 5 lit. a) ppkt (iv) i bez uszczerbku dla odstępstwa określonego w art. 92 ust. 3 akapit drugi, do dnia 31 grudnia 2029 r. instytucje zastępują wartość alfa wartością 1 przy obliczaniu wartości ekspozycji dla kontraktów wymienionych w załączniku II zgodnie z metodami określonymi w części trzeciej tytuł II rozdział 6 sekcja 3, jeżeli te same wartości ekspozycji obliczane są zgodnie z metodą określoną w części trzeciej tytuł II rozdział 6 sekcja 6 do celów obliczenia łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko bez zastosowania minimalnego progu kapitałowego.

5. Na zasadzie odstępstwa od art. 92 ust. 5 lit. a) ppkt (ii) i bez uszczerbku dla odstępstwa określonego w art. 92 ust. 3 akapit drugi, oraz o ile spełnione są wszystkie warunki określone w ust. 8 niniejszego artykułu, państwa członkowskie mogą zezwolić instytucjom na przypisywanie:

   a) do dnia 31 grudnia 2032 r. – wagi ryzyka równej 10 % do części ekspozycji zabezpieczonych hipotekami na nieruchomościach mieszkalnych do 55 % wartości nieruchomości określonej zgodnie z art. 125 ust. 1 akapit pierwszy; oraz

b) do dnia 31 grudnia 2029 r. – wagi ryzyka równej 45 % do wszelkiej pozostałej części ekspozycji zabezpieczonych hipotekami na nieruchomościach mieszkalnych do 80 % wartości nieruchomości określonej zgodnie z art. 125 ust. 1 akapit pierwszy, pod warunkiem że nie stosuje się korekty wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka kredytowego, o której mowa w art. 501.

6. Do celów ust. 6 lit. a) w przypadku, gdy instytucja posiada zastaw podporządkowany, a istnieją bardziej uprzywilejowane zastawy, które nie są w posiadaniu tej instytucji, aby określić część ekspozycji tej instytucji, której należy przypisać wagę ryzyka równą 10 %, kwotę 55 % wartości nieruchomości pomniejsza się o kwotę bardziej uprzywilejowanych zastawów, które nie są w posiadaniu instytucji.

Jeżeli zastawy, które nie są w posiadaniu instytucji, są zastawami o takim samym stopniu uprzywilejowania co zastaw posiadany przez instytucję, aby określić część ekspozycji tej instytucji, której należy przypisać wagę ryzyka równą 10 %, kwotę 55 % wartości nieruchomości pomniejszoną o kwotę wszelkich bardziej uprzywilejowanych zastawów niebędących w posiadaniu instytucji, zmniejsza się o iloczyn:

a) 55 % wartości nieruchomości pomniejszonej o kwotę zastawów bardziej uprzywilejowanych, jeśli takie istnieją, zarówno w posiadaniu instytucji, jak i w posiadaniu innych instytucji; oraz

b) kwoty zastawów, które nie są w posiadaniu instytucji i mają taki sam stopień uprzywilejowania co zastaw posiadany przez instytucję, podzielonej przez sumę wszystkich zastawów o takim samym stopniu uprzywilejowania.

7. Do celów ust. 6 lit. b) w przypadku, gdy instytucja posiada zastaw podporządkowany, a istnieją zastawy bardziej uprzywilejowane, które nie są w posiadaniu tej instytucji, aby określić część ekspozycji tej instytucji, której należy przypisać wagę ryzyka równą 45 %, kwotę 80 % wartości nieruchomości pomniejsza się o kwotę zastawów bardziej uprzywilejowanych, które nie są w posiadaniu instytucji.

   Jeśli zastawy, które nie są w posiadaniu instytucji, są zastawami o takim samym stopniu uprzywilejowania co zastaw posiadany przez instytucję, aby określić część ekspozycji tej instytucji, której należy przypisać wagę ryzyka równą 45 %, kwotę 80 % wartości nieruchomości pomniejszoną o kwotę wszelkich zastawów bardziej uprzywilejowanych niebędących w posiadaniu instytucji, zmniejsza się o iloczyn:

   a) 80 % wartości nieruchomości pomniejszonej o kwotę zastawów bardziej uprzywilejowanych, jeśli takie istnieją, zarówno w posiadaniu instytucji, jak i w posiadaniu innych instytucji; oraz

   b) kwoty zastawów, które nie są w posiadaniu instytucji i mają taki sam stopień uprzywilejowania co zastaw posiadany przez instytucję, podzielonej przez sumę wszystkich zastawów o takim samym stopniu uprzywilejowania.

8. Do celów ust. 5 niniejszego artykułu spełnione muszą być wszystkie poniższe warunki:

   a) ekspozycje kwalifikują się do traktowania na mocy art. 125 ust. 1;

   b) kwalifikujące się ekspozycje są ważone ryzykiem zgodnie z częścią trzecią tytuł II rozdział 3;

c) nieruchomość mieszkalna stanowiąca zabezpieczenie kwalifikujących się ekspozycji znajduje się w państwie członkowskim, które dopuściło możliwość stosowania wspomnianych wag ryzyka;

d) w okresie ostatnich ośmiu lat straty instytucji – w żadnym danym roku, zgodnie z informacjami przekazanymi przez instytucję na mocy art. 430a ust. 1 lit. a) i c) lub zgodnie z art. 101 ust. 1 lit. a) i c) w brzmieniu tych liter obowiązującym w dniu 27 czerwca 2021 r. – z tytułu części takich ekspozycji zabezpieczonych hipotekami na nieruchomościach mieszkalnych do niższej z następujących wartości: kwoty stanowiącej zabezpieczenie i 55 % wartości nieruchomości, chyba że zostanie postanowione inaczej na mocy art. 124 ust. 9, nie przekraczają średnio 0,25 % sumy wartości ekspozycji wszystkich należności z tytułu ekspozycji zabezpieczonych hipotekami na nieruchomościach mieszkalnych;

e) w przypadku kwalifikujących się ekspozycji instytucji przysługują wymienione poniżej możliwe do wyegzekwowania prawa w przypadku niewykonania lub niespłacenia zobowiązań przez dłużnika:

(i) prawo do nieruchomości mieszkalnej stanowiącej zabezpieczenie ekspozycji lub prawo do ustanowienia hipoteki na nieruchomości mieszkalnej zgodnie z art. 108 ust. 5 lit. g);

(ii) prawo do innych aktywów lub dochodu dłużnika wynikające z umowy albo z mających zastosowanie przepisów krajowych;

f) właściwy organ zweryfikował, czy spełnione są warunki określone w lit. a)– e).

9. Jeżeli skorzystano z możliwości, o której mowa w ust. 5 i 6, oraz o ile spełnione są wszystkie warunki określone w ust. 8, do dnia 31 grudnia 2032 r. instytucje mogą przypisywać następujące wagi ryzyka wszelkiej pozostałej części ekspozycji zabezpieczonych hipotekami na nieruchomościach mieszkalnych, o których mowa w ust. 5 lit. b):

   a) 52,5 % w okresie od dnia 1 stycznia 2030 r. do dnia 31 grudnia 2030 r.;

   b) 60 % w okresie od dnia 1 stycznia 2031 r. do dnia 31 grudnia 2031 r.;

   c) 67,5 % w okresie od dnia 1 stycznia 2032 r. do dnia 31 grudnia 2032 r.

10. Państwa członkowskie powiadamiają EUNB, jeżeli skorzystają z możliwości, o której mowa w ust. 5, i uzasadniają swoją decyzję. Właściwe organy przekazują EUNB szczegółowe informacje na temat wszystkich weryfikacji, o których mowa w ust. 8 lit. f).

11. EUNB monitoruje stosowanie przejściowego sposobu ujmowania ustanowionego w ust. 5 oraz przedstawi Komisji sprawozdanie ze swoich ustaleń na temat adekwatności powiązanych wag ryzyka do dnia 31 grudnia 2028 r.

    Na podstawie tego sprawozdania i z należytym uwzględnieniem odnośnych standardów uzgodnionych na szczeblu międzynarodowym opracowanych przez Bazylejski Komitet Nadzoru Bankowego Komisja w stosownych przypadkach przedłoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wniosek ustawodawczy do dnia 31 grudnia 2031 r.

12. Każde przedłużenie obowiązywania któregokolwiek z rozwiązań przejściowych, o których mowa w ust. 3, 5 i 9 niniejszego artykułu oraz w art. 495b ust. 1, art. 495c ust. 1 i art. 495d ust. 1, jest ograniczone do czterech lat i jest uzasadnione oceną równoważną ocenom, o których mowa w tych artykułach.

13. Na zasadzie odstępstwa od art. 92 ust. 5 lit. a) ppkt (iii) lub lit. b) ppkt (ii) i bez uszczerbku dla odstępstwa określonego w art. 92 ust. 3 akapit drugi, w przypadku ekspozycji ważonych ryzykiem z zastosowaniem metody SEC-IRBA lub metody wewnętrznych oszacowań zgodnie z art. 92 ust. 4, jeżeli część standardowej łącznej kwoty ekspozycji ważonej ryzykiem z tytułu ryzyka kredytowego, ryzyka rozmycia, ryzyka kredytowego kontrahenta lub ryzyka rynkowego wynikającego z działalności zaliczanej do portfela handlowego jest obliczana przy użyciu metody SEC-SA zgodnie z art. 261 lub 262, do dnia 31 grudnia 2032 r. instytucje stosują następujący współczynnik p:

a) p = 0,25 dla pozycji sekurytyzacyjnej, do której ma zastosowanie art. 262;

b) p = 0,5 dla pozycji sekurytyzacyjnej, do której ma zastosowanie art. 261.";

238) w art. 468 wprowadza się następujące zmiany:

a) tytuł otrzymuje brzmienie:

„*Tymczasowe traktowanie niezrealizowanych zysków i strat wycenianych według wartości godziwej przez inne całkowite dochody";*

b) ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Na zasadzie odstępstwa od art. 35 w okresie do dnia 31 grudnia 2025 r. (zwanym dalej »okresem tymczasowego traktowania«) instytucje mogą wyłączyć z obliczeń swoich pozycji kapitału podstawowego Tier I kwotę A, określoną zgodnie z następującym wzorem:

$A = a \cdot f$

gdzie:

a = kwota niezrealizowanych zysków i strat skumulowanych od dnia 31 grudnia 2019 r. ujęta w bilansie w pozycji »Zmiany wartości godziwej instrumentów dłużnych wycenianych według wartości godziwej przez inne całkowite dochody«, odpowiadająca ekspozycjom wobec rządów centralnych, samorządów regionalnych lub władz lokalnych, o których mowa w art. 115 ust. 2 niniejszego rozporządzenia, oraz wobec podmiotów sektora publicznego, o których mowa w art. 116 ust. 4 niniejszego rozporządzenia, z wyłączeniem tych aktywów finansowych, które są dotknięte utratą wartości ze względu na ryzyko kredytowe, zgodnie z definicją w dodatku A do załącznika do rozporządzenia Komisji (WE) nr 1126/2008 (zwanego dalej »załącznikiem odnoszącym się do MSSF 9«); oraz

f = współczynnik mający zastosowanie do każdego roku sprawozdawczego w okresie tymczasowego traktowania zgodnie z ust. 2.

2. Do dnia 31 grudnia 2025 r. instytucje stosują współczynnik f o wartości równej 1 do obliczenia kwoty A, o której mowa w ust. 1.”;

239) w art. 493 ust. 3 wprowadza się następujące zmiany:

a) lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) obligacje zabezpieczone, o których mowa w art. 129;”;

b) lit. i) otrzymuje brzmienie:

„i) 50 % pozabilansowych akredytyw dokumentowych z koszyka 4 i pozabilansowych niewykorzystanych instrumentów kredytowych z koszyka 3, o których mowa w załączniku I, z pierwotnym terminem zapadalności wynoszącym maksymalnie 1 rok i pod warunkiem uzyskania zgody właściwych organów, 80 % gwarancji innych niż gwarancje kredytowe, które wynikają z przepisów ustawowych lub wykonawczych i które są udzielane ich członkom przez fundusze gwarancji wzajemnych posiadające status instytucji kredytowej;”;

240) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„*Artykuł 494d*

Powrót do stosowania mniej zaawansowanych metod

Na zasadzie odstępstwa od art. 149 instytucja może od … [data wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego] do dnia … [36 miesięcy po dacie wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego] powrócić do stosowania mniej zaawansowanych metod w odniesieniu do jednej lub większej liczby klas ekspozycji, o których mowa w art. 147 ust. 2, jeżeli spełnione są wszystkie poniższe warunki:

a) na dzień … [jeden dzień przed datą wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego] instytucja istniała i posiadała zezwolenie właściwego organu na ujmowanie tych klas ekspozycji zgodnie z metodą IRB;

b) instytucja występuje z wnioskiem w sprawie powrotu do stosowania mniej zaawansowanej metody tylko raz w ciągu tego trzyletniego okresu;

c) wniosku w sprawie powrotu do stosowania mniej zaawansowanej metody nie złożono z zamiarem skorzystania z arbitrażu regulacyjnego;

d) instytucja formalnie powiadomiła właściwy organ o zamiarze powrotu do stosowania mniej zaawansowanej metody w odniesieniu do tych klas ekspozycji co najmniej sześć miesięcy przed faktycznym powrotem do stosowania tej metody;

e) właściwy organ nie wniósł sprzeciwu wobec wniosku instytucji w sprawie powrotu do mniej zaawansowanej metody w terminie trzech miesięcy od otrzymania powiadomienia, o którym mowa w lit. d).";

241) art. 495 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 495
Ujmowanie ekspozycji kapitałowych według metody IRB

1. Na zasadzie odstępstwa od art. 107 ust. 1 instytucje, które otrzymały zezwolenie na stosowanie metody IRB do obliczania kwoty ekspozycji ważonej ryzykiem w odniesieniu do ekspozycji kapitałowych, do dnia 31 grudnia 2029 r. i bez uszczerbku dla art. 495a ust. 3 obliczają kwotę ekspozycji ważonej ryzykiem w odniesieniu do każdej ekspozycji kapitałowej, dla której otrzymały zezwolenie na stosowanie metody IRB, jako wyższą z następujących wartości:

   a) kwotę ekspozycji ważonej ryzykiem obliczoną zgodnie z art. 495a ust. 1 i 2;

   b) kwotę ekspozycji ważonej ryzykiem obliczoną zgodnie z niniejszym rozporządzeniem w brzmieniu mającym zastosowanie w dniu … [jeden dzień przed datą wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego].

2. Zamiast stosowania sposobu ujmowania określonego w ust. 1 instytucje, które otrzymały zezwolenie na stosowanie metody IRB do obliczania kwoty ekspozycji ważonej ryzykiem w odniesieniu do ekspozycji kapitałowych, mogą zdecydować się na stosowanie sposobu ujmowania określonego w art. 133 do wszystkich swoich ekspozycji kapitałowych w dowolnym czasie do dnia 31 grudnia 2029 r.

W przypadku gdy instytucje stosują akapit pierwszy niniejszego ustępu, nie stosuje się art. 495a ust. 1 i 2.

Do celów niniejszego ustępu nie stosuje się warunków powrotu do stosowania mniej zaawansowanych metod określonych w art. 149.

3. Instytucje stosujące sposób ujmowania określony w ust. 1 niniejszego artykułu obliczają kwotę oczekiwanej straty zgodnie z art. 158 ust. 7, 8 lub 9, stosownie do przypadku, w brzmieniu tych ustępów mającym zastosowanie w dniu ... [jeden dzień przed datą wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego], oraz stosują art. 36 ust. 1 lit. d) i art. 62 lit. d), stosownie do przypadku, w brzmieniu tych liter mającym zastosowanie w dniu ... [jeden dzień przed datą wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego], w przypadku gdy kwota ekspozycji ważonej ryzykiem obliczona na mocy ust. 1 lit. b) niniejszego artykułu jest wyższa od kwoty ekspozycji ważonej ryzykiem obliczonej na mocy ust. 1 lit. a) niniejszego artykułu.

4. W przypadku gdy instytucje występują o zezwolenie na stosowanie metody IRB do obliczania kwoty ekspozycji ważonej ryzykiem w odniesieniu do ekspozycji kapitałowych, właściwe organy nie udzielają takiego zezwolenia po dniu 31 grudnia 2024 r. ”;

242) dodaje się artykuły w brzmieniu:

„Artykuł 495a

Rozwiązania przejściowe dotyczące ekspozycji kapitałowych

1. Na zasadzie odstępstwa od sposobu ujmowania określonego w art. 133 ust. 3 ekspozycjom kapitałowym przypisuje się wyższą z następujących wartości: wagę ryzyka mającą zastosowanie w dniu ... [jeden dzień przed datą wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego], ograniczoną do 250 %, lub następujące wagi ryzyka:

   a) 100 % w okresie od dnia 1 stycznia 2025 r. do dnia 31 grudnia 2025 r.;

   b) 130 % w okresie od dnia 1 stycznia 2026 r. do dnia 31 grudnia 2026 r.;

   c) 160 % w okresie od dnia 1 stycznia 2027 r. do dnia 31 grudnia 2027 r.;

   d) 190 % w okresie od dnia 1 stycznia 2028 r. do dnia 31 grudnia 2028 r.;

   e) 220 % w okresie od dnia 1 stycznia 2029 r. do dnia 31 grudnia 2029 r.

2. Na zasadzie odstępstwa od sposobu ujmowania określonego w art. 133 ust. 4 ekspozycjom kapitałowym przypisuje się wyższą z następujących wartości: wagę ryzyka mającą zastosowanie w dniu ... [jeden dzień przed datą wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego] lub następujące wagi ryzyka:

   a) 100 % w okresie od dnia 1 stycznia 2025 r. do dnia 31 grudnia 2025 r.;

b) 160 % w okresie od dnia 1 stycznia 2026 r. do dnia 31 grudnia 2026 r.;

c) 220 % w okresie od dnia 1 stycznia 2027 r. do dnia 31 grudnia 2027 r.;

d) 280 % w okresie od dnia 1 stycznia 2028 r. do dnia 31 grudnia 2028 r.;

e) 340 % w okresie od dnia 1 stycznia 2029 r. do dnia 31 grudnia 2029 r.

3. Na zasadzie odstępstwa od art. 133 instytucje mogą nadal przypisywać tę samą wagę ryzyka, która miała zastosowanie w dniu ... [jeden dzień przed datą wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego] do ekspozycji kapitałowych, w tym części tych ekspozycji nieodliczonych od funduszy własnych zgodnie z art. 471, w brzmieniu tego artykułu mającym zastosowanie w dniu 27 października 2021 r., wobec podmiotów, których były udziałowcami w dniu 27 października 2021 r. od sześciu kolejnych lat i na które wywierają znaczący wpływ lub nad którymi sprawują kontrolę – same lub wraz z siecią, do której te instytucje należą – w rozumieniu dyrektywy 2013/34/UE lub standardów rachunkowości, którym instytucja podlega na mocy rozporządzenia (WE) nr 1606/2002, lub w wyniku podobnej relacji między dowolną osobą fizyczną lub prawną lub siecią instytucji a przedsiębiorstwem, bądź w przypadku gdy instytucja jest uprawniona do wyznaczenia co najmniej jednego członka organu zarządzającego tego podmiotu.

Artykuł 495b

Rozwiązania przejściowe dotyczące ekspozycji związanych z kredytowaniem specjalistycznym

1. Na zasadzie odstępstwa od art. 161 ust. 4 minimalne wartości parametrów wejściowych LGD mające zastosowanie do ekspozycji związanych z kredytowaniem specjalistycznym ujmowanych zgodnie z metodą IRB w przypadku stosowania własnych oszacowań LGD są równe mającym zastosowanie minimalnym wartościom parametrów wejściowych LGD przewidzianym w art. 161 ust. 4, pomnożonym przez następujące współczynniki:

   a) 50 % w okresie od dnia 1 stycznia 2025 r. do dnia 31 grudnia 2027 r.;

   b) 80 % w okresie od dnia 1 stycznia 2028 r. do dnia 31 grudnia 2028 r.;

   c) 100 % w okresie od dnia 1 stycznia 2029 r. do dnia 31 grudnia 2029 r.

2. EUNB przygotowuje sprawozdanie na temat odpowiedniej kalibracji parametrów ryzyka, w tym parametru redukcji wartości, mających zastosowanie do ekspozycji związanych z kredytowaniem specjalistycznym zgodnie z metodą IRB, a w szczególności na temat własnych oszacowań LGD i minimalnych wartości parametrów wejściowych LGD dla każdej konkretnej kategorii ekspozycji związanych z kredytowaniem specjalistycznym, o których mowa w art.147 ust. 8. EUNB uwzględnia w swoim sprawozdaniu w szczególności dane dotyczące średniej liczby przypadków niewykonania zobowiązania i zrealizowanych strat odnotowanych w Unii w odniesieniu do różnych prób instytucji o różnych profilach biznesowych i profilach ryzyka. EUNB zaleca szczególne kalibracje parametrów ryzyka, w tym parametru redukcji wartości, odzwierciedlające specyficzny i odmienny profil ryzyka każdej konkretnej kategorii ekspozycji związanych z kredytowaniem specjalistycznym.

EUNB przedłoży to sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Komisji do dnia ... [24 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego].

Na podstawie tego sprawozdania i z należytym uwzględnieniem odnośnych standardów uzgodnionych na szczeblu międzynarodowym opracowanych przez Bazylejski Komitet Nadzoru Bankowego Komisja w stosownych przypadkach przedłoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wniosek ustawodawczy do dnia 31 grudnia 2027 r.

3. Na zasadzie odstępstwa od art. 122a ust. 3 lit. a) ekspozycjom związanym z kredytowaniem specjalistycznym, o których mowa w tej literze i które nie mają oceny kredytowej sporządzonej przez wyznaczoną ECAI, można do dnia 31 grudnia 2032 r. przypisywać wagę ryzyka w wysokości 80% w przypadku gdy nie stosuje się korekty wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka kredytowego, o której mowa w art. 501a, a ekspozycję uznaje się za ekspozycję wysokiej jakości przy uwzględnieniu wszystkich poniższych kryteriów:

   a) dłużnik może wykonać swoje zobowiązania finansowe nawet w warunkach skrajnych ze względu na obecność następujących elementów:

      (i) adekwatny stosunek ekspozycji do wartości charakteryzujący daną ekspozycję;

      (ii) ostrożny profil spłaty ekspozycji;

(iii) proporcjonalny pozostały okres życia aktywów w momencie całkowitej wypłaty ekspozycji lub, alternatywnie, możliwość skorzystania z dostawcy ochrony o wysokiej zdolności kredytowej;

(iv) niskie ryzyko refinansowania ekspozycji przez dłużnika lub ryzyko to jest odpowiednio ograniczone dzięki proporcjonalnej wartości rezydualnej aktywów lub możliwości skorzystania z dostawcy ochrony o wysokiej wiarygodności kredytowej;

(v) dłużnik podlega ograniczeniom umownym dotyczącym jego działalności i struktury finansowania;

(vi) dłużnik wykorzystuje instrumenty pochodne wyłącznie do celów ograniczenia ryzyka;

(vii) istotne ryzyko operacyjne jest właściwie zarządzane;

b) ustalenia umowne dotyczące aktywów zapewniają kredytodawcom wysoki stopień ochrony, w tym następujące elementy:

(i) kredytodawcy posiadają możliwe do wyegzekwowania na drodze prawnej prawo pierwszeństwa do finansowanych aktywów oraz, w stosownych przypadkach, do generowanego przez nie dochodu;

(ii) istnieją umowne ograniczenia możliwości dokonywania przez dłużnika w stosunku do aktywów jakichkolwiek zmian, które miałyby negatywny wpływ na ich wartość;

(iii) jeżeli składnik aktywów jest w budowie, kredytodawcy posiadają możliwe do wyegzekwowania na drodze prawnej prawo pierwszeństwa do aktywów i dotyczących ich umów o roboty budowlane;

c) finansowane aktywa spełniają wszystkie poniższe normy, co umożliwia ich należytą i skuteczną eksploatację:

(i) technologia i projekt dotyczące aktywów zostały sprawdzone;

(ii) uzyskano wszelkie niezbędne pozwolenia i zezwolenia na eksploatację aktywów;

(iii) jeżeli składnik aktywów jest w budowie, dłużnik dysponuje odpowiednimi zabezpieczeniami dotyczącymi ustalonej specyfikacji, budżetu i daty zakończenia budowy danego składnika aktywów, co obejmuje solidne gwarancje ukończenia lub udział doświadczonego wykonawcy oraz odpowiednie postanowienia umowne dotyczące kar umownych.

4. EUNB przygotowuje sprawozdanie zawierające analizę:

a) zmian tendencji i warunków na rynkach finansowania obiektów w Unii;

b) rzeczywistego poziomu ryzyka ekspozycji związanych z finansowaniem obiektów w całym cyklu koniunkturalnym;

c) wpływu sposobu ujmowania określonego w art. 122a ust. 3 lit. a) na wymogi w zakresie funduszy własnych w odniesieniu do ekspozycji z tytułu finansowania obiektów, bez uwzględnienia art. 465 ust. 1;

d) potrzeby zdefiniowania podkategorii »finansowania obiektów wysokiej jakości« i objęcia tej podkategorii ekspozycji odmiennym traktowaniem ostrożnościowym.

EUNB przedłoży to sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Komisji do dnia 31 grudnia 2030 r.

Na podstawie tego sprawozdania i z należytym uwzględnieniem odnośnych standardów uzgodnionych na szczeblu międzynarodowym opracowanych przez Bazylejski Komitet Nadzoru Bankowego Komisja w stosownych przypadkach przedłoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wniosek ustawodawczy do dnia 31 grudnia 2031 r.

Artykuł 495c

Rozwiązania przejściowe dotyczące ekspozycji z tytułu leasingu w ramach techniki ograniczania ryzyka kredytowego

1. Na zasadzie odstępstwa od art. 230 mającą zastosowanie wartością H_c odpowiadającą »innemu zabezpieczeniu rzeczowemu« dla ekspozycji, o których mowa w art. 199 ust. 7, jeżeli składnik aktywów będący przedmiotem leasingu odpowiada rodzajowi ochrony kredytowej rzeczywistej »inne zabezpieczenie rzeczowe«, jest wartość H_c dla »innego zabezpieczenia rzeczowego« określona w art. 230 ust. 2 tabela 1, pomnożona przez następujące współczynniki:

   a) 50 % w okresie od dnia 1 stycznia 2025 r. do dnia 31 grudnia 2027 r.;

   b) 80 % w okresie od dnia 1 stycznia 2028 r. do dnia 31 grudnia 2028 r.;

   c) 100 % w okresie od dnia 1 stycznia 2029 r. do dnia 31 grudnia 2029 r.

2. EUNB przygotowuje sprawozdanie na temat odpowiednich kalibracji parametrów ryzyka związanych z ekspozycjami z tytułu leasingu zgodnie z metodą IRB oraz wag ryzyka zgodnie z metodą standardową, a w szczególności na temat LGD_S i H_c przewidzianych w art. 230. EUNB uwzględnia w swoim sprawozdaniu w szczególności dane dotyczące średniej liczby przypadków niewykonania zobowiązania i zrealizowanych strat odnotowanych w Unii w odniesieniu do ekspozycji związanych z różnymi rodzajami nieruchomości będących przedmiotem leasingu oraz różnymi rodzajami instytucji, które prowadzą działalność leasingową.

EUNB przedłoży to sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Komisji do dnia ... [36 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego].

Na podstawie tego sprawozdania i z uwzględnieniem odnośnych standardów uzgodnionych na szczeblu międzynarodowym opracowanych przez Bazylejski Komitet Nadzoru Bankowego Komisja w stosownych przypadkach przedłoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wniosek ustawodawczy do dnia 31 grudnia 2028 r.

Artykuł 495d

Rozwiązania przejściowe dotyczące zobowiązań bezwarunkowo odwoływalnych

1. Na zasadzie odstępstwa od art. 111 ust. 2 instytucje obliczają wartość ekspozycji z tytułu pozycji pozabilansowej w formie zobowiązania bezwarunkowo odwoływalnego poprzez pomnożenie wartości procentowej przewidzianej w tym artykule przez następujące współczynniki:

   a) 0 % w okresie od dnia 1 stycznia 2025 r. do dnia 31 grudnia 2029 r.

b) 25 % w okresie od dnia 1 stycznia 2030 r. do dnia 31 grudnia 2030 r.;

c) 50 % w okresie od dnia 1 stycznia 2031 r. do dnia 31 grudnia 2031 r.

d) 75 % w okresie od dnia 1 stycznia 2032 r. do dnia 31 grudnia 2032 r.

2. EUNB przygotowuje sprawozdanie oceniające to, czy obowiązywanie odstępstwa, o którym mowa w ust. 1 lit. a), należy przedłużyć na okres po dniu 31 grudnia 2032 r., oraz określające, w razie potrzeby, warunki, na jakich odstępstwo to należy utrzymać.

Do dnia 31 grudnia 2028 r. EUNB przedłoży to sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Komisji.

Na podstawie tego sprawozdania i z należytym uwzględnieniem odnośnych standardów uzgodnionych na szczeblu międzynarodowym opracowanych przez Bazylejski Komitet Nadzoru Bankowego oraz wpływu tych standardów na stabilność finansową Komisja w stosownych przypadkach przedłoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wniosek ustawodawczy do dnia 31 grudnia 2031 r.

Artykuł 495e
Rozwiązania przejściowe dotyczące sporządzanej przez ECAI oceny kredytowej instytucji

Na zasadzie odstępstwa od art. 138 lit. g) właściwe organy mogą zezwolić instytucjom na dalsze stosowanie, do dnia 31 grudnia 2029 r., oceny kredytowej sporządzanej przez ECAI w odniesieniu do instytucji, w której to ocenie zawarto założenia dotyczące domyślnego wsparcia ze strony rządu.

Artykuł 495f

Rozwiązania przejściowe dotyczące wymogów w zakresie aktualizacji wyceny nieruchomości

Na zasadzie odstępstwa od art. 229 ust. 1 lit. a–d) w przypadku ekspozycji zabezpieczonych nieruchomościami mieszkalnymi lub nieruchomościami komercyjnymi, udzielonych przed dniem 1 stycznia 2025 r., instytucje mogą nadal wyceniać nieruchomość mieszkalną lub nieruchomość komercyjną na poziomie nie wyższym niż wartość rynkowa lub – w państwach członkowskich, które przewidziały w przepisach ustawowych lub wykonawczych surowe kryteria oceny bankowo-hipotecznej wartości nieruchomości – nie wyższym niż bankowo-hipoteczna wartość tej nieruchomości, do dnia, w którym zgodnie z art. 208 ust. 3 wymagana jest weryfikacja wartości nieruchomości, lub do dnia 31 grudnia 2027 r., w zależności od tego, która z tych dat będzie wcześniejsza.

Artykuł 495g

Rozwiązania przejściowe dotyczące niektórych systemów gwarancji publicznych

Na zasadzie odstępstwa od art. 183 ust. 1 i art. 213 ust. 1 gwarancję, która może zostać unieważniona w przypadku oszustwa ze strony dłużnika lub której zakres ochrony kredytowej może zostać w takim przypadku zmniejszony, uznaje się za spełniającą wymogi, o których mowa w art. 183 ust. 1 lit. d) i w art. 213 ust. 1 lit. c), jeżeli gwarancja ta została udzielona przez podmiot, o którym mowa w art. 214 ust. 2 lit. a), nie później niż w dniu 31 grudnia 2024 r.

Artykuł 495h

Rozwiązania przejściowe dotyczące stosowania alternatywnej metody modeli wewnętrznych z tytułu ryzyka rynkowego

Na zasadzie odstępstwa od art. 325az ust. 2 lit. d) instytucje mogą, do dnia 1 stycznia 2026 r., stosować alternatywną metodę modeli wewnętrznych do obliczania swoich wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego w odniesieniu do jednostek odpowiadających za handel, które nie spełniają wymogów ustanowionych w art. 325bg.”;

243) w art. 500 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

(i) akapit pierwszy lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) daty zbycia ekspozycji, których dotyczy niewykonanie zobowiązania, przypadają po dniu 23 listopada 2016 r., ale nie później niż dnia 31 grudnia 2024 r.;”;

(ii) akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Korekty, o której mowa w akapicie pierwszym, można dokonać wyłącznie do dnia 31 grudnia 2024 r., a jej skutki mogą trwać dopóty, dopóki odpowiadające im ekspozycje są ujęte we własnych oszacowaniach LGD danej instytucji.”;

b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„3. Do dnia 31 grudnia 2026 r., a następnie co dwa lata, Komisja ocenia, czy poziom ekspozycji, których dotyczy niewykonanie zobowiązania, w bilansach instytucji wzrósł znacznie, czy oczekuje się znacznego pogorszenia jakości aktywów instytucji oraz czy stopień rozwoju wtórnych rynków ekspozycji, których dotyczy niewykonanie zobowiązania, nie jest odpowiedni dla zapewnienia efektywnego zbycia tych ekspozycji przez instytucje, także z uwzględnieniem zmian regulacyjnych w zakresie sekurytyzacji.

Komisja poddaje przeglądowi adekwatność odstępstwa określonego w ust. 1 oraz, w stosownych przypadkach, przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wniosek ustawodawczy w celu przedłużenia obowiązywania, ponownego wprowadzenia lub zmiany, stosownie do potrzeb, korekty przewidzianej w niniejszym artykule.”;

244) w art. 500a wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Na zasadzie odstępstwa od art. 114 ust. 2, do dnia 31 grudnia 2026 r., w odniesieniu do ekspozycji wobec rządów centralnych i banków centralnych państw członkowskich, w przypadku gdy ekspozycje te są denominowane i finansowane w walucie krajowej innego państwa członkowskiego, stosuje się następujące przepisy:

a) do dnia 31 grudnia 2024 r. waga ryzyka stosowana do wartości ekspozycji wynosi 0 % wagi ryzyka przypisanej tym ekspozycjom zgodnie z art. 114 ust. 2;

b) w 2025 r. waga ryzyka stosowana do wartości ekspozycji wynosi 20 % wagi ryzyka przypisanej tym ekspozycjom zgodnie z art. 114 ust. 2;

c) w 2026 r. waga ryzyka stosowana do wartości ekspozycji wynosi 50 % wagi ryzyka przypisanej tym ekspozycjom zgodnie z art. 114 ust. 2.”;

b) w ust. 2 lit. a), b) i c) otrzymują brzmienie:

„a) 100 % kapitału Tier I instytucji do dnia 31 grudnia 2025 r.;

b) 75 % kapitału Tier I instytucji między 1 stycznia a 31 grudnia 2026 r.;

c) 50 % kapitału Tier I instytucji między 1 stycznia a 31 grudnia 2027 r.”;

245) art. 500c otrzymuje brzmienie:

„*Artykuł 500c*
Wyłączenie przekroczeń z obliczania dodajnika weryfikacji historycznej w związku z pandemią COVID-19

Na zasadzie odstępstwa od art. 325bf, właściwe organy mogą, w wyjątkowych okolicznościach i w indywidualnych przypadkach, zezwolić instytucjom na wyłączenie przekroczeń, wykazanych przez instytucję w oparciu o weryfikację historyczną hipotetycznych lub rzeczywistych zmian, przy obliczeniu dodajnika określonego w art. 325bf, pod warunkiem że przekroczenia te nie wynikają z braków w modelu wewnętrznym oraz pod warunkiem że miały miejsce w okresie od dnia 1 stycznia 2020 r. do dnia 31 grudnia 2021 r.”;

246) art. 501 ust. 2 lit. a) i b) otrzymują brzmienie:

„a) ekspozycję wobec MŚP uwzględnia się w kategorii detalicznej albo kategorii dotyczącej przedsiębiorstw, bądź kategorii ekspozycji zabezpieczonych hipotekami na nieruchomościach, jednak z wyłączeniem ekspozycji ADC;”;

b) termin »MŚP« ma znaczenie określone w art. 5 pkt 9;”;

247) w art. 501a ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

a) lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) ekspozycja jest zaklasyfikowana do kategorii ekspozycji, o której mowa w art. 112 lit. g) lub do dowolnej z kategorii ekspozycji, o których mowa w art. 147 ust. 2 lit. c) ppkt (i), (ii) lub (iii), z wyłączeniem ekspozycji, których dotyczy niewykonanie zobowiązania;”; ”;

b) lit. f) otrzymuje brzmienie:

„f) ryzyko refinansowania dłużnika jest niskie lub jest odpowiednio ograniczone, z uwzględnieniem wszelkich subsydiów, dotacji lub finansowania zapewnionych przez co najmniej jeden z podmiotów wymienionych w ust. 2 lit. b) ppkt (i) oraz (ii);”;

c) lit. o) otrzymuje brzmienie:

„o) w odniesieniu do ekspozycji utworzonych po dniu 1 stycznia 2025 r. dłużnik przeprowadził ocenę wykazującą, że finansowane aktywa pozytywnie przyczyniają się do realizacji co najmniej jednego z celów środowiskowych określonych w art. 9 rozporządzenia (UE) 2020/852 i nie wyrządzają znaczącej szkody pozostałym celom określonym w tym artykule, lub w przypadku gdy aktywa objęte finansowaniem nie wyrządzają znaczącej szkody żadnemu z celów środowiskowych określonych w tym artykule.”;

248) art. 501c otrzymuje brzmienie:

„*Artykuł 501c*
Traktowanie ostrożnościowe ekspozycji na czynniki środowiskowe lub społeczne

1. EUNB, po konsultacji z ERRS, ocenia – na podstawie dostępnych danych – czy należy dostosować specjalny ostrożnościowy sposób traktowania ekspozycji związanych z aktywami lub zobowiązaniami podatnymi na wpływ czynników środowiskowych lub społecznych. EUNB ocenia w szczególności:

a) dostępność i osiągalność wiarygodnych i spójnych danych ESG dla każdej kategorii ekspozycji określonej zgodnie z częścią trzecią tytuł II;

b) w porozumieniu z EUNUiPPE – wykonalność wprowadzenia standardowej metodyki w celu identyfikacji i kwalifikowania ekspozycji, w odniesieniu do każdej kategorii ekspozycji określonej zgodnie z częścią trzecią tytuł II, w oparciu o wspólny zestaw zasad klasyfikacji ryzyka ESG, z wykorzystaniem informacji na temat wskaźników ryzyka przejścia i ryzyka fizycznego udostępnionych za pośrednictwem przyjętych w Unii ram ujawniania informacji na temat zrównoważoności oraz, o ile są one dostępne na szczeblu międzynarodowym, wytycznych i wniosków będących wynikiem nadzorczych testów warunków skrajnych lub analizy scenariuszy ryzyk finansowych związanych z klimatem przeprowadzonych przez EUNB lub właściwe organy, a także, jeżeli odpowiednio odzwierciedla on ryzyka ESG – stosownego wyniku ESG ratingu ryzyka kredytowego przez wyznaczoną ECAI;

c) rzeczywisty poziom ryzyka ekspozycji związanych z aktywami i działalnością podatnymi na wpływ czynników środowiskowych lub społecznych w porównaniu z poziomem ryzyka innych ekspozycji oraz ewentualne dodatkowe i bardziej kompleksowe zmiany ram, które należy rozważyć, z uwzględnieniem zmian uzgodnionych na szczeblu międzynarodowym przez Bazylejski Komitet Nadzoru Bankowego;

d) potencjalne krótko-, średnio- i długoterminowe skutki dostosowanego specjalnego ostrożnościowego sposobu traktowania ekspozycji związanych z aktywami i działalnością podatnymi na wpływ czynników środowiskowych lub społecznych na stabilność finansową i akcję kredytową banków w Unii;

e) ukierunkowane usprawnienia, które można by rozważyć w obecnych ramach ostrożnościowych.

2. EUNB przedłoży kolejne sprawozdania ze swoich ustaleń Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Komisji w następujących terminach:

a) do dnia ... [data wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego] w odniesieniu do ocen wymaganych na mocy ust. 1 lit. e);

b) do dnia 31 grudnia 2024 r. w odniesieniu do ocen wymaganych na mocy ust. 1 lit. a) i b);

c) do dnia 31 grudnia 2025 r. w odniesieniu do ocen wymaganych na mocy ust. 1 lit. c) i d).

Na podstawie tych sprawozdań Komisja w stosownych przypadkach przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wniosek ustawodawczy do dnia 31 grudnia 2026 r.”;

249) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„*Artykuł 501d*

Przepisy przejściowe dotyczące traktowania ostrożnościowego kryptoaktywów

1. Do dnia 30 czerwca 2025 r. Komisja, w stosownym przypadku, przedłoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wniosek ustawodawczy w celu wprowadzenia specjalnego ostrożnościowego traktowania ekspozycji na kryptoaktywa, z uwzględnieniem standardów międzynarodowych i rozporządzenia (UE) 2023/1114. Ten wniosek ustawodawczy musi zawierać następujące elementy:

   a) kryteria klasyfikacji kryptoaktywów do poszczególnych kategorii kryptoaktywów w oparciu o ich charakterystykę ryzyka i zgodność z określonymi warunkami;

   b) szczególne wymogi w zakresie funduszy własnych w odniesieniu do wszystkich ryzyk związanych z różnymi kryptoaktywami;

   c) zagregowany limit ekspozycji na określone rodzaje kryptoaktywów;

   d) szczególne wymogi dotyczące wskaźnika dźwigni dla ekspozycji na kryptoaktywa;

   e) szczególne uprawnienia nadzorcze w odniesieniu do klasyfikacji ekspozycji na kryptoaktywa, ich monitorowania i obliczania odnośnych wymogów w zakresie funduszy własnych;

f) szczególne wymogi dotyczące płynności w odniesieniu do ekspozycji na kryptoaktywa;

g) wymogi dotyczące ujawniania informacji i sprawozdawczości.

2. Do dnia rozpoczęcia stosowania aktu ustawodawczego, o którym mowa w ust. 1, instytucje obliczają swoje wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ekspozycji na kryptoaktywa w następujący sposób:

a) ekspozycje na kryptoaktywa z tytułu tokenizowanych aktywów tradycyjnych traktuje się jako ekspozycje na reprezentowane przez nie aktywa tradycyjne;

b) ekspozycjom na tokeny powiązane z aktywami, których emitenci spełniają wymogi rozporządzenia (UE) 2023/1114 i które są powiązane z co najmniej jednym składnikiem aktywów tradycyjnych przypisuje się wagę ryzyka równą 250%;

c) ekspozycjom na kryptoaktywa inne niż te, o których mowa w lit. a) i b), przypisuje się wagę ryzyka równą 1250%.

Na zasadzie odstępstwa od akapitu pierwszego lit. a) ekspozycje na kryptoaktywa z tytułu tokenizowanych aktywów tradycyjnych, których wartości zależą od wszelkich innych kryptoaktywów, przypisuje się do lit. c)

3. Wartość łącznej ekspozycji instytucji na kryptoaktywa inne niż te, o których mowa w ust. 1 lit. a) i b), nie może przekraczać 1 % kapitału Tier I instytucji.

4. Instytucja, która przekroczy limit określony w ust. 3, niezwłocznie powiadamia właściwy organ o naruszeniu i wykazuje w sposób zadowalający właściwy organ szybki powrót do stanu zgodności.

5. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych, aby określić elementy techniczne niezbędne instytucjom do obliczenia wymogów w zakresie funduszy własnych zgodnie z metodami określonymi w ust. 2 lit. b) i c), w tym sposób obliczania wartości ekspozycji i sposób agregowania ekspozycji krótkich i długich do celów ust. 2 i 3.

   Przy opracowywaniu tych projektów regulacyjnych standardów technicznych EUNB uwzględnia odnośne standardy uzgodnione na szczeblu międzynarodowym opracowane przez Bazylejski Komitet Nadzoru Bankowego, jak również istniejące zezwolenia w Unii na mocy rozporządzenie (UE) 2023/1114.

   EUNB przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia … [12 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego].

Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

6. Do celów obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ekspozycji na kryptoaktywa instytucje nie stosują odliczenia, o którym mowa w art. 36 ust. 1 lit. b).";

250) art. 505 i 506 otrzymują brzmienie:

„*Artykuł 505*
Przegląd finansowania rolnictwa

1. Do dnia 31 grudnia 2030 r. EUNB sporządzi sprawozdanie na temat wpływu wymogów niniejszego rozporządzenia na finansowanie rolnictwa, w tym na temat:

   a) adekwatności specjalnej wagi ryzyka dla wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka kredytowego obliczonych zgodnie z częścią trzecią tytuł II w odniesieniu do ekspozycji wobec przedsiębiorstwa rolnego;

   b) w stosownych przypadkach, uzasadnionych ostrożnościowo kryteriów stosowania takiej specjalnej wagi ryzyka, w tym praktyk rolniczych, a także włączenia ekspozycji do kategorii ekspozycji wobec przedsiębiorstw, ekspozycji detalicznych lub ekspozycji zabezpieczonych hipotekami na nieruchomościach;

c) dostosowania do strategii »od pola do stołu« określonej w komunikacie Komisji z dnia 20 maja 2020 r. pt. »Strategia »od pola do stołu« na rzecz sprawiedliwego, zdrowego i przyjaznego dla środowiska systemu żywnościowego« i odnośnych skutków środowiskowych w rozumieniu rozporządzenia (UE) 2020/852, w szczególności do wskaźników gromadzonych w ramach unijnej sieci danych rachunkowych gospodarstw rolnych, ze wskazaniem wyników dotyczących wkładu w zakresie:

(i) emisji gazów cieplarnianych netto na hektar;

(ii) zużycia pestycydów i nawozów na hektar;

(iii) wskaźników efektywności minerałów w glebie, w tym węgla, amoniaku, fosfatów i azotu na hektar;

(iv) efektywności korzystania z zasobów wodnych;

(v) potwierdzenia pozytywnego wpływu na wskaźniki, o których mowa w ppkt (i)–(iv) niniejszej litery, za pomocą logo produkcji ekologicznej Unii Europejskiej, o którym mowa w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/848*.

2. Uwzględniając sprawozdanie EUNB, o którym mowa w ust. 1, Komisja przedkłada sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie. W stosownych przypadkach sprawozdaniu towarzyszy wniosek ustawodawczy zmieniający niniejsze rozporządzenie w celu złagodzenia jego negatywnego wpływu na finansowanie rolnictwa.

3. Do dnia 31 grudnia 2027 r. EUNB sporządzi również sprawozdanie śródokresowe dotyczące wpływu wymogów niniejszego rozporządzenia na finansowanie rolnictwa.

Artykuł 506

Ryzyko kredytowe – ubezpieczenie kredytu

Do dnia 30 czerwca 2024 r. EUNB, w ścisłej współpracy z EUNUiPPE, przedłoży Komisji sprawozdanie na temat kwalifikowalności i stosowania ubezpieczenia kredytu jako techniki ograniczania ryzyka kredytowego, w tym na temat:

a) adekwatności powiązanych parametrów ryzyka, o których mowa w części trzeciej tytuł II rozdziały 3 i 4;

b) analizy rzeczywistego i odnotowanego poziomu ryzyka ekspozycji związanych z ryzykiem kredytowym, w przypadku gdy ubezpieczenie kredytu uznano za technikę ograniczania ryzyka kredytowego;

c) spójność wymogów w zakresie funduszy własnych określonych w niniejszym rozporządzeniu z wynikami analizy przeprowadzonej na podstawie lit. a) i b).

Na podstawie tego sprawozdania Komisja w stosownych przypadkach przedłoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie do dnia 31 grudnia 2024 r. wniosek ustawodawczy w celu zmiany sposobu ujmowania mającego zastosowanie do ubezpieczenia kredytu, o którym mowa w części trzeciej tytuł II.

---

* Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/848 z dnia 30 maja 2018 r. w sprawie produkcji ekologicznej i znakowania produktów ekologicznych i uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 834/2007 (Dz.U. L 150 z 14.6.2018, s. 1).”;

251) dodaje się artykuły w brzmieniu:

„*Artykuł 506c*

Ryzyko kredytowe – współzależność między redukcjami kapitału podstawowego Tier I a parametrami ryzyka kredytowego

Do dnia 31 grudnia 2026 r. EUNB przedłoży Komisji sprawozdanie na temat spójności między bieżącym pomiarem ryzyka kredytowego a poszczególnymi parametrami ryzyka kredytowego oraz na temat sposobu ujmowania wszelkich korekt do celów obliczania niedoboru według metody IRB lub nadwyżki według metody IRB, o których mowa w art. 159, a także na temat ich spójności z określaniem wartości ekspozycji zgodnie z art. 166 oraz z oszacowaniem LGD.

W sprawozdaniu tym uwzględnia się maksymalną możliwą stratę ekonomiczną wynikającą ze zdarzenia niewykonania zobowiązania wraz z osiągniętym pokryciem w postaci redukcji kapitału podstawowego Tier I, biorąc pod uwagę wszelkie księgowe redukcje kapitału podstawowego Tier I, w tym z tytułu oczekiwanych strat kredytowych lub korekt wartości godziwej, oraz wszelkie dyskonta z tytułu otrzymanych ekspozycji, a także ich wpływ na odliczenia regulacyjne.

Artykuł 506d

Traktowanie ostrożnościowe sekurytyzacji

1 Do dnia 31 grudnia 2026 r. EUNB, w ścisłej współpracy z EUNGiPW, przedstawia Komisji sprawozdanie dotyczące traktowania ostrożnościowego transakcji sekurytyzacyjnych, wraz z rozróżnieniem między różnymi rodzajami sekurytyzacji, w tym sekurytyzacją syntetyczną, między jednostkami inicjującymi a inwestorami oraz między transakcjami STS a transakcjami innymi niż STS.

2. W szczególności EUNB monitoruje stosowanie rozwiązania przejściowego, o którym mowa w art. 465 ust. 13, oraz ocenia, w jakim stopniu stosowanie minimalnego progu kapitałowego do ekspozycji sekurytyzacyjnych wpłynęłoby na redukcję kapitału uzyskaną przez instytucje inicjujące w transakcjach, w odniesieniu do których uznano przeniesienie istotnej części ryzyka, nadmiernie obniżyłoby wskaźnik wrażliwości na ryzyko i wpłynęłoby na rentowność nowych transakcji sekurytyzacyjnych. W takich przypadkach obniżenia wskaźników wrażliwości na ryzyko EUNB może rozważyć zaproponowanie ponownej kalibracji w dół współczynników braku neutralności dla transakcji, w odniesieniu do których uznano przeniesienie istotnej części ryzyka. EUNB ocenia również adekwatność współczynników braku neutralności zarówno w ramach metody SEC-SA, jak i SEC-IRBA, biorąc pod uwagę historyczne wyniki kredytowe transakcji sekurytyzacyjnych w Unii oraz ograniczone ryzyko modelu i ryzyko agencyjne ram sekurytyzacji.

3. Na podstawie sprawozdania, o którym mowa w ust. 1 i z uwzględnieniem odnośnych standardów uzgodnionych na szczeblu międzynarodowym opracowanych przez Bazylejski Komitet Nadzoru Bankowego Komisja w stosownych przypadkach przedłoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wniosek ustawodawczy do dnia 31 grudnia 2027 r.

Artykuł 506e

Uznawanie ochrony kredytowej nierzeczywistej mającej pułap górny lub dolny

1. Do dnia … [24 miesiące od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego] EUNB przedłoży Komisji sprawozdanie na temat następujących kwestii:

   a) warunków, które muszą spełniać gwarancje z górnymi lub dolnymi pułapami określonymi na poziomie portfela ekspozycji (zwane dalej „gwarancjami portfelowymi"), aby kwalifikować się jako sekurytyzacja;

   b) traktowania regulacyjnego mającego zastosowanie zgodnie z częścią trzecią tytuł II rozdział 4 do gwarancji portfelowych, jeżeli gwarancje te nie kwalifikują się jako sekurytyzacja;

   c) stosowania wymogów określonych w części trzeciej tytuł II rozdział 5 niniejszego rozporządzenia i w rozdziale 2 rozporządzenia (UE) 2017/2402 w odniesieniu do gwarancji portfelowych, jeżeli gwarancje te kwalifikują się jako sekurytyzacja;

   d) stosowania art. 234 w odniesieniu do pojedynczych gwarancji, które prowadzą do podziału na transze.

2. W sprawozdaniu, o którym mowa w ust. 1, EUNB ocenia w szczególności następujące elementy:

a) w odniesieniu do ust. 1 lit. a) – warunki, na jakich gwarancje portfelowe skutkują transferem ryzyka podzielonym na transze;

b) w odniesieniu do ust. 1 lit. b):

(i) stosowne kryteria uznawania takich gwarancji portfelowych zgodnie z częścią trzecią tytuł II rozdział 4;

(ii) stosowanie wymogów określonych w części trzeciej tytuł IV rozdział 4;

c) w odniesieniu do ust. 1 lit. d) – stosowanie wymogów określonych w rozdziale 2 rozporządzenia (UE) 2017/2402 oraz w części trzeciej tytuł II rozdział 5 niniejszego rozporządzenia.

Na podstawie tego sprawozdania Komisja w stosownym przypadku przedłoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie do dnia 31 grudnia 2027 r. wniosek ustawodawczy.

Artykuł 506f

Traktowanie ostrożnościowe transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych

Do dnia ... [24 miesiące od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego] EUNB przedłoży Komisji sprawozdanie na temat wpływu nowych ram dotyczących transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych pod względem wymogów w zakresie funduszy własnych przypisanych odpowiednim transakcjom finansowanym z użyciem papierów wartościowych, które z natury mają charakter bardzo krótkoterminowy, ze szczególnym uwzględnieniem ich ewentualnego wpływu na rynki państwowych instrumentów dłużnych pod względem zdolności do pełnienia funkcji animatora rynku i kosztu.

EUNB ocenia, czy ponowna kalibracja powiązanych wag ryzyka w metodzie standardowej jest właściwa, biorąc pod uwagę powiązane ryzyka w odniesieniu do krótkich terminów zapadalności, zwłaszcza w przypadku rezydualnych terminów zapadalności poniżej jednego roku.

Na podstawie tego sprawozdania Komisja w stosownym przypadku przedłoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie do dnia 31 grudnia 2027 r. wniosek ustawodawczy.”;

252) w art. 514 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„2. Na podstawie sprawozdania EUNB, o którym mowa w ust. 1, i z należytym uwzględnieniem wdrażania w państwach trzecich standardów uzgodnionych na szczeblu międzynarodowym opracowanych przez Bazylejski Komitet Nadzoru Bankowego Komisja w stosownych przypadkach przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wniosek ustawodawczy w celu zmiany metod określonych w części trzeciej tytuł II rozdział 6 sekcje 3, 4 i 5.”;

253) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„*Artykuł 518c*
Przegląd ram dotyczących wymogów ostrożnościowych

Do dnia 31 grudnia 2028 r. Komisja oceni, w ścisłej współpracy z EUNB i EBC, ogólną sytuację systemu bankowego na jednolitym rynku oraz przedstawi Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie na temat adekwatności unijnych ram regulacyjnych i nadzorczych dotyczących bankowości.

Sprawozdanie to będzie zawierać podsumowanie reform sektora bankowego, które miały miejsce po wielkim kryzysie finansowym, oraz ocenę tego, czy zapewniają one odpowiedni poziom ochrony deponentów i chronią stabilność finansową na szczeblu państw członkowskich, unii bankowej i Unii.

W sprawozdaniu tym uwzględnione zostaną również wszystkie wymiary unii bankowej, a także wdrożenie minimalnego progu kapitałowego jako części wymogów kapitałowych i wymogów dotyczących płynności w bardziej ogólnym ujęciu. W tym względzie Komisja należycie bierze pod uwagę odpowiednie oświadczenia i konkluzje dotyczące unii bankowej wydane zarówno przez Parlament Europejski, jak i Radę Europejską.”;

254) dodaje się artykuły w brzmieniu:

„*Artykuł 519d*

Ramy dotyczące minimalnych dolnych pułapów redukcji wartości w odniesieniu do transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych

1. Do dnia ... [30 miesięcy po dacie wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego] EUNB, w ścisłej współpracy z EUNGiPW, przedłoży Komisji sprawozdanie na temat adekwatności wdrożenia w prawie Unii ram dotyczących minimalnych dolnych pułapów redukcji wartości w odniesieniu do transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych w celu przeciwdziałania potencjalnemu narastaniu dźwigni finansowej poza sektorem bankowym.

2. W sprawozdaniu, o którym mowa w ust. 1, uwzględnia się wszystkie poniższe informacje:

   a) stopień wykorzystania dźwigni finansowej poza systemem bankowym w Unii oraz zakres, w jakim ramy dotyczące minimalnych dolnych pułapów redukcji wartości mogłyby zmniejszyć tę dźwignię, jeżeli stałaby się ona nadmierna;

   b) istotność transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych będących w posiadaniu instytucji w Unii i podlegających ramom dotyczącym minimalnych dolnych pułapów redukcji wartości, w tym podział tych transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych, które nie spełniają minimalnych dolnych pułapów redukcji wartości;

c) szacunkowe skutki ram dotyczących minimalnych dolnych pułapów redukcji wartości dla instytucji w Unii w ramach dwóch metod wdrażania zalecanych przez Radę Stabilności Finansowej, tj. regulacji rynku lub wprowadzenia surowszego wymogu w zakresie funduszy własnych na mocy niniejszego rozporządzenia, przy założeniu scenariusza, w którym instytucje w Unii nie dostosowują redukcji wartości swoich transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych w celu zastosowania się do minimalnych dolnych pułapów redukcji wartości, oraz szacunkowe skutki ram dotyczących minimalnych dolnych pułapów redukcji wartości w ramach scenariusza alternatywnego, w którym instytucje w Unii dostosowują te redukcje wartości w celu zastosowania się do minimalnych dolnych pułapów redukcji wartości;

d) główne czynniki leżące u podstaw tych szacunkowych skutków, jak również potencjalne niezamierzone konsekwencje wprowadzenia ram dotyczących minimalnych dolnych pułapów redukcji wartości dla funkcjonowania rynków transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych w Unii;

e) metodę wdrożenia, która byłaby najskuteczniejsza z punktu widzenia realizacji celów regulacyjnych ram dotyczących minimalnych dolnych pułapów redukcji wartości, w świetle kwestii, o których mowa w lit. a)–d), i z uwzględnieniem równych warunków działania w całym sektorze finansowym w Unii.

3. Na podstawie sprawozdania, o którym mowa w ust. 1, i z należytym uwzględnieniem zalecenia Rady Stabilności Finansowej w sprawie wdrożenia ram dotyczących minimalnych dolnych pułapów redukcji wartości w odniesieniu do transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych, jak również odnośnych standardów uzgodnionych na szczeblu międzynarodowym opracowanych przez Bazylejski Komitet Nadzoru Bankowego Komisja w stosownych przypadkach przedłoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wniosek ustawodawczy do dnia ... [42 miesiące po dacie wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego].

Artykuł 519e
Ryzyko operacyjne

Do dnia … [42 miesiące od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego] EUNB przedłoży Komisji sprawozdanie na temat następujących kwestii:

a) stosowania ubezpieczeń w kontekście obliczania wymogu w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka operacyjnego;

b) kwestii tego, czy ujmowanie kwot odzyskanych z ubezpieczenia mogłoby prowadzić do arbitrażu regulacyjnego za sprawą zmniejszenia rocznej straty wynikłej z ryzyka operacyjnego bez współmiernego zmniejszenia rzeczywistej ekspozycji z tytułu straty operacyjnej;

c) kwestii tego, czy ujmowanie kwot odzyskanych z ubezpieczenia ma inny wpływ na odpowiednie pokrycie powtarzających się strat i potencjalnych strat wynikających ze zdarzeń skrajnych;

d) dostępności i jakości danych wykorzystywanych przez instytucje przy obliczaniu wymogu w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka operacyjnego.

Na podstawie tego sprawozdania Komisja w stosownym przypadku przedłoży wniosek ustawodawczy Parlamentowi Europejskiemu i Radzie do dnia … [54 miesiące od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego];

Artykuł 519f
Proporcjonalność

EUNB sporządzi sprawozdanie oceniające ogólne ramy ostrożnościowe dla małych i niezłożonych instytucji, w szczególności:

a) oceniające te wymogi również w odniesieniu do grup bankowych i konkretnych modeli biznesowych;

b) uwzględniające znaczenie małych i niezłożonych instytucji na poziomie instytucji i według regionów dla utrzymania stabilności finansowej i udzielania kredytów w społecznościach lokalnych.

Rozważając warianty zmian w ramach ostrożnościowych, EUNB opiera się na nadrzędnej zasadzie, zgodnie z którą wszelkie uproszczone wymogi mają być ostrożniejsze.

Do dnia 31 grudnia 2027 r. EUNB przedłoży to sprawozdanie Komisji.”;

255) załącznik I zastępuje się tekstem znajdującym się w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Wejście w życie i stosowanie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 stycznia 2025 r.

Następujące punkty art. 1 niniejszego rozporządzenia stosuje się jednak od dnia ... [data wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego]: pkt 1 lit. a) ppkt (iv); pkt 1 lit. b); pkt 2, 3 i 4; pkt 6 lit. f); pkt 8 lit. c); pkt 11 dotyczący art. 34 ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 575/2013; pkt 30 lit. d); pkt 34 dotyczący art. 104 ust. 9 rozporządzenia (UE) nr 575/2013; pkt 35 lit. a); pkt 37 dotyczący art. 104c ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 575/2013; pkt 42 dotyczący art. 111 ust. 8 rozporządzenia (UE) nr 575/2013; pkt 52 dotyczący art. 122a ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 575/2013; pkt 53) dotyczący art. 123 ust. 1 akapit trzeci rozporządzenia (UE) nr 575/2013; pkt 55) dotyczący art. 124 ust. 11, 12 i 14 rozporządzenia (UE) nr 575/2013; pkt 56) dotyczący art. 126a ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 575/2013; pkt 57) i 65); pkt 70 lit. c) dotyczący art. 143 ust. 5 rozporządzenia (UE) nr 575/2013; pkt 71 lit. b); pkt 72 lit. i); pkt 75 lit. d); pkt 78 lit. e); pkt 81; pkt 98 lit. b); pkt 102 lit. d); pkt 104 lit. c); pkt 105 lit. c); pkt 106 lit. e); pkt 135 lit. c); pkt 152 lit. b) ppkt (ii); pkt 155 dotyczący art. 314 ust. 9 i 10, art. 315 ust. 3, art. 316 ust. 3, art. 317 ust. 9 i 10, art. 320 ust. 3, art. 321 ust. 2 i art. 323 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 575/2013; pkt 156 lit. b); pkt 159 lit. c) dotyczący art. 325c ust. 8 rozporządzenia (UE) nr 575/2013; pkt (160) lit. c) dotyczący art. 325j ust. 7 rozporządzenia (UE) nr 575/2013; pkt (164) lit. b); pkt (178) lit. e); pkt (180); pkt (182) lit. d); pkt (183) lit. c); pkt (184) lit. b) ppkt (iii); pkt (198) lit. c); pkt (201) dotyczący art. 383a ust. 4 i 5 rozporządzenia (UE) nr 575/2013; pkt 204; pkt 205 lit. b) ppkt (i); pkt 214 lit. a) i c); pkt 222 i 223; pkt 229 dotyczący art. 449a ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 575/2013; pkt 232, 235, 236 i 238; pkt 239 lit. a); pkt 242 dotyczący art. 495b ust. 2 i 4 oraz art. 495c ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 575/2013; pkt 243, 244, 248 i 249; pkt 250 dotyczący art. 506 rozporządzenia (UE) nr 575/2013; pkt 251 dotyczący art. 506e i 506f rozporządzenia (UE) nr 575/2013; pkt 252, 253 i 254.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w …

W imieniu Parlamentu Europejskiego	*W imieniu Rady*
Przewodnicząca	*Przewodniczący / Przewodnicząca*

ZAŁĄCZNIK

„ZAŁĄCZNIK I

Klasyfikacja pozycji pozabilansowych

Koszyk	Pozycje	
1	a)	Kredytowe instrumenty pochodne i ogólne gwarancje pokrycia zadłużenia, w tym akredytywy „standby” służące jako gwarancje finansowe dla kredytów i papierów wartościowych, oraz akcepty, w tym adnotacje o charakterze akceptów, jak również wszelkie inne bezpośrednie substytuty kredytu;
	b)	Umowy sprzedaży i odkupu oraz sprzedaż aktywów z regresem, w przypadku gdy ryzyko kredytowe pozostaje po stronie instytucji;
	c)	Papiery wartościowe będące przedmiotem pożyczki udzielonej przez instytucję lub papiery wartościowe wniesione przez instytucję jako zabezpieczenie, w tym przypadki, w których wspomniane operacje wynikają z transakcji typu repo;
	d)	Terminowe transakcje kupna aktywów, depozyty terminowe typu forward oraz częściowo opłacone akcje i papiery wartościowe, które stanowią zobowiązania z pewnym wykorzystaniem środków;
	e)	Pozycje pozabilansowe stanowiące substytut kredytu, jeżeli nie zostały wyraźnie ujęte w żadnej innej kategorii;
	f)	Inne pozycje pozabilansowe obarczone podobnym ryzykiem, o których powiadomiono EUNB.
2	a)	Programy gwarancji emisji krótkoterminowych (NIF) i odnawialne gwarancje emisji (RUF), niezależnie od terminu zapadalności instrumentu bazowego;
	b)	Gwarancje należytego wykonania umowy, gwarancje przetargowe, gwarancje i akredytywy typu „standby” związane z konkretnymi transakcjami i podobne pozycje warunkowe związane z transakcjami, z wyłączeniem pozycji pozabilansowych związanych z finansowaniem handlu, o których mowa w koszyku 4;
	c)	Inne pozycje pozabilansowe obarczone podobnym ryzykiem, o których powiadomiono EUNB.

Koszyk	Pozycje
3	a) Niewykorzystana kwota zobowiązań, niezależnie od terminu zapadalności instrumentu bazowego, chyba że należą one do innej kategorii; b) Inne pozycje pozabilansowe obarczone podobnym ryzykiem, o których powiadomiono EUNB.
4	a) Pozabilansowe pozycje finansowania handlu: (i) gwarancje, w tym gwarancje przetargowe i zabezpieczenia należytego wykonania umowy oraz związane z nimi gwarancja zwrotu zaliczki i gwarancja na zastąpienie kwot zatrzymanych, oraz gwarancje niemające charakteru substytutu kredytu; (ii) nieodwołalne akredytywy zabezpieczające niemające charakteru substytutu kredytu; (iii) krótkoterminowe samospłacające się akredytywy handlowe wynikające z przepływu towarów, w szczególności akredytywy dokumentowe zabezpieczone przesyłanymi towarami, których dana akredytywa dotyczy, w przypadku instytucji wydającej lub instytucji potwierdzającej; b) Inne pozycje pozabilansowe obarczone podobnym ryzykiem, o których powiadomiono EUNB.
5	a) Niewykorzystana kwota zobowiązań bezwarunkowo odwoływalnych; b) Niewykorzystana kwota detalicznych linii kredytowych, w odniesieniu do których warunki zezwalają instytucji na odwołanie ich w pełnym zakresie dopuszczalnym na mocy przepisów dotyczących ochrony konsumentów i powiązanych aktów prawnych; c) Niewykorzystane instrumenty kredytowe dotyczące gwarancji przetargowych i gwarancji należytego wykonania umowy, które można bezwarunkowo odwołać w dowolnej chwili bez uprzedniego powiadomienia lub które skutecznie przewidują automatyczne odwołanie zobowiązania w związku z pogorszeniem się wiarygodności kredytowej kredytobiorcy; d) Inne pozycje pozabilansowe obarczone podobnym ryzykiem, o których powiadomiono EUNB.”.